

EN FAMILIES PRIS



EN FAMILIES PRIS

Af
Bill Fuglseth

1. udgave 2015

Vennens forord	1
Forfatterens forord	3
Kapitel 1: Dagens lys	7
Kapitel 2: Den fysiske voldtægt	20
Kapitel 3: Den kommunale voldtægt	75
Kapitel 4: Den åndelige voldtægt – del 1	116
Kapitel 5: Den åndelige voldtægt – del 2	180
Kapitel 6: Vi går ikke tilbage	214
Kapitel 7: Fortsat kristen liv eller... ..	247
Kapitel 8: Konklusioner og efterspil	322

En vens forord

En spændingsmættet biografi fra manden på gulvet. En beretning der har alt det, som vi alle i mere eller mindre grad støder på i et livsforløb, men i dette tilfælde i overflod:

- Humor
- Glæde
- Angst
- Sorg
- Sex
- Kærlighed
- Tro
- Svigt
- Det offentlige system – og det private
- Familie og venner – og ikke mindst de personer, som forfatteren troede var venner

En dramatisk skildring fra hverdagen i en dansk familie – det hele skrevet lige fra hjertet.

Når du har læst bogen, vil du undres over, at forfatteren stadig kan stå op; men ærlighed, vedholdenhed og en stærk tro har alligevel ført ham igennem livets genvordigheder sammen med en tro hustru.

Somme tider bliver ens problemer små, når man læser, hvad andre har været igennem.....

Forfatterens forord.

Jeg skriver denne bog til dig som et vidnesbyrd om, at selv om det hele gik galt, så lever vi trods alt, men også kun lige akkurat, for dette er alvor.

Bogen handler om et helt liv med psykisk syge søskende, et halvt liv i skyggen af en psykisk syg søn. Et liv hvor mani-depressivitet, skizofreni og dybe depressioner var vores fornavn, overgreb og voldtægt vores mellemnavn, religiøsitet og kommunal korruption vores efternavn.

Bogen handler på grund af ovenstående om en families liv med lange retssager, mord og selvmordstanker. Bogen handler om at de, som familien havde kær, dem de ellers stolede på, dem de burde kunne vende sig til, når lokummet brændte, de vendte deres ryg til den i forvejen smadrede familie.

Jeg taler om min egen familie, men jeg skriver også bogen til de, der har været det igennem, som vi har, for at de skal vide, at de ikke er alene. Jeg skriver denne bog i retfærdighedens navn. Jeg skriver denne bog for at rense min familie, særligt mine børns gode navn og rygte og ikke mindst familiens ære.

Jeg skriver denne bog ca. 18 år efter det første overgreb på mig og min familie, og jeg skriver den, fordi de grove og forfærdelige ting, som du kan læse om i denne bog, og som er overgået min familie, særligt vores børn, aldrig er blevet retfærdiggjort, aldrig en eneste undskyldning har mine børn og min hustru fået. Aldrig har de, som spredte rygter og løgne om os, sagt undskyld, aldrig har en eneste af dem, og det være sig præster, enkeltpersoner eller offentlige madammer, aldrig har de angret så meget som en millimeter.

Jeg skriver denne bog, for kun på den måde – måske en lidt desperat måde – og kun måske – at rense mine drenges navne, og dernæst Berits og mit, for vi står den dag i dag – og på grund af dem – tilbage med problemer, du end ikke kan drømme om.

Til orientering, fortidens kristne vil sige, at jeg skriver bogen i had, de vil sige, at jeg bærer nag, de vil sige, at bogen er vendt negativt mod søstre og brødre, de vil sikkert også påstå, at det, jeg skriver, ikke er sandt. De vil sige, at jeg ikke evner at tilgive, men siger de det, så har de aldrig kendt mig, og de har ikke set deres egne synder. Men den gang som nu gør jeg, hvad der står i Mattæus Evangeliet, kapitel 18, vers 15,16 & 17, jeg gentager 17.

Da jeg sagde, at de havde såret mig – sagde én af dem, at jeg syndede mod Gud ved at være såret. Et andet sted har de endog tvunget mig til dæmonuddrivelse. Bogen er skrevet, som jeg/vi opfatter forløbene, og som vi så det ske. Vi tager derfor ikke ansvar over for fejl, årstal, forvrængninger eller andre personers opfattelse af fejl.

Af frygt for represalier fra både de kristne samt de i denne bog beskrevne voldssager og nu straffede voldsmænd omtaler jeg alle personer i bogen ved pseudonym – på nær visse afdøde venner og familiemedlemmer. Men jeg skriver også under pseudonym for at beskytte venner, som godt nok bakker op om bogen, men ikke ønsker eller tør at stå frem. Derfor bruger jeg selv fornavnet Bill som pseudonym, og som efternavn familie-mellemnavnet Fuglseth.

Det er for mig også fra starten vigtigt at påpege, at du ikke skal få antipati mod alle frikirker, men vær på vagt over for menigheder / kirker. Det samme gælder over for kommuner, men døm dem ikke ud fra denne bog, for det er langt fra alle, der er som dem, jeg beskriver i denne bog, langt fra.

Til sidst i forordet: Jeg er ordblind, og skal hele tiden søge på Google efter ord, som jeg enten ikke kan udtale eller stave til, jeg skal hele tiden rette, hele tiden have et staveprogram kørende, skrive, læse igennem, skrive, læse igennem.

Til eksempel så kan jeg fortælle dig at forordet alene har taget mig mindst 90 timer at skrive, og det handicap gør denne bog til noget særligt, for det er næsten som at bede en mand

uden ben om at gå på line uden proteser, for selv med protese ville dette være en næsten umulig opgave.

Jeg vil takke ham som læser korrektur for mig. Han er aktiv troende kristen, og den eneste af de max 6 kristne, som jeg har tillid til, der både har ekspertise og evne og ikke mindst viljen til at hjælpe mig. For sandheden er, at der simpelthen ingen anden er, som ville hjælpe mig. Min taknemlighed er der slet ikke plads til i denne bog, men æres skal han for den kæmpe opgave, som han har påtaget sig, tak Henry (Pseudonym).

Jeg vil i denne bog for første gang i mit liv ikke være bange. Jeg vil heller ikke være bange for de løgne, de har fortalt om mig og min familie, men måske skulle de, jeg skriver om, ganske deres sind for den sandhed, jeg fortæller om dem, for de trænger virkelig til selvransagelse.

KAPITEL 1

Dagens lys

På en varm juni måned i 1954 fik jeg det bedste noget menneske kan ønske sig, jeg fik skænket livet. Mor og Far havde rørt mig sammen i et lille vakkeltvornet skur tæt ved Kongelundsskoven ved Dragør på Amager, hvor jeg også blev født.

Jeg så lyset for første gang 9 år efter anden verdenskrig, og det var noget man dengang kunne mærke, dengang hvor man gravede et hul i haven og satte et skur oven på og kaldte det for et das. Og til dem, der var lidt mere moderne, kom der en lastbil (kaldet lortemanden) og skiftede den fulde spand ud med en tom.

Barndommen i fattigdom var god, og jeg var den mindste af en søskende flok på 5 med 4 storesøstre og senere en storebror, der først efter 16 år kom ind i mit liv (fra mors tidligere ægteskab). Men barndommen med fire søskende var ikke så ringe endda, der er ca. to år imellem os. Barndommen husker jeg som lykkelig i kærlighed, mine forældre var kristne, særligt mor talte til mig om Jesus. Far talte ikke så meget om det, han havde travlt med at skaffe til dagen og vejen.

Og så er det her, at jeg skal indskyde til min kære familie, der læser dette: Kære jer, måske overlever I mig, jeg ved at Gud ikke er så meget inde i jeres liv som i mit, men kun Han kan give svaret på det. Jeg er hjerteopereret fem gange, og skranter temmelig meget med helbredet som helhed, jeg ved at I måske har en anden opfattelse af vores barndom, men kære jer, I har ikke som jeg valgt at følge vores forældre til det sidste, valgt at være der sammen med dem, holde deres hånd til det sidste

åndedrag, og al respekt for det, men jeg valgte at være der sammen med dem i modgang og medgang.

Jeg siger ikke, at I svigtede, for nej, det gjorde I ikke. I levede livet og flyttede i en meget tidlig alder fra familiefavnen. Søster Marie (pseudonym) var ikke mere end 16 år, da du giftede dig med din drømmepriens. Søster Rosa (pseudonym) måske lidt ældre, men jeg var der 24/7, og var derfor i hele barndommen og helt op i mit voksne liv mere knyttet til Mor og Far, men begge vores forældre var stolte af jer tøser, og de elskede jer langt mere, end I selv tror.

Når jeg sad alene med dem, så jeg Fars stolte blik, når han talte om jer, jeg hørte ham stolt fortælle mig om, hvordan han fik et såkaldt Kongebrev for at I kunne gifte jer før i var 21 år, som man dengang skulle være. Mor havde tit tårer i øjnene, men det var glædestårer, når hun talte om jer, og når I så kom på besøg, så var I midtpunktet. Jeg husker jer i jeres flotte konfirmationskjoler, og jeg så festen I fik, og jeg var stolt af mine søskende, særligt når I forsvarede mig i skolen mod bøllerne, så nej, I er ikke glemt i denne bog, og heller ikke glemt i mit hjerte.

Jeg valgte ikke at blive konfirmeret, så jeg afslog herved også festen, men det gør ingenting, jeg så jo jer, og I var så lykkelige. Marie du fik din falckredder, helten og lastbilchaufføren, og du, Rosa fik dit postbud og en rigtig bondegård på landet, Gud vel-signe jer. Men historien er ikke om jer, den handler om mine og min kones kampe for at overleve, så læs denne bog ud fra det, som I husker om vores fælles opvækst.

Men mit liv begynder således: Jeg voksede op i forskellige hjem på Amager. Vi flyttede en del, men det gjorde ikke noget. Jeg havde på et tidspunkt ca. 5 kilometer til skolen, som jeg gik til i hårdt vejr, når bussen ikke kunne køre. Mine tidlige ungdomsår var også dejlige – til tider hårde, men dejlige. Vores forældre forstod at skåne os fra sliddet efter mad og hverdagens andre strabadser. Familien var dog hærget af fars sygdom. Han led af polio og børnelammelse, og måtte da også til sidst give op. Jeg mistede ham i 1974, mens jeg var soldat (Æret være Fars minde).

Soldatertiden gider jeg ikke skrive så meget om. Du kan lige så godt høre alle andres soldaterhistorier, for de ligner hinanden. Vi har alle været igennem Tyrens Røvhul (militærudtryk). Vi er

alle af sergenten blevet skreget ad, vi har alle været gennem den ildspruttende danske armers luner og svingende humør. Dog er vi, der lå inde i halvfjerdserne, vi, der var tre måneder på rekrutskole og ni måneder i Majestætens tøj, nok i modsætning til de indkaldte i dag en smule mere trænet.

De mange måneder med en sulteløn på 135 kroner om ugen gjorde os til sultne soldater, men de gjorde os til soldater med respekt for vores land og kongehus, ikke på grund af det lille beløb, som vi faktisk sagtens kunne klare os for, men på grund af den træning, som vi fik. Vi blev trænet på en måde, som gav os stor respekt for hæren, og ja, det var hold kæft, trit og retning, og ret ind til højre, færdig slut. Og I min militærbog står der stadig... – stille fjenden lytter – så min militærberetning slutter her.

Min militærtid sluttede i 1974, året hvor jeg mistede far. Jeg havde overnattet hos søster Jytte, da mor kl. 5 om morgenen grædende hamrede på døren. Far er gået bort, sagde mor, og jeg sprang omgående ud i bilen og kørte hjem. Jeg havde orlov, men havde stadig militærtøjet på, da jeg låste mig ind. I vores lejlighed stod jeg der helt alene med en død mand, og denne tidligere personlighed var min far.

Det var hårdt, jeg trak hans livline (ilt slangen) ud af hans næse, og ringede dengang tre gange 0. Efterfølgende blev hjemmet ribbet af familie, så godt de nu kunne, og da de var færdig med det, blev far bisat fra et kapel på Amager. Jeg savner i dag far, og først i 2005, da min kære søster Edel gik bort, fik jeg et foto af ham, et foto hun havde passet på – alt var nemlig ribbet. Mine ungdomsår gik med to forliste ægteskaber, der gjorde mig til enlig far til to skønne unger, nemlig min datter, Yrsa og min søn, Junker.

Jeg må indskyde her, at grunden, til at jeg bruger pseudonymer, er af sikkerhedsgrunde – særligt over for vores børn. Det er på grund af repressalier fra familie, det er på grund af trusler fra voldsmanden og hans familie. Andre grunde er beskrevet i forordet, men vores børn såvel som os selv og søskende skal ikke stå til skue, for at jeg skriver en bog. De personer, som jeg skriver om, må også vise en vis respekt for bogen og forfatteren. Jeg er nemlig ikke ude på at hænge nogen ud, blot ude på at skrive om mit liv. Mange detaljer er da også af hensyn til

familie og venner undladt. Derfor er alle i denne bog omtalt med et pseudonym.

Efter mit første ægteskabs forlis, hvor jeg en dag kom for tidlig hjem med min taxi, som jeg var chauffør på, fandt jeg hustruen liggende i en stilling, som ikke var værdig for en gift dame. Hendes gæst smed jeg nøgen ud over altanen, og sikke et syn! Min mistanke om, at det næsten 4 år gamle ægteskab var genstand for gentagne utroskaber, fik her bevisførelse til en skilsmisse.

De gentagne utroskaber gjorde mig efterfølgende til enlig far for Yrsa. Med den forældreret i hånden forsøgte jeg at leve videre. Mit forhold til mine nu tidligere svigerforældre var fint. Vi sås tit, og når jeg kørte taxi, passede svigermor min lille datter Yrsa, der i en alder på kun få måneder var en rigtig charmetrold. Jeg syntes dog, at København var et støjende sted at opfostre en lille pige.

Har man læst og forstået tidligere skrevne, så ved man, at jeg havde et flot forhold til mine forældre, men selv om jeg savnede min far, og stadig gør, så var det for mig helt i orden, at mor igen fandt kærligheden i en spøjs fyr, en cirkuselefantpasser og en rigtig sprællemænd.

Mine to søstre, Marit og Rosa var dog ikke særligt begejstret, og slet ikke, da jeg som mellemnavn førte hans efternavn til mit. Jeg måtte jo vise mor, at det var ok. Mor og hendes elefantmand flyttede efter en tid på Amager sammen med mig og Yrsa. Vi rykkede væk fra støjen ved lufthavnen og tættere på familien i Vestsjælland, og det var ikke så ringe endda. Vi havde det dejligt sammen, Yrsa kom i børnehaven – og senere i skole.

Og så fandt jeg min næste fr. X. Bill, ja jeg kalder mig selv for, Bill, så kan du jo grine af det, men i modsætning til en anden Bill, så spiller jeg ikke saxofon, men klaver, og jeg indrømmer at have sex med mine dame-bekendtskaber, for jeg blev gift igen, og sikke et ægteskab.

Denne madam var så glad for at sprede ben, at på nær kun én af mine venner havde de fleste, som jeg kendte, sex med hende. Og da damen blev gravid med Junker, havde jeg da også mine mistanker. Derfor forlangte jeg drengen testet, og det viste sig at Bill havde andet end mosevand i sprøjten – for drengen var min. Så da jeg efter en indlæggelse, hvor jeg blev opereret for

blindtarm, kom hjem og fik at vide, at madam havde sex med endnu en af mine venner, sagde jeg stop. Hun flyttede frivilligt og var total ligeglad med sit barn, som jeg nu fik forældreretten over.

Min datter Yrsa, nu 6 år, var sammen med sin bror, Junker, 3 måneder gammel, nu alene med far. Men alene er relativt, for vi flyttede igen sammen med mor og hendes elefantdomptør. Fik jeg skrevet, at han var en herlig mand? Nå ikke, Niels, fatter, som jeg kalder ham, var en humørbombe uden lige, og han var der altid for mig. Jeg har endog tilladelse til at bruge hans efternavn, dette for at mine søskende ikke billigede at mor giftede sig igen, nå ja, det har jeg skrevet, men så fik de den igen, for det var nemlig ikke fair over for mor, at de der søskende blev mavesure over, at mor blot på ny forsøgte at finde lykken, og hvorfor skulle mor ikke det? Nej, vel.

Men kampen som enlig far er ikke let, og på den tid ikke særlig vellidt af kommunalt ansatte, der alle var kvinder og / eller selv mødre. Så sådan en som mig kan jo ikke være alene med sådanne dejlige børn. Disse kommuner gjorde det til et must for mig at finde en mor til mine børn. Jeg prøvede annoncer, jeg prøvede alt, jeg fandt mange, men ingen var – eller kom nogensinde ind i mit hjerte, og slet ikke i mine to børns hjerter. Selv mine søskende gav mig modstand, ikke for at de var ondskabsfulde, men for at de virkelig selv troede på, at de gjorde det bedste for mine børn og gjorde mig en tjeneste.

Min datter på nu 7 år havde ingen interesse, men charmøren Junker, der i en alder af tre måneder trådte ind i alles hjerter, blev nu genstand for falskhed og forsøg på direkte kidnapning. Jeg har en søster, der ville, at jeg skulle bortadoptere min dreng til to af hendes lesbiske veninder. Andre ringede til kommunen og smed løgn om mig i deres ører, så jeg havde et renderi af offentlige myndigheder.

Men der var ikke noget at komme efter, jeg var i mit blod stadig militærmand, så mit og mine børns tøj lå til højre ret, og der var rent og pænt alle vegne. Yrsa passede sin skole og fritidsordning, lille Junker var hos min mor, når jeg arbejdede, så de kunne ikke røre mig. En socialrådgiver, der var på besøg hos mig, sagde, "Hvad sker der, vi ringes op af dine søskende og af anonyme"? Jeg fortalte hende, at de ville have, at jeg skulle

opgive min lille dreng, og hun svarede, at jeg ikke skulle lytte til dem, og at jeg ikke ville se mere til hende. Hun ville skrive i journalen, at der intet var at komme efter. Herefter fik jeg fred (troede jeg). Gud ske lov havde jeg storesøster Jytte, Mor Nielsine, og fatter Niels – alle tre uerstattelige og ubeskriveligt hjælpsomme.

Mange gange måtte jeg over for familie og andre forsvare min evne til at være enlig far til mine to børn. Det var en kamp uden lige, en kamp jeg samtidig kæmpede for ikke at opgive. For den dag i dag skal jeg kæmpe om titlen som far. Så i bund og grund er der stadig flere kampe i gang på en gang, men dengang forsøgte jeg at finde ud af, hvorfor jeg skulle være alene, jeg forsøgte at finde ud af, hvad der var galt.

Hvad gjorde, at jeg hele to gange blev gift med damer, der så ud til at have utroskab som en hobby. Det var jo ikke kun en, som de havde sex med, selv mine venner havde de sex med. De, jeg troede var mine inderste venner, bar på en hemmelighed. De fleste af dem havde pulet hjernen ud af mine hustruer, for hjerne kunne de da ikke have, men helt ærligt, disse tillidsbrud, disse venner, der syntes, at det da var helt ok at have sex med min kone? Hvad tænker de på? Og hvorfor? Hvad gjorde mine ægteskaber til et for dem privat bordel? Hvad? Jeg havde mit på det rene, jeg har siden mit fjortende år arbejdet hårdt, jeg har slidt i jern- og træindustrien. Jeg har i mange år været kullemper og i rigtig mange år kørt hyrevogn, så ja, jeg tjente til dagen og vejen, men der var åbenbart noget, som gjorde mig til en idiotmagnet.

Nå, pyt, i dag tilgiver jeg dem alle sammen, de vidste jo ikke bedre. Lykken vendte sig da også for mig en dag, da jeg i min søgen efter kærlighed fik et tip fra en af mine meget nære venner, som var kæreste med en jente i Norges land. Jeg har været venner med min ven, Trip, siden 1964. Denne lange mand havde som jeg en militærkarriere – blot noget længere. Han læste på dette tidspunkt i ca. 1986 stadig til maskinmester inden for den ild-spruttende danske armé.

Denne bandit til Trip havde en dag taget et foto af mig i sit sommerhus, hvor han og jeg tit hyggede os med vores børn, og gys mand for et foto. Det skulle have været censureret, for pænt var det ikke. Jeg står ved hans grill, og jeg er solskoldet midt på

maven, noget som fik min svulmende vom til at ligne noget, som var løgn, for fotoet blev taget i profil fra siden. Dette foto viste han glad frem til sin norske kæreste, hvis veninde åbenbart faldt for det. Om det var grillbøfferne eller mig, der tiltalte hende? Tja, hvem ved.

Men næsten omgående efter denne tvivlsomme fotofremvisning lavede Trip en aftale med sin kæreste og hendes veninde, at de sammen med venindens ca. 10 år gamle søn, Jokum, skulle flyve til Københavns lufthavn. Her skulle undertegnede så hente dem, men de luskede norske jenter havde sammen med Trip lavet en plan. Jeg skulle kapres, for denne veninde, som hedder Berit, havde fået kik på en småfed dansker, og det var mig. Jeg hentede dem i lufthavnen og kørte til Trips sommerhus, men ikke mange timer efter forlod jeg selskabet og kørte sammen med Berit og hendes søn hjem til mig, og så var det ligesom os for altid. Der ringede ”vi hører sammen klokker” over vores hoveder.

Året var nu 1987. Flere møder mellem Berit og jeg fandt efterfølgende sted såvel i Danmark som i Norge. Berit lærte mine to børn, Yrsa og Junker at kende, og jeg hendes Jokum. Berit, jeg, Trip og hans forlovede tilbragte rigtig mange timer og dage sammen, rigtig mange flyveture mellem Sandefjord og København blev det til, og så købte jeg ringen.

Med respekt for hendes forældre og i respekt for Berit, bad jeg en dag Berits far om hendes hånd. Så med ærligt hjerte kunne jeg nu med svigerfars velsignelse give Berit ringen på hendes finger.

I Norge hos Trips pige og Berits veninde tog vi skridtet til at leve sammen. Ude på denne venindes toilet gav vi i al hemmelighed hinanden et kærligheds løfte. OK, hemmeligheden varede kun i tre minutter. Trip og dame opdagede det meget hurtigt, og så blev der festet. Jeg havde dog gjort det ordentligt, for ved Berits sidste besøg i Danmark havde jeg foran altret i en meget stor dansk kirke anmodet hende om hendes hånd, og med hendes ja indkøbte jeg – uden hun vidste det – de ringe som på et toilet i Norge skule forsegle vores kærlighed til hinanden.

Året er 1988, og på Sorenskriverkontoret / Dommerkontoret i Larvik blev vi den 20 maj viet til hinanden af en herlig

dame i lang, sort dommerkjole. Og jeg skal love for, at sætningen / ordlyden i modgang og medgang fik en stor betydning for os begge. Berit var hvid brud, men Bill dog. Jeg havde lovet denne skønne dame et kirkebryllup, og der stod vi foran en dommer i et lokale banket sammen til formålet i en lokal norsk byretsbygning, tja, det kommer jeg til.

Men her stod den nye familie bestående af fem personer, Berit, mig, Junker, Yrsa og Jokum, som jeg dengang adopterede, ligesom Berit senere også adopterede Yrsa. Vores kærlighed burde ingen sætte tvivl om, og vores børn, der var fra 1975 (Jokum), 1977 (Yrsa) og 1983 (Junker) måtte have en søster eller bror, det var både Berit og jeg enig i, og hvorfor ikke forsegle vores forhold med en søster eller bror til de tre andre?

Så da Berit havde bestemt sig for, at det var i Danmark hun ville bo, startede vores liv som en familie med dine, mine og vores børn, alle der på trods af skilsmisser, svigt og andet voksent fis og ballade var så meget ønsket.

I 1989 indfrieede jeg så mit løfte til Berit om at blive kirkelig viet, dette samme dag som vores ønske- og fællesbarn skulle døbes. Og han blev døbt med sit rigtige navn og ikke pseudonymet Kaj, men Kaj er hans navn i denne bog. Så lille Kaj skulle døbes.

Vores kære venner, Alf og Iris havde i mellemtiden også fået den ide, at deres borgerlige ægteskab skulle forsegles af Gud, så også de skulle kirkelig vies. Det vil sige, at man forseglers, man får en kirkelig velsignelse af et borgerligt bryllup, noget som foregår næsten som var det et rigtigt bryllup. Så dobbeltbryllup og barkedåb på samme tid, er det ikke herligt? Det er da kærlighed, så det vil noget. Vi festede og dagene gik.

Vi havde de første år et skønt ægteskab. Vores børn passede deres skole, dog er Jokum, Berits dreng fra Norge, psykisk syg, og det er en udfordring af de store. Men vi klarede den, og det gør vi stadig. Jokum giver os alle i familien stor glæde.

Der er nu gået nogle år, og vi skriver 1993. Berit havde nået at få fire dejlige år med sin svigermor og min mor, fire år hvor Berit fik al den støtte, nogen kunne ønske sig. Berit og mor var to damer, der kunne tale sammen, og det var der ikke mange der kunne, der hvor vi boede.

Flere var direkte syge i deres hoveder over for Berit, for hver gang hun bare sagde et ord, så afbrød de hende og sagde, "Så lær dog at tale dansk", hvorpå de kikkede på mig og hinanden og grinede, så tårerne trillede, og når Berit forsøgte at tale dansk, så gjorde de nar af hende, for det var jo så sjovt. Men det var det ikke for Berit, og slet ikke for mig, der så HENDES tårer, og hele tiden skulle lægge øre til selv vores venners spot, men tag denne, Berit fik 13. Ja, jeg skriver lige tretten i skriftlig dansk, så til alle dem, der drillede og stadig driller, kan jeg sige, at Berit faktisk er en hel del bedre til dansk end I er, så lad hende nu beholde sit søde norske sprog og slå lyttelapperne ud.

Derfor var mor en kæmpe støtte for Berit. Mor, der havde boet mange år i Sverige, forstod alt, hvad Berit sagde, og tog også Berit, som hun var. Mor forstod at respektere min kærlighed til Berit, og Mor så den også. Mor så, at dette var ægte. Derfor var det et kæmpetab ikke kun for mig, men også for Berit, da Mor på hendes søns fødselsdag den 08/08 1993 rejste hjem til den Gud, hun troede på.

Mor sov efter en tids sygdom ind i en rus af morfin, og vores verden er aldrig blevet den samme igen. Mor er den dag i dag et tab uden lige og sidestykke, tabet af den kærlige mor har virkelig efterladt et kæmpe ar i vores hjerter og sjæl. Der var så meget, jeg ville have sagt til mor, men hendes sidste ord til mig var, "Nå der er du, din slyngel". Min søster, der som tidligere beskrevet ville at jeg skulle bortadoptere min søn, havde bildt mor ind, at jeg havde taget fra hendes bankkonto, så ja, kampene fortsatte. Berit blev nu trukket ind i et familie fnidder fnadder, som absolut ingen værdighed har.

Jeg fik ordre på af mine søskende, at jeg ikke skulle blande mig i mors begravelse. De sagde, at mor selv havde ordnet det, og at jeg skulle holde mig væk. Så det gjorde jeg, men en dag ringede telefonen, det var hospitalet, hvor de havde haft mor liggende i næsten tre uger. De spurgte, om ikke nok jeg ville hente hende, og så vågnede Bill op. Jeg ringede til samtlige bedemænd i en radius af 150 kilometer, og ingen kendte Nielsine, ingen kendte min mor. Denne påstand fra mine søskende, at mor havde ordnet sin egen begravelse, var falsk.

Jeg ringede omgående til den nærmeste bedemand og gav familien besked på, at mor ville blive bisat fra en lille landsbykirke,

og jeg holdt mine løfter til mor. Ved båren sang vores kære ven Find (æret være hans minde) en sang for mor. Han sang, ”Fordi et smukt træ ældes, skal det jo ikke bare fældes, for du, du er smuk endnu” og efterfølgende to salmer, som mor elskede, ”Altid frejdig når du går” og en anden, som jeg helt ærligt ikke husker. Men mor elskede, når Find sang.

Da vi bar mor ud stod mine to søstre Marie og Rosa uden for kirken. Der stod de i protest over (ifølge dem), at mor havde meldt sig ud af folkekirken, men sandheden var, at det ikke faldt i god ”jord”, at det var mig og Berit, som holdt mors begravelse. De kom ikke ind i kirken, men stod og så helt stolte ud. Jeg glemmer ikke deres skadefro ansigtsudtryk, og skadefro havde de grund til at være, for de næsten tyve tusinde, som begravelsen kostede, blev betalt af Berit og mig.

Mine to søstres undskyldning var, at mor var udmeldt af folkekirken, for at hun ikke ønskede en kirkelig begravelse, men der tog de fejl. Jeg havde mors bønnebog og alle mors skrifter og beretninger. Jeg havde mors ord på, hvad hun ville, og hvordan. Og mor havde meldt sig ud af folkekirken i protest mod den måde, som Danmark – inklusive kirken – behandlede vores ældre på. Det var ikke et træk imod Gud, men imod samfundet. Dette forstod mine søskende ikke.

Min storebror John og hans kone Inger, min søster Edel, æret være deres minder, sænkede sammen med min stedfar Niels og søster Jytte mor i graven. Hånd i hånd stod vi, da graveren sænkede mors urne ned, et sidste farvel, en lille tåre, og så til kaffebordet. For kaffe og kager ville de andre godt med til, og at begravelsen kostede Berit og mig tyve tusinde var de kolde over for. Vi så ikke en krone, men da hjemmet skulle ribbes, så havde alle sammen – lige som da Far døde – julelys i øjnene, men denne gang spærrede jeg alle af ved at tage pant i boet for begravelsesomkostninger, og Berit og jeg har efterfølgende ALDRIG taget så meget som et støvfnug fra mors og stedfader Niels’ hjem.

Så tja, kampene i min familie er ikke slut endnu. Det var hårdt, meget hårdt. Jeg har i dag et stort hul i livet, som jeg ikke kan udfylde. Det er hårdt at få den modstand fra søskende, som jeg elsker, og det kan de jo så tro på eller lade være.

Men jeg elskede mine forældre meget, og som tidligere beskrevet så boede jeg da også efter fars død i 1974 sammen med mor, også ind i hendes andet ægteskab. Berit og jeg samt vores børn er efterfølgende blevet ramt af ulykker, tragedier og vold af stærkeste karakter.

De store kampe, som vi nu lå i, kostede os alt. Kampene og de familiemedlemmer og venner, som havde ondt i røven over os, blev for meget. Volden ramte os, og vi måtte flytte, ikke for at flygte fra omstændigheder, men for at give omstændighederne en distance. For vi blev truet på livet, den nye destination hed fra en af sydhavsøerne til Jylland, og der ved vestkysten troede vi, at vi skule få fred, men nej.

”Guds gave til mine børn” hedder en tre vers lang sang, som blev til ud af dette digt, som hedder ”Jeg så” af Bill Fuglseth (C). Digtet er som sangen skrevet til mine børn. Det gør så ondt at se deres lidelser, det smerter og det gør mig gammel, men sangen skal holde mig ung, for det er en arv til dem, som jeg elsker allermest.

Jeg så ind i mit spejl.
Jeg så en gammel mand.
Jeg så et udtryk af en tomhed.

Jeg så en længsel.
Jeg så ikke fred og ro,
Jeg så de kampe og besvær.

Jeg så de lange trange år
jeg så tilbage på,
Jeg håber de forstår.

Jeg så den sidste kamp.
Jeg så igen tilbage,
jeg så de vil tro.

Jeg så de små,
jeg så dem vokse,
jeg så dem lide.

Familie? Tja, ud over min kære søster Jytte har jeg kun min Gudsøn tilbage, derud over ser jeg og Berit ingen, og slet ikke familien på min side. Det er vi kede af, for hvad de ikke ved er, at vi elsker dem, uanset hvad jeg har skrevet om, at de har gjort mod os. Men familiens manglende evne til at se situationen, som den er og var, gør så at Berit og jeg glædes endnu mere, når Gudsøn med hans søde døtre under armen driver forbi os to gamle.

Jeg har mindst en gang årligt kontakt med min herlige nevø og Gudsøn. Han kommer gerne på ferie hos onkel Bill og tante Berit, og vi glæder os hver eneste år til at se ham. Denne dejlige Gudsøn er enlig far til de to sødste teenagedøtre i hele verden. De er så rolige og så trofaste, at vi undres, for hvordan kan det lade sig gøre? Teenagere? Og så oven i købet piger? Og oven i købet TO piger? Jeg ved ikke andet, end at Gudsøn må have gjort noget rigtigt.

Berit og jeg giver femten ud af ti stjerner til Gudsøn, for jeg ser, at nogle af Gudsøns metoder ikke kun er hans venlige væsen og måde at være på, men det er i den grad hans næstekærlighed og ægthed, og det er noget der ligeledes ses i hans to piger. Hans dejlige sind har i den grad smittet af på de to teenagetøser, som nyder ferien hos de to gamle, ha ha, og sikke en glæde Berit og jeg har i vores hjerter, når de kommer.

Jeg og Berit savner Gudsøns far. Han har gennem min ungdom betydet meget for mig, og vi ville elske, om han drev forbi, men ja da, vi savner begge mine og Berits søskende såvel. Berits søskende har dog ikke vendt os ryggen, vi ser dem blot ikke, og det skyldtes mange ting, det KAN skyldes sådan noget som afstand, deres arbejde med videre.

Så selvfølgelig er vi begge ekstra lykkelig, når en i familien vil os det bedste – og oven i købet udstråler, at han elsker sine gamle tante og onkel. Berit og jeg er lykkelig for hans besøg, og vi håber at han til vores dages ende ville komme, men vi ved, at uanset hvad fremtiden ville bringe, så vil Gudsøn altid huske os, og måske har Berit og jeg en lille plads i hans døtres hjerter og hukommelse såvel.

Kære Gudsøn og dine to dejlige døtre, I tre skal have denne mindeplade i min bog, for du Gudsøn ved, at jeg og min lille

familie ikke kun for kærlighed, men for familien som helhed, har kæmpet en vis legemsdel i laser. I skal derfor vide, at når I besøger os, så føler vi os igen hele, vi føler igen et bånd til familien, et bånd du, Gudsøn sammen med dine døtre knytter. Tak I tre dejlige mennesker, læs min bog med et åbent sind. Gud velsigne jer.

”I Himmelenes havn” er det digt, der også blev til en sang ved navn ”Zakarias’ Sang”. Digtet og sangen er en ud af hundrede, som jeg har skrevet. Det er samtidig et digt, der med syvtommersøm slår min tro fast. (C) Bill Fuglseth.

Når i havsnød jeg er,
og i en storm er gået ind,
så ved jeg hvor jeg sejler hen.
Jeg ved den sikreste havn,
og jeg kender dens navn.
Jeg ligger til hos Gud Herren min far.

Når i havsnød jeg er,
har jeg Gud i min hånd.
Jeg ser lyset på himmelen, fordi
Guds kærlighed det er,
mit fyrtårn, mit lys.
Jeg ved Han fører mig frelst ind til havn.

I Himmelenes havn
jeg hviler trygt i hans favn,
for min tillid til Ham den er stor.
Ja i himmelenes havn,
der er jeg tryg.
For i hans favn
der hviler jeg trygt.

KAPITEL 2

Den fysiske voldtægt

Jeg havde i ca. 4 år boet *på en lille dansk ø* sammen med min mor, papfar, søster Jytte og mine to børn Yrsa og Junker, indtil min skat, Berit, i 1987 kom til Danmark. Men efter ca. et års tid sammen med familien, hvor Berit nu også boede, flyttede Berit, jeg og vores tre børn for os selv. Vi flyttede et par gange, men det ligger til familien. Der har altid været lidt af en sigøjner i min mor, og måske er hendes gener desangående bosiddende i mig. Det er gener, som jeg er stolt af, så der er ikke noget ondt i det, og Yrsa og jeg skulle blot finde vores rødder. Vi skulle samle familie, VORES familie, og jeg kunne jo ikke leve under mors skørter hele livet, vel?

Så efter at Berit, vores børn og jeg var flyttet, boede mor, min søster Jytte og min papfar så alene, men vi var der altid for hinanden. Årene alene sammen med vores børn begyndte godt. Berit købte hus i udkanten af den by, vi ellers boede i, og pengene kom fra salget af hendes lejlighed i Norge. Berit fik meget hurtigt arbejde i Danmark.

Berit er en dygtig pige, som jeg er stolt af. I Norge arbejdede hun 17 år i det samme indkøbsfirma, og med kun én sygedag i den periode er Berit noget af en præstation i sig selv, som kun få danskere kan leve op til. Hendes familie var og er de skønneste mennesker, jeg nogensinde har kendt til, og ja, jeg kunne skrive skønne ting om svigermor og svigerfar, som i den grad var familiens samlepunkt (æret være deres minde), og ja, jeg kunne skrive skønne ting om Berits søskende i Norge, men historien er ikke om dem. Dog er særligt én af Berits søskende mit hjerte nær, han og hans familie har besøgt Berit og mig så

mange gange, at jeg ikke kan tælle dem. Men jeg holder mig til historien om min inderste familie, min skat og mine børn, som er hovedpersonerne i historien.

I perioden efter vores bryllup i Larvik havde vi mange skønne år sammen med vores norske familie, som vi besøgte i tide og utide. Jeg målte præcis et tusinde kilometer fra Berits og min indkørsel til svigerfar og svigermors indkørsel, en tur som vi tog i strakt arm utallige gange. Tre børn på bagsædet, lille nyfødte Kaj i en babylift stående på hylden under bagruden og smarte Berit og jeg kørte som regel om natten, så sov de små nemlig, fin fidus, ikke sandt?

Vi var noget yngre, så ingen problem for os, og nattekørslen gav os da også en hel ekstra dag sammen med vores elskede norske familie. Sove kunne vi jo, når vi blev gamle, men min norske familie er elsket. De er så dejlige, så herlige, og vi savner dem, når vi ikke er sammen. Norge ER vores andet fædreland, og vi elsker det land med de høje bjerge.

Vi elsker landet og nordmændene, så familie, når I læser dette, så skal I vide, at vi elsker jer. Vi er – og ikke mindst os der er gift ind i jeres skønne familie – beæret over at kunne kalde jer for familie. Jeg personligt er jer så taknemlig, så taknemlig, men historien skal fortælles ud fra de ulykker vi, jeres søster Berit, min frue, samt vores børn blev udsat for, så med taknemlighed i hjertet til jer fortsætter jeg historien videre uden detaljer om Norge i øvrigt.

Berit og jeg giftede os i 1987, og ti år går hurtigt – og ganske udmærket. Vi to strikkede i 1989 en Kaj, der – foruden Berits Jokum og mine Yrsa og Junker – udgjorde vores lille familie, så nu var vi fire. Synes du, at jeg hopper lidt i det, så tag det roligt, for årstallene indtil nu er uden betydning, for næsten alle situationerne og historierne i denne bog overlapper hinanden, så tænk ikke så meget på præcision så som dato og årstal, men på historien, for i året 1996 begynder det, som denne historie faktisk handler om, nemlig en families kamp for at overleve, familiens kamp for i det hele taget at leve, familiens kamp for vor vores børn, familiens kamp for retfærdighed.

Vi har aldrig nogen sinde fået retfærdighed, eller blot antydningen af en anger eller undskyldning af vores, ja, jeg kalder dem som fællesnævner for vores fjender. Og det er dem, som

vi blev psykisk, fysisk OG åndeligt voldtaget af. Særligt vores to drenge stod for skud for mandlige svinske lyster, en kirkes svinske lyster og begær og en kommunes idiotiske og korrupte sagsbehandling. Og det er det, denne historie handler om, så om årstal er husket rigtigt eller skrevet korrekt, er ganske ligegyldig, for først i 1996 blev vi officielt af ENKELTPERSONER fra offentlige myndigheder erklæret for dårlige forældre.

1996 er året, hvor alt vendte 180 grader for os, for årene før gik da udmærket, vi elskede og elsker hinanden. Vi havde familieproblemer som alle andre. Vi havde da de samme gniderier om de samme ting i vores familie, som andre havde i deres, Berit og jeg havde de samme sure og glade dage som vores venners og alle andres familier, så her er der da ikke noget at skrive hjem om.

Vi fungerede da OK. Nogle ville mene, at vi i en tid festede for meget, men vi overlevede noget, som andre nok ikke ville overleve. Vores ægteskab overlevede noget, som andre ægteskaber nok ikke ville overleve, vores kærlighed overlevede noget, andre kærligheder nok ikke ville overleve. Sådan er det bare, så til kritikerne af Berits og min måde at være ægtepar på, tag den, du. Men efter 1996 var det pludseligt ikke sjovt mere, for både kærligheden, ægteskabet, og bare det at beholde vores børn, blev pludselig en kamp, det at leve, blev en kamp. Vi skulle kæmpe om alt.

Det begyndte sådan, at Berit og jeg en tidlig forårsdag i 1996 mærkede på vores to sønner, at de ikke var, som de plejede, og den udtalelse gør, at jeg skal hoppe lidt i historien.

Min og nu Berits bedste venner, Alf og Iris boede ikke langt fra os. Vi holdt meget sammen, og Alf og jeg går endnu, som var vi brødre. Fr. Alf, nemlig Iris, er en kærlig, dejlig tøs, og både Berit og jeg er stolte af, at have de to som vores inderste og bedste venner. Vi har kendt hinanden siden de tidlige halvfjerdere, og vi fire havde hver især andre venner, men vi havde fælles venner såvel.

En af disse fælles venner hed Luffe Woldenvand Pluksen. Han havde sin gang ikke kun hos Alf, Iris, Berit og mig, men også hos vores familier. Han kom for eksempel hos vores søskende såvel, herunder en af mine søskende, Marie og hendes mand, som bogstaveligt skrevet og sagt gav os grå hår i

hovedet. Denne Luffe, som tilsyneladende var vennernes ven, havde nemlig en sort sky hængende over sig, en sky som vi pludselig så i udbrud.

En storm, nej en ren tordenstorm uden lige, brød en dag ud af skyen. Luffes ansigt skiftede kulør og udtryk, og min søster og hendes mand trøstede ham. Ser du, mange gange har denne Luffe, som vi da holdt af, kommet i vores hjem. Han kom og gik, som var han nær familie. Han havde jo som skrevet sin gang hos os alle sammen, og vi havde alle sammen total fortro- lighed til ham, vi tvivlede ikke et sekund på ham.

Luffe viste venlighed og varme, men også bestemthed. Det var ikke en mand man diskuterede med. Sagde han noget, så var det rigtigt. Hans ord var lov, han elskede at være den der store mand, som han jo også var. Høj, bredskuldret, lidt for meget her og der, altså en stor mand med hår på brystet. En mand der bare med sin størrelse og sin person som helhed satte respekt omkring sig.

Hunter-Luffe, som vi kaldte ham, kom hjem til os med oksestege, som han havde. Han kaldte det "hunted" i supermarkederne, noget som var hans hobby. En hobby som bestod i at gå ind i alle supermarkeder og rode alle varerne igennem, og jeg mener bogstaveligt alle varer. Her fandt han altid mange varer, som var mere eller mindre over salgsdatoen, og når han så havde fyldt flere indkøbsvogne til randen, gik han til kassen. Her krævede han de fundne varer enten gratis udleveret eller friske varer som erstatning. Og af en eller anden grund så fik han, hvad han bad om.

Vores to drenge, Kaj og Junker, var mange gange med ham. De kom jublende hjem og fortalte om denne forretningsmetode, og så havde de jo gaver med hjem til mor og far (huntergaver). Denne Luffe huntede så meget, at det helt gratis burde kunne stille sulten til alle hjemløse i dette land, HVIS de gjorde kunsten efter. Jeg var en dag selv med ham. Luffe gik rundt og viste mig, hvor og hvad jeg skulle kikke efter. Og det var faktisk sjovt, for de fleste supermarkeder kendte til denne Luffe, der da også havde været på tv med sin hobby. Så snart de så ham, rendte de forvirret rundt i forretningen og hev varer ned fra hylderne. Så de slyngler vidste godt, hvad der stod på spil, og de vidste, at deres varer var over dato. Fy føj, for en

dårlig reklame. Jeg kan her røbe, at det var alle supermarkeds-kæderne, som Luffe besøgte.

Jeg gik rundt i forretningen og var noget overrasket over alle de varer, som vi fandt. Det var pålæg, stege i lange baner, øl, og slik. Der var det hele, alt hvad hjertet begærer. Meget overrasket kunne Luffe og jeg fylde to indkøbskurve fra det samme supermarked. Af hensyn til dem nævner jeg ingen navne, det ville være synd for dem. Vi fyldte alle varerne ind i hans flotte forhjulstrækker, der da også blev totalt fyldt op med alt, hvad hjertet kunne begære. Nogle få af disse varer delte Luffe så rundhåndet ud af til os andre, men Berit, jeg, Alf og Iris var sammen med vores søskende ikke de eneste, Luffe gav til.

Vi troede, at disse gaver var af venlighed og ærbødighed over venskaberne, som han havde sørget for ikke kun var Berit, mig, Alf og Iris, men også vores familier. Vi troede på, at sådan var Luffe bare. Han var en giver af Guds nåde, men det var ikke tilfældet. Luffe havde bagtanker med dette given gaver, for hans hunting var hans måde at komme så tæt ind på familierne som overhovedet muligt.

Luffe mestrede manipulationens kunst, for Luffe kunne nasse sig ind under dynen på os alle sammen, uden at vi idioter så det, og Berit og jeg var bare en dør til min søster og andre, som havde børn. Og nu kommer sandheden om ”vennen”, der smadrede familier som hobby, for Luffes indkøbscenter-hunts, tja, det var bare en forvarmer. Det var en måde at komme ind under huden på os alle sammen, og det lykkedes ham.

Han skulle have os alle sammen i hans fedtefad for at have nogen at skifte imellem, for senere fandt vi ud af, at der var mange andre forældre til mange andre børn, som VI intet kendskab havde til, der rundhåndet fik af Luffes hunting-gaver.

Luffe kom mange gange hjem til Berit og mig. Du Bill, sagde han til mig, er det ok, at jeg lige tager Junker og Kaj med ud og køre? Luffe havde den fedeste og flotteste 4 gange 4 i hele landet, syntes vi. Jeg er ikke helt sikker, men mener at det var en Nissan Patrol, men sikke en øse siger jeg, farverig, striber, projektører på størrelse med suppegryder, som var monteret på et flot specialmonteret kængurugrin. Der var det hele. Denne flotte særlige Luffe dyt havde dæk, som skulle han gennem

Sahara ørkenen for at køre Dakar Rallyet, og særligt børnene var dybt imponeret og helt vilde med denne 4/4.

Luffe havde sørget for også at have det fedeste lydanlæg nord for Dakar. To kæmpe bashøjtalere dekorerede den bagerste del af øsen, og en forstærker der kunne råbe alle op lige fra Frankrig til Dakar i Senegal. Og ikke nok med det, så havde Luffe også – og underligt nok – alt det musik, børnene kunne lide. Når de havde været ”ude at køre”, kom ungerne altid rendende og råbte ”Mor og Far, I skal bare høre. Luffe har fået den nye cd med...” og så en eller anden sanger, som de var vilde med. De var helt oppe at køre. Så når Luffe spurgte, om han måtte køre tur med ungerne, kunne vi forældre da ikke sige nej, vel?

Men Luffe? Ja, han havde endnu flere esser i ærmet, for hans nærmeste nabo var et stort safariland med næsehorn, giraffer, tigre, aber og det hele. Luffe havde selveste savannen lige uden for køkkenvinduet, sådan. Der lovede han børnene fripas til, og når han gjorde det, så spurgte vi ikke vores børn, om de havde været der eller andre steder. Vi tog det som en selvfølge, at Luffe kunne passe vores børn, for man satte som tidligere skrevet ikke tvivl om, at Luffe talte sandt eller ej.

Mange ture med vores børn blev det til for Luffe. Over et helt år (!!!!!) kørte Luffe tur med vores børn!!!! Men en dag sprang bomben. En dag brød Luffes sorte sky, som jeg tidligere skrev om, ud i en ren tordenstorm. Skal jeg tale i billeder, så vil jeg sige, fuck stormen Bodil fra 2013. Der hvor den slog hårdst ned, hamrede den hen over os med 158,472 kilometer i timen. Bodil var en kategori 4, men Luffe var en kategori 5. For som skrevet tidligere, så havde Berit og jeg fået mistanke om, at noget var galt, men ikke hvad. Vi havde aldrig drømt om, hvad der skete i dette forår 1996.

Billedsnak kan være en god måde at udtrykke sine følelser på, derfor beder jeg dig lukke dine øjne og se dette for dig. Forestil dig, at du står fast, du kan ikke røre dig ud af flækken, du ser det, men du kan intet gøre for at forhindre det. Du ser din bedste ven blive skudt af en terrorist lige for øjnene af dig. Eller forestil dig, at du, igen fastlåst og handlingslammet, bliver tvunget til at se på, at dit lille barn bliver voldtaget for øjnene af dig – og du står og kan ikke gøre noget som helst, det sker

foran dine øjne. Kan du forestille dig en vrede, du kan opbygge inden i?

Det var en sådan følelse, Berit og jeg havde i 1996. Vi stod handlingslammet uden at kunne røre os ud af flækken. En mand, som vi havde tillid til, nej helt og holdent ubetinget tillid til, en kær ven, en nær ven, en elsket ven, en vennernes ven bedrog sig mod os. Han tog noget fra os, han tog noget fra vores børn, noget som de aldrig nogen sinde kan få tilbage. Sådan en følelse, svigt og bedrag fra en mand, som vi aldrig ville tvivle på. Alene det at skulle kapere, at uskyldigheden selv var indbegrebet af skyld, var for os så uvirkeligt og fjernt, at jeg ikke kan beskrive det anderledes, end det jeg her har gjort.

Kategori 5 stormen Luffe, kom – som så mange gange før – på et af sine sædvanlige besøg en lun forårsdag i 1996. Men denne gang var anderledes, for hans 4/4 var på værksted, og nu skule han bruge os, Berit og mig, til hans – hvad vi endnu ikke vidste – beskidte arbejde. Vi skulle nemlig køre ham hjem, og han skule have vores søn Junker med. Det var ca. et par dage forinden, at vi havde lavet en aftale om, at Luffe skule hente Junker, men som skrevet, noget var anderledes den dag.

Grunden til Luffes besøg var ikke impulsivt. Luffe havde nemlig en aftale med Junker, som han havde lovet en tur til hans nærmeste nabo, Safarilandet. Jeg undrede mig godt nok over, at Luffe dukkede op, når hans elskede 4 gange 4 var på værksted, for Luffe boede mere end 40 kilometer fra os. Jeg undrede mig da også over, at jeg pludselig skule køre ham og Junker hjem til Luffes lejlighed. Men som altid var Luffe overraskelsernes mand, så jeg tog ikke større notits af det.

Berit og jeg, der på dette tidspunkt stadig ikke vidste noget om Luffes svinske tanker, undrede os mere over, at Junker var sur og tvær, end hvorfor Luffe dukkede op uden sin tro følgesvend, mr. Nissan. For aldrig så snart havde han hørt, at Luffe havde gjort sin entre, før Junker drønedede op på første sal, hvor han havde sit værelse. Junker smed sig sur og tvær, godt gal i skralden.

Junker lå på sin seng og snærede af alt og alle, og han nægtede at stå op. Først forsøgte vores datter Yrsa uden held at få Junker ned. Du har jo en aftale med Luffe, sagde hun, men Junker sov rævesøvn og ville ikke ”vågne” op. Yrsa kom ned til os

og sagde, at Junker ikke ville. Underligt, sagde både Berit og jeg. Og imens Yrsa endnu engang forsøgte at vække lillebror, spurgte Luffe, om jeg ville køre ham og Junker hjem. Det ville jeg da gerne.

Mens Luffe spurgte mig, om jeg ville køre for ham, og vi havde talt lidt om vind og vejr, havde Berit i mellemtiden været oppe hos vores søn, Junker. Berit kom nu ned af trappen fra første sal og havde, som Yrsa, også forgæves forsøgt at få Junker til at komme ned til den ventende og nu tydeligt irriterede Luffe. Og underligt nok, han, der ellers plejede at lade, som om han var hjemme, han satte sig på intet tidspunkt ned. Han plejede at gå rundt i huset, han plejede at snuppe en mellemmad eller en kaffetår. Han plejede at være fattet, men han var nu urolig og hvileløs. Han stressede, og han havde meget travlt med at komme hjem.

Han stod hele tiden og vippede på sine kæmpe fødder mellem vores stue og gangen. Det var meget tydeligt, at han ikke rigtigt havde ro i kroppen, og jeg mærkede nu også en noget anstrengt atmosfære. Luffe skældte nu ud. Han var direkte ski-de sur over, at vores søn, Junker, svigtede ham.

Luffe sagde, at Junker var gammel nok til at overholde aftaler, og som før skrevet, så var Luffe ikke en mand, man sådan satte sig op imod. Så jeg sagde til Luffe, "Et øjeblik, jeg smutter op og ser til ham". På vej op til første salen sagde Luffe flere gange: "Kom nu, skynd jer, jeg har ikke hele dagen, vi skal af sted, hvad venter I på", og jeg følte nu pres og stress. Jeg fik pludselig ny gødning til min tidligere omtalte undring over Luffes adfærd.

Jeg kom op til min dreng, der lå på sengen. Junker så på mig, og med grædende øjne sagde han NEJ Far, NEJ, jeg vil ikke med Luffe hjem. Junker havde rævesovet over for de andre, fordi han kun ventede på, at hans far fik fingrene ud af røven og kom op til ham. Og her sprang lille Junker en bombe i mit sind og min sjæl. Det løb mig koldt ned ad ryggen. Jeg begyndte at ryste, men lod som jeg var fattet og ok. Men det var jeg ikke, for Junker sagde med meget lavmælt stemme til mig, "Luffe får mig til at gøre noget, som jeg ikke vil".

Han hviskede, for at Luffe ikke skulle høre ham. Luffe stod nu lige under trappen og lyttede. "Er der noget galt", råbte han

op til os. Junker gemte sit ansigt under dynen, og jeg råbte tilbage, "Nej, nej, lige et øjeblik, Luffe". "Jeg vil ikke med" gentog Junker, der bad mig om ikke at sende ham med Luffe. Nej, Junker tiggede og bad mig. Han var bange, meget bange. Jeg beroligede lille Junker, og jeg sagde: "Nej ven, du kommer ikke med, hvis ikke du vil det, men når Mor og Far kommer hjem, så må du fortælle mig, hvad dette handler om".

Junker lovede at tale til mig senere. Han lagde sig roligt ned. Jeg hørte et lettelsens suk, da jeg rejste mig fra hans sengekant, et lettelsens suk fra en lille drengs hjerte. Hold da helt kæft, tænkte jeg, først Yrsa, så Berit, så igen Yrsa, alle forsøg på at vække denne lille rævesovende dreng mislykkedes. Først da far dukkede op, åbnede han sine gråd vædede øjne. Der er noget rive ragende galt, tænkte jeg på vej ned ad trappen, mens jeg brugte alt, hvad jeg havde i mig, for at lade som ingenting.

Før jeg gik fra min dreng, sagde jeg til ham: "Bliv liggende og tænk ikke mere på det, jeg tager mig af det". Jeg gik derefter ned i stueetagen, hvor både min datter og Luffe stod og ventede sammen med Berit. Det lykkedes mig at stable et falsk smil på benene, og med en så frisk stemmeføring, som jeg overhovedet kunne klemme ud af munden, at sige til Luffe: "Du, der røg den tur til Safariland, den må vente, Junker er syg. Når vi har kørt dig hjem, ringer vi til en læge, er det ok". Tydeligt irriteret sagde Luffe ja, men han ville op til Junker.

Der stoppede jeg ham. "Nej, lad nu være, Junker har tydeligt høj feber, og han kan dårligt holde sine øjne åbne" sagde jeg til ham. Jeg løj: "Junker sover allerede, så lad os lade ham i fred. Skal vi køre", spurgte jeg hurtigt og tog i dørhåndtaget til hoveddøren. Mange spørgsmål hamrede nu ned over mig, Berit og vores datter Yrsa.

Vi kunne tydeligt mærke, at Luffe var stresset. Berit og Yrsa var stadig uvidende om Junkers udmelding, og de måtte vente lidt endnu. "Hvad er der galt" spurgte Luffe. Jeg svarede, "Ingenting, Junker har feber og ville ikke med. Længere er den ikke". Igen spurgte Luffe, denne gang med en noget strengere og noget mere bestemt stemmeføring, "Er der noget galt". Igen var mit svar, "Nej da, Junker er bare dårlig og vil sove, men nu skal jeg køre dig hjem" sagde jeg, medens jeg åbnede døren.

Dørhåndtaget, som jeg stadig utålmodig stod og holdt i, var efterhånden blevet varmt og svedigt. Jeg bad vores datter Yrsa se godt efter Junker, mens vi var væk, og jeg bad min nu temmelig undrende, elskede Berit om at tage med. Flere gange under den ca. 40 kilometer lange tur spurgte Luffe igen og igen, om der var noget galt. Han virkede distræt og nervøs, og det forstærkede også min mistanke om, at der virkelig var noget helt rivende, hamrende galt. Junker havde oplevet noget forfærdeligt, kunne jeg mærke. Jeg kunne ligesom mærke, at Junker og Luffe delte noget, og det, de delte, var ikke positivt.

Da vi ca. tre kvarter og ca. 40 kilometer længere henne ad vejen endelig nåede frem til Luffes by ved safariland, insisterede han på, at Berit og jeg gik med op i hans lejlighed. Men ivrig efter at komme hjem til vores dreng, ivrig efter at feje op efter den sprængte bombe, sagde jeg pænt nej tak. Berit gloede uforstående på mig. Hun fattede stadig ingenting.

Vi plejer da heller ikke at have hemmeligheder for hinanden, men Junkers ord lød inde i mit hoved som et uhyggeligt ekko fra en science fiction film, ”Luffe får mig til at gøre noget, som jeg ikke vil”. Så jeg var ved at sprænges inde i hovedet, og jeg vidste, at jeg også var nødt til at sprænge bomben for Berit og datter Yrsa. Hvad var det, Junker ikke kunne lide, at Luffe gjorde? Hvad? Så nej, jeg havde ikke lyst til at gå med op i Luffes lejlighed. Jeg ville hjem og opklare dette mysterium en gang for alle, og frem for alt tale med min Berit.

”Vi må hellere se at komme hjem til Junker” sagde jeg til Luffe, men Luffe havde ikke travlt med, at vi skulle køre. Han ville, at vi skulle med ham op. ”Junker ligger jo syg”, løj jeg med det bedste pokerfjæs, jeg har lært, lige direkte op i ikke kun Luffes, men også i Berits ansigt, stakkels Berit, der stadig intet vidste. Jeg var blevet bange og nervøs for, hvordan min dreng havde det, og hvad der var sket.

Mine tanker drøede der ud af. Igen og igen kom tankerne, jeg troede, at jeg var blevet gal eller idiot, og det er skrevet, som jeg havde det, ikke mere, ikke mindre. Igen kom det i mine tanker, HVAD var det som var sket, hvad???? Jeg kunne ikke få Junkers stemme ud af hovedet, ”Luffe får mig til at gøre noget, som jeg ikke vil”??

Hvad mente min dreng med det, han sagde? Hvad var det, som havde rystet denne lille dreng på kun 12 år så meget, at han lagde sig ned og rævesov for at undgå Luffe, som Junker jo altid havde haft det sjovt med (troede jeg). Jeg kunne ikke have hevet ham ud af sengen, han var stejl og fast besluttet på, at han IKKE ville med Luffe, hvad var der sket? Det kunne jo være alt muligt, jeg undredes virkelig, for Junker havde altid villet være med Luffe. Junker virkede altid glad, når han skulle ud og køre i den der fede 4 gange 4.

Jeg tænkte, at nogle gange glædede Junker sig jo i timer, før Luffe dukkede op, så hvad var det, der fik min dreng til næsten at gå i panik, da jeg ville hive ham ud af sengen for at overholde hans aftale med Luffe? Hvad? Jeg tænkte over Junkers udmelding, mens Luffe talte som et vandfald. Jeg hørte godt nok Luffes vandfald, men tog ikke notits af, hvad han sagde. Det røg gennem ørerne på mig. Jeg kunne ikke få min drengs ord ud af mit hoved. Jeg tænkte, det har nok noget at gøre med det der supermarked salgsdato noget. Måske Junker ikke kan lide disse ture, som han der tog sammen med Luffe. Ja, det må være det, tænkte jeg, og var igen lidt mere til stede.

Igen hørte jeg Luffe spørge, ”Er der noget galt”. Igen med det bedste pokerfjes jeg har lært, svarede jeg, ”Der er da ingenting i vejen. Der er ingenting galt”. Men jeg kunne overhovedet ikke styre mine tanker. Et splitsekund tænkte jeg sex, kun et splitsekund. Nej, det må jeg benægte, nej, ikke det. Og så tænkte jeg ellers videre, men kom ikke til at svar før vi kom hjem. Men før vi kørte, var mine tanker løbet løbsk, jeg var helt ude på Herrens mark, og jeg hørte kun brudstykker af, hvad Luffe stod og snakkede som et vandfald om. Jeg tænkte hele tiden på, at jeg måtte sige det til min Berit, men hvordan og hvornår?

Jeg følte, at jeg med min tavshed over for hende lige som havde ført hende bag lyset, men Luffe forhindrede mig, jeg kunne jo ikke bare begynde at sige noget i hans nærvær, for så var han da gået bersærk. Men Berit er en klog pige, der sagtens kunne mærke, at der var noget galt. Jeg var nemlig alt for fraværende til, at hun IKKE bemærkede det. Berit undrede sig da også over, at Luffe blev ved med at spørge, om der var noget galt. Jeg begyndte at tænke på Junkers ord, Luffe får ham til at gøre noget, som han ikke vil, den sved i mit hoved, og så kom

tankerne, var det sex? Nej, det måtte være den der hunting i supermarkederne, som Junker var skide træt af, så jeg trøstede mig med den konklusion i nogle minutter.

Det var på tide at vende bilen og komme hjem til Junker, men før vi kørte, måtte vi for fredens skyld sige ja til at drikke en bajer med Luffe. Vi gik derfor op til ham, for nu havde han lagt så stort et pres på os, at vi var tvunget til det. Lidt lettere for Berit, der stadig intet vidste. Heldigt for mig, for hun var derfor også en bedre støtte for mig. Hun var pænt sagt på dette tidspunkt noget mere normal i bolden, end jeg var, så takket være hende kunne jeg snuppe denne øl med den der kategori 5 storm til Luffe. Midt i øllen sagde jeg sagte til Berit, ”Vi taler sammen på hjemvejen”. Idet Luffe hang over mig som en høg, havde jeg ikke fået lejlighed til at advare hende, så hun mente da også, at Junker var uartig, for lover han noget, så skal han holde det. Og Luffe havde jo taget en meget lang tur i bus for at hente Junker, der skulle have et par gode sjove dage sammen med ”onkel Luffe”. Så vores søn var ikke i kridthuset.

Vi drak så denne enkelte øl sammen med Luffe, mens vi talte om alt muligt og ingenting. Han sneg hele tiden ind, om Junker havde sagt noget om ham, og om der var noget galt. Mine mistanker begyndte at blive endnu mere forstærket, og mine bange anelser om, hvad der kunne være galt med vores dreng Junker, blev mere og mere tydelige. Det var ikke salgsdatoen på varerne i forretningen, der var noget galt med – det lå dybere end det.

Luffe, der nu var totalt ude af stand til at gennemskue mig, der smilede til ham og sagde, ”Hej ven, vi ses en af dagene”, sagde hej og lukkede døren efter os. Lige før den smækkede, sagde han, at han ville hente Junker OG Kaj når hans 4 gange 4 var færdig på værksted. ”OK” sagde jeg på vej ned ad trappen, lettet over at vi slap fra ham. Berit og jeg kørte væk fra safari-land. Vi drønedes hjemad, og på turen fortalte jeg Berit, hvad Junker havde sagt til mig. Rystet kom vi begge hjem og skulle bestå en prøvelse, som kun få består.

Berit og jeg hentede Junker ned fra første sal. Han var tynget, meget tynget. Vores nu voksne datter og søn Jokum var tilstede, og desværre var det den tanke, jeg i et split sekund havde fået hos Luffe, og som jeg slog væk. Det var den mest usandsynlige tanke, der var den rigtige. Og så læserne kan forstå det,

og forstå alvoren i det, og / eller måske kan forstå Berits og mine følelser, kan jeg fortælle, at Luffe havde bollet min dreng i hoved og røv. Så skulle det være på plads, og alle de tanker, jeg havde haft, om hvad det kunne være, var forsvundet, men de havde efterladt et tomrum og en afmagt uden lige.

Det var slemt, jeg var simpelthen blevet sindssyg, troede jeg. Junker fortalte nu til os alle sammen, at orkanen Luffe tvang ham til at vaske ham over hele kroppen. Han skulle smøre ham ind i creme over hele kroppen, og Junker måtte ikke have tøj på hjemme hos Luffe. De gik nøgne rundt. Junker fortalte, hvordan Luffe fik ham til at onanere på Luffe. Junker siger dog, at de ikke havde sex sammen, noget jeg efterhånden, som dette udviklede sig, begyndte at tvivle på. Vi mærkede, at Junker bar på en uhyggelig hemmelighed. Han bar på noget, intet barn skulle have lov til at bære på. Han bar på en byrde, en hemmelighed om sin lillebror Kaj, men mere herom senere.

På grund af denne hemmelighed begyndte Junker også bevidst at fortrænge det, han havde oplevet. Han forsøgte at få fokus over til sin lillebror, men hvad var nu det? Hvad skete der? Desværre skulle der gå nogle dage, før det blev afsløret, men Berit og jeg talte meget om det, og hvad vi skulle gøre. For det er jo sin sag bare at anmelde overgreb, hvis ikke man er hundrede procent sikker og HAR beviser. Og præcis hvad var der sket, og hvad var omfanget af disse overgreb, som vi til vores forargelse og skræk fandt ud af havde stået på i ca. et år. Vi havde det hele, vi manglede bare beviserne, vores søns ord, som vi stolede på, ville ikke være nok for myndighederne.

Prøv at tænke på den psykiske bombe, som et barn her sprang lige op i fjæset på sine forældre, stakkels dreng. I et helt år – og vi havde på intet tidspunkt fattet mistanke, den følelse er nederen. Berit og jeg havde det ikke godt, og de næste to dage var også et helvede for os, men selvfølgelig også for vores søn. Hvad Junker angår, så var hans lidelser forbi, Junker skulle ikke mere se Luffe, det lå helt fast, og det gjorde vi Junker helt klart.

Hurra for teknologien, for hverken Berit, jeg eller vores børn havde lyst til at konfrontere den stadig uvidende Luffe. Ser du, dengang havde næsten alle mennesker en telefonsvarer og Berit og jeg var ingen undtagelse. Netop telefonsvareren viste sig

at være et herligt hjælpemiddel og redskab, ikke kun for os som familie, for vi slap for at tale med Luffe, når han ringede, og det gjorde han hele tiden.

Men også i opklaringsarbejdet skulle denne telefonsvarer vise sig at være et effektivt redskab. Berit og jeg lod nu dette redskab være tændt 24/7. Da der var medhør på denne maskine, kunne Berit og jeg nemt høre, hvem der ringede og herved sortere fra, hvem vi ville tale med, og hvem vi ikke ville tale med – og Luffe var en af dem, vi sorterede fra. Det var også en stor hjælp for vores børn, for når de var alene hjemme, så kunne de høre, om det var Mor og Far der ringede, og derved ikke risikere at få Luffe i røret.

For denne tropestorm af en Luffe var en meget ivrig indtaler på denne telefonsvarer. ”Er der noget galt”, sagde han gentagne gange på båndet, ligesom da Berit og jeg stod med Luffe i vores gang, på vej hjem til Luffe, og oppe i hans lejlighed. Konstant spørgende og pressende spørge, ”Er der noget galt”, eller ”Hvad er der galt”. Luffe var uvidende om, at optagelserne senere i forløbet ville blive brugt imod ham, for han vidste stadig ikke, at Berit og jeg vidste, hvad han gennem et år havde gjort ved vores børn.

Luffe sagde blandt andet på en af optagelserne, at hvis Junker havde sagt noget om ham, så var det løgn, og det opfattede jeg med det samme som en indrømmelse. Luffe fortsatte med gentagne gange at ringe og skælde ud over, at vi ikke tog telefonen – og Junker var bange.

”Far”, sagde lille Junker, ”Du må ikke sige det til nogen”, for Luffe havde truet Junker, hver gang han muntrede sig med min dreng. Luffe truede blandt andet Junker med at hive ham i retten, hvis han sladrede. Noget en lille dreng tror på, når en 1,90 meter høj og bodybuilderagtig bred voksen taler truende. Luffe havde bildt Junker ind, at han kunne få hans far smidt i fængsel for at lyve om Luffe. Og Junker ville blive hængt ud som verdens største løgnhals.

Og Luffe stoppede ikke der. ”Jeg har verdens bedste advokater”, sagde han til Junker, der var skræmt til ukendelighed. Så ja, drengen havde god grund til at være bange for at Berit og jeg ville gå videre med dette her. Det var da også det, der var skyld i, at vi i to døgn tøvede med at anmelde dette til politiet.

Desværre kom hjælpen til at anmelde Luffe fra uventet kant, en hjælp vi gerne havde været for uden, men den gav udslaget til en politianmeldelse, og hjælpen førte til en arrestation af Luffe.

Et par dage efter Junkers udmelding, to dage efter dagen, hvor Berit og jeg endte med at køre Luffe hjem, fik vi en udmelding fra storesøster, vi gerne havde været foruden. Vores ældste dreng, min norske adoptiv søn, Jokum, sad ved sin hjemmecomputer – dengang hed det vist IBM PC med MS-DOS Commodore 64 eller sådan noget. I hvert tilfælde et stort skrummel. Jokum var jo storebror til hele flokken, og hans store passion var og er den dag i dag elektronik og computere.

Jo større computer jo bedre. Jokum har fra tidlig morgen altid haft det største af det største, men også altid haft de sidste nye spil. Jokums to mindre brødre Junker og Kaj var tit og ofte inde på hans værelse og spillede sammen med ham. Netop denne dag var spillet et stjernekrigsspil af en eller anden art, jeg ikke husker, hvad det hed, det er ikke noget, jeg går op i. Men da Jokum sad med dette spil, udbrød lillebror Kaj pludselig og uopfordret helt spontant noget, som ingen af vores børn nogen siden glemmer.

Spillet bestod i, at man brugte piletasterne, op, ned, højre og venstre. Man havde så nederst på skærmen et luftfartøj, og mens man med piletasterne højre og venstre bevægede sit fartøj frem og tilbage, brugte man op piletasten til at skyde små hvide kugler efter et andet luftfartøj (fjenden) øverst på skærmen.

Når disse små kugler så ramte, eksploderede de, og der var et hvidt inferno af spruttende små hvide ligesom gnister, svært at forklare, men jeg tror, du forstår – og hvis ikke, så gå ind på et museum og lån en Commodore 64 – husk en sækkevogn. Dette spil havde lillebror Kaj deltaget i, og pludselig og spontant brølede Kaj, da denne hvide bold eksploderede, ”Sådan noget hvidt noget kom der også af Luffes tissemand” – og en ny bombe var sprunget i familien.

Så nu skulle sløret være løftet om, hvorfor jeg sammenligner Luffe med en tropisk orkan, for så ødelæggende, som Luffe er, kan kun sammenlignes med noget lige så abnormt ødelæggende, og det fører mig til en indskydelse i bogen, som jeg synes, at jeg må forklare for dig – og det er vores navne.

Senere skriver jeg om trusler mod vores familie, som så også skal give en mere uddybende forklaring på, hvorfor jeg bruger pseudonymer, og hvorfor disse er så langt fra de virkelige navne som muligt.

Så kære, kære børn, dette er skrevet direkte til jer. I får jo som en selvfølge et eksemplar af denne bog, og det er uanset, hvordan den udkommer, og den kan udkomme på nettet eller i bogform, hvilket jeg fortrækker, men den kan også udkomme på vores hjemmeside. Derfor beder jeg jer forstå, at mor og far elsker jer, vores kærlighed er ubetinget, selv om I til tider har tvivlet.

Jeg har på grund af jeres sikkerhed og rygter, samt hvad mennesker ellers har gjort og kan finde på at gøre mod jer, Berit og mig, givet jer navne i denne bog, som er så tilfældige og langt fra virkeligheden, at kun vores nærmeste kan gennemskue det. Alle jeres navne, OG mors og mit navn er tilfældigt grebet ud i luften, men disse for jer måske åndssvage navne / pseudonymer er opfundet udelukkende for at beskytte jer. Jeres navne, jeres rigtige navne er velovervejede. I er alle fire vores dejlige, skønne ønskebørn, og de navne, vi gav jer til jeres dåb, er velovervejede og har en betydning.

Så her er en liste over hvad jeres rigtige navne betyder. Jeg starter med vores ældste søn, hvis pseudonym i denne bog er Jokum. Kære søn, dit rigtige navn er græsk og betyder mand. Dit navn betyder også på græsk, kærlighedens gud, og så er dit navn også bibelsk og betyder "Mand", "Kriger" og "Modig."

Du, vores datter, pseudonym Yrsa, dit rigtige navn er latin og betyder "Den fromme, den pligttopfyldende". I lægelatin hedder den ene af hjernehinderne, "Dit rigtige navn + Mater", hvilket betyder "Den fromme moder".

Kære søn, pseudonym Junker, dit navn er også latin. Derfor er det heller ikke overraskende, at dit rigtige navn oprindeligt stammer fra den romerske krigsgud, Mars. Du er også opkaldt efter en kendt frihedsforkæmper, hvis navn den dag i dag har en så stor betydning for verden, at ikke engang paven kan kravle tre trin op af hans popularitetsstige, sådan er det bare.

Kære søn, pseudonym Kaj, dit navn kommer fra hebraisk, og findes i Det gamle Testamente og betyder "Gud er min dommer" / "Grundlagt af Gud",

Så kære, kære børn, alle jeres rigtige navne har en mening, og det er smukke navne, sådan er det bare. Og skal I vide betydningen af vores navne, så får I også fars og mors. I denne bog betyder mit fornavn, pseudonym Bill, ikke noget. Men mit mellemnavn betyder "Enehersker", og er et drengenavn meget brugt i vikingetiden, tja, sådan kan det gå, måske skulle jeg holde fast i mit pseudonym Bill som er et sjældent navn i Danmark, og betyder regning, eller seddel, ha ha. Mors navn, i bogen pseudonym Berit, betyder fra latin: "Af havet".

Men tilbage til orkanen Luffe, der nu havde slået til igen. Jeg skrev om vores ældste søn, Jokums computerspil og hvorledes vores mindste søn Kaj, efter at have deltaget i spillet, spontant udråbte, "Sådan noget hvidt noget kom der også ud af Luffes tissemand". Vores tre drenge, der, da det skete, var samlet oppe på første sal for at spille sammen med storebror, var noget mundlamme, for kun Berit, jeg og Junker selv kendte på dette tidspunkt til overgrebene på Junker.

Det var kun et par dage siden, den bombe sprang. Nu sprang der en til, det var som fra håndgranat til atombombe, ikke for at det nu var Kaj, men for at det nu var BÅDE Kaj og Junker, for bemærkningen fra Kaj, "Sådan noget hvidt noget kom der også af Luffes tissemand", fik omgående hans brødre op af stolen.

Junker kom først ind i stuen, hvor Berit, vores datter Yrsa og jeg sad og så tv. Vi boede i et gammelt skovløberhus, et rigtigt idyllisk og hyggeligt sted midt i bøgeskoven, men idyllen blev med ét revet fra os, og den kom aldrig igen efter den dag.

Junker stod nu sammen med Kaj og Jokum i stuen, og det er uforglemmeligt. Junker sagde, "Mor og Far, der er noget, I skal høre." Kaj kom også ind i stuen, meget nedtrykt, han vidste jo godt, at det, han havde sagt, fik konsekvenser, og ikke sådan lige var noget, man trak tilbage, 7 år gammel, men ikke dum.

Kaj var meget trist og ville ikke sige noget, så vores datter Yrsa tog ham med ovenpå, hun havde regnet ud, at den var gal. Som den voksne dame, hun nu var, syntes jeg, at det var i orden, at storesøster blandede sig. Da de to var alene, åbnede Kaj sig til storesøster. Han skulle gøre sådan på Luffe, at der kom noget hvidt ud af hans tissemand, fortalte Kaj, der var begyndt at græde. Yrsa fortæller, at hun tog ham ind til sig og trøstede ham, og Kaj blev ved at gentage, om han havde gjort noget

forkert, og om han skulle hjem til Luffe igen. I mellemtiden fik Berit og jeg historien fortalt af en rystet Junker og en måbende Jokum.

Det var en frygtelig situation. Vores datter, der græd og følte en pludselig anger for ikke at have beskyttet sin lillebror, kunne dårligt trøstes, men hun mandede sig op, og de to søskende kom ned fra førstesalen og ind i stuen, hvor vi sad lamslået. Berit og jeg sad sammen med Junker og Jokum, der på deres egen måde havde opdateret Berit og mig.

Nu var gode råd dyre. Jokum, der som den første havde sprunget bomben, havde det rent ud sagt ad helvede til. Alle vores børn var tydeligt mærket. Yrsa var rasende, fordi hendes 2 små brødre var blevet udnyttet, ydmyget og ødelagt for livet af sådan en, citat Yrsa, "Vatpik." Vores datter Yrsa fortalte os, at Luffe tit ville have hende til at sidde på skødet, men hun gik altid væk. Yrsa brød sig ikke om ham, og skyldfølelserne ramte markant hende såvel, citat Yrsa, "Det skulle jeg nok have sagt til jer, for så var det med drengene nok ikke sket".

Her sad vi, en for to dage siden lykkelig familie, to voksne børn, og to mindre børn. Alle forsøgte at samle sig og være fornuftige. Junker skide bange for, hvad der nu ville ske, Kaj lige så bange, Yrsa med skyldfølelsen og en Jokum, der følte sig uden for. Han havde på grund af sin alder undgået Luffes liderlighed.

Jokum, der jo som før skrevet er Berits søn fra Norge, og som jeg adopterede, har en psykisk lidelse, som vi også slås med myndigheder om. Det er ikke let, og det er der sikkert mange, der kan nikke genkendende til, at myndighederne ikke lader forældrene hjælpe. De vil hellere tage over og splitte familierne ad, så stakkels Jokum stod og så tom ud i ansigtet. Han var tydelig målløs og rystet, og bemærkningen fra lillebror stod ham klart, men alligevel uforstående.

Lille Kaj fortalte os alle, og demonstrerede med sin hånd op og ned håndbevægelser, og forklarede, at det skulle han blive ved med, indtil der kom noget hvidt ud af Luffes tissemand. Tillad mig på en meget lidt kristen måde at tale lige ud af posen, vores drenge skulle spille pik på Luffe, så er det vist nok på plads. Kaj græd nu meget, og vi stod alle og vidste ikke, hvad vi skulle gøre. Da vi jo ikke tog telefonen, når han ringede, var Luffe tydelig irriteret og gal i skralden. "Man behandler ikke

venner sådan”, brølede han i telefonsvareren. Men Luffe var sat på stand by.

Vi havde på grund af de overgreb, Junker havde afsløret, gået og gennemtænkt, hvad vi skulle gøre ved ham. Jeg var ikke i tvivl, jeg betvivlede ikke en meter, det som vores børn fortalte Berit og mig om ham, så Luffe skulle dø, og det hurtigere end han kunne sige Sutte Luffe. Men jeg gjorde nu noget mere fornuftigt. Vi kunne alle tydeligt mærke, at denne nye situation sendte en stilhed gennem huset, en himmelråbende stilhed. Der gik ikke én engel igennem huset. Der marcherede en hel hær af engle gennem stuen. Sådan en stilhed, man måske kun føler én gang i livet, men skræmmende var det, for hvad gjorde vi nu?

Både vores børn, Berit og jeg vidste, at der nu ingen vej var uden om. Og hold da helt kæft, hvor jeg blev bange. Jeg rystede over hele kroppen, for hvad nu? Vi måtte reagere og det med det samme. Og jeg kan forsikre dig, der læser denne bog, at jeg her 18 år efter stadig ryster, for jeg skulle nu starte en krig, som ingen havde lyst til at starte. Vi havde, hvad Junker angår, været bange for ikke at have beviser nok. Vi var bange for at skade drengen mere end godt er, men nu gik den ikke længere. Ballet måtte stoppe her og nu.

Vi sad Berit, jeg og vores fire børn og kikkede noget på hinanden. Jeg sagde til mine drenge, ”Hør drenge, jeg er nødt til at kontakte politiet”. De forstod, men Junker var bange for de trusler, han jo havde fået. Han bad mig om ikke at sige noget om ham, og den dag i dag fortrænger Junker de gennem et år lange og gentagne voldtægter af ham. Men jeg var nødt til at gøre noget, og derved gøre min dreng ked af det – og trodse hans fortrolighed til hans far, der jo havde lovet ikke at gøre noget, om ikke andet så lige nu.

Men dette var for alvorligt til at lade ligge. Dette var et sår så dybt i vores drenges sjæl, at intet kunne lappe det. Luffe skulle derfor straffes for, hvad han havde gjort. Hvad for en far ville jeg være, om jeg anmeldte overgrebene på den ene af mine drenge og ikke den anden. Men vi kunne alle tydeligt se, at Junker led.

Vi kunne se, at han var bange og rystet på grund af et helt års trusler og hjernevask. Junker var tydeligt bange for fremtiden,

det osede ud af ham. Men jeg skulle ikke kun starte en krig, jeg skulle til at gøre mine to drenge ondt. Jeg indså, at de trusler Junker havde fået fra Luffe, dem havde Kaj sikkert også fået, men Kaj var simpelthen for lille til at tage notits af dem. Jeg rådførte mig med Berit, hvorefter jeg ringede til vores bedste venner, Alf og Iris.

Forældres følelser kan ikke beskrives. Du skal GUD FOR-BYDE DET have haft vores sko på for at blot fatte en lille promille af det, vi gennemgår, og for ikke at tale om hvad vores drenge gennemgår. Hold fast mand, end ikke os forældre kan fatte det, så at nedfælde det skete på skrift er ikke let, det koster sved, det koster tårer. Lige nu tuder jeg, 60 år gammel, og tuder min lyserøde bagdel i laser. Men Berit er inde over det, jeg gør, så jeg er fortrøstningsfuld.

Dette er historien set ud fra vores perspektiv, og som forældre med vores øjne, historierne tolkes og fortælles af mig. Vi har for vores børns skyld i mange år holdt vores kæft lukket, men nu er de voksne, og to af dem har selv fået børn, og der er gået 18 år. Så for god ordens skyld får du fødselsårene på vores børn. Den ældste, Jokum, er fra 1975, Yrsa, den næstældste fra 1977, Junker den næstmindste fra 1983 og så Kaj den mindste fra 1989 og til sidst Berit og jeg, der begge er fra 1954.

Når jeg tænker tilbage, væmmes jeg ved samfundet, som det ser ud – så ud, OG ser ud. For hjælp til forældre og ikke mindst vores børn eksisterede ikke. Var man vidne til, at en rocker blev skudt i Københavns Lufthavn, så fik man omgående krisehjælp, men vi fik alle, både os som forældre og vores fire børn, en kommunal skråt op finger, men det kommer jeg til. Dette lille break i historien om vores alder var ikke for læserens skyld, men for min, for det er hårdt at trække op af posen. Det er ikke uden konsekvenser for mig selv, at jeg skriver denne bog, men jeg må simpelthen ud med de lidelser, jeg brænder inde med. Jeg må luften dette for mine børns skyld, de har, som Berit og jeg, forsøgt i mange år at komme videre. Vi har forsøgt at lægge det bag os, men den manglende evne fra socialrådgivere til at hjælpe har ødelagt os alle sammen, og ja, jeg giver dem skylden, men de står ikke alene om det, bare vent.

Indlæringsevnen hos særligt vores mindste, Kaj, er ødelagt. 5 gange er han gået i lære som murer, kok, smed, chauffør og

hvad ved jeg. Men alle uddannelser var for ham slut, før de var halvt færdige, og ikke en eneste gang har de hjulpet og støttet ham, ikke én. Skolen kunne han ikke gøre færdig, og hans mindreværd overstiger al sund fornuft, og kommunen? Tja, de skider på ham, for det eneste rigtige de siger, er at det ikke er hans skyld, og så giver de ellers forældrene skylden. Og efter mange års tilsvining af offentligheder tror vi til sidst selv på dem, men nu får de tilbage af mig.

Så os som forældre led og lider stadig af skyldfølelserne. Ofrene er vores børn, ikke kun Kaj og Junker, men Jokum og Yrsa såvel. De to store så jo deres mindre brødre i en tilstand, som ingen søskende nogensinde burde se sine søskende i.

De så deres forældre glide længere og længere ned i en dyb depression og afmagt, og deres voksne tilstand gjorde desværre, at de forstod mere end deres små søskende. Og det, at de forstod, gjorde dem sårbare over for Berit og mig, som de så gerne ville beskytte. Rollerne vendte for en tid ligesom rundt, og så stod vi over for et system, der ikke virkede, og sagens omkostninger vil da også bevise dette.

Vi var i 1996, da vores drenge afslørede, at de var blevet voldtaget – OVEN I KØBET af en ven af huset. Magtesløse, SÅ magtesløse, så magtesløse, ubeskriveligt magtesløse så Berit og jeg til, at vores drenge fik det dårligere og dårligere. Deres to voksne søskende fik det dårligere. Vi så alle vores fire børn lide, men hvem samler os op som forældre? For ikke kun overgrebene ødelagde vores børn, det gjorde tiden under og efter retssagerne også. Og de sled på Berit og mig – hold fast, hvor de sled på os. Og forsvandt vores overskud, hvad skulle vi så give vores børn?

Dertil kommer så jagten, som de blev udsat for i skole og sågar i vores egen familie. En jagt der totalt smadrede resten af det, de havde tilbage, men også resten af Berits og mit overskud. I takt med at Berit og jeg begyndte en kamp mod offentlige myndigheder og familiemedlemmer, der ikke troede på os, så vi i vores børns øjne dette, ”Kan vi ikke bare glemme det og lægge det væk, Mor og Far”? Børn vil gerne gemme sig under dynen, og så er alt godt. Brænder huset, så er dynen og klædeskabet de to fortrukne gemmesteder, for her er de trygge, men det er i deres, og ikke den virkelige verden.

Berit og jeg kunne jo ikke bare lade det ligge, kunne vi vel? Men hold kæft, hvor jeg har det elendigt. Lige nu, i dette sekund, ringer Kaj via Skype til mig. Jeg skal i morgen, den 25/03-15 køre ham til psykolog. Her udfrittes han om alt, for nu søger han pension. Det er jo også 18 år, siden overgrebene fandt sted, så tja, det er da godt, at de så lang tid efter gider høre på ham, men det gør de også kun, for at han bad mig hjælpe ham med at presse på. Kan du se idiotien, kære læser? Kan du? 18 år efter? Men nu tilbage til årstallet 1996 igen.

Hele familien svækkes ikke mindst på grund af ærgerrige socialrådgivere. Vores overskud, kræfter og kamplyst, hvor nu alle fire børn er involveret, er til tælling. Vores drenge er jo ikke dumme. De så da, hvad deres overgreb gjorde ved deres forældre, og det var noget, der virkelig gav DEM skyldfølelser. Vi forsøgte, men kunne ikke skjule vores følelser. Vores ældste søn Jokum, ham med pc spillet, og datter Yrsa, der fik lillebror til at tale, så jo det samme som Berit og jeg.

De så Kaj og Junkers skyldfølelser, og ikke mindst skyldfølelser over for hinanden. De tænkte, at det var forkert af dem at afsløre overgrebene? Var det forkert af dem at tage med Luffe hjem, selv om de vidste, hvad han ville gøre ved dem? Var de bare umulige små møgunger? Deres skyldfølelser overdøvede deres barndom, men det var jo en skyldfølelse, som i grunden tilhørte Berit og mig.

Vi som voksne og forældre BURDE tænke, ”Kunne vi havde stoppet Luffe”? Hvorfor så vi det ikke? Hvad var det for signaler, vi havde overset? Skyldfølelsen hærger os alle den dag i dag, 18 år efter. Måske mest mig, for det var undertegnede, der førte disse sager og tog kampene op med myndighederne. Møder med advokater, skole, der intet fattede, lærere, der var kolde i røven, skoleledere, der ikke ville blande sig og hjælpe vores børn. Sociale myndigheder, der mente, at vi var dårlige forældre og forsøgte at skille os ad. Skyldfølelsen, som forværres af det mindreværd, som ikke kun vores drenge gik rundt med, men det mindreværd vi fik som forældre. For havde socialrådgiveren ret? Var vi dårlige forældre? Vi vidste det til sidst ikke, men en krig var brudt ud, en krig, vi nu mærker varer hele livet.

Det der skete, da vores bedste venner Alf og Iris ankom – efter at jeg telefonisk havde hidkaldt dem – var tårevædende.

De var begge rystede. Luffe var jo også deres ven, så Berit og jeg følte os forpligtiget til over for vores dejlige venner at bevise vores påstande om overgrebene. Og det var ikke let for Berit og mig.

Vi anklagede jo en kær og nær ven, som alle havde et fortroligt forhold til. Vennernes ven stod af os nu anklaget for den groveste forbrydelse i mands minde – og Berit og jeg var anklagerne. Det var en situation, der umiddelbart så umulig ud. Men vores to venner ER vores to venner, for de troede ubetinget på os, over for dem skulle vi intet bevise, og som Berit og jeg sagde, så sagde også de til sig selv, ”Hvorfor skulle vores to drenge, Kaj og Junker, lyve om noget så bizart, som at en af deres forældres venner havde voldbollet dem”?

Tja, i denne bog kaldes en spade for en spade, for ord som fransk sex og voldboller er ordene, der groft siger, hvad der skete, det nytter ikke noget at tale pænt, for der er intet pænt i denne historie, intet. Og når jeg skriver det, som det er, så fritager det mig for at gå i slimede og slibrige detaljer, for alle ved, hvad fransk er. Men da Berit og jeg heller ikke over for Alf og Iris havde nogen grund til at lyve – og da vi alle ved, at det kun er i meget få tilfælde, at nogen – børn som voksne – kommer med falske anklager om sexovergreb, var Alf og Iris omgående på vores side.

De viste et kærligt venskab og en ærlig forståelse, der kun sjældent ses i Jantelovens Danmark. Til gengæld var det for Berit og jeg en forfærdelig situation at stå i, at vi over for vores bedste venner anklagede en af deres venner, som så også var Berits og min ven, forvirret? Så skulle du bare stille dig i vores sko, for det er netop det, jeg forsøger at skildre i denne bog, som ikke kun beskriver, hvad der skete før, nu og fremover. Jeg skriver vores følelser ud til dig. Derfor er der da også lange forklaringer som denne mellem de uhyggelige sandheder om overgreb, som viste sig kun at være en begyndelse på andres forsøg på at ødelægge vores familie.

Kun en begyndelse, for det gik faktisk først op for Berit og jeg over vores børn, da Alf og Iris havde siddet lidt og lyttet til os, hvor alvorligt det i det hele taget var. For nu hørte vi os selv, ærligt, ufortyndet og uredigeret fortælle Alf og Iris, hvad vores nu såkaldte fælles ven, orkanen Luffe, havde gjort mod vores

børn. Berit og jeg havde godt nok fået meldingerne fra vores børn, men nu, hvor vi talte med vores venner om det, kom chokkene igen et efter et.

Vi blev pludselig klar over, at vi måske skulle starte en sag, som ingen før havde startet. For omfanget af denne sag var abnorm, og tillad mig at forklare dette ord som ifølge synonymordbogen har følgende synonymymer: unormal, sygelig, afvigende, anormal, mærkværdig, pervers, perverteret, sindssyg, skør, unaturlig, underlig – tja, så er andre ord overflødige, ikke sandt? For det er præcis det, denne historie er fra start til slut, blandt andet ”sindssyg”, fordi den er sand.

Forholdet mellem Berit, jeg, Alf og Iris, der har kendt hinanden siden de tidlige halvfjerdsere, og som tidligere skrevet sådan på det nærmeste gået som brødre, er tæt, så tæt, at hemmeligheder over for hinanden ikke er noget, vi kender til. Så vores kære ven, Alf, som er i politihjemmeværnet – fritidsstrisser kalder jeg ham lidt humoristisk – tog uopfordret vores telefon og lavede et par opkald.

Alf havde også hørt vores telefonsvarer, som jeg tidligere skrev var godt besøgt af orkanen Luffe. Vores ven, Alf, kender de politifolk, der er på den station, som han gennem sit samarbejde med politiet er tilknyttet, og jeg vidste, at vi havde brug for politiuniformer, noget der kunne få drengene til at føle sig trygge. Ikke en i civil, for hvem er han? De skulle have en betjent, man kunne SE var betjent, noget Alf også fornemmede. Vi talte aldrig om det, men vores mange års venskab gjorde, at vi nogle gange kunne høre hinandens tanker; svært at beskrive, men måske noget i retning af enæggede tvillinger.

Vi ved bare nogle gange, hvad den anden vil gøre, eller sige. Derfor tog Alf totalt uopfordret vores telefon og kontaktede politiet. Alf vidste hvem der kom, og han kunne berolige os med, at det var søde og nærværende betjente – noget som var til stor lettelse for ikke kun Berit og mig, men også vores børn. Sagt på en anden måde, Alf rejste sig uden at sige et ord, tog telefonen og anmeldte overgreb på to børn. Alf bad Politiet om at komme hjem til os.

Jeg var som Berit – og ikke mindst vores børn – på sammenbruddets rand, for vi kunne næsten ikke mere. Det havde jo nu stået på i flere dage for os. Jeg kunne se på Berit og vores børn,

at inden i var de som flået i stumper og stykker, jeg måtte samle mine egne stumper sammen og mande mig op.

Jeg vidste fra dag ét, at jeg nok var den, som kunne skjule mine egne følelser bedst og gå i kamp. Men nu var vi som forældre ikke længere alene. Vi havde noget, andre ikke havde, vi havde en Alf og en Iris, og vores børn havde samtidig os, og de havde hinanden. Alf og Iris er derfor det bedste, der er sket for både Berit, mig og vores børn, før og efter politiet blev involveret.

Alf talte med vores drenge, og det gjorde dem godt. Og få minutter efter at Alf havde ringet til ordensmagten, viste to uniformer sig i vores hoveddør. Og så gjorde det ikke noget, syntes vores børn, at en flot tofarvet politibil gjorde sin entre i vores indkørsel.

Udnyttet af en ven, ydmyget og ødelagt for resten af livet stod Berit, jeg og ikke mindst vores børn nu ansigt til ansigt med starten på den krig, som jeg tidligere skrev, at jeg var ved at starte. Det var nu, der var sagt A, nu skulle der siges B. To politibetjente havde nu gjort deres entre i vores små skovløber-hus-stuer. De satte sig ned og Kaj fik omgående kontakt og tillid til den ene politibetjent, som han fortroligt sad på skødet af og svarede på spørgsmål fra.

Under denne ”afhøring” startede der en større sag, end vi lige havde regnet med. Derfor har jeg også indsat synonymerne for abnorm til dig, for dette er ikke kun abnormt, DET ER ”unormalt, sygeligt, anormalt, mærkværdigt og perverst”. For det kom frem under samtalerne med betjentene – og i detaljer – hvad der var sket med begge drenge. Særligt Kaj var – som den mindste og åbenbart også derfor – den mest eftertragtede af Luffe.

Dette perverse pædofile lille dyr til Luffe havde tvunget Kaj til at onanere på ham. Luffe havde forsøgt at stoppe sit beskidte lem ind i vores dreng. Og ikke nok med at Kaj – lige som Junker – blev tvunget til at smøre Luffe ind over hele kroppen med fugtighedscreme og gå nøgen rundt i hans lejlighed, så havde Luffe også en forkærlighed for det franske, behøver jeg at sige mere? Nej vel?

Luffe tvang ved hvert besøg mine drenge til at nøgenbade med ham; men nu tog det fat. Luffe blev omgående efterlyst.

Medens den ene betjent talte videre med os og børnene, efterlyste den anden betjent Luffe fra patruljebilen, som stod uden for vores dør. Dog kunne politiet umiddelbart ikke finde Luffe, der i følge både politiet, Alf og mig måske havde fået mistanke om, at noget var galt, fordi vi ikke svarede ham på telefonen.

Politiet ledte i mange dage. Luffe, der tydeligt havde fattet mistanke, blev ved med at ringe beskeder ind på vores telefon-svarer. Vi fandt ud af, at han gemte sig hos sin mor, hvor orkanen Luffe, der nu havde lugtet luntten, blev arresteret. Han havde tit ringet til os for at indtale IGEN: ”Er der noget galt?” Men vi tog ikke røret, vi lod ham blot indtale på maskinen. Det viste sig også at være en klog beslutning med telefonsvareren, for båndet blev brugt som bevisførelse, så Luffe smeltede selv isen væk under ham – og så er det jo dumt af ham at stå midt på en frossen sø, ikke sandt? Så det lykkedes politiet at fange Luffe ca. 4 dage efter efterlysningen. Her begyndte der et rent helvede for os.

Telefonen ringede konstant, der kom trusler på vores liv fra ”familie” til Bæ-skubber Luffe, man ønskede at slå os ihjel. Selv Luffes mor truede os telefonisk på livet, men det er tilgivet, Luffe er jo hendes dreng. Men truslerne fra Luffes familie og ”venner” gjorde, at Berit og jeg blev mere og mere utrygge og bange, for det var nu os, der blev truet. Vi formåede heldigvis at holde vores børn fri af truslerne, for vi vidste, at der ingen hjælp var at hente nogen steder fra.

Skammen spredte sig hos Berit og mig, Luffe var jo en ven, og dette tillidsbrud fra Luffes side var uhørt og ubeskriveligt. Vi havde jo i fuld tillid overdraget vores børn til ham, i fuld tiltro til at vores børn skulle med Luffe for at have en eller to sjove dage, for eksempel i Safariland. Men alle Luffes løfter brød han, de kom aldrig længere end til Luffes lejlighed, og safariparken kunne de jo se fra Luffes køkkenvindue.

Berit og jeg talte om, hvor forbandet beskidt det var, at Luffe tillod sig den frækhed – udelukkende for at få adgang til at voldbolle vores børn – at udgive sig for at være vores ven og vores børns legeonkel, det er simpelthen så lavt, så lavt, og Berit og jeg kunne da heller ikke takle det. Jeg skrev til Politiet, at jeg ville skyde den nar til Luffe, noget de, når de får det skriftligt, også tager temmelig alvorligt.

De svarede tilbage, at de måske ikke lige havde lyst til at holde mig tilbage, men ville være meget kede af at skulle anholde mig for overlagt mord. Så ja, jeg havde politiets sympati, og det alene var en trøst. Og tro mig, havde det ikke været for, at jeg fik travlt med at kæmpe for at holde sammen på min familie, så havde jeg skudt det (to ord censureret) til Luffe. Og Politiet var ikke i tvivl. Min militæruddannelse gjorde mig udmærket i stand til på bedste måde at håndtere en riffel eller en pistol, jeg skulle bare ud og købe en af delene.

Derudover gjorde min karriere som stor tilhænger af selvforsvar, at jeg heller ikke var bange for at møde denne orkan til Luffe i direkte konfrontation. Noget både Alf, hans kone Iris og min familie var klar over. Og møder Luffe undertegnede i dag, er de alle lige så klar over, at jeg absolut ikke er bange for ham; men opfordrer ham stærkt til at gå i en bue uden om. Jeg nærer intet ønske om at slå denne klaphat ihjel og trækker herved min trussel skriftligt tilbage; men på den anden side så er jeg heller ikke bange for på anden måde at konfrontere orkanen, så Luffe, hold dig væk!

Luffe har ikke kun ødelagt vores børn, han smadrede vores familieidyl. For nu begyndte skænderierne at blive hyppigere. Vi skulle holde en facade for at klare dette her, for vores børns skyld. Vi skulle for deres skyld være stærke, så hvis vi gik vi fra hinanden, så havde vores børn aldrig kunnet tilgive os. Berit og jeg ville da heller ikke gå fra hinanden; men vi var trætte.

Det overskud vi ellers havde til ægteskabet, det overskud, som du, der læser dette, skal og absolut må have for at klare eventuelle uenigheder, det overskud var taget fra os. Vi havde intet tilbage. Vi var som aidsramte uden forsvarsmekanismer, vores immunforsvar var svækket, det var svært at holde skidt og møg ude. Og det var mindst lige så svært at forsvare os selv – og ikke mindst vores børn, der jo havde været udsat for svigt nok, og skylden for det, tillægger jeg kommunens svigt, et svigt, du også her vil kunne læse om.

Ser du, jeg skrev om Luffes tilgang til vores børn, nemlig hans luksusbil og lejlighed ved Safariparken, og over for vores børn var Luffe jo med disse tiltag i starten næsten deres helt, ikke sandt? 4 gange 4, fed musik og Safaripark, hold fast, hvad

mere kan du give to små drenge, der så op til denne tropiske orkan – hallo for en ven.

Da vores børn for første gang talte om det i offentligt regi, nemlig under afhøringerne i vores hjem, blev vidneudsagnene fra vores to drenge mange. Deres historier blev til beretninger og hele krimiromaner. Politifolkene var tydeligt rystet. Jeg sporede i deres øjne, at de holdt noget tilbage. De er jo mennesker, de der to uniformer, er de. Altså, for den da også, hvor denne historie stadig ryster mig og sidder i mig. Jeg holder pause i et par dage med dette her, synes at jeg vil skrive det såvel. Følelserne er ellers svære at forklare.

Stadig rystet, men tilbage til skriveriet. Ser du, anklagermyndigheden skal skaffe beviser, og derfor blev Kaj indkaldt til lægeundersøgelse på et hospital. Personalet der havde ikke så meget respekt for vores lille dreng, at de kunne komme hjem til ham. Næh, Kaj skulle på bordet, det kolde hospitalsbord. Jeg vil forsøge at beskrive dette set med Berits og mine øjne. Så forsøg at se dette for dig: en læge og en sygeplejerske lagde vores lille Kaj op på en briks, og mens lægen forsøgte at tage prøver fra Kajs endetarm, holdt en sygeplejerske ham fast – helt uden grund. En politimand kom sygeplejersken til hjælp for at holde ham. Det var tydeligt, at de to hvide kitler overhovedet ikke så vores dreng som et offer, men blot som endnu et kedeligt job, der skulle udføres.

Og dette lille job lå nu og skreg for fuld styrke. Jeg protesterede, men de sagde, at det var nødvendigt for at skaffe beviser. Kaj skreg noget så hjerteskrærende. Jeg skulle mene, at forhørene i vores hjem burde have været nok, rigeligt, men de skulle lige som Luffe pille ham i røven. Sure og ikke særligt samarbejdsvillige stod Berit og jeg og så på, at de mishandlede vores lille dreng – mishandlede, fordi det var så mange dage siden, at orkanen Luffe havde rørt Kaj, at enhver idiot kunne regne ud, at der ikke kunne være beviser i Kajs mishandlede bagdel.

Det ville være en medicinsk nyhed, hvis der havde været sædrester tilbage i Kajs endetarm. Lægen, der burde have vidst dette, er i min bog komplet inkompetent, totalt ufaglig og fuldstændig uden for pædagogisk rækkevidde. Så fik de den, for det viste sig da også, at der ikke var noget at komme efter. Grædende tog vi vores endnu mere ødelagte dreng og kørte

hjem. Vennerne Alf og Iris var som Berit, jeg og ikke mindst vores børn rystet, da de hørte dette.

Så var der video-forhørene med socialrådgivere, politifolk, anklagemyndighed og forsvarer. Og jeg indskyder, at jeg tidligere skrev, at jeg tillagde kommunen ansvaret for svigt, med det mener jeg, at vi på intet tidspunkt fik tilbudt psykologhjælp/krisehjælp. Vi havde fra dag ét bedt og skreget om hjælp, men fik ingenting.

Men vi skulle helt ind til Glostrup ved København. Politiet der var åbenbart de eneste, som havde lokaler til videoafhøring af mindre børn. Det var på den tur, hvor også jeg måtte svigte mine drenge. Et svigt, som på sigt blev psykisk skæbnsvangert for den ene af dem. Vi kørte fra byen, som lå på en af sydhavsøerne, hvor vi dengang boede, i en konvoj på tre biler. Konvojen bestod af politiet, anklager og socialrådgiver.

Bagest i konvojen kom Berit, jeg og vores børn; men lige pludselig, der midt på motorvejen brød vores bil sammen, og død som en sild fik jeg den på opstødene ind i nødsporet. På vej der ind fik jeg blinket nok til de to forreste biler, til at de holdt ind til siden. Og inde i nødsporet bakkede de tilbage til os.

Her diskuterede vi lidt om mit uheld, for det kom på et meget ubelejligt tidspunkt. Det var ikke godt, for jeg – der på forhånd havde lovet mine drenge, at jeg hele tiden ville være der for dem og holde dem i hånden – følte nu, at min tid som far med tillid til var ved at ebbe ud.

Jeg så, at det osede ud af deres øjne; særligt Junker var oprørt over, at vi nu stod der i midten af ingenting og ikke kunne komme videre. Det var som om, at han vidste, at Far nu ville overlade ham til fremmede. Berit var godt nok med, men det var jo Far, som havde givet løfter om IKKE at forlade dem.

Luffes (voldsmanden) trusler om at hænge Junker ud som løgner, sad så dybt i hans underbevidsthed, at man kunne se det lyse ud af ham. Han var overbevist om, at ingen ville tro på ham. Det havde orkanen Luffe gennem et helt år hjernevasket ham med.

Hvem ville ud over Far tro denne lille dreng? Jeg har skrevet det før og genopfrisker det igen, Luffe havde jo bildt børnene ind, at han havde verdens bedste advokater, som kunne smide deres far i fængsel og hænge dem ud som løgnere. Så ja, Junker

var bange for de fremmede som fanden selv for det hellige kors, og nu stod han helt alene med mor og lillebror, som Junker nu begyndte at føle, at han måtte beskytte.

Han stod bange der sammen men politi, advokat (anklager) og socialrådgiver, i midten af ingenting. Og det var der, Junker over for lillebror Kaj begyndte at føle sig som beskytteren. En beskytterrolle, der havde store konsekvenser for Junker selv, for han begyndte ligesom at henlægge / fortrænge det, Luffe havde gjort mod ham selv, hvilket allerede dér var noget skidt, for over for anklager og politi begyndte Junker nu også at tie stille. Han nægtede simpelthen at tale med dem. Under videoafhøringen klappede Junker simpelthen i – så taler man om skyldfølelse? Så vil jeg sige dig, at det er det, som er mit mellemnavn.

Junker følte en forfærdelig skyld, som en lille dreng absolut ikke skulle føle. En skyld som lagde et kæmpe pres ikke kun på ham selv, men også på os som forældre, der nu stod i en situation, hvor det kun var vores og lillebror Kajs tvivlsomme videoafhøring, som skulle fælde Orkanluffe. Vi så vores dreng gemme sig bag en facade, en facade af ”Jeg har det da meget godt” – ”Det er da ikke mig, det er gået ud over” – og ”Det er min lillebror” – facade.

Junker, den kære lille dreng, sagde til mig, ”Far, hvis jeg havde sagt det, som er sket med mig, noget før, så var det aldrig sket for Kaj, vel Far”. Det er den onde lyneme synd for en lille dreng på blot 12 år at skulle bære en sådan tung byrde og have sådan en skyldfølelse hængende over hovedet.

For MÅSKE og KUN måske har Junker ret. Ja, jeg legede med tanken om, at havde han sagt det et år, et halvt år, en måned før, så måske, og kun måske – og hvad så? Truslerne fra Pedro-Luffe havde jo sat en stopper for det. Og i øvrigt, så er den tillid børn har til den voksne næsten uigennemtrængelig, også selv om den voksne forbryder sig mod dem, så Junkers skyld, nej. Dette her er forældrene og ikke børnenes ansvar og skyld, for vi så ikke signalerne, før det var for sent – og det havde noget med tilliden til Luffe at gøre, så måske, og kun måske er Berit og jeg også undskyldt.

Jeg forsøgte der på motorvejen at trøste min dreng – som så mange gange i hjemmet. Jeg sagde nej, bestemt nej, Junker,

du kunne IKKE have forhindret dette, du har intet gjort galt. Men skyldfølelsen hænger stadig i den nu 32 år gamle Junkers underbevidsthed.

Men han skal renses, for han er uskyldig, og når han læser dette, så skal han tilgive sig selv, for han har intet gjort galt. Og det lort til skyldfølelser er ikke til at komme af med, det ved Berit og jeg bedre end nogen anden, for det hænger hos nu 61 år gamle mor og far, og nej, en ting er sikkert, og det er, at vores børn i hvert tilfælde ikke har fortjent dette. Måske har Berit og jeg fortjent det, jeg ved det ikke, vi har ikke haft krisepsykolog eller sådan noget. Den luksus er blevet os nægtet af socialrådgivere.

Ja, jeg er måske en fortvivlet far, der skriver en bog, og nej, jeg kan ikke beskrive Berits følelser, men jeg er sikker på, at hendes følelser ligner mine. Hun sad alene hos Glostrup politi og så, hvad de bød vores børn; så hende var jeg der heller ikke for. Og til dig, der læser dette her, kan jeg endnu engang sige, at skyldfølelse er mit mellemnavn.

Jeg kan forsikre dig for, at Berit lider mindst lige så meget som jeg, og måske mere, for jeg har ladet mig holde oppe af min store foragt over for samfundet. Et samfund jeg hader, for orkanluffe smadrede godt nok mine drenge. Han og han alene skubbede os godt nok ud til kanten af afgrunden, men det var socialrådgiverne, der skubbede os ud OVER kanten. Min foragt, min uforståenhed, min afmagt over for et samfund, der direkte sked os op og ned ad ryggen, har ikke sluppet mit sind.

Tilgivelsen er ikke givet, jeg prøver virkelig, tro mig, jeg prøver at tilgive, men nej, jeg er kristen og læser Bibelen, men et af de få steder, hvor jeg vil citere fra denne herlige bog er nu, "Hvis din broder forsynder sig imod dig, så gå hen til ham og drag ham til ansvar på tomandshånd. Hører han dig, så har du vundet din broder. Hører han dig ikke, så tag én eller to med dig, for på to eller tre vidners udsagn skal enhver sag afgøres. Hører han heller ikke dem, så sig det til menigheden, og vil han ikke engang høre efter menigheden, skal han i dine øjne være som en hedning og en tolder" (Mattæusevangeliet kapitel 18, vers 15 til 17).

Og om ikke jeg har draget dem til ansvar? Om ikke jeg har hentet vidner? Om ikke jeg sågar har hevet dem til menigheden?

Jo, det kan du tro, at jeg har, og lige fedt hjalp det. Så derfor har tilgivelsen eller mangel på samme ikke givet mig den store dårlige samvittighed.

Så til de kristne, der læser denne bog, og tro mig, mange kristne ville læse den, for de ved at også frikirke-Danmark her i bogen om vores liv får én over nakken. Men det må du vente et par kapitler med at læse, medmindre du begynder fra sidste side. Så skrupler har jeg ingen af over at kalde mennesker som bæ-skubber Luffe – og for den sags skyld kristne, der tror, at de ved, hvad jeg taler om, og tror at de kan dømme mig – for hedning og tolder.

Når jeg tænker tilbage på motorvejen til København, så tænker jeg, at jeg svigtede min familie, men hvad hjælper det at tude over det nu? 18 år er jo gået, men jo, for i MIN underbevidsthed ser jeg stadig billeder for mig, billeder der viser, at mine drenge begge var så bange for de nye folk, der var sat på sagen.

Berit stod alene med disse fremmede absolut ikke-venner, særligt bange for socialrådgiveren, der allerede havde insinueret, at vi var dårlige forældre. Angst var måske på dette tidspunkt afløst af en vis form for vrede og foragt, for socialrådgiveren havde meget tydeligt foragt for os. Vi så det i hendes øjne, vi mærkede den, vi hørte det på hendes stemmeføring og måde at tale ned til os på.

Det var en madame, som min familie ikke var særlig stolte af at være tvunget til at være i samme rum med. Men der på den forbandede motorvej i midten af ingenting blev to grædende drenge sammen med Berit stoppet ind i anklagerens bil.

Der var ikke plads til mig, jeg måtte vige pladsen. I øvrigt mente jeg også, at Berit var mere kvalificeret til at se, hvad der skete, og holde øje med, at offentlige personer ikke lavede psykiske overgreb på vores børn. Jeg ville ikke se til, at vores drenge i et forhør hos myndigheder skulle lide mere overlast, end de allerede havde lidt, blot for at en eller anden anklager havde ambitioner om at forbedre sin egen karriere ved at ville vinde, blot FOR at vinde.

Alene tilbage – på den dag for mig hovedvejen til Helvede – så jeg min kære Berit og mine elskede børn køre væk. De to biler, politiet og anklagerens, blev mindre og mindre, og vupti,

tomhed. Men før tomheden indtraf, så jeg begge mine børn kikke tilbage, de så ud ad bagruden, de så på mig, jeg kunne næsten høre dem skrike, "FAR", og for satan hvor jeg tudede, hold da helt kæft for en modgang, bande? Undskyld kære læser, men det skider jeg på, for jeg ved slet ikke, hvordan jeg ellers skal sige det tydeligt nok uden at "slippe en lille en".

Stilheden i mit hoved var abnorm. Men pludselig kom larmen som et slag i nakken på mig. Jeg fik noget der lignede et chok, pludselig var jeg tilbage i virkeligheden, og føj for en virkelighed. Pludselig hørte jeg larmen fra store lastvognstog, som med høj fart drønedede forbi.

Pludselig var virkelighedens hovedvej til Helvede med al dens larm og pragt lige foran mig, og mine tanker fløj lige så hurtigt som de forbipasserende biler. Jeg havde haft for travlt med at tænke på sagen og min familie, men nu, hvor jeg var alene, kom min skyldfølelse igen frem. Jeg tænkte ikke på andet, end hvordan jeg kunne have forhindret dette i at ske?

Mit ægteskab var ved at blive til et rent mareridt. Jeg følte, at mine børns blikke på mig var bebrejdende og dømmende. Jeg følte mig underlagt magt fra myndigheder, og ikke nok med det, så stod vi alene, nej løgn, for vores venner Alf og Iris var der, men familien, og andre venner vendte os ryggen.

Tankerne på den der åndssvage motorvej drønedede igen og igen rundt i mit hoved, nu hurtigere lige som bilerne der drønedede forbi. Ingen af dem så mig, alle havde deres øjne klistret til vejen. Dengang var det ikke alle beskåret at have en mobiltelefon, ej heller jeg havde en, men stoppe og spørge om jeg havde brug for hjælp? Nej dansker, det gør vi ikke i dette land.

Så jeg stod der i vejkanten og hadede mig selv. Jeg sparkede til sidespejlet, da jeg så mig selv i det, og jeg havde nær fået overbalance, men var ligeglad. Jeg råbte efter en lastbil, der var centimeter fra at ramme mig, "Du ramte ved siden af, din idiot", og jeg mærkede mit hjerte banke. Jeg var i den grad i live. Jeg ved, at ligegladhed heller ikke er godt, men alligevel, for ser du, med alle de lastbiler så tæt ved sporet, hvor jeg stod, var det bare at tage ET halvt skridt.

De kørte så tæt, at jeg næsten kunne mærke deres varme udstødninger. Jeg kunne næsten høre dem skrike til mig, "Hop så, bangebuks, du er jo intet værd, du er ingenting, dine børn

hader dig og din kone kan finde meget bedre kærlighed hos en anden". Bare et skridt og så fred.

Så kære læser, mere mindreværd kan man vist ikke tildrage sig selv, kan man vel? Bedre undskyldning til at tage et lille halvt skridt kan man vist ikke få, kan man vel? Bare et lille bitte halvt skridt og mine bekymringer var overstået. Og pludselig stod mine nakkehår lodret op i luften, for jeg så min elskede og mine børn lige ret foran mig, i et split sekund så jeg dem stå og smile, men desværre var det ikke den eneste gang, disse tanker kom til mig, og det var ikke sidste gang, at det næsten lykkedes.

Efter at vores to drenge var blevet videoafhørt hos Glostrup Poliiti, gik timerne. Dagen fløj forbi, skænderierne begyndte. Berit og jeg havde ikke kræfter til mere at tage vare på os selv. Vi brugte alle kræfterne, vi havde, på vores børn og den kommende retssag. Vi brugte alt, hvad vi havde i os på førnævnte socialrådgiver, der lagde et kæmpe pres på os, og på Pedro-orke-anluffes anholdelse. Vi ventede bare på dagen, hvor vi skulle sættes fri af plagerne, vi ventede på retssagen, der skulle have været retfærdighedens retssag.

De efterfølgende dage blev fyldt med flere møder med børnenes advokat, socialrådgivere og anklager, men vores børn havde en advokat, der viste sig ikke at have en skid forstand på, hvad hun gjorde. Mine bange anelser om hende var den samme, som jeg havde om anklageren.

Anklageren viste sig dog at være god nok, og i takt med at vores tillid til offentlige personer under denne sag blev os frataget af socialrådgiveren, så blev tilliden til vores børns advokat ligeledes stærkt svækket. Denne ganske unge og nyuddannede kvindelige advokat, hvis ambitioner vejede mere for hende end vores børns og vores ulykker, skulle føre en sag, jeg selv kunne have ført meget bedre.

Endelig kom dagen, hvor vi skulle i retten. Jeg var indkaldt som vidne i sagen. Jeg var klar over, at jeg risikerede at skulle stå ansigt til ansigt med den mand, som for få dage siden var min ven, men nu var mine børns voldsforbryder. Jeg bad derfor retsbetjenten om at fjerne orkanen fra retslokalet, idet jeg ikke ville give nogen garanti for min opførsel. På dette tidspunkt var jeg sikker på, at jeg kunne have sprunget tværs over alle borde og stole og stranguleret denne voldsboller, og det før nogen ville

kunne nå at sige nå. Retsbetjenten var noget overrasket over min ærlige udmelding og gik ind og talte med dommeren, der gav besked til politiet, at de skulle følge orkanluffe ud i et tilstødende lokale. Der kunne denne stodder så sidde og høre, hvad jeg sagde, men jeg slap for at se og høre på ham.

Da jeg skulle afhøres, fik jeg af denne unge uerfarne advokat til mine drenge to ubetydelige spørgsmål, ”Hvornår opdagede du, at der var noget galt” og ”Er du sikker på, at dine børn taler sandt”? For første og sidste gang nævner jeg min elskede storebror, Anton (ære være hans minde). Han var tilstede, da jeg blev afhørt.

Da anklagemyndigheden gik noget mere i detaljer, græd Anton. Jeg så hans tårer, da jeg fortalte om, hvordan mine børn havde fortalt, at Luffe skiderik havde taget mine børns uskyld fra dem. Anklageren søgte heldigvis mere dybdegående spørgsmål, som kunne fælde svinet. Anklageren bad mig heldigvis fortælle historien. Luffes advokat holdt – heldigvis for ham – sin kæft lukket, men min forklaring blev sammen med videoen fra afhøringen hos Glostrup politi det, som fældede Luffe lemmedasker.

Berit og jeg startede en kæmpe sag på foranledning af vores to drenges vidnesbyrd mod en ven af huset. Der er bare et lille men, for skrækslagen så vi til, at sagen ikke stoppede her. Der var møder, som mine børns advokat glemte at invitere mig til. Sådan noget glemmer man nemlig, når man er en ambitiøs nybegynder.

Det kom under vores sag frem, at Luffe børne-elsker i sin lejlighed ved safariland havde en gæstebog, en gæstebog der i den grad – og en gang til – fældede orkanen Luffe. Luffe lever nu mere og mere op til mit øgenavn orkanen eller den tropiske orkan Luffe, for da politiet åbnede denne bog, så åbnede de også for Danmarkshistoriens måske allerstørste sag af sin art. For via denne gæstebog havde de to politifolk fundet frem til ikke mindre end 25 mænd og kvinder, som havde skrevet i bogen. Mænd og kvinder der alle var forældre til børn, som OGSÅ havde besøgt denne orkan.

Jeg skriver fem-OG-tyve familier, der alle havde børn, som det viste sig på den ene eller den anden måde var blevet misbrugt. Børn der lige som Berits og mine to drenge havde smurt

denne liderlige mandsperson ind i creme. På hans befaling var gået nogen rundt i hans lejlighed og badet nogen med ham. Og sex på alle sprog inklusive fransk er ikke udelukket.

Jeg behøver vist ikke uddybe det. Over flere år har Luffe bollet små børn, drenge som piger, mine to drenge et helt år. Andre børn var nu voksne og deres sager forældet; men ud af (hvad vi fik at vide)¹⁴ overgreb på mindreårige, så lød anklagen på 7 forhold, hvoraf Luffe blev dømt for hele 6, hvoraf 4 var under 12 år. Seks børn fik retfærdighed – eller gjorde de? For ca. 14 dage efter afsoningen på mindre end tre år, blev sexorkanen igen tiltalt og dømt for to nye forhold.

Så kommer jeg til konsekvenserne af mine børns advokats ubrugelighed og manglende kompetence samt uduelighed. Thi kendes for ret: Luffe, Woldenvand Pluksen tilkendes tre år ubetinget fængsel, Junker tilkendes godtgørelse for tort og krænkelse på kr. 5.000,00. Kaj tilkendes godtgørelse for tort og krænkelse på kr. 10.000,00. Tja, i dag tænker jeg på, at det er meget billigere sluppet, meget billigere end hvis sexglade Orkanluffe havde bestilt en callgirl – eller smuttet ind på Istedgade og købt en prostitueret.

Prisen må siges at være discount, så det vil noget. Jeg foreslår, at du her tænker lidt alternativt. Er tre år og skide 15 tusinde kroner så ikke en billig pris at betale for sex med måske 15 helt urørte unge jomfruer, for en dom for sex med 6 piger og drenge? – for så at blive løsladt og så gøre det igen? Er man sexgal i hovedet, så er Danmark da det helt rigtige land at være det i.

Så om det kan betale sig at være ved siden af loven er der vist ingen tvivl om, for ja da, selvfølgelig kan det det. Danmark er et slaraffenland for pædofile. Her handler det udelukkende, og udelukkende om moral, og moral har mennesker som orkanen Luffe ikke. Og så er der frit spil, ikke sandt. På dette tidspunkt anmeldte jeg gentagne gange den noget bizarre danske pædofilforening og deres hjemmeside til politiet, men uden at blive hørt. Uden at politiet kunne, ville eller evnede at gøre noget, var mine anmeldelser ikke en skid værd.

Så for pædofile er det let nok. Find en ven, og få ham til at fatte tillid til dig, og så snup hans børn. Tja, sådan er det jo, og dette antal af OVERGREB gør denne sag til MÅSKE

danmarkshistoriens største sag af sin art. Og tro ikke, at man som ofre slipper med retssagen alene. Det slutter ikke der, for disse kampe har været så abnorme, at det sidder i én for livstid. Tre år, Luffe, den lede lort, der tog så meget fra os, fik tre år, og hvorfor så vred? Jo det skal jeg sige dig, det kommer nemlig til at vise sig, at vi ikke har hørt det sidste ord i denne sag.

Cirka to år efter at Luffe var blevet fængslet, får vi en melding fra Politiet, som kun få forældre ønsker at få; men det kommer længere henne i bogen. Og advokaten? Hun gjorde ikke en hujende pap-fis for at gøre noget ved det. Tilsammen 15.000,00 kr. skulle mine to drenge nøjes med.

Vor Herre bevares for en slatten nybegynder af en advokat. Vi bad hende, vi forlangte af hende, men hun ville ikke føre mere sag. Og vi havde ikke flere kræfter til at begynde forfra på forklaringer og historier til en ny advokat. Vi lod sagen hvile, og her begynder problemerne med vores familie og det offentlige system for alvor.

Nu skulle vi som familie have dødsstødet. For som skrevet så ved du, der læser dette, nok at socialrådgiveren, som jeg omtalte blandt andet fra motorvejen, ikke var i vores kridthus. Jeg skrev tidligere, at samfundet ikke fungerer, og det vil jeg nu fortælle dig om, og hvorfor jeg mener det.

Det vil også give en forklaring på, hvorfor vi er slidt ned, helt ned. Ser du, denne rådgiver var en kold madame, og desværre en kold madame med magt. Jeg ringede gentagne gange umiddelbart lige efter overgrebene til hende. Det var gennem hende, vi skulle bede om en krisepsykolog, noget Berit og jeg godt nok trængte til, men som vores børn desperat trængte til. Da jeg aldrig fik nogen tilbagemelding fra hende, ringede jeg så at sige hver dag. Jeg vidste og Berit vidste, at vi var forældre og ikke behandlere. Vi vidste begge to, at vi havde brug for støtte og hjælp til vores børns trauma, særligt til vores sønner, der nu i skolen modtog mobning af særlig grov karakter.

Vi havde brug for den hjælp, som vi vidste, socialrådgiveren både havde pligt til at give, men også KUNNE give, hvis altså hun ville det – eller gad. Ser du, sagen med og om Luffe var lukket, hvad retssager angår, men vores traumatiske situation var absolut ikke lukket.

Selv om man vinder en retssag, bliver man da ikke bare hel. Der var for eksempel navneforbud i sagen, og det er da noget, jeg stadig respekterer. Alene i bogen her bruger jeg derfor alle de her pseudonymer, som jo særligt er for mine børns skyld.

Derfor var det om orkan-Luffe sagen også kun meget nær familie, som fik oplysninger fra os, kun ganske få. Men på trods af alvoren og de store familie konsekvenser, som dette medførte, havde vi desværre ikke støtte fra vores familie. Vores familie i Norge var rystet, men kunne på grund af den store afstand intet gøre, dog var der derfra ikke den store psykiske opbakning. Telefonen var jo opfundet, og det var lige som at deres besøg blev mindre og mindre. De kom tidligere to gange om året, men nu, tjah.

Vores fornemmelse var, at der ikke rigtigt var nogen hånd at holde i eller skulder at græde ud ved. Til en vis grænse forstår vi dem godt, for de er jo så langt væk. Vi elsker dem, men havde så meget brug for dem, men de spurgte end ikke ind til, hvordan vi havde det.

Og så var der vores danske familie. En familie vi regnede noget mere med, for de stod os trods alt geografisk nærmest, men heller ikke den var på vores side. Vi havde – på nær Alf og Iris – kun os selv, men uanset hvor gode venner vi end var og stadig er med Alf og Iris, så skuffer det, at netop familien vendte os deres kolde ryg. I dag kan jeg kun sige Gud velsigne dem for deres gerninger og optræden.

Dette lille psykiske indblik, hvordan Berit og jeg følte, lægger ikke vores sønners følelser til side. De var jo kun 7 og 12 år. Og det gør jo Berit og mig til talsmand for deres følelser, en ære socialrådgiveren lidt efter lidt fratog os. Hvad familie angår, så var det netop MINE søskende, som gav os grå hår i hovedet. Til eksempel så havde det tidligere nævnte af Byretten udstedte navneforbud i deres verden en anden betydning. Ordet familie havde også en anden betydning for dem. Vi så, hvem der var på orkanluffes side, og hvem der var på vores, og min ene søster holdt med orkanen, og den anden meldte mig i et senere forløb til politiet.

Særligt lige efter retssagerne var min søster Marie på krigstien, for ifølge hende så var Luffe uskyldig, og det var min skyld, at han sad i fængsel. På trods af at der var mange andre

børn involveret, var det jo ved min anmeldelse til politiet, at Luffe blev anholdt, dømt og fængslet.

Ifølge min søster havde jeg, dumme svin, fået en uskyldig mand dømt. Men helt ærligt Søs, Luffe havde haft uterlig omgang med ca. 25 børn og unge, han var anklaget for overgreb på 7 børn, dømt OG spjældet for 6 tilfælde, senere for to tilfælde mere, han var anklaget for uterlig opførsel og sex med små uskyldige børn. Skulle han, når en dommer HAR slået hammeren i bordet, så være uskyldig? Hvor dum og åndssvag tror man lige det danske retssystem er? Spjældet en uskyldig mand for SÅ grove forbrydelser? Søster, du skal eder-mame have det hvide snit, for hvad du dernæst gjorde, er utilgiveligt.

Ok, man kan da angre, og se hvad man får ud af det, Lukas 17, vers 3. Men helt ærligt, Søs. Min søster Marie havde to steddøtre i samme skole som vores drenge. Det viste sig meget hurtigt, at det ikke var særligt smart, for de to tøser havde fået historien fortalt af Marie og hendes mand, steddøtrenes far.

Nu begyndte en massiv mobning fra de to tøser af vores drenge, noget som førte til, at andre børn på skolen fik nys om sagen. Vores drenge blev for eksempel kaldt for bøssekarle. Der var børn, der råbte efter dem, at de havde fået en uskyldig mand smidt i fængsel. Og ja, det er børn, der er så ondskabsfulde, men Berit og jeg ved godt, at børns ondskabsfuldhed fødes ud af deres forældres mund, der fodrer dem med løgn, dette udelukkende for at ramme Berit og mig.

Luffe VAR virkelig uskyldig, altså i min søsters hoved, men hendes steddøtre spredte rygter i skolen, og mine drenge blev endnu engang smadret og mindet om det, som var overgået dem. Mine drenge blev af de andre børn skubbet til og skældt ud, og når de tog sig selv i forsvar, så var enten skolelederen efter dem, eller deres klasselærer var efter dem.

Jeg har tidligere insinueret, at skolelederen og skolelæreren var umulige til deres job. Det er noget, som jeg i dag står fast ved. Jeg vil endog påstå, at mennesker som dem, og hvad børn angår – særligt børn med problemer – mennesker der som skolelærere og skoleledere med tilhørende eksamener ikke evner at varetage børns interesser, at de er nogle imbecile uvidende stakler.

Der tales her fra en far, der har set og oplevet det. Jeg forsøgte at råbe skolen op, jeg forsøgte virkelig at sige dem, hvad grunden var, og hvad der skete, men end ikke skolen ville høre. Såvel skolen som kommunen lod som om, men gjorde intet, og den manglende evne fra deres side til at lytte og tage affære er da også noget, som beviser den afmagt, som vores børn, Berit og jeg stod i.

Men det beviser desværre også, at de IKKE evner at vare-tage de børns interesser, der har den ene eller den anden slags problemer. Det er igen forældrenes skyld, men sorteper kastes alligevel videre til dem, de svageste bliver smidt ud til højre til fordel for de stærke. Og de stærke var i denne situation ikke mine børn, de stærke var dem med magten, og det var igen dem, som skolelederen holdt hånden over, nemlig mobberne.

Jeg havde mange møder i skolen, jeg fortalte om sagen, men de sagde, at de jo havde en skole at lede, og at der var andre børn end vores, de skulle tage sig af. Skolelederen og læreren klagede efterfølgende ofte til os over vores børn, særligt Junker, som jeg tidligere beskrev, havde en skyldfølelse og en ”passe-på-lillebror trang”. Når der var tæv i luften, tog Junker Kaj i forsvar, og det var der ofte.

Nu var der åbne slåskampe med familien. Jeg klagede min nød til min søster, som jeg håbede forstod, men det gjorde hun ikke. Hun besøgte endog sammen med sin mand, børn og stedbørn Luffe i fængslet. De gav ham gaver på fødselsdage og højtider, for det var jo Luffe, der var deres ven. Søs glemte blot, at Luffe blev hendes ven netop på grund af, at hun var min søster. Og som tidligere skrevet så VAR Luffe, før overgrebene blev opdaget, ikke kun vores ven, men vores venners ven, vores søskendes ven. Luffe havde nasset sig ind alle vegne, det var jo netop det, som var hans taktik, og også som skrevet så var Luffe ikke en, som man satte sig op imod.

Luffe lemme – dasker, var manipulatorens mester. Det forstod jeg nu, da jeg stod over for en søster, som jeg elskede meget højt, og som jeg havde et godt forhold til. Men på grund af den lede lort til Luffe vendte hun mig nu sin ryg. Det førte til lange, nedslidende diskussioner, og det kulminerede da også, da søster Marie og hendes mand sammen med deres to døtre pludselig gjorde deres entre i Berits og min indkørsel.

De kom anstigende i deres Volvo for at klage over vores sønner Junker og Kaj, som de mente havde været efter DERES tøser i skolen. Her sagde mine nerver stop. Alt brasede op i mig og en slåskamp begyndte. Søsters mand turde dårligt stå ud af sin bil. Jeg rejste omgående en knyttet næve mod ham og slog omgående ud. Manden er stor, men han ved, at jeg mener business. I øvrigt var han tvivlende.

Min vrede kogte over, jeg vidste, at nu var det slut. Søster troede, at hun kunne tæve lillebror, men nej, hun røg hen over køleren, hvorpå jeg jagede en pæn stor hegnsplæl ind i deres venstre dør. Manden turde ikke andet end forsvinde, og jeg lover her i denne bog, jeg indrømmer her i denne bog, at var de blevet to sekunder til, så havde jeg smadret dem til ukendelighed. Besøger man ham i spjældet, der voldtog mine drenge? Søs, du og din mand og børn er tilgivet, jeg elsker jer, men Søs: ”Få så det snit”.

Noget af vreden var forsvar over for mine børn, noget var gamle ting, som kom op i mig, for da jeg var enlig far til to børn, forsøgte min søster at overtale mig til at adoptere min søn Junker væk til to lesbiske damer. Men den gik ikke. Jeg var måske ikke verdens bedste far, men jeg gjorde mit bedste, mit allerbedste. Jeg kan tilgive min søsters mand og deres børn, sågar min søster kan jeg tilgive, men om vi nogensinde bliver en familie igen, det tvivler jeg på, for jeg har prøvet.

Ser du, mange liter vand er løbet under broen på de 18 år, som er gået, og jeg har uden resultat forsøgt at forsone mig med hende. Men usandheder flyver rundt om mig, hendes børn har beskyldt mig for noget, jeg ikke ved, hvad er. ”Jeg kan godt huske, hvad du gjorde mod os”, skrev hendes datter til mig på Fjæsbogen, hvorpå jeg uforstående og i afmagt omgående blokerede hende. Men jeg er ked af det, og på den anden side så er jeg slidt op. Jeg orker ikke flere diskussioner med hende eller Søs. Jeg er 61 år, min søster Marie 63 måske 64 år. Jeg elsker hende, og jeg savner det, som vi engang havde. Derved farvel.

Og det er i den grad her, socialrådgiveren kommer ind i billedet. For her, hvor familien KUNNE have hjulpet, måtte vi nu høre efter, hvad denne uerfarne madame havde at sige os. Først kom der trusler om, at hun ville fjerne vores børn. Dem gentog hun nogle gange, og da hun var sikker på, at vi nu var bange for

hende og vidste, at hun havde magten til det, begyndte hun at udfritte os for alt. Vores børn havde stadig ikke fået hjælp. Der var nu gået næsten trekvart år, efter at overgrebene blev opdaget, og på trods af daglige forsøg på at få hjælp til de to drenge, som jeg så fik det værre og værre, var der fra det offentlige himmelråbende stilhed.

Nåh jo, hende der socialrådgiveren gav jo lyd fra sig. Lyden havde bare ikke noget at gøre med det, som vi havde tigget og bedt hende om. Hun havde andre tanker. Hun tænkte blot på at føre en kort proces og lukke sagen, ny sag, dyyyyyyyyyg-tig dame. Sjovt nok, så er den hjælp, som vi bad om, stadig ikke kommet her 18 år efter. Og nu kan de rende os noget så grusomt. Men hvad, det er måske det, som udløser denne bog, måske. Men du har ikke hørt noget endnu, vent bare.

Når nu hende der ”rådgiver fup-og-kanel” kommer med trusler om at tage vores børn fra os, så er det for at sætte en frygt i vores hjerter. Og tro mig, frygten er begrundet, for vi ved, at kommuner den dag i dag uden grund fjerner børn, og det er desværre de færreste forældre, der ved, at de faktisk har rettigheder, men det kommer jeg til. Nu, hvor hun med frygt og trusler havde vundet vores opmærksomhed, kunne hun dreje sagen væk fra emnet, nemlig Jokum og Kaj, de to drenge der psykisk led så meget. Denne sociale fiasko af en rådgivers emne hed nu familien, og det var både Berit og mig samt alle vores fire børn.

Aldrig hørte vi så meget som et eneste sekund om psykisk støtte til de to drenge, der havde været så meget igennem. Nu handlede det om de to dårlige forældre, som Berit og jeg var. Berit og jeg rettede af frygt for hende ind til højre ret, og det førte til, at familien næsten gik i opløsning.

Hun lagde et så stort psykisk pres på os, at vi ikke kunne takle det. Hun fremprovokerede skænderier, for hun satte os op mod hinanden. Vores børn kunne ikke forstå, hvad der skete, og forlangte hele tiden forklaringer på disse møder, som de ikke havde lyst til at deltage i. De ville da vide, hvorfor denne dame tvang os til familieterapi? Hvad havde de gang i på den kommune. De samme spørgsmål stillede vi, og vi, det vil sige Berit og jeg, blev nu sendt til tælling som forældre af kommunen på grund af denne madam af en socialrådgiver.

Ja, vi kunne jo ikke takle vores problemer selv. Nej for satan, ingen kan takle den slags problemer selv, ingen. Men denne socialrådgiver så end ikke, at vi faktisk ærligt og åben stod frem og sagde, ”Hjælp”, men vi ville have den rigtige hjælp. Men ak, rundbordsterapi (kalder jeg det) skulle vi med djævlens vold og magt igennem.

Vi mødte op til det ene møde efter det andet. Vi sad ved et bord i et lokale, hvor den ene efter den anden kommune-ansatte hele tiden drønedede igennem, men igen så var det altså vores BØRN, vi først og fremmest ønskede hjælp til. Berit og jeg skulle nok finde hjælpen til os selv, nul problem i det, og vi påpegede dette over for denne frembrusende dame fra kommunen, der IKKE var pædagogisk uddannet til at varetage vores børns interesser. Hun var socialrådgiver, vores børn havde – IGEN skrevet – brug for en krisepsykolog.

Men nu ville vores børn ikke længere havde denne ”hjælp”. De blev kørt træet af alle hendes rundbords terapier og sværten deres forældre til. Særligt Junker blev sat op mod Berit, som socialrådgiveren ikke tøvede med at pointere var hans stedmor. Vores børn så, at Berit og jeg blev psykisk dårligere og dårligere. De blev stride mod hinanden og os, og takket være den manglende støtte dalede deres karakterer i skolen til meget dårlig, hvilket af den grund gav os skolen på nakken. Noget som gav socialrådgiverne flere resurser til at gå endnu mere efter os, for nu evnede vi heller ikke at hjælpe vores børn bogligt, og jo længere tid der gik, før de hjalp vores drenge, jo værre blev det.

NETOP det vidste kommunen og særligt denne ærgerrige socialrådgiver. Alle der kender til børn, der har været ude for det, som vores har, ved at indlæringssevnen meget tidligt daler eller forsvinder helt sammen med selvværd og selvrespekt. Jeg håber, at madame på kommunen køber min bog, for hun har en del at lære.

Men tilbage til kommunekontoret. Berit, jeg og vores børn, alle fire børn, skulle rundbords nedtales, og det os alle sammen. Vi skulle som familie ”lære” at tale sammen på trods af, at det var vores drenge, som havde fået et alvorligt psykisk knæk. Hvorfor siger du sådan, spurgte hun. Hvorfor gør du sådan, spurgte hun. Hun spurgte vores børn, hvad de ønskede, og så

– medens de hørte på det – spurgte hun os, hvorfor vi ikke opfyldte vores børns ønsker, for det kunne jo være, at de sagde, ”Mor og far må ikke skændes”?!

Men helt ærligt, så er det min overbevisning, at disse samtaler ikke handlede om, hvorvidt Berit og jeg var gode forældre. Det handlede heller ikke om, hvorvidt vi som familie kunne fungere eller tale sammen. Det handlede om en manipulations-dygtig ærgerrig madame, der stræbte efter høje mål, anseelse og berømmelse på hendes arbejdsplads. En socialrådgiver hvis formål hurtigt var at slutte en sag, og sige nej, hvor er jeg god. Hvorfor skulle man ellers gøre, som de gjorde. Her skriver jeg de, for der er flere af slagsen, og det kommer jeg til, du har ikke læst det værste endnu.

Vores venner, Alf og Iris, var ikke i tvivl om, at jeg havde ret i, at vores drenge skulle have professionel hjælp. Vores børns manglende psykologstøtte var nu også en kamp for mor og far, men en sådan hjælp var totalt uden for socialrådgiverens regi. Hun ville ikke, hun stillede sine egne diagnoser, og så var det lov. Hun BURDE have sat psykologhjælp i gang – og det omgående – men hun troede, at hun selv kunne.

I stedet smadrede hun familien, så nej, samfundet fungerer ikke, skrev jeg tidligere, husker du det? Vi kunne ikke sætte os op mod det offentlige. De havde bestemt udfaldet fra første sekund, de have hørt om os, og i stedet for med det samme og umiddelbart efter vores anmeldelser af Luffe at tage sig af akut krisehjælp, glemte de børnene og fokuserede på de voksne.

Men det var jo ikke Berit og mig, orkanen Luffe havde voldtæget. Hun fokuserede selv på, at hun ikke vidste en skid om alle de ting, hun mente, at Berit og jeg gjorde forkert. Og hvad gør man, når man er en uvidende socialrådgiver? Så jo, mens børnene hører på det, så udfritter man forældrene, vi er jo nødt til at sidde smilende, for Berit og jeg ved, hvad der sårer vores børn. Vi skulle se ud, som om vi havde vi tjek på det hele.

Pludselig begyndte denne socialrådgiver at tale næsten moderligt og kærligt til os. Et sprog vores børn selvfølgelig syntes godt om. ”Jeg er her jo for at hjælpe jer alle sammen” sagde hun, mens hun på kommunens regning bød på kage og kaffe. ”Er der noget I vil have”? spurgte hun vores børn og smilede,

næsten så man blev forelsket i hende. Blid i stemmen og rolig og fattet begyndte hun så.

Denne dame, som var en fantastisk sælger af det danske system, når det er værst, satte en i forvejen smadret familie op mod hinanden. Hun fik på en meget fin måde foden inden for i vores børns hjerter. Talte sødt til dem, og talte så lidt mere nedsættende, irettesættende og strengt til Berit og mig. Vi gennemskuede ikke med det samme hendes strategi i hendes moderlige øjeblikke.

På hendes opfordring fortalte vi hende noget, som for eksempel et eller andet om vores hverdag. Så blev jeg straks i hele familiens påhør irettesat. Til eksempel kunne hun finde på at sige, ”Det, du gør, er synd for dine børn”. Og det samme gjorde hun med Berit. Hun fik hele tiden puttet ind, at hun var vores børns ven og udstrålede meget tydeligt, at nu skulle hun opdrage på deres forældre, altså Berit og mig. Og det lykkedes hende.

Hun fik hele tiden klemt ind, at Berit og jeg var dem, der var forkert på den. Eksempel, ved alle de gange jeg havde bedt hende om hjælp til mine børn, kunne hun finde på at sige, ok, og så spørge, ”Men er det, det dine børn vil”?

Hun vendte sig til de kagespisende børn og spurgte om, hvad de ville. Og de ville jo bare hjem, så igen kunne hun vende deres svar om og sige til Berit og mig, ”Der kan I se, jeres børn søger tryghed”. Denne – for at sige det rent ud – idiot fattede ikke, at vores børn ville hjem, for at de hadede at være til de møder. De skældte Berit og mig ud, efter vi havde været der, og vi måtte næsten slæbe dem med, for vi turde ikke lade være med at komme.

Madame kommune fokuserede på skænderi. Hun kunne spørge på en måde, så man godtroende svarede hende. Som eksempel kunne hun på en måde opføre sig, som var hun næsten vores nære ven, eller for den sags skyld næsten moragtig, smilende og blidt spørge, ”Skændes I”? Og det kunne hun gøre, mens hun hurtigt indskød, ”Det er ok, for vi skændes da alle sammen med vores ægtefæller”, men når vi så lidt genert svarede tja, jo, måske, det gør vi da, så var vi fanget som torsk i et garn.

Manipulation så det ville noget, halleluja siger jeg da bare, hun havde os, hun blev så lige pludselig streng i fjæset og sagde,

”I er godt klar over, at det ikke er godt for jeres børn, at I skændes hele tiden, det ved I godt, ikke”? Hele tiden? Tja, overdrivelse fremmer forståelsen har jeg hørt, men helt ærligt. Og vores børn syntes da, at det var fedt, at mor og far lige fik læst og påskrevet. De vidste jo ikke bedre, de vidste jo ikke, hvad denne dame var ude på.

Synd for Junker og Kaj, men synd er det også for Berit og mig og vores to andre børn. Synd, at denne dame over for vores børn forsøgte at få Berit og mig til at stå dårligt. Synd, at denne madame forsøgte at splitte os ad. Synd, at hun bevidst eller ubevidst ønskede at splitte Berit og mig, der sammen havde kæmpet så hårdt for vores børn. Denne socialrådgiver fik det til at lyde, som om Berit og jeg hele tiden skændtes. For det er jo synd for vores børn, påpegede hun over for både os og vores børn, dem der pludselig blev sat ind i en voksenverden, de ikke hørte til i. Jeg skulle mene, at det jo ikke ER alt, som rager vores børn. Denne madame spurgte om det alt sammen, mens hun skiftede fra at være sød til at være bestemt og streng. Og denne såkaldte rådgiver fik alt klemt ud, og det hun ikke fik klemt ud af Berit og mig, fik hun klemt ud af vores børn, som nu var mere rystet over deres forældre end godt var.

Fokus kom væk fra overgrebene, der i forbindelse med vores såkaldte familierapier aldrig blev nævneværdigt omtalt. Hvis jeg nævnede overgrebene, slog madame kommune det hen med, at det ikke var derfor, vi var der. Men det var jo netop det, som det var. Men nej, for ifølge hende var det for at lære OS at være forældre.

Hun lavede også forældreevne test på os, og Berit og jeg blev ydmyget i den grad, at vi til sidst begge var overbevist om, at det virkelig var os, der var noget galt med. Luffe blev skubbet agterud, og grunden til at vores børn nu havde det psykisk dårligt, var ikke ham, men Berit og jeg, der nu sad med verdens største skyldfølelse. Hjælpen til vores drenge kom aldrig. Jeg taler følelser i denne bog, ikke kriminalroman, ikke fantasi. Dette er ikke manuskriptet til en Steven Spielberg film. Det er virkelighedens Danmark, jeg skriver om. Jeg skildrer vores liv set fra mine øjne. Jeg skriver – rådført af mine børn, Berit, Alf og Iris – vores oplevelser ud i ord og tanker, og er det lidt forvirrende, så læs det igen.

Jeg ved, at der skal læses korrektur og rettes noget i min bog, Jeg er ordblind, men måske er det også på tide, at en bog, netop for at forfatteren er bogligt handicappet, udkommer præcis, som den er skrevet, med stave-, grammatik-, komma- og punktumfejl og det hele. Du får måske hele pakken samlet i ét, hvad siger du så? Jeg benytter mig af Word stavekontrol, så læseligt? Det ved jeg, at det er.

Men apropos hende der katastroferådgiveren, så er jeg sikker på, at hendes tro, eller sagt anderledes, det, der var nemmest for hende, var at vores børn IKKE havde brug for psykiatrisk / psykolog krisehjælp. For hende var det nemmere med en manipuleret journalføring at dømme forældrene ude og fjerne børnene. Og kommunens billigste løsning var at hænge forældrene ud, vores børn skulle måske have professionel hjælp i årevis, ikke sandt? Respekt for at Berit og jeg på egen psykiske bekostning kæmpede vores børns krig, for dem fra den kommunale side var det en by i Rusland. Og med de dårlige forældre, som Berit og jeg nu var stemplet som, var det jo bare at lave et kort notits i journalen om, at Berit og jeg ikke besad forældreevne.

Sandheden er, at Berit og jeg virkelig opførte os som ansvarlige forældre. Vi så problemet, vi så behovet, og vi ansøgte om den helt rigtige og korrekte hjælp til vores børn. Sandheden er, at før kommunen stemplede os, var vi erfarne, gode forældre. Sandheden er så også, at en kommunal fejlpolitik over for Berit og mig gjorde det svært at være forældre.

Nu skulle vi pludselig over for dette danske gammeldags bolsjevik overvågnings samfund bevise, at vi havde forældre evne, og vi skulle endog kæmpe for det. Store efterfølgende retssager vil da også bevise kommunens umulige og ulovlige anbringelsespolitik.

Som jeg ser det, så er problemet enkelte socialrådgiveres magtliderlighed, som før skrevet – ærgerrige kommunale ansatte. Og nej, der er da ikke noget i vejen med at være ærgerrig, som betyder, at man stræber efter høje mål, fx anseelse, berømmelse eller rigdom, det er ok nok, dem om det. Men at være det på børns bekostning? En families bekostning? For på en forkert måde, for på en falsk måde, og for på Berits og min bekostning at lade det gå ud over vores uskyldige børn, på at smadre to forældre, er forkert, meget forkert.

Jeg kan bevise, at de skriver en falsk journal, og at denne ikke rettes af overordnede. Er den skrevet, så er den rigtig. End ikke klagemyndigheder retter i den. De kopierer den direkte og siger, at nu har også de lavet en lignende journal, og så er det jo lige pludselig ”rigtigt”, hvad socialrådgiveren har skrevet, og hendes løgne gjort til sandheder, og føler du at jeg angriber systemet? Svaret er ja.

Virker systemet? Nej, det gør det ikke. Berits og mine for-gæves daglige kontakter til socialrådgiverkatastrofen, daglige tårer for at få hjælp til vores børn, daglige frustrationer over at se vores børn bliver psykisk dårligere og se dem mobbet i skolen, se dem af familie beskyldt for at være løgnere, se vores elskede familie gå ned med mus og mand – kan samfundet være det bekendt? Kolde og kyniske bagte de på en sag mod forældrene.

Nu var nok altså nok, vi kunne ikke mere, vi sov ikke om natten, socialrådgiverens skideballe svirrede rundt i vores hoveder, vores børn begyndte at spørge, om hun kom og tog dem væk fra os. Så nu mandede jeg mig op og sagde fra. Jeg sagde nej, så Berit og jeg meldte til sidst ud med en lille nødløgn, at nu havde vi det bedre, vi takkede dem for deres ”uundværlige hjælp”! Vi takkede dem for, at de ”brugte tid på os” og lukkede selv sagen, før det var for sent. (Troede vi).

Der er da mange ting, jeg ville gøre om, hvis jeg kunne, men dette ville jeg gøre igen. Jeg vil til enhver tid stå op mod en kommune og dens socialrådgivere. Det fortryder jeg ikke en meter. For selv om vi blev endnu mere stemplet ved at sige fra over for kommunen, så førte det til, at vi fik den nødvendige ro i familien til at bestemme over vores fremtid. Men fakta hænger stadig i luften.

Overgrebene ødelagde vores børn, kommunen smadrede Berits og mit selvværd og vores familie. Lige meget hvad, så er det forældrene. Derfor i dag, hvad kunne jeg have gjort for at forhindre dette? Efterfølgende var der ikke et træ, jeg passerede, uden at jeg tænkte på at hive et til formålet indkøbt reb ud af bagagerummet og skride fra det hele. Motorvejen om igen, Berits følelser? Værre end mine? Men det er kun et gæt, for efter kommunen turde vi ikke engang tale vores følelser ud til hinanden. Vi var blevet bange, så bange. Bange for at skade

vores børn, hvis de så, at vi også led. Vi havde en ny diagnose, bange, ræd, skræmte for livstid for offentlige myndigheder.

Året er stadig 1997, retssagen var slut. Advokaten ringede og fortalte, at vores børns erstatning lå klar om et par måneder. Men det gad vi ikke vente på, for nu var det på tide, at vi og vores to drenge oplevede noget sammen. Der skulle ske noget, så jeg henvendte jeg mig i det pengeinstitut, som dengang var vores "pengeopbevarer". Her fremlagde jeg dokumenter fra retten og advokaten. Rystet sagde de i banken, "Hvorfor får dine børn ikke mere end tilsammen 15.000,00 kroner"? Mit svar var kort, "Det skyldes en slatten advokat og et plum-råddent system". Bankens sympati var heldigvis på vores side. Jeg sagde til dem, "Kan I låne mig dobbelt op og udbetale erstatningen før tid. Det vil sige sætte vores konti i minus med erstatningsbeløbet gange to, indtil advokaten sender det, og med gange to mener jeg at låne mig et lignende beløb". Banken sagde, "Til hvad"? Jeg svarede, at jeg for en tid ville rejse til "Langtbortistan" med mine børn. "God ide", sagde de, og gav mig hvad jeg spurgte efter. 30.000 kr. var nu til rådighed for mine børn, Berit og mig.

Jeg styrtede hjem til familien. Dengang boede foruden Kaj og Junker kun vores ældste dreng Jokum på godt 20 år hjemme, vores datter var i mellemtiden flyttet hjemmefra. Vores ældste dreng, Jokum, der ikke havde noget problem med at skulle være hos en ven i tre uger, var meget forstående. Han havde godt nok psykiske problemer, men han vidste, at dette ikke handlede så meget om ham, som det handlede om hans to mindre brødre, Junker på det tidspunkt 12 år og Kaj på 7.

Nu var det på tide at de to fik lov til at give problemerne noget afstand. Problemer, som man jo ikke kan stikke af fra, men man kan for en tid give dem en distance, og derved få lidt ro i sindet. Så dårlige forældre? Ha, ha. Jeg har det fint med mine handlinger, men da jeg så, at jeg bare var en far og ikke en uddannet behandler, skreg jeg da på hjælp til mine børn. Men hjælpen kom aldrig nogen sinde, og den er stadig ikke kommet, så samfunds svigt? I den grad. Og magten er hos socialrådgiverne som deres chefer altid støtter op om. De skal ikke bevise, at vi forældre ikke dur, vi skal bevise over for dem, at vi dur.

Jeg hastede hjem efter mit møde i banken, og så snart at jeg trådte ind af døren, bad jeg Berit komme ind i stuen og tage

vores to drenge med. Da vi alle fire var samlet i stuen, sagde jeg til Junker og Kaj, ”Drenge, I har fået erstatning for det, Luffe har gjort mod jer. Du, Kaj, har fået kr. 10.000,00. Du, Junker, har fået kr. 5.000,00”. De fattede ikke forskellen, så jeg forsøgte at forklare, men de lod det ligge.

Så spurgte jeg direkte vores to drenge, ”Vil I have jeres penge i hånden nu med det samme og købe hvad I har lyst til, så siger I til. Så kører mor og jeg jer rundt, så I kan power shoppe. Men jeg har også en anden mulighed, I kan tænke lidt over”. Jeg fortalte dem, at banken havde lagt beløbet gange to ud, og de gjorde store øjne. For nu var det nemlig mor og fars tur til at udbetale erstatning. Jeg spurgte igen, ”Vil I have jeres penge i hånden, eller vil I ud i verden og opleve noget”? Og svaret kom prompte fra Junker, der flot bakket op af Kaj sagde disse ord, ”Jeg vil ud og se på et stykke kultur”. Familien kunne ved den bemærkning for første gang i måneder grine højt. Et stykke kultur. ”Ja, min dreng, det skal du få”, sagde både mor og jeg.

Jeg fortalte Berit og børnene, at jeg havde fordoblet beløbet af erstatningen, og at vi absolut skulle tage en biltur. Paskontoret var hjælpsomme og forstående. Vi fik på kun et par dage vores drenge i vores pas, og så var det af sted. Mens vi ventede på vores pas, havde vi gennem et hollandsk rejsebureau købt os ind på en campingplads, hvor der i prisen på 4.000,00 kr. var inkluderet et kæmpe familietelt, indlagt vand og tre soverum – og selvfølgelig faste gulve – et rent stoffotel. Firmaet gav os 1½ dag til at nå destinationen, så vi pakkede og drønedede der ud af.

Og hold fast for en dejlig tur. Ca. 200 kilometer nord for Rom skulle vi, så fri hastighed i Tyskland var velkommen. For en tid var alt glemt. Vi lo og nød hinanden. Vi aftalte, at vi ikke ville køre hjem til Danmark, før den sidste Italienske Lire og den sidste tyske D-mark var brugt op.

Det var sjovt. Vi havde forinden vekslet mere end 5.000,00 kr. til italienske lire, som derved gjorde os til millionærer. Vi havde tyskere nok til turen gennem Tyskland, og vi var smarte, for det beløb vi havde brugt på benzin vejskatter mv. da vi nåede frem, det samme beløb gemte Berit i pungen til tilbageturen. Men nu var vi på vej til Sant Angelo i Italien, cirka 200 km nord for Rom. Turen var en oplevelse i sig selv. Vi kørte på de gamle

veje, op over Brennerpasset, op over alt hvad vi kunne finde af bjerge. For vi skulle se bjerge, skulle vi. Vores to forundrede drenge, der jo var vant til bjerge fra mors Norge, så godt nok sjove ud, da selv mor udråbte, at sådanne bjerge havde hun aldrig før set. Vi var nemlig mere end 4 kilometer oppe.

Jeg husker, at vi stod ud i solskinsvejr helt oppe på en ud-kigspost og så undrende ned på et tordenvejr under os. Flere kilometer nede tordnede og regnede det. Der var helt sort dernede. Vi så lynene blinke så smukt, og vi så det helt omvendt oppefra og ned, hold da fast mand for en oplevelse. Det kunne få alle tankerne væk fra vores resterende nedslidte hjerneceller, og set ud fra vores sag, lorteland Danmark. Og at vi så dette skue oppe fra, var ikke alle beskåret. Vi blev alle enige om, at de norske bjerge til sammenligning ikke var større end en Sankt Bernhard lort. Den grinede vi en del af, for selv norske jenten, Berit, var måbende målløs over den storhed, der steg mod himmelen i de østrigske og schweiziske bjerge. Ja, vi siksakkede til Italien, og sikke et siksak det var.

Når du læser dette, så skal du vide, at hvis du tror, at du ved at læse om vores rejse har læst, at det hele nu ender lykkeligt, og har læst om alle vores ulykker, så har du indtil nu ikke læst noget. For ulykkerne fortsætter, og de bliver værre og værre. Overgrebene forfølger os endnu, men bare vent. Lige nu var vi dog alle glade, for turen til Sankt Angelo var det bedste, der nogensinde var hændt os.

Jeg ville så gerne have haft de to andre med, men så havde vi ikke kunnet gøre det, vi gjorde. Og der kunne heller ikke sidde 6 mennesker i bilen. Vores to, Yrsa og Jokum, var blevet for store til det. Jokum og Yrsa var jo voksne mennesker nu, så det var de to mindste, som skulle have denne tur. Det var også deres erstatning, og det var deres overgreb, vi helst skulle have en afslutning på. Men jeg undskylder over for Yrsa og særligt Jokum, der i de grad havde brug for os, men jeg kan og kunne ikke lave om på det. Jeg kan ikke andet end bede jer om jeres tilgivelse.

Vi fik da også afsluttet retssagen. Vi fik afsluttet de dårlige oplevelser med min søster og hendes børn. Vi fik afsluttet navnet Luffe, men ikke overgrebene, det kommer vi til senere. For da vi endelig nåede frem, det vil sige næsten frem til

Sankt Angelo, var der fire trætte mennesker i bilen. For at se så meget som muligt, havde vi kørt flere omveje på de italienske landeveje – en tur på mindst 2.500 kilometer. I ly af nogle store klipper overnattede vi den første nat i bilen.

Vi havde set så meget og havde heldigvis provianteret, så vi kunne klare os. Det var nu sjovt nok at sove så tæt, og vi trængte til det. Vi tog vores kufferter ud og lagde dem under bilen, som var en stationcar. Så slog vi bagsædet ned og smed os ved siden af hinanden, så lange vi var. Det var nu hyggeligt, og kloge mutter Berit havde taget tæpper med, for man ved aldrig, sagde hun.

Vi kørte tidlig næste morgen i fuld fart mod destinationen, Sankt Angelo. Berit var kortlæser og lavede kun én fejl. Den kostede os temmelig mange vejskat penge, men vi kom gennem det. Så nu hedder hun GPB for GP-Berit. Da vi kom til en lille landsby, ledte vi som gale efter denne campingplads, men vi var totalt ude i hampen.

Vi stoppede en politibil, hvor politifolkene smilende sagde, "Follow us", og som sagt, så gjort. I en 50 kilometer zone drøned vi efter politiet, der kørte med hundrede km i timen, tak skal du have, mand. Snoede veje vi ikke kendte, godt at jeg har været erhvervschauffør i mange år, så jeg havde erfaring nok, men alligevel.

De stoppede lige uden for en anden lille bitte by og sagde på gebrokket engelsk, at vi bare skulle køre der ind, så ville vi finde det, vi ledte efter. Men ak, nej, dumme danskere OG nordmænd. Vi fandt intet. Vi kørte desperat rundt, og så havde vi oven i købet en deadline, hvor vi skulle være på campingpladsen. Banken hjemme havde overført pengene til rejsebureauet, så det skulle være i orden. Men for ikke at miste pladsen havde vi travlt, og lidt panik havde vi da. Men vi tog det med et smil, selv om vi kørte lidt rundt og rundt.

Så sagde jeg til Berit, at der da måtte være en eller anden, der kunne hjælpe. Og ja, sørme om ikke bønner høres, eller – hmmm. En gammel dame stod og gloede på os. Vi gjorde holdt og forsøgte at spørge hende om vej. Vi viste hende vores dokumenter, hvorpå der på italiensk stod vores destination. Og vupti, lyste dette gamle fyrtårn helt op. "Si, si, si", råbte hun og pegede hen ad gaden, mens hun råbte "Sinistra, sinistra, sinistra". Shiit

tænkte jeg, der troede at sinistra var endnu en by, som vi nu skulle til at finde.

Berit troede heldigvis det samme, så jeg følte mig ikke helt dum. Vi kørte frem og tilbage uden at finde den der sinistra, og en gang til mødte vi denne søde gamle italienske dame, der med tørklæde og det hele gloede hovedrystende på os. Endnu engang brølede denne fr. gammelhed sinistra, og nu blev vi træt af hendes sinistra. Hun sagde nu højt på gebrokket engelsk "Nu må I se at lære italiensk", og så pegede hun på et skilt 200 meter længere ende ad gaden, hvor navnet på vores campingplads stod.

Vi slog os til hovedet. "Idioter", sagde vi til hinanden, for sinistra betyder til venstre. Så 200 meter henne ad gaden til venstre / sinistra var vores mål. Sikke en dag. Vi kunne godt forstå, at denne ældre vejviser rystede på hovedet af os. Hun gik fra os med en million italienske ord hængende ud af munden. Hvad denne søde dame sagde, aner vi ikke, men det lød, som om hun skældte ud. Sikke en griner det var, og målet var nu nået.

Turen, ferien gik godt. Vi talte lidt om vores problemer, og vi fik lige vendt, om ikke det var på tide at rykke teltpælene op og flytte væk fra det hele, og jo længere væk, jo bedre. Jeg har før skrevet, at man ikke kan flygte fra sine problemer, og det kan man heller ikke, men vores ferie viste, at vi med stort held kan give problemerne en distance.

Vi kunne få dem på afstand både psykisk og geografisk, og nu, hvor vi tog den ene udflugt efter den anden, blev dette mere og mere realistisk for os. Vi kørte i svensk turistbus til Rom, for køre der i egen bil? Glem det! Og så var der jo også aircondition i bussen, det var der ikke i vores gamle vrag af en Ford Escort fra 19 hundrede og Dybbøl mølle eller sådan noget. Det var sjovt, for Junker, Kaj og jeg blev smidt ud af Vatikanet.

Berit havde lang nederdel på og så så smuk ud. Vi andre gik i shorts og korte ærmer, og ser du, det må man ikke i Vatikanet. Så da vi kom op ad trappen, kom der en kulsort mand. Hans tøj var på nær den hvide skjorte lige så sort. Vi har aldrig set noget så sort før. Han sagde, "Ud", og så noget strengt på os. Til at starte med vidste vi ikke hvorfor. Jeg tænkte, nå, ham om det. Så trådte jeg et skridt frem for at ville give Berit vores fotoapparat, så hun i det mindste

kunne få en på opleveren og måske snuppe nogle fotos af det derinde, men ak.

Denne kæmpe af en sort mand tog i sin habit, hev lidt ud i jakken, så jeg kunne se hans pistol, som sad i skulderhylsteret, hvorpå han igen – denne gang højere – sagde, ”Ud / out”. Den var til at fatte. Grinende smuttede jeg, Junker og Kaj ud på Peterspladsen, mens ham der kæmpen fulgte os med sine store øjne, og ja, han var sort. Jeg har, siden jeg så en rulle tagpap, ikke set noget lignende.

Dagen efter ville vi se mere, vi tog derfor toget for endnu engang at se Rom, denne gang på egen hånd. Her aftalte vi, at vi fra stationen ville tage en taxi hen til Colosseum. Der ville vi råhygge og rigtig lege turister, og så ellers bare vade rundt i Rom, fare vild, råbe på en taxi og returnere til Sankt Angelo.

Vores oplevelser sammen i Rom er ubeskrivelige. Vi så, vi kørte hestevogn, vi kørte ind i små gyder, vi spiste lokale retter fra små restauranter. Livet var skønt. Campingpladsen havde svømmebassiner, de havde en stor sø, man kunne bade i, og Junker og Kaj fandt meget hurtigt venner. Vi var anonyme og kunne lige som skeje ud, ingen kendte os, og den følelse forstærkede lysten til at flytte så langt væk fra sydhavsøerne som overhovedet muligt, men vi var stadig i Rom.

Da den skønne tid der var slut, kørte vi hjemad, men vi havde stadig flere penge, og det måtte der gøres noget ved. Vi havde jo den aftale, at vi ikke kørte over den danske grænse, før alle pengene var brugt, og det løfte til hinanden skulle vi jo leve op til. Der gik ligefrem en hobby i at bruge hver en eneste slatten mønt.

Vi begyndte at køre på de små veje, og Junker og Kaj var medbestemmende. Så længe snuden var mod Danmark, var der ingen problemer i at surfe rundt på de italienske landeveje. Turen blev afbrudt af en nat i selskab med den italienske idyl på en landevejskro. Vi fik et værelse, hvor der var dyner så store og tunge, at jeg aldrig nogen sinde havde set noget lignende. Når dynen var taget på, så lå man fladt på madrassen, hold fast den var tung. Det var, som om havde vi en Volkswagen på i stedet for en dyne, men den var dejlig. Store gamle landevejssege og værelser bygget i træ.

Vi blev der lidt, for Junker og Kaj havde fundet en ferskenlund. Her fik de af kroens indehaver lov til at æde så mange, de ville, og fersken? Det havde de aldrig set på et træ før. Fersken var da noget, som groede i Brugsens grønsagsafdeling, eller i konservesafdelingen, ikke på et træ. Her var dejligt, vandløb snoede sig mellem træerne og husene, og et stykke der fra kunne man langt oppe i luften se det nye Brennerpas sno sig.

En kæmpemæssig brobygning er dette pas, det er et utroligt bygningsværk, som vi valgte at se fra neden, så der var dømt de gamle veje. Vi kørte – og destinationen var Rostock færgeren, men før den skulle vi lige ud af Italien. Vi kørte gennem grænseovergangen, men opdagede, at vi faktisk stadig havde penge til overs. Så vi vendte øsen, og til tolderens – der jo lige havde givet os et stempel i passet – store undring, returnerede vi gennem passet, og kørte igen ind i Italien.

Vi tog den gamle kro igen, overnattede og vendte så dagen derpå og godt grinende dytten væk fra Italien mod Tyskland skråt over til det gamle øst. Så siksakkede vi igen, frem og tilbage, for vi havde ikke travlt. Og så kom vi efter en pragtfuld tur til lille Danmark. Da vi kørte fra færgeren, havde vi ikke flere penge tilbage, og tanken var næsten tom. Pengene var brugt, men hvad gør det, når man har et kreditkort til OK benzin.

Vi lo igen og kørte, trætte men veloplagte og med fornyede kræfter til vores skovløberhus, mødtes med vores to store børn, aflagde rapport om vores ferie og var lettet over, at vi som familie havde vundet en sejr. Desværre en sejr, som kommunen sked på. Vi viste, at vi havde det godt sammen, vi viste, at Berit og jeg var gode forældre, vi viste dem, gjorde vi. Men vi viste en flok blinde mennesker en sandhed, som de fortrængte.

KAPITEL 3

Den kommunale voldtægt

Vi var nu kommet hjem fra ferien, og hverdagen meldte sig. Kommunen ville så gerne, at vi blev ved med at komme til deres åndssvage terapier, de terapier der havde vist sig at spille fallit. Men helt ærligt? Hvad i Himmels navn skulle vi bruge det til, deres malplacerede hjælp gjorde det hele værre. Det var stadig professionel hjælp, vi bad om, men det var nu ved at være for sent. Men efter vores Italiens tur var vi bedre rustet, vi havde talt sammen, og vi forsøgte at komme videre. Kommunen skulle dog igen give os besværligheder.

I stedet for at det var os som forældre, der råbte efter deres hjælp, hvilket vi havde opgivet, var det nu en måbende kommune, der så til, at vi kunne selv, og i dette land bliver man straffet for at kunne selv. Berit og jeg havde talt med vores børn om at flytte – og helst langt væk, og vi havde i fællesskab bestemt os. Vi var alle klar til nye udfordringer, og klar til at starte på et liv væk fra problemer og ballade, men også langt væk for trusler fra Luffe lemmedasker og hans allierede.

Vi havde ved vestkysten en dejlig ven, der hed Find, æret være hans minde. Ham havde vi besøgt nogle gange, siden han flyttede der til, så vi tog igen et smut over til ham, og der blev vi nogle dejlige dage. Vi slog vores telt op i hans have, og flyttede på det nærmeste ind i en uges tid, og det var bare så dejligt. Ferie igen – og sammen med vores to drenge, der elskede Find. Gennem ham fik vi lokalaviser og kunne der se, om der var noget til leje, og det var der. Efter at vi igen var kommet hjem til sydhavsøen, hvor vi boede, fik vi af Finds søster et tip om et hus til leje, og at det var nu, hvis vi ville have det.

Jeg fik telefonnummeret af hende og tog derefter kontakt til udlejer. Vi aftalte et møde – og så var det igen Jylland. Vognmandsruten i Korsør blev efterhånden det sted, hvor vi drak mere kaffe, end vi gjorde der hjemme. Vi kørte helt ud til en lille fiskerby, hvor det hus, som vi skulle se på, var til leje. Og den sad lige i øjet. Vi tog det – og så var det om at få pakket. Vi sagde intet til kommunen, som vi ikke mente at skylde noget. Og i bund og grund så ragede det ikke dem.

Mødet med det jyske var fra starten positivt nok i sig selv. Vores ven Find boede der, så vi havde venner i nærheden. Alf og Iris boede stadig på sydhavsøerne, men kunne nemt besøge os og omvendt. Storebæltsbroen var på vej, og livet så tilsyneladende lovende ud. Dog havde den ærgerrige katastroferådgiver fra vores gamle kommune gjort sig den ulejlighed – og på det tidspunkt (tror jeg) lovligt – at fremsende vores af hende udfærdigede falske og usandt skrevne journal, så vi var overbevist om, at før vi meldte adresseflytning, så vidste vestkystkommunen, at vi var tilflyttet. Dette idioti fra den gamle kommune gjorde, at den nye kommune ikke troede på, at de havde fået en familie, som var flyttet for at få fred, men en familie, der var flyttet fra de offentlige myndigheder.

Damen fra kommunen på sydhavsøerne, som vi flyttede fra, var nu i min bog ikke andet end en kælling. Tænk sig så meget løgn ud af hendes hals – at forfølge en familie på den måde. Men vi havde OG har rent mel i posen. Vi er ikke flygtet, vi har taget et skridt i et forsøg på at rette op, og ligesom begynde forfra. Vores drenge begyndte begge i den lokale skole, dog var der indlæringsproblemer særligt hos Kaj, så jeg tog kontakt til skolen og fortalte dem lidt modvilligt, hvad der var sket dem. Denne skole var meget lydhør, de gjorde, hvad de kunne, og de fik da også Junker – der nu var lidt af en rebel – til at læse og skrive og høre efter i skolen.

Vi skriver nu 1998. Familien fra Norge besøgte os nu et par gange, og det var vi så glade for, særligt Berits lillebror og hans familie kom nogle gange. Det er mennesker, vi er meget glade for. Og det hjalp os, at der trods alt var familie, som ville have noget med os at gøre, dog var vores problemer ikke et samtaleemne, så støtte fra familie desangående var stadig ikke det, vi eller de prioriterede allerhøjest.

Vi ville bare være sammen med dem fra Norge, for min familie var – lige på nær storesøster Jytte – skide ligeglad med os, så er det sagt, så det kan forstås. Jeg vil lige fortælle om vores flytning til den Jyske vestkyst. For selve flytningen var sjov. Der var kun Junker, Kaj, Berit og undertegnede. Vi havde flytte-mand til den store del af flytningen, møbler kasser mv., men fryser, tv, hi fi og den slags kørte vi selv på en lånt trailer.

Og da vores fryser skulle ud af traileren, stod Junker på nu 13 år og jeg som de eneste, der havde mulighed for at bære den ud. Og ja, den var halvt fyldt, så vi kunne ikke. Junker og jeg så på hinanden, og så sagde jeg, ”Her skal vi to have en lærestreg, søn, for vi har selv læsset den på. Og mørkt var det, frostvarerne skulle helst have strøm nu, så jeg sagde, ”Vi har to valg, enten lader vi den stå her og rådne, eller også bærer vi den ind”. Junker sagde, ”Ind skal den”, og vi fik begge fornyede kræfter.

Så den kom ind, fik strøm og maden var reddet. Vi var alle klar over, at vi ikke skulle tømme fryseren for madvarer. Det skyldtes den lange tur fra sydhavsørerne til vestkysten, og madens mulighed for at overleve uden at begynde at holde små hvide husdyr. Ud og ind af fryseren efter den lange tur var i vores bog ikke en mulighed. Vi fik os flot indrettet, småt men hyggeligt, og året gik hurtigt til at starte med, men så meldte problemerne sig. Vi vidste, at de kom, men havde helst set, at vi havde undgået dem. Luffes overgreb havde ødelagt Kajs mulighed for indlæring, og den nye kommune, der jo var blevet orienteret af den gamle kommune, skulle på banen.

Jeg havde på vestkystkommunen nogle møder i børne- og unge afdelingen. Her mødte jeg først en socialrådgiver, der hed Sanne. Igen gør jeg opmærksom på, at alle navne er skiftet ud med pseudonymer. Dog er det, hvad kommunen angår, pseudonymer som ligger meget tæt på de rigtige navne. Denne Sanne var en stor dame, og rigtig flink at tale med. Hun lovede at hjælpe og gav tydeligt udtryk for, at hun ikke var som den dame, vi havde mødt på sydhavsørerne.

Jeg sagde ærligt til Sanne, at denne journalføring, som madame skrap fra sydhavsørerne havde begået, var stærkt tvivlsom og fuld af løgn. Denne tilsyneladende forstående dame, Berit og jeg aftalte, at Kaj for en tid skulle have hjemmeundervisning. Det var således, at Kaj hellere ville lege end lære, og

er der noget at sige til det? Nej vel, drengen var jo på grund af de ALVORLIGE overgreb totalt følelsesmæssig frustreret, og netop det gav denne socialrådgiver, Sanne, udtryk for, at hun forstod.

Sanne hjalp os faktisk i en for familien temmelig frustreret situation gennem en slingrende periode, en periode med store efterveer fra Luffe og den fejlslåede kommunale såkaldte hjælp fra sydhavsøen. Jeg sagde til Sanne, at Kaj aldrig havde fået krisehjælp, og at ingen havde talt med ham om hans trauma. Socialrådgiver Sanne gav udtryk for, at hun kunne hjælpe, men desværre, hjælpen kom aldrig.

Igen stod vi med en kommune, der ikke vidste, hvad den gjorde. Og lille Kaj fik godt nok sin ene-undervisning, først i vores hjem og derefter på den lokale skole. Men hvad med hans traume, som tydeligt forstærkedes dag for dag, særligt af denne nye kommunes måde at håndtere vores sag på? Ja, én gang til skete der overgreb på vores familie, kampen var ikke slut.

Når jeg tænker tilbage på, hvad der skete, så kan jeg kun bebrejde systemet. Jeg og Berit havde fra dag ét stået op for vores børn, vi havde fra dag ét bedt om krisehjælp, vi havde fra dag ét vist os som ansvarlige forældre, der SÅ vores børns problemer, vi havde fra dag ét vist det offentlige, at vi ikke var lomme-pædagoger, men tog ansvar og bad professionelle OM professionel hjælp, så hvorfor var de efter os? Jo, vi ser det den dag i dag, kommuner anbringer i flæng, for at det er nemmere, og jeg tror, at jeg kan påstå, at det også er billigere end at etablere "hjemmehjælp", for når de kommer i hjemmet for at hjælpe, så kommer de for at dømme forældrene, i stedet for at hjælpe så irttesætter og kritiserer de blot.

Sanne var flink i starten. Hun talte som madammen på sydhavsøerne med en varm kærlig stemmeføring. Jeg gad faktisk godt vide, om det er et landsdækkende kursus, de der kommune-fiduser tager for at vinde tillid, du ved lige som den der edderkop, der først elsker med sin mage for så at æde ham – eller måske for at nedbryde os bruger bad cop good cop metoden. Hvor om alting er, så kom hende der Sanne med til møder på skolen.

Hun stillede op, når der var et eller andet om Kaj, og det skal hun have ros for. Dog lad mig sige det med det samme, hende

Sanne – som alle de andre, inklusive madame fra sydhavsøerne, som der har været ind over vores familie – havde ikke den nødvendige ekspertise til at lege psykolog. Ingen, ingen af dem havde noget, der blot nærmede sig den ekspertise, den uddannelse, som skulle til, for at hjælpe vores to børn, end ikke blot et lille kursus på området. Men én ting havde de, og det var magt til at henvise til den rigtige hjælp, men det gjorde de bare aldrig, de troede virkelig på, at de selv kunne lege kispus med os.

Og klokkefår som de er, så hørte ingen af dem på Mor og Far, for vi havde fra dag 1 ikke kun løsningen. Vi havde også nosser til at indrømme, at løsningen ikke var hos os som forældre, for vi er blot forældre, vi er ikke behandlere. Næh, løsningen havde fra dag 1 været det ønske, som du har kunnet læse gennem hele kapitel 2, nemlig at Berit og jeg helt fra start netop havde bedt om krisepsykolog, men vi fik aldrig medhold. Og jeg er sikker på, at du som læser vil give os ret, når vi siger, at den nødvendige ekspertise fra dag 1 aldrig skulle have været socialrådgiveren. Det skulle have været det, Berit og jeg skreg efter, og som vores børn hungrede efter, nemlig hjælp til psyken.

Det kan ikke siges og skrives ofte nok, for havde der fra dag 1, som Berit og jeg havde ønsket, været en specialist ind over, en børnepsykolog eller for den sags skyld en psykiater med speciale på netop området seksuelt misbrugte børn, så havde vores liv set helt anderledes ud.

For nu at hoppe i tiden, hvor vores to drenge er henholdsvis 26 og 32 år gamle, så kan jeg fortælle dig, at de begge den dag i dag giver Berit og mig ret. Vores familie var aldrig blevet revet i stumper og stykker, hvis socialrådgiverne havde hørt efter. Vi var aldrig kommet ind i åndelige og religiøse voldtægter såvel (senere kapitler). Det er ikke Berit og mig, det er ikke kommunalansatte, enevældige socialrådgivere og skolelærere, det er ingen af os, dette handler om, for ingen af os havde den nødvendige ekspertise.

Kun en på området veluddannet børnepsykolog eller psykiater ville kunne gøre noget der, og når en mor og far lige fra den første dag havde nosser til at sige det til myndighederne, hvorfor så ikke lytte efter, for vi havde jo ret. Det fører mig tilbage til den lokale skole, for de skulle have en særlig ekspertise specielt tilegnet børn med problemer.

Men Sanne socialrådgiver gjorde en frygtelig fejl ved at indmelde vores lille Kaj dér, for denne skole havde IKKE en skid forstand på børn, der havde de problemer, som Kaj havde.

De havde børn med alle mulige andre problemer, så som ordblindhed og den slags. Hvad i hede hule helvede har det med seksuelle overgreb at gøre? Jeg spørger bare. Alle disse skolelærere havde mangel på ekspertise. Det værste var, at de påstod at de havde ekspertisen. Og da det gik galt, for galt gik det, så var det IGEN os forældre, der var dårlige forældre. At en skolelærer og en kommunalansat socialrådgiver skulle indrømme, at de havde taget fejl, er total utænkligt, det sker bare ikke. Så hellere hænge forældrene op, og det var præcis, hvad de gjorde IGEN, IGEN.

Vi var i mellemtiden flyttet til et større hus, og vores største søn, Jokum – ham med de psykiske problemer – var igen flyttet hjem. Han havde også forgæves forsøgt at få hjælp, men hans kommune sagde bare, ”Kan du ikke få dine forældre til at hjælpe dig”?

Vores store dreng, der heldigvis havde undgået Orkan Luffes sexlege, led af maniodepressiv skizofreni. ”Kan du ikke få dine forældre til at hjælpe dig”? Tja, det beviser socialrådgiveres uduelighed i dette land. I dag er det ikke anderledes, snarere værre, for når jeg kører min nu voksne dreng, Kaj, på kommunen, så siger de stadig, når han siger, at han ikke har noget at leve af, ”Kan du ikke låne af din mor og far”, og det samme siger de frækkerter til vores tilkommende svigerdatter, Sild, vor Herre bevares, siger jeg da.

Men en psykisk syg ung mand – sammen med to som Jokum og Kaj, der jo også havde problemer med psyken – var for Berit og mig noget af en opgave, og havde kommunen holdt sig væk eller givet den rette hjælp, så havde vi kunnet magte det job, som det var og stadig er.

Dog er Junker og Kaj ikke som storebror Jokum diagnosticeret med en psykisk lidelse, men det er da lige godt det samme, de to havde nok at se til. Men kampene skulle nu til at tage fart. Sanne blev sat af sagen og en anden kom til. Og her så jeg det værste af alt. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, jeg jo er tekst og musik forfatter, og skulle jeg skrive en sang om kommune madammerne, så ville det være den mest hadede sang i

verden, den ville simpelthen lyde som lort, undskyld sproget, men læs bogen, så forstår du måske.

Nå, men den der nye kommunedame hed Nelly, hun var / er chef på Børne- og Unge afdelingen, enevældig, enerådig, evnede ikke at lytte, var fjendsk, lunefuld og falsk. Til hende gentog jeg, at mine børn havde brug for en med den rigtige ekspertise, men at det var en ekspertise hverken hende eller hendes arbejdskammerater besad. Jeg havde nu i årevis bedt om psykolog hjælp, ikke kommunal overvågning og personjagt.

Jeg fortalte hende, at vi nu var rigtig trætte af det offentlige, og at de ikke evnede at høre efter et nødråb. Jeg sagde til hende, at dette handlede om vores børn – ikke os. Jeg fortalte hende, hvor meget Berit og jeg havde måttet slås for at få den hjælp, vi havde krav på.

Vi fortalte hende ærligt og uden omsvøb om den hjælp, der aldrig kom, men i stedet for hjælp så havde forskellige socialrådgivere eksperimenteret med os. Jeg sagde, at vores børn var blevet kastet rundt mellem skoler og hjemmeundervisning. Og når Berit og jeg græd og sagde, at nu må de altså se at give os den krisepsykolog, så optog de det, som om vi havde opgivet vores børn og ikke evnede at være forældre.

Nu har jeg skrevet krisepsykolog hundrede gange i denne bog, og jeg har sagt det mindst tusinde gange til damerne fra kommunen, men 2015 er året, hvor jeg skriver denne bog, og denne krisepsykolog er stadig ikke kommet. Og nu er kampen også standset – efter adskillige hjerteanfald og mange hjerteoperationer. Vi kan ikke mere. Men historien den får du, så læs blot videre.

Denne Nelly sagde så, at hun da kunne hjælpe. Men, men tænkte jeg blot, den har jeg hørt før, og det havde jeg ret i. For nu kom den professionelle falskner i stemmeføring frem igen. Jeg hørte på ny, at dette syndrom, som disse kommunedamer havde indlært, dukkede op igen, og jeg, idiot, hoppede lige i fælden. For den moderlige, venlige stemmeføring blev igen påtaget, bare fra en helt ny. Og igen lod jeg mig udfritte. Hun brugte absolut ikke journalen fra sydhavsørerne, sagde hun. Men hun løj lige så stærkt, som en hest kan rende, og det ene møde tog det andet. Denne Nelly gjorde også disse eneundervisninger på skolen til et rent mareridt. Ikke kun for Kaj, men også for Berit og mig.

For tænk sig engang, denne Nelly, denne såkaldte socialrådgiver, sagde samstemmende med underviserne til Berit og mig, at Kaj ikke måtte komme ud til de andre børn i gården og lege. Han kunne jo bliver uterlig over for de andre, så sådan en som Kaj kan man ikke sætte sammen med andre børn. Svinestreg fra en kommunal ansat, der havde svigtet, og nægtet at sætte krisehjælp til. En madame der havde helt andre tanker end lige at hjælpe to drenge, som havde brug for det. Så det ene møde tog igen det andet, vi fik på grund af denne uvished og modvilje fra det offentlige igen problemer i familien, Berit og mit nervesystem hang uden på tøjet. Ikke kun havde vi vores store søn Jokum, som var diagnosticeret med mani-depressiv skizofreni, vi havde også to psykisk nedbrudte drenge, der ikke kunne forstå, at de blev behandlet anderledes. Og det bebrejdede de Berit og mig, der jo helt korrekt i deres øjne havde ansvaret.

Det stod klart for Berit og mig, at vi var på vej ud over afgrunden, og at denne Nelly socialfidus havde stjålet sikkerhedsnettet og ikke var det mindste bange for at lade os falde. Vores drenge var i oprør, særligt Junker der var blevet lidt ældre, men også mere vred, og da vi havde en diagnosticeret mani-depressiv skizofrenisk søn boende hjemme, så denne Nelly kommune-fidus hurtigt, at hun også kunne bruge det.

Med denne påtagne, med denne milde, næsten moderligt professionelle falske stemmeføring gentog hun, at hun var der for at hjælpe os. ”I har det da svært, I har en stor syg ung mand boende, og så har I problemer med Kaj og Junker”, sagde hun manipulerende til os. Og det ville hun hjælpe os med, så hun satte en såkaldt hjemmehosser / familievejleder på os.

Denne dame gjorde igen, igen opmærksom på, at hun var der for os. Vi skulle bare glemme, at hun var fra kommunen. Hun var der for at hjælpe os gennem vores problemer og skænderier. Og ja, mon ikke, skænderier og problemer, som HENDES kolleger i den grad havde skabt for os. Vi havde ikke de problemer, før kommunerne stak deres næser i noget, hvor de ikke hørte hjemme.

Fra start skulle de blot havde formidlet en krisepsykolog, formidlet, ikke andet. Men det gik op for Berit og mig, at de var ude på at fratage os vores ret til at være forældre. Og her begyndte den virkelige krise, for nu bebrejdede vi hinanden.

Norge besøgte os en gang til, ellers så vi ingen familie. Den gik ikke, og kommunen skubbede os længere og længere ud over afgrunden. En dag sagde denne Nelly, ”Hvis ikke I går fra hinanden, så tvangsanbringer jeg jeres børn”.

Efter en sådan melding var Berit og jeg nu ikke i tvivl om, at denne lortekommune havde ret. Vi var jo intet værd, vi havde fejlet, vi var ikke gode forældre. Berit og jeg havde fejlet, for alt det slid vi havde haft for at få krisepsykolog til vores drenge, var forgæves og fejlslået. Vi havde fejlet, og sådan var det, vi var ikke var gode nok, vi dueede ikke.

Vi besad ikke selv evne til at hjælpe vores sønner, vi besad slet ikke evnen til at få andre, så som professionelle psykologer, til at hjælpe vores sønner. Vi havde simpelthen ikke den nødvendige før omtalte ekspertise, den selv samme ekspertise, som vi havde efterlyst hos myndighederne, havde vi ikke en gang selv, så hvorledes skulle vi så kunne tillade os at forlange, at andre skulle besidde ekspertisen? Vi var fulde af fejl, og derfor var kampen tabt, men nu var det også lige meget.

For ikke at forære vores børn til kommunen skulle vi så gå fra hinanden, et ægteskab mellem to, der virkelig elsker hinanden – skilles af socialrådgivere fra ikke mindre end to kommuner? Så et par dage efter denne melding, om at vi – for ikke at miste vores børn – skulle gå fra hinanden, gik jeg ud i vores garage og lukkede døre og vinduer. Jeg var ikke nogen god far og ægtemand, jeg var et nul, et nul ingen gad have med at gøre. Min elskede snerrede og råbte, blot jeg sagde dags til hende. Stakkels Berit var kørt helt ud i hampen, helt ud.

Den dag jeg satte mig ind i bilen og startede motoren, sad jeg og tænkte på vores venner, der – på nær Alf og Iris – en efter en bare sådan forsvandt ud af vores liv. Jeg tænkte sådan på vores elskede ven Find, som boede tæt på os. Jeg tænkte på den dag, Find få uger forinden – hjemme hos Berit og mig – havde drukket sig skidefuld, hvorefter at han havde sat sig op på sin scooter for tæt ved vores bopæl at køre direkte ud foran en bil.

Vores børn, Junker, Kaj, vores store dreng Jokum og deres søster Yrsa begravede vores kære ven i gråd og stilhed sammen med mange af Finds venner og familie samt Berit og mig. Find var død. Han blev slået ihjel af en bil, der med for høj fart kørte ham ned. Vi elskede Find. Han havde lært vores søn, Junker

at spille guitar, så Junker sørgede, han sørgede stort. Junker er takket være Find den dag i dag et geni på en guitar, og vi er begge Så stolte af ham.

Men der i garagen sad jeg og tænkte på, at et par år i forvejen, og medens vi stadig boede på sydhavsøerne, begravede vi en anden og meget kær ven, nemlig Finds bror, en skolelærer, og det mildeste væsen i mands minde var død. Frank tog sit liv i bøgeskoven, han tog en slange og stak den gennem bagruden, satte sig til at læse en bog, drak en bajer, og blev begravet lidt tid efter.

Vores kære Frank var en så kær ven, og nu var Franks bror Find også død fra os, æret være deres minde. Og nu, hvor vi havde mistet Find og Frank, og andre venner, vi holdt af, havde forladt os, nu hvor de ærgerrige socialrådgivere ville tage min norske jenteskat fra mig, så kunne jeg lige så godt skride herfra. Hvad lavede en så stor fiasko som mig blandt de levende? Jeg stod i vejen for mine børns udvikling og min hustrus lykke, så jeg kopierede Frank.

Kopist-mig blev afbrudt, for Berit, der uvidende om mit forehavende, kom brasende gennem en bagdør til garagen, brølede, ”Føj for helvede, hvor her stinker af udstødning, åben den port”, og så forsvandt hun ind i huset igen. Uden at vide det, havde hun reddet mit liv, men jeg var faktisk ikke interesseret. Nej, jeg var sur over denne afbrydelse, for det var tæt på at blive sjovt. Fuld af kulilte, skæv som en narkoman, slingrede jeg hen til porten og åbnede den. Godt påvirket gik jeg op i huset. Det var tættere på, end jeg i dag syntes godt er, meget tæt på.

Berit kommer til at læse det her i bogen, for jeg har aldrig fortalt hende det, aldrig, så skat, du har uden at vide det reddet mit liv, og jeg håber du er glad for det, og ikke ærgrer dig. Hm-mmm, pjat, men lidt sjov må jeg for den da også have lov til at lave. Men kære læser, kald mig fej, kald mig hvad du vil, men kald mig ikke tidligt op om morgenen. Selvmordsforsøg er ikke fej, det er et råb om al den hjælp, som jeg aldrig fik.

Men kære læser, gør du bare det, kald mig hvad du vil, for det ville blot bevise over for mig, at du ikke ved, hvad du taler om. Jeg slap ikke tanken om at fise af fra dette lorte-liv, og tanker blev forstærket i takt med at socialrådgiveren jagede os,

for denne familievejleder Lene, som chefen Nelly havde sat på os, var ikke mindre falsk end sin chef. For gæt hvem der gav ordrerne, ja, rigtigt du der du, du har vundet. Det gjorde nemlig chefen på Børne- og Unge afdelingen, Nelly (efternavn censureret). Så om det var den ene eller den anden kommunalansatte flopper, der kom i vores hjem, var ligegyldigt.

Efterfølgende blev besøgene mere og mere koncentreret om Berits og mine skænderier, og om vi havde skænderier eller ej, er lige meget. For hvis ikke, så laver vi nogle – eller giver en grund til at skrive i journalen, at vi skændtes. For det ene øjeblik var denne Lene damen, der ligesom beskyttede mig og det, jeg sagde, det næste øjeblik var hun så at sige Berits mand, og under alt dette tumult blev det, som startede det hele, nemlig overgrebene, på intet tidspunkt nævnt.

Denne Lene fokuserede som sin forgænger i vores gamle kommune på uenigheder, som hun fremførte på en måde, som – når hun var gået – så skændtes Berit og mig om det, som vi havde talt om. Men en ting var vi begge to klar over, det var, at skulle vi til at slås i retten med disse madammer, så var det ikke Berit, der skulle have forældreretten, for jeg havde mere, og her kommer den igen, jeg havde en større ekspertise på dette område. Ha, ha, nej, jeg havde måske flere kræfter til det, for på trods af det sorte sind, der lurede over mit selvmordsforsøg, så var jeg klokkeklar i hovedet, og beredt til kamp, og det blev der brug for.

Jeg begyndte bogen med at skrive, at jeg, indtil jeg blev gift med Berit, havde været enlig far til to børn, Yrsa og Junker. Jeg skrev også, at de to skønne børn var fra to ægteskaber, så uden at gå i detaljer så kendte jeg til dengang amtets holdninger. Og jeg kendte til efterfølgende eventuelle retssager, og jeg havde desangående lært en hel del om regler og love. Dette skulle vise sig, at komme Berit og mig til gode. Og Berit lagde derfor tilliden over til mig på trods af uenigheder og alle andre problemer, og det skal hun vide, at jeg den dag i dag er stolt af.

En sådan tillid fra en mor findes kun sjældent. Det var derfor ikke noget problem, da vi indgav separationsbegæring, at give mig forældreretten over Kaj. Junker var min dreng fra tidligere ægteskab, så ham havde jeg hele tiden haft forældreret

over, og den kunne ingen røre ved. Nu stod vi i en situation, hvor vi skulle bo hver for sig.

Vi aftalte, at dette kun skulle stå på, indtil kommunen kom til fornuft, og hold kæft, hvor er det svært at skrive om, men kommunerne fortjener ikke, at jeg lader være. Vi flyttede til en mindre provinsby, som stadig hørte under den samme kommune. Her fik jeg sammen med Kaj og Junker et rækkehus med kommunens hjælp, der jo ville, at vi skulle flytte hver for sig.

Berit lejede et dejligt hus ca. tre hundrede meter fra os. Se det var en finger til kommunen, for vi boede nu hver for sig, men vi var stadig sammen. Tag den, Nelly og Lene. Det var faktisk helt ok, for så kunne vores børn jo fise frem og tilbage mellem os, som de havde lyst til. Vores store søn, Jokum, ham med psyken, flyttede ind hos mor Berit, og det var jeg glad for, for så var Berit ikke alene, han er nemlig på trods af sine egne problemer en loyal dreng, og en guttermand til at støtte sine forældre, tak søn.

Vi vidste begge to, at det kun var et spørgsmål om tid, før kommunen slog til. Vi vidste begge to, at hende der Nelly bagte en kage, som vi skulle have i hovedet, en kage fyldt med socialrådgiver-lort, og ja, grove ord, men jeg mener det. Og hende der Lene, som Nelly havde sendt, kom stadig hos os. Hun besøgte Berit, og hun besøgte mig, men efter at denne Lene over for Berit havde oprådt NOGET SÅ forstående, efter at denne falskhed havde stjålet Berits tillid med – hvad vi tror – det formål at sætte os op mod hinanden, så var det pludselig og udelukkende mig, som denne ”Lene-fatter-ikke-en-skid” kom hos. ”Hvad nu”, sagde Berit, der følte sig ene og forladt, ”Skal jeg ikke have en at tale med”? Desværre havde Berit på dette tidspunkt ikke set, at denne Lene faktisk var hendes fjende.

Det skyldtes, at Lene var lige som hendes kollegaers falskhed, denne sorte enkementalitet, denne falskhed, deres påtagne milde stemmer, deres kommen ind i vores sjæl og krop, for så, som den sorte enke, at slå til. Så Berit følte sig nu svigtet, og det forstod jeg godt. Derfor bestræbte jeg mig også på, at når madam kommune kom, så var Berit, jeg og vores børn samlet i mit rækkehus, og det var noget, der undrede madame kommune. I øvrigt var vi sammen, hver gang de vendte ryggen til. Jeg ville slet og ret skide på dem. Berit var min jente, og hende skulle

de ikke stjæle, så jeg skulle nok få hende hjem igen. Det løfte gav jeg også vores børn, ”Mor og far flytter sammen igen, bare vent” sagde jeg til dem.

Men møderne koncentrerede sig nu ikke mere så meget om Berit og mig. De blev nu koncentreret om Kaj og Junker, i starten først Kaj. Damerne fra kommunen havde det forsæt, at få fjernet Kaj først, og så luske Junker ud af bagdøren. Og jeg fik ret, igen fik jeg ret, men Berit og jeg havde jo sagt fra dag 1, at det IKKE er Berit og mig, det er vores BØRN, det drejer sig om.

Og jeg kan skrive det igen og igen, ja, det var vores børn, det hele handlede om. Men det var kommunens ansatte, der tvang os til at flytte fra hinanden. ”I må flytte fra hinanden, ellers tvangsfjerner vi jeres børn”, sagde de. Og nu, da vi var flyttet fra hinanden, mente kommunen at kunne bevise, at de havde ret. Beviset lå i, at vi ikke længere boede sammen.

Vi var hele tiden uenige om vores børn, og kunne derfor ikke enes – og derved ikke bo sammen. Men vi var ikke uenige om vores børn, de fik det bare til at se sådan ud. ”Vi kunne jo ikke sammen”, sagde de, ”Se selv, de har indgivet separationserklæring”. Når du har læst hele bogen, må du da skribe af grin over denne manipulation. Og det må du godt, for det gør jeg.

Men hold kæft for en manipuleret løgn de osede ud, men ingen så det (endnu). Man kan undre sig over, at det tog dem tre år at fjerne vores børn, for ja, de blev fjernet. Tre år bagte de denne socialrådgiverkage, og det, der kom ud af deres mund, efter at de havde taget en bid af den, var ikke andet end mundlort, for det var jo dem, der tvang os til at flytte fra hinanden.

Skrev jeg manipulation? Ha, du har ikke læst noget endnu, for nu begyndte denne kommunale usandhedsspreder til Lene at spørge begge vores børn, om ikke de kunne tænke sig at bo et sted, hvor de kunne komme i sommerland og gå i en rigtig god skole. Uvidende om, at kommune-Lene mente, at de så skulle sige ja til at blive taget fra deres forældre, svarede de selvfølgelig ja, hvad skulle de ellers svare, Sommerland? God skole? Og mange flere løfter, så som den værste, hun sagde, ”Så får I fred”. Hun sagde direkte, at så skulle de ikke mere se deres mor og far skændes. For at jeg i bogen har været ærlig og skrive om vores skænderier, så tro da ikke, at det stod på 24/7, men sådan fik socialrådgiveren det til at lyde.

Vores børn var et stort spørgsmålstegn, for kunne denne dame få mor og far til at flytte sammen igen? Kunne denne kommunale – ifølge Berit og min forståelse – usandheds-spreder få forældrene til ikke mere at skændes? Kunne denne sorte kommunale ansatte enke få hele familien til igen at have det rigtigt dejligt sammen? Det var det, deres fantasi sagde dem. De kunne overhovedet ikke se, at de nu var på vej til at blive skilt fra deres far og mor. Sandheden gik op for Kaj, men der gik lige en tid, for vores ven Alf havde en plan. Han ville, at Kaj og jeg skulle tage en tur til Cypern sammen med ham, min stedfar og Alfs barnebarn.

Da vi fløj, så jeg mit snit til at leve livet, bare for en lille bitte tid. Sammen med min søn, Kaj, skulle vi i en uges tid have det sjovt. Vi havde på trods af Stillehavets luner og regnvejr en dejlig tid der, men vi kom hjem til en virkelighed, vi ikke lige havde regnet med. For kommunen, der vidste, at vi var rejst langt væk, så os nu som potentielle flygtninge.

Pludselig så de, at vi havde venner, og sæt nu, sæt nu om vi flygtede fra deres plan. Og det gav så stort et bagslag, at det stadig runger som et tordenvejr i mit hoved. Jeg hører stadig min søns stemme, som fra telefonen lød, ”Far, kom og hjælp mig”. Her må jeg holde en pause med at skrive, det her er simpelthen for hårdt. 18 år efter troede jeg, at jeg bare sådan kunne skrive om det, men det kan jeg ikke. Nyt afsnit, når jeg påbegynder skriveriet igen.

Det er nu mere end en uge siden, at jeg skrev på denne bog. Jeg har ledt efter kræfter til at fortsætte, men fandt dem ikke, så jeg skriver videre på reserverne. To dage efter vores hjemkomst til Danmark fik jeg en opringning om at komme til et møde på kommunen. Mens vores dreng, Kaj, jeg samt Alf med slæb havde været på Cypern, havde Berit været alene. Så nu var det hendes tur til at nyde livet og have kvalitetstid sammen med Kaj. Ved at være enige viste vi, at vi evnede at være forældre. Så dagen efter at vi var kommet hjem, tog Berit den til Danmark hjemkomne Kaj med på besøg hos min søster, Rosa, og jeg, der intet anede om, hvad der skete, tog til møde. Her havde man givet mig en advokat, så noget undrende fandt jeg ud af, at dette var et møde hos børne- og unge udvalget med henblik på at tvangsferne min søn, Kaj, fra mig.

Berit og jeg havde gjort, hvad de forlangte af os, vi var flyttet fra hinanden. Vi enedes, der var ikke andet problem, end at vi faktisk mod vores ønske og vilje boede væk fra hinanden. Jeg havde forældreretten over Kaj, og Gud ske lov for det, for det fritog Berit for at skulle møde op, den tog jeg på min skulder. Mødet, der tydeligt var aftalt fra før jeg ankom, blev begyndelsen på et mareridt, men fra start kan jeg indskyde, at denne korrupte kommune havde overfaldet den forkerte familie. Vi går nemlig ikke ned uden kamp.

På dette møde blev den ene løgn efter den anden afsløret, og når jeg forsøgte at ville tale til dem, så hæmmede min såkaldte beskikkede unge uerfarne advokat mig. Uden den mindste smule forstand på, hvad han gjorde, bad han mig tie. Men Bill stopper ikke bare sådan. Jeg bad om ordet, jeg forsøgte at fortælle dem, at det ikke kunne være lovligt, at de ikke – og som loven påskriver – hører barnet og aftaler – uden at sige noget til mig – at de vil tvangsfjerne min søn, for pludselig at indkalde til møde, og give mig mindre end et døgn til at forberede mig.

Indkaldelsen blev dagen før afleveret personligt til mig, og så oven i købet om aftenen ved min dør. "Hvad sker der", spørger jeg. De vidste det da, jeg havde ikke en chance, loven siger at de skal spørge barnet, det gjorde ikke. Jeg kunne – da de først aftenen før indkaldte mig – ikke engang nå at kontakte en advokat, der var ikke tid. Kommunens journal blev taget for givet, og mine ord stemt ned. Stumme som voksdukker sad de bare og så på mig. Jeg så foragten i deres øjne, for sagsbehandleren havde jo haft møde med dem, før jeg kom, og her havde hun godt nok lagt i ovnen til mig. Jeg sagde, "Sig mig, hvorledes kan I tage en journal alvorlig, når den som anbringelsesgrund siger, at jeg er så blind, at jeg er medlem af Dansk Blindeinstitut"? "Herregud", sagde jeg, "Hvor har denne sagsbehandler det fra? Jeg er taxichauffør, jeg ser udmærket". I journalen, der var så fyldt med løgn, at ingen nogensinde har set noget lignende, stod der endvidere, at min far var drunker, og det var jo ikke godt for mine børn. Til den, der husker, vil du nok have læst, at min fra døde i 1974. Mine børn har aldrig set ham, og drunker? Idioter, selvfølgelig var han ikke det.

Damen, jeg omtalte, var faktisk tre damer. Det begyndte med socialrådgiver Sanne, som på baggrund af den tidligere sydhavsø kommunes usande journal, bryggede en hel del usandheder om os. Sanne flyttede senere arbejdsplads, og chefen Nelly overdrog til socialrådgiveren Lene, der bryggede videre på historien – set ud fra hvordan familierådgiveren Lene tolkede den. Og netop denne Lene var damen, som vi TROEDE var til at stole på, men hun misbrugte nu al den fejlbyggede tillid mellem os.

Hvad Berit og jeg sagde, havde hun for eget for godt befindende vendt og drejet til hendes fordel. Pludselig var det i journalen min mor, der var problemet. Hun var en bestemt dame, som bestemte over hele familien, men hun var jo også død, sagde jeg, hvorpå de påpegede, at min stedfar, Niels, så var dranker. De hamrede ned over os med negative ting om vores familie, som var direkte løgn. De insinuerede hele tiden, at det jo ikke var godt for vores børn, at vores familie var så dårlige til at tage vare på sig selv.

Min mor havde skrevet en bog, og det er jeg stolt af, den hed ”Erindringsbog med digte” af Nielsine Hanson (pseudonym), og et af disse digte hed, ”Jeg kunne tænke mig en mor”. Mor skrev dette digt ud fra, hvad min datter i en alder af ca. 10 år havde fortalt, altså år før min datter, jeg og min søn Junker mødte Berit. Digtet er skrevet, da jeg var enlig far, og det er af mor inspireret af en lille pige, der bare satte ord på et ønske om den mor, som hun aldrig havde haft. Digtet lød som følger, citat fra Mors bog, side 87, fra digtet, ”Jeg kunne tænke mig en mor”:

”Jeg kunne tænke mig
en mor, der elsker mig,
som vil ta` mig i favn,
en som vil sige, jeg
elsker dig, som du er.

Giv dig tid til at forstå,
jeg også kan blive ked
af det. Giv mig tid til
at være, den jeg er.

Giv dig tid til at være
Mor, også for mig.
Det er mit liv
ind i de store pigers rækker.

Giv mig tid at vise,
jeg elsker dig og
ønsker, du ville
være min mor.

Derfor

(Lidt af Yrsas tanker, samlet af Farmor)

Lån bogen på biblioteket, jeg anbefaler den. Men socialrådgiver Sanne, som senere fik nyt job, havde tolket dette, som om Berit var en dårlig mor. Sanne havde lånt bogen af mig, en bog som var signeret af mor til mig. Denne bog brugte de imod mig og min familie. Bogen fik jeg aldrig igen, og det er jeg ked af. De brugte min afdøde mors stolthed, hendes bog mod mig og min familie. Mor skrev et andet digt, der blev tolket, som om jeg ikke tog mig af mine børn, for mor lavede et digt ud fra, hvad min søn, Junker, i en alder af 4 år havde sagt til farfar. Digtet hedder, ”Det kom fra hjertet”:

En lille sang fra
en lille dreng.
Leg med mig farfar,
jeg vil lege,
jeg vil synge med dig.

Syng om duer, syng om lyset,
om misser og mus.
Syng om du elsker mig,
fordi jeg elsker dig

(Digt af mit barnebarn, Junker)

Nå ja, rettelig glad for min stedfar, idet mine børn aldrig har kendt min rigtige far, deres farfar, og så kan enhver jo se, at far er dømt ude, ikke sandt? Når et barn er så glad for farfar, så må far jo være en værre en. Jeg siger til dem i denne bog, at det er den mest idiotiske tankegang, jeg nogensinde har oplevet. Så set i lyset af mors digte og overgrebene på vores børn, så var anbringelsen uundgåelig. Jeg var stærebblind og havde ikke formået at hjælpe mine børn. Jeg er ordblind og kan ikke hjælpe dem i skolen. Jeg svigtede dem og lod en gal mand dyrke sex med dem. Det var sådan, jeg forstod deres løgne. Derud over havde de fået en psykolog til at skrive noget, som matchede deres journal.

Han insinuerede direkte, at jeg ikke kunne kommunikere med mennesker, jeg formåede ikke at være der for mine børn og havde overhovedet ingen forældreevne. Jeg var aggressiv, utilregnelig og meget, meget mere, det skulle lyde som om mine børn var i fare hos mig, og han insinuerede direkte, at jeg var asocial. Der var ingen vej uden om, de havde på forhånd bestemt sig for, at mine børn skulle befries for de forfærdelige forældre. Der blev utålmodigt sagt til mig, at de ville tvangsfjerne vores mindste dreng Kaj, som var den, hvad overgreb angår, det meste var gået ud over. ”Hvor er Kaj”? sagde de til mig.

Stum, mundlam, og totalt rystet stod jeg der, uden forsvaret, uden at kunne overbevise disse høje kommunalansatte vanvidder, UPS undskyld – ordblind ved du nok – jeg mener indvidder om, at denne journal BEVISELIGT var direkte opdigtet løgn, og som om man ikke har problemer nok, så har Danmark givet socialrådgiveren al magt, i al evighed, amen. Jeg sagde til dem, ”Det får I ikke at vide”. Vi havde ikke gemt Kaj, men Berit var på Sjælland med ham. Vi anede jo ikke, at kommunen ville tage ham fra os. Men at Berit var væk med Kaj gjorde, at der på det nærmeste begyndte en krig.

Sagsbehandleren blev streng og truede mig. ”Hvor er han henne”? spurgte hun. Jeg sagde, ”Giv mig dog to sekunder til at sluge denne dom, kvindemenneske”. Men hun blev hidsig og truede med politi. Pludselig kom en anden rent ud sagt kælling løbende, ”Vi har fundet ham”, sagde hun, og så gik de og lod mig stå alene sammen med min advokat. Jeg kikkede på ham og spurgte, ”Hvad nu”? Han sagde, ”Ja, nu er det slut”.

Jeg svarede ”Du er fyret, send mig en regning og vi to mødes i retten, du er jo total uden evner som advokat mand, du lod dem jo tage min dreng fra mig, du sad tavs og gjorde intet for mig, gå din vej”.

Jeg sprang ned i min bil og tog vejen til Sjælland. På vejen samlede jeg en ven op, som hedder Per, og så var det derud af. På vejen ringede jeg Berit op, og her skete der noget, der rystede os alle. Mens jeg fortalte Berit, at jeg havde tabt sagen i børne- og unge udvalget, hørte jeg et spektakel uden lige.

To damer og politiet brasede ind i min søster Rosas hus, og den ene dame tog vores søn i armen og hev ham mod sin vilje ud mod hoveddøren. Kaj skreg og græd, ”Far”, råbte han, ”Kom og hjælp mig, far, far, far”. Jeg hørte Berit råbe, jeg hørte, hvordan de brutalt og umenneskeligt hev vores lille dreng ud af huset.

For satan kommune, vi var ifølge jer uden forældreevner, vi var ikke farlige, men I behandlede både Berit, mig og vores lille uskyldige dreng som forbrydere. Jeg kørte på dette tidspunkt på Storebæltsbroen. Jeg hamrede bremserne i, jeg holdt målløs i inder sporet og hørte med medhør på min mobil hele skuet.

Kaj blev hevet ud af huset, som skulle de redde ham fra voldtægtsforbrydere, men desangående så kom de her tre år for sent. Og så kom vreden. De forbandede socialrådgivere, de forbandede kællinger og mandshadere, føj for helvede, hvor var det grimt gjort. Jeg havde tabt sagen, men havde de givet mig de to sekunder, jeg efter mødet på kommunen havde bedt om til at få vejret, så havde jeg selv hentet og bragt min dreng. For selvfølgelig, selv om jeg tabte, ville jeg da ikke udsætte min dreng for dette her. Men det blev det til, og grunden til det, er min søsters vanvid, og sindssyge tankegang.

Søster Rosa, som jeg ellers havde et fornuftigt forhold til, boede i et rod uden lige. Man kunne dårligt komme ind i hendes hjem, og hun mente, at hendes kommune havde øje på hende. Hun var derfor bange for, at hendes kommune skulle blande sig i hendes og hendes datters forhold.

Søster var nemlig enlig mor, så søster Rosa havde, uden at Berit havde hørt det, ringet til det lokale politi. Her havde hun fortalt, at jeg var ude på at gemme min søn for de sociale myndigheder hos hende. Så allerede før mit møde på den jyske

kommune, var min søn efterlyst og blev derfor hentet så hurtigt, som han blev.

Og det var med blå blink og det hele, for Berit og jeg havde jo kidnappet vores egen dreng. Sociale myndigheder er direkte sindssyge, når det kommer til at tvangsferne børn. De ser ikke til børnenes tarv, næh, de lader deres adrenalin koge over og stormer ind i huset som en flok amerikanske specialstyrker fra en actionfilm.

De gik end ikke pænt ind hos min søster, de brasede ind. Forbandede svin er, hvad de er, og ja sporer du vrede i min bog, så har du ret. Jeg er rasende, ikke til hverdag, men nu hvor jeg skriver om det! Så der skal ikke komme en socialrådgiver forbi mig lige nu, og bogen er om mine og min families følelser, ikke sandt? Så jeg kan ikke skrive pænt om dem, der har smadret vores liv, for smadret er det stadig.

Jeg undskylder udskælds- og bandeord, og jeg beklager beskyldninger, men jeg skriver i ytringsfrihedens navn, jeg skriver ud fra, hvad JEG så OG følte. Men nu stod jeg med en søster, der havde anmeldt os til myndighederne for at have kidnappet vores egen søn. Jeg stod med en anden søster, der i fængslet besøgte ham, der havde voldbollet vores drenge. Jo, familien var så sandelig sammentømret.

Mine søskendes bestandige jalousi over, at jeg altid enten havde boet sammen med mor og far eller været sammen dem, kender ingen grænser. De to har altid troet, at jeg havde økonomiske gevinster ved at være på det hold, som jeg var, og det gør ondt. Men jeg gider ikke stå i forsvarsposition over for dem.

Jeg vil simpelthen ikke synke så lavt, og om jeg har tilgivet dem? På det spørgsmål kan jeg sige ja, men det er ikke glemt. Mærk dig mine ord, det er ikke glemt. Men lad os se, om vores børn har tilgivet dem, jeg tror det næppe, for de to søskende gjorde med deres intriger og jalousi vores børn så meget ondt. Vi vendte dem ikke ryggen, vi kom i deres hjem og lagde øre til undskyldninger om, hvorfor de gjorde, som de havde gjort.

De retfærdiggjorde sig selv, de var uskyldigheden selv, men da Berit og jeg allermest havde brug for dem, vendte de os ryggen. Vi havde ingen støtte i familien, vi stod alene med anbringer, sorg, vold og meget, meget mere. Især jeg skulle helt ned med nakken, men jeg takker mine to søstre for den vrede, jeg

fik imod de to, for det gav mig styrke til at klare skærene på egen hånd. Så uden deres hjælp og støtte begyndte jeg at se tilbage på kommunens ulovlige og sindssyge tvangsanbringelse, men der skulle lige en frivillig anbringelse til først.

Få dage efter anbringelsen tog jeg kontakt til advokatrådet. Her spurgte jeg efter Danmarks dyreste advokat i familiesager, for jeg var overbevist om, at også i de kredse fulgte prisen hånd i hånd med kvaliteten. Jeg fik navnet Anders Lindholt, og her bruger jeg ikke pseudonym, men siger ”Æret være hans minde”. For ser du, alle, som vi elskede, endte med at dø som fluer, og hvad Anders angår, så blev han, vores helt, i 2014 myrdet i Københavns Byret.

Men han nåede før det, at blive ham, der bragte vores familie sammen, for jeg tog kontakt til Anders, som samtidig blev vores familieadvokat. Han sagde til mig, at han ville tage sagen, men advarede mig om, at det sociale ankenævn var stedet, hvor man altid tabte. Meget hurtigt erfarede jeg da også, at dette såkaldte ankenævn, som vi havde anket til, ikke havde lavet sin egen undersøgelse. De kopierede journalen direkte fra de der uopdragne socialrådgivere fra kommunen, direkte kopieret, hvad kan man stille op mod det? Ingenting, andet end være beredt på at tabe. Sæt din tillid til landsretten, sagde Anders til mig, og det gjorde jeg så. Mødet i ankenævnet gik som forventet, og vi ankede til landsretten.

I mellemtiden havde disse socialrådgivere ikke givet op, for Berit og jeg havde endnu en søn, og han hedder Junker. Og ham måtte og skulle de jo også have fjernet hjemmefra. Men de kunne ikke tvangsferne ham, det var han for gammel til. Junker var blevet 16 år gammel, og en teenager på steroider ville være en flot betegnelse for hans daværende sindsstemning.

Du skal regne med, at denne nu 16 år gamle teenager på grund af sin alder fattede langt mere end lillebror Kaj. Men desværre var denne teenager i udbrud også meget letpåvirkelig, og jeg blev skræmt fra vid og sans, da jeg opdagede, at Junker på deres foranledning havde hemmelige møder med familierådgiver Lene og socialrådgiver Nelly.

De to madammer kørte så psykisk på Junker, at han til sidst var overbevist om, at det hele var mors og fars skyld. Han begyndte i stedet for at sige mor og far, at sige Berit og Bill til os.

Manipulationen fra kommunen tog ingen grænser. Junker gik til møder, han undgik mig, som han boede ved, blot ved at køre på min tillid. ”Jeg skal til byen og være sammen med en ven”, sagde han og fik selvfølgelig lov, men denne ven hed kommunens børne- og unge kontor.

Under disse møder manipulerede disse damer med en let påvirkelig ung teenager. De fortalte ham hele tiden om alle de ting, som kommunen kunne gøre for ham, hvis han bad far skrive under på en frivillig anbringelse. Disse manipulerende møder med vores søn viste sig at være effektive og skæbnesvanger, ikke kun for denne let påvirkelige teenager, men også for sagen mod lillebror Kaj.

Under disse møder lokkede de ud af Junker alt, hvad som skete der hjemme. De udfrittede ham i den grad, og til sidst gik det da også galt. Junker havde igen af mig fået lov til at besøge en ven inde i byen, men der gik mere end fire timer, og jeg var urolig. Pludselig ringede det på døren, og derude stod min unge søn i følgeskab af de to madammer Nelly og Lene fra kommunen. De stod og ringede på døren? Junker ringer på døren til sit eget hjem? De to, som for at anbringe Junkers lillebror Kaj havde digtet en fuldstændig usand journal, stod nu sammen med min egen søn og ringede på døren? Ja, jeg spurgte mig selv om, hvad der nu var sket med ham. Intet kunne efterhånden overraske mig mere.

Disse to damer kom ind og begyndte med det samme at sige, at Junker ikke havde det godt. Dette var stik modsat, hvad jeg og vores venner vidste, og stik imod, hvad Junker selv udtrykte. Uforstående sagde jeg, ”Hvad mener I”? Og så begyndte de med, at Kaj jo var tvangsfjernet for at hjælpe os til at blive en familie igen. Den åd Junker råt – hjælpe os med at blive en familie?! Skiller os ad? Behøver jeg skrive mere? De havde bildt Junker ind, at han i en alder af kun 16 år kunne få egen lejlighed, ny cykel, møbler og alt, hvad han bad om, disse lurrendrejere havde igen bagt en socialrådgiverkage pyntet med socialrådgiver-mundlort.

Men de fortsatte, at det var bedst for Junker at komme væk fra forældrene, og kommunen kunne tilbyde et bo-selv projekt, som de havde startet. Det betød, at Junker som skrevet **OG SOM TEENAGER, KUN 16 år gammel ville få sin egen**

lejlighed, og i øvrigt alt han pegede på, som fx modetøj. Han ville pudsigt nok få alt det, som jeg havde svært ved at give ham. Og nu havde denne teenager mulighed for en mindre kommunestøttet revolution mod far, som han var begyndt at bebrejde alt. Kommune damerne havde sat Junker i hovedet, at han havde krav på at se sin biologiske mor, og det er rigtigt nok. Og da de nu var ude på at tage Junker fra mig, så var hun jo et helt nyt og flot poleret våben for dem at have ved hånden.

Junker sagde til både Berit og mig, at han var sur over, at jeg havde holdt ham væk fra hans biologiske mor. En usandhed som kom fra socialrådgiverne. Junkers biologiske mor havde på intet tidspunkt ønsket at være sammen med ham, noget der senere under denne proces bevises, da kommunen af sig selv hjælper Junker til kontakt med hende. Her får Junker sin sag for. Far svines til, og man er ikke interesseret i ham. Pludselig var al den opmærksomhed, som denne teenager på steroider troede, at han nu skulle til at have, ikke til stede. Hans illusioner om, at nu skulle han rigtig putte sammen med en rigtig mor, brast, for den eneste mor, som Junker nogensinde har haft, var og er Berit, som elsker ham lige så højt, som hun elsker vores tre andre børn. Junker så bare ikke virkeligheden på dette tidspunkt.

Men hvad er en virkelighed for en teenager, som ikke helt har forstået, at far ikke er supermand, og mor er ikke en superhelt med skørter. Vi er mennesker, og vi er af kommunens løgn og familiens svigt ødelagt helt ind i vores inderste hemmeligheder. Junker begyndte til dette møde at gøre sig voksen og klog. Han sad rolig og fattet henslængt i en stol, og jeg vil sige næsten kold. Han begyndte at vende og dreje en kuglepen, som han hver gang han vendte den slog ned i bordet. Junker sagde til mig, ”Ja, du kan jo nok se, at jeg ikke rigtigt har noget med denne familie at gøre”. Han så koldt på mig, ”Jeg ligner ikke nogen af jer”, sagde han, ”Og i øvrigt, så er faster jo syg, farfar er ikke i familie med os, og så er han tosset i hovedet, og så er jeg usikker på, om du er min far”.

Den sad, jeg var rystet og græd. Junker kunne endog sige navnet på den, som han mente, var hans far, og det var ifølge Junker en ven fra min barndom – senere i bogen benævnt Trip. Herregud, da jeg blev enefar til Junker i en alder af kun tre

måneder, fik jeg taget blodprøve fra ham. Jeg vidste alt om min X kones utroskab, og jeg er ikke helt idiot. Der hersker INGEN tvivl om faderskabet, jeg er Junkers biologiske far, sådan er det. Men jeg kunne nu ikke holde mine tårer tilbage. De to damer fra kommunen sagde til mig, ”Bill, du kan da nok forstå, at din dreng er forvirret og utryg”. De lagde et dokument, som de havde udfyldt hjemmefra, og bad mig skrive under. Min nu totalt fremmede søn, Junker, så bare på mig med kolde øjne, jeg aldrig glemmer. Han tog absolut ingen notits af, at hans far græd. Dette var prikken over i’et. Jeg skrev under.

Lige før at de skulle til at gå, sagde de til mig på en trøstende måde, at vi sagtens kunne nå at sige ordentligt farvel til hinanden. Det var, som skulle jeg aflives, tid til at sige farvel – end ikke Junker kender i dag til mine følelser, og det er synd for ham, for han er uskyldig. De sagde, ”Tag det roligt, Junker behøver ikke at flytte i dag. Han kan blive hjemme et par uger, så I kan få talt sammen”. Men også her var de så fyldt med løgn, at det skulle have været retsforfulgt, for da de ville køre, spurgte Junker mig, om han måtte besøge en ven i nabobyen, og jeg sagde, ”Ja, det må du godt”. Junker var nu helt rolig, og socialrådgiverne sagde, ”Junker kan da køre med os, så er han fri for at cykle”. ”Ok”, sagde jeg, og derefter så jeg ikke Junker i tre måneder. De havde på forhånd aftalt dette, Junker gik nu sammen med de to, som havde ødelagt og manipuleret ham til at gå op mod sin far.

At deres tilbud om et lift var en lodret løgn, fandt jeg mange timer senere ud af, for da Junker efter flere timer stadig ikke var kommet hjem, blev jeg nervøs for ham. Han havde sagt, at det bare ville tage et par timer, og så var han hjemme igen, så det lift var ikke andet end endnu en manipuleret løgn. Timer efter ringede jeg til kommunen og forsøgte at få at vide, hvor de havde sat ham af, men de ville pludselig enten ikke tale med mig, eller de var tavse. Jeg fik så pludselig et par dage senere besked på, at de var kørt direkte fra mig til et sted, hvor de nu havde anbragt Junker, tid til at sige farvel?

Jeg forsøgte i mange dage i træk, at få at vide, hvor Junker så boede, men fik intet svar. De holdt hans adresse hemmelig for mig i tre måneder. I tre måneder så jeg ikke min dreng. Det er så ulovligt, som det overhovedet kan blive. Jeg havde

jo samarbejdet, de fik hvad de kom efter, men som i Kajs sag blev mor og far behandlet som forbryderne. De gav ikke Junker et lift, de kørte ham direkte til en skjult hemmelig adresse, hvor de så holdt ham skjult for hans forældre i hele tre måneder, se det er kidnapning, en kidnapning de i dag ikke skal føle sig for sikker på ikke at blive retsforfulgt på grund af.

Smadret som familie stod vi nu og så tomt ud i horisonten. Vi gloede på hinanden. Berit og jeg var alene. Kommunens supermanipulatorer havde lykkedes med at splitte hele familien ad. Og den moderlige måde, som de havde talt til os på, forsvandt, vi så ikke mere noget til en eneste af kommunens folk, vi var nu ikke eksisterende X forældre. Stærkt tynget af skyldfølelse stod vi på ny i et tomrum.

Det var, som om vores børn hadede os. Vi kunne ikke forhindre kommunen i at tage dem væk fra os, og os? Berit og jeg, os, der havde lovet vores børn, at dette aldrig ville ske, for hvem ville dog tro på det? Hvem ville tro på, at en kommune nægter at hjælpe voldsramte børn, for så at give forældrene skylden og fjerne dem på en lodret løgn? Direkte at kidnappe dem? Det, der skete, skulle aldrig være sket. Kommunen skulle have hjulpet os, men de nægtede.

Vores datter, Yrsa, var voksen og flyttet hjem til hendes forlovede. Hun flyttede lige efter overgrebene på hendes to små søskende, da vi boede på sydhavsøerne. Hun vil i dag sige, at hun ikke flyttede på grund af problemer, men for at det var tid til at gøre det. Vi elsker hende så meget, og fryder os over, at hun ikke skulle lægge krop og sjæl til disse kommuneansatte usandheds forkyndere.

Men jeg havde en trumf tilbage, og den hed Anders Lindholdt. Det første retsmøde var sat, og vi mødte op i Vestre Landsret. Anders var efter flere møder sammen med mig godt forberedt, og med en henslængt stemmeføring tog han til orde over for kammeradvokaten. Denne kammeradvokat stod faktisk med en umulig sag, for hvordan skulle hun forsvare løgn og ulovlige anbringelser. Jeg var sikker på, at jeg med Anders Lindholt ville vinde.

Men i mellemtiden var mine drenge anbragt af kommunen, og de tomme nætter og dage uden mine børn var skrækelige. De to tomme stole ved middagsbordet, den tomme

sofa og fredagens Disney sjov, som vi altid så sammen, den nu slukkede tv skærm, for fanden da også, ekkoet i mit liv, tomheden, kan du følge med? Jeg tænkte tit på, om familien ikke bare ville få det bedre, hvis jeg tog mit eget liv.

Jeg havde jo prøvet en gang, og det er faktisk ikke svært, slet ikke når man er så smadret, og når al tillid er forsvundet til en, når man vendes ryggen af alle, man elsker og holder af. Berits familie besøgte os en gang under alt dette her, men jeg tror ikke, at de kunne klare at være der for os. De var bange for, at jeg ville bede dem gemme vores dreng hos dem for de danske myndigheder, og ja, tanken har da strejft, selvfølgelig har den det. Jeg og Berit var nemlig ikke dårlige forældre, den står på løgner-kommunens regning, ikke vores.

Ovenstående bevises i den første retssag, hvor man gennemgik den psykologjournal, som kommunen havde fået en korrump psykolog til at skrive. Det endte med, at Landsretten bad en af deres psykologer om at lave en undersøgelse af mig, både alene og i samvær med Kaj, som nu hver anden weekend fik lov til at besøge mig – efter fire måneder.

Under disse besøg lagde jeg over for psykologen da heller ikke skjul på, at kommunen havde fejlet. Og blot ved at være mig selv vandt jeg en smule sympati hos denne psykolog, som jeg hurtigt så, at man ikke kunne løbe om hjørner med. Han tilkendegav intet, men jeg er ok menneskekender. Jeg havde forud for hans hjemmebesøg været til audiens hos ham i hans private praksis.

Disse møder gik med mange sjove tiltag. Du kender sikkert blækklatterne, og noget med at lægge klodser sammen. Faktisk det samme som den korrump psykolog havde brugt, som kommunen havde bestilt en skræddersyet journal fra. Jeg var ikke nervøs, for hvorfor skulle jeg da være det? For det første havde jeg rent mel i posen, her herskede ikke tvivl om, at kommunen havde gjort en forbrydelse, som de aldrig bliver straffet for.

Der er ej heller tvivl i mit sind om, at jeg har ret, og at Berit og jeg var udmærkede forældre til vores børn. Denne psykolog skrev og skrev, og jeg var sammen med Kaj noget nysgerrig, men sagde intet til ham. Når han så var gået, brød Kaj ud i bekymring for fremtiden. Han fortalte om sin skole

og sit samvær med hans nye plejeforældre, som absolut burde have taget plejeforældretitlen fra sig.

Kaj fortalte mig, at han i skolen havde siddet og tegnet. Da så læreren sagde, at alle eleverne skulle lægge tegningerne væk, var Kaj lidt forsinket. Der var lige et par streger, han ville færdiggøre. Derpå tog de tegningerne fra ham, hvorpå han begyndte at græde. Det gad de ikke høre på, sagde de, og smed ham uden for døren.

Her stod Kaj og græd videre. Da han kom tilbage til opholdsstedet, fik han også her skæld ud. Jeg havde det på skrift i en bog mellem opholdssted og skole. Bogen er desværre sammen med min mors dokumenter og det meste af denne sag gået til i en brand, men jeg taler sandt. Kaj kan huske det og er ikke i tvivl om, hvad der skete på dette uhyggelige opholdssted. En dag hvor jeg besøgte Kaj, spurgte lederen, om jeg havde seksuelt misbrugt min dreng, for det kunne han mærke på Kaj.

Aldrig har jeg været udsat for et større angreb – for ikke at sige overgreb. Denne klaphat havde end ikke læst journalen, men konkluderede straks, at min lille dreng var hos ham, for at det var mig, faderen, som havde misbrugt min lille dreng. Fy for satan for en led omgang at lægge øre til, og føj for satan for en meget lav mandsperson, denne leder var. Stor, fed og uhyggeligt manipulerende og styrende var han, og jeg var dømt.

Hvis din far taber sagen, så får du en ny cykel, lovede denne plejefar Kaj. Det var sådan et løfte, som de gav Kaj udelukkende for at vinde Kajs tillid, og få ham til at udtale, at han ikke ville hjem, og at han ville blive hos dem. For kunne de få Kaj til det, så ville de have en stærkere sag mod faderen, og hvis ikke det er korrupt, så ved jeg ikke, hvad det er.

Men den hoppede Kaj ikke på, for han var sur over at blive taget væk hjemmefra. De var, når jeg talte med dem, åbenlyst irriteret over, at Kaj hele tiden spurgte om, hvornår han kunne komme hjem til Mor og Far. Noget som socialrådgiveren skyndte sig at tilføje i journalen, så det i rettet stand så ud, som om jeg indoktrinerede Kaj til at afvise opholdsstedet – og hele tiden bad Kaj om at komme hjem til Mor og Far.

Jeg må indrømme, at i dag, hvor Kaj er voksen, så fryder det mit lille hjerte, for den holdning fra det offentlige om, at Berit og jeg var dårlige forældre, dømte vores børn selv ude. Et andet

ledt eksempel er, at når alle de andre børn fik kager og flødeskum, så fik Kaj rugbrød, for han var fed og overvægtig, sagde de. Og de stoppede ikke der, de sagde gentagne gange til Kaj, at det er hans fars skyld, at han vejer for meget. ”Din far har ikke forstand på at give børn sund mad”, sagde de til ham.

Nu ved du, hvorfor jeg bruger ord som manipulation og korrupsion, for det er, hvad det er. Men Kaj var stærkere, end de var, for han troede dem ikke, og i øvrigt så var Kaj ikke overvægtig. Løgnene tog ingen grænser i dette kommunale spil. Derfor, selv om jeg havde advokat Anders Lindholt, hyrede jeg også (gennem Anders) en anden sagfører til at undersøge love og regler for mig og Anders. En som skulle støtte os, og som bisidder være med til alle kommunale møder. Hurtigt fandt vi ud af, at kommunen meget billigere kunne anbringe, end de kunne hjælpe.

Jeg mener, nej, jeg er sikker på, at det, som det ville koste det offentlige for at hjælpe vores børn, oversteg kommunens budget desangående. Jeg stillede faktisk op til kommunalvalget det år, under liste P. Og nej, heldigvis så manglede der nogle få stemmer, for at jeg var kommet ind, men jeg fik tilsendt kommunens budget, og jeg skal love for, at vi taler om mange hundrede tusinde kroner i overbudget til anbringelser alene, og det VAR et budget, som VAR overskredet.

Den kommune anbragte børn i flæng, og korrump er et mildt ord at bruge, tænk på at de to kommuner, som vi havde boet i, på intet tidspunkt har givet vores børn den nødvendige psykologstøtte – på trods af den abnorme store voldsrag.

Der var så meget, der skulle indhentes. Der var gået 4 til 5 år siden overgrebene, og stadig ingen hjælp havde vores børn eller Berit og jeg fået, intet var sket. Så jeg er sikker på, at prisen for at hjælpe os og vores børn var alt for høj for dem. Set i bakspejlet, så ved for eksempel alle, at indlæringssevnen væsentligt reduceres hos voldsramte børn.

Derfor havde særligt Kaj brug for specielundervisning, og da kommunerne på trods af den meget store sexsag stadig svigtede, blev dette værre og værre. Kaj modtog hjemmeundervisning, og jeg skrev tidligere, at da han endelig kom i en skole, måtte han ikke lege med de andre børn. Pædagogerne mente, at Kaj jo KUNNE være uterlig over for de andre børn, for voldsramte

børn kan selv blive voldsmand, siger de, en dreng på 10 år? Idioter, derfor var prisen for at anbringe langt mindre, end den ville have været, hvis de havde overholdt loven og hørt efter to frustrerede? Ja, bange? Ja, men gode forældre.

Junker, ja, den Junker, min skønne søn og storebror til Kaj, lillebror til Yrsa og Jokum. Drengen, der altid kunne lave sjov og smile noget så skønt, den dejlige dreng, der nu var blevet 16 år og som i socialrådgivernes påhør i den grad nedtalte sin far på en ufattelig socialrådgiver-manipuleret måde, havde nu været fjernet hjemmefra i mere end tre måneder. Den lille skid stod nu pludselig foran min dør og ringede på. Han var i vanskeligheder, han havde begået hærværk på den ejendom, som socialrådgiverne havde sat ham ind i.

Spiritus og hash var blevet hverdag for denne ellers skønne unge mand. Så meget for kommunen, der skulle hjælpe Junker af med hans dårlige forældre. Junker havde ikke noget liv, der var værd at skrive hjem om, men han havde en Far og Mor, der elskede ham, men som en lortekommune havde holdt ham væk fra.

Kommunen havde anbragt Junker for så at have ladet ham i stikken. Uden hjælp stod denne dreng for første gang i sit liv alene, alene i en lejlighed givet til ham af en ærgerrig socialrådgiver, som så bare vendte ryggen til ham. Hun gjorde nøjagtig det, som hun gav Berit og mig skyld for, fy, for den lede, siger jeg bare.

De troede, at hvis de splittede os ad og holdt Junkers adresse hemmelig og forbød ham at tage kontakt til os, så ville han glemme sine forældre. Men kommunen tog fejl af alle vores børn, den tog fejl af os. Junker havde det ikke let. Jeg sagde – af frygt for kommunens reaktion for at han pludselig stod i min dør – at han skulle tage tilbage, men Junker blev.

Men til en frokost hos Berit kom alle aggressioner op i ham. Han blev gal på os, for at vi ikke havde ladet ham se sin biologiske mor. Jeg skrev tidligere om det, for kommunen havde fyldt ham med, at det var mor og fars skyld. Vi forsøgte virkelig at tale ham til fornuft, men kommunen havde overtaget hans selvstændighed. Jeg gik hjem til rækkehuset, og derefter kom Junker til mig. Han var gået bersærk hos Berit og i raseri splittet nogle dørkarme ad.

Vi havde aldrig set Junker sådan, han var en rolig dreng, tro mig, men hjemme hos mig fortsatte han sit raseri og slog mig med en hegnspæl. Den fortjente jeg nok, men Junker havde en hjertens brand, og den var at møde sin biologiske mor. Men kommunen havde bildt ham ind, at det var Berit og mig, der forhindrede ham i det. Vi stod direkte i vejen for vores drengs udvikling. Junker tog derefter tilbage til sin tvivlsomme kommunale anbringelse, han blev hentet af en af de kommunale.

Nej, jeg springer ikke i historien, men der er mange historier INDE i historien. Junkers historie udspiller sig mellem retssagerne i Landsretten for at få Kaj hjem fra tvangsanbringelsen. Der var i alt tre retsmøder, andet møde var kort, kammeradvokaten fyrede en af kommunens løgne af, og Anders Lindholdt bad om nyt møde. Han skulle finde et modbevis på kommunens journaler, særligt dem med psykologen, som kommunen havde hængt om halsen på mig. En psykolog som Anders Lindholdt efter andet retsmøde anmeldte til psykolognævnet for hans direkte korrupte og løgnagtige journalføring, bestilt af den Jyske kommune.

Imens alt det sker, er Junker igen hjemme for en tid. Dette tidligere omtalte bo-selv projekt var et fallit projekt. De unge fik en lejlighed, de fik kontanter til at købe gryder, potter og pander samt møbler, og ja, Junker fik sin nye cykel, som kommunen havde lovet ham, men kun hvis han sagde ja til at flytte fra sine forældre.

Junker skulle bare lige først have far til at skrive under på en frivillig anbringelse, men det skrev jeg tidligere om. Ser du, når man hopper rundt i en historie, hvori der er mange små historier, så kan det ikke undgås, at der kommer nogle gentagelser, eller at jeg gør opmærksom på noget tidligere skrevet, det må du bære over med, for hvis du synes, at det er forvirrende? Ha, så skulle du bare prøve mine størrelse 40, ven.

Men Junker, den dejlige søn, havde det svært. Han var kommet i forkert selskab, noget som kommunen gav forældrene skylden for, selv om Junker nu var DERES ansvar. Det var kommunen selv, der havde anbragt ham, og selv om det var DEM, som havde ansvaret for ham, så var det ifølge dem på grund af de der dårlige forældre, at Junker havde det dårligt. Hver gang Junker kom i klemme eller gjorde noget, han ikke

skulle, så fik Berit og jeg skylden, og de forsøgte at bruge det i retten som anbringelsesgrundlag. Junker havde politiet i hælene, hashvenner i hælene.

Junker havde stjålet en bil. Politiet fandt beviser på, at det var ham, og nu da de havde med en dreng at gøre, som var anbragt af myndighederne, kunne de jo ikke tro på, hvad far sagde til dem. Politiet havde 10 kilometer væk fra åstedet en anden biltyverisag, og da de nu havde Junker for den ene af dem, så kunne de lige så godt give ham skylden for også at have hugget den anden bil. Men far her kunne bevise, at bil nummer to ikke var stjålet af min Junker. Politiets journal sagde, at de to biler var med ca. ti kilometers afstand, og var taget på næsten samme tid. Hvor dum i hovedet tror Politiet, at jeg er? Helt ærligt, så far her ringede til Anders Lindholdt, som måtte på banen for min Junker.

Anders, der jo havde travlt med Kaj-sagen og med at få ham bragt hjem til Mor og Far, gav sig tid til Junker. Han sagde helt ærligt til drengen, "Du har hugget en bil, tag straffen som en mand, men bil nummer to skal jeg nok få dig fri for". Så med politiets egen journal som bevis blev Junker frikendt. Vores familiehelt, Anders, kørte fra København til Vesterhavskommunen og forsvarede min dreng, Junker. Og ja, Junker fik en betinget dom for tyveri, og det er vel ret og rimeligt. Retfærdigheden taler sit tydelige sprog, for bilejeren fik en ordentlig en på den økonomiske hat, for han havde ladet nøglen sidde i sin bil, som holdt på offentligt tilgængelig vej (klaphat). Tak Anders.

Jeg bebrejder ikke Junker dette, jeg bebrejder socialrådgiveren, der løgnagtigt påstod, at hun ville se til, at Junker fik det godt, og at han kom i skole, og at intet ondt skulle ske ham. Hun løj ad helvede til, for Junker havde overhovedet ikke set noget til hende. Han var blevet overladt til sig selv i et bo-selv projekt, som var et fallit projekt.

Angående Junkers biologiske mor, som jeg tidligere skrev om, så ja, Junker kom til at se hende, og hold fast, hvor blev han skuffet, endnu en skuffelse for Junker, endnu et nederlag førte til, at dette kun blev til ét besøg. Berit er Junkers mor, hun har ikke født ham, men siden Junker var tre år, har det været hende, der trøstede ham, når han græd, og hende der købte det

tøj, han havde på. Hun græder den dag i dag over den måde, hvorpå hendes titel som mor blev sat på en umenneskelig prøve. Berit kom fra et fremmed land og blev som mor behandlet af kommunen som et udskud.

Vi havde med en kommune at gøre, der lærte vores søn at opføre sig hadsk mod Berit. Er du forælder, så kan du sagtens forestille dig en situation, hvor både kommuner og opholdssteder forsøger at sætte vores børn op mod os. Det lykkedes dem så sandelig også, og derfor har Berit og jeg haft mange, mange år, hvor vi skulle bygge på et nyt far-mor-børn forhold. Vi har slidt os så meget i laser, at det i dag giver genlyd over alt, hvor vi går. Venner, familier, børn, Berit og jeg har ikke mere at give af, vi kan ikke mere. Alle er stadig berørt af denne sag, som fører mig til det tredje retsmøde i Vestre Landsret.

I snestorm kørte jeg på hovedvej 26 over Mors. Jeg havde snekæder på, og det var en god ide, for hele vejen over Mors var blokeret af lastbiler, så jeg kørte henholdsvis på cykelsti og ude i rabatten, og ja da, jeg kunne komme der ud, også i ydersporet, som var sneet til. Jeg husker, at de i lokalradioen sagde, at hovedvej 26 var lukket, og det fattede jeg da ikke, for her kørte jeg jo. Men det var slemt.

Jeg ringede derfor fra mobilen til telefon 112 og sagde, at når jeg kører på den, så kan hovedvejen da ikke lukkes. Den meget forundrede betjent spurgte, hvad jeg kørte i, og jeg svarede en gammel slæde af en Mitsubishi. Og ja, slæde, for flere gange var det kun snekæderne, som sad på forhjulene, der trak øsen over sneen, som var den en slæde. Den gled simpelthen på bunden.

Betjenten var ikke helt sikker på, om jeg var ved mine fulde fem, da jeg sagde, at når jeg kan køre her, så kan sneploven vel også. Det gav han mig ret i, og det varede derfor ikke længe, før jeg et stykke forude og bagude kunne se de gule blink fra sneploven. Du skulle se deres fjæs, da jeg kørte forbi dem, og så dem lige op i fjæset med et stort grin på.

Det var faktisk sjovt, og jeg kom til Vestre Landsret i tide. Det vil sige, jeg kørte dagen før retsmødet, dette netop på grund af vejret, som de lovede skulle blive værre. Anders, der var ankommet, havde indlogeret os begge på et hotel i byen. Her fik vi god mad og kunne i ro og mag gennemgå sagens

akter. Og der var lagt i kakkelovnen til socialrådgiverne og det sociale ankenævn.

I landsretten sad disse socialrådgivere fra kommunen. De sad som de nysgerrige tilhørere, de var. De sad og så på mig med en slags medlidenheds blikke, blikke jeg følte som knive i min ryg, knive der hviskede til mig, hvor er det synd for dig, at du IGEN taber og ikke får dine børn hjem. Jeg genkendte de blikke fra første gang, de kom til vores hjem, hvor de falsk sagde, at de jo kun var i vores hjem for at hjælpe Berit mig og vores børn. ”Vi er her kun, for at vi vil jer det bedste”, sagde de til os idioter, som ”dengang” troede på dem. Med deres moderlige og milde stemmer førte de os bag lyset, men min holdning er, at de IKKE anbragte vores børn, de kidnappede dem.

Ser du, jeg skrev tidligere om, hvordan Junker, der for at socialrådgivere havde fyldt ham med usandheder og falske løfter omkring et bo selv projekt, kom slæbende hjem i mit hjem med dem, jeg skrev, at de tog Junker fra os og holdt hans adresse hemmelig. Der hersker ingen tvivl for Berit og mig om, at kommunen kidnappede Junker. Og Kaj, der sammen med sin Mor var på besøg hos min søster, kidnappede de på groveste vis, da de uden advarsel bragede ind i min søsters hjem. Og Berit, der var total uforstående, så til, at de slæbte af med hendes søn. Hvis ikke det er kidnapning, hvad er det så?

Disse ting havde jeg sørget for lå fremme på internettet, og jeg havde uden om min advokat skrevet til Landsretten, som jeg stadig ikke ved om modtog det. Når man tænker på, at anbringelserne foregik med løgn, manipulation, usandheder og falske psykologjournaler, kan man så ikke også her tænke kidnapning? Men det er jo kommunalt ansatte, så de må godt. Og de slap godt fra det, indtil de mødte Anders Lindholt og to forældre, der VILLE kæmpe deres rent ud sagt røv i laser for deres børn (dårlige forældre???).

Desværre så er det også socialrådgivere som Nelly, Sanne og Lene samt Madame fra sydhavsøernes kommune, der med deres løgne om os også fik tvangsanlagt en afstand mellem vores børn og os. De satte os som forældre i en situation, hvor vi på grund af den lange tid, som gik, næsten 4 år, skulle genopbygge forholdet mellem os og vores børn. Noget vi skulle ud og finde

overskud og kræfter til. Og desværre vidste disse Madammer, disse nu tilhørere til det sidste retsmøde, dette.

De, som havde startet det hele, netop de vidste, at DE i kampene mod os og ved deres fantasijournalføring havde drænet Berits og mine kræfter. Vi så vores to store nu voksne børns bebrejdende øjne, som sagde, "Hvorfor får I ikke bare vores små brødre hjem igen, mor og far"? Berit og jeg havde skyldfølelse ikke kun over for Junker og Kaj, men over for Yrsa og Jokum såvel. Det var Berit og mig, der skulle kæmpe tilliden tilbage. Det var os, som skulle genoprette vores børn, igen uden hjælp. Men Gud er med dem, der spiller med ærlige kort på hånden. Vi vandt sagen, vi fik vores børn hjem igen, men hvordan, og omstændighederne, er hovedrystende hjernelamme.

Kammeradvokaten læste i landsretten op af journalen for de fem dommere, noget stammende og ude af trit. Hun nærmest huggede sig gennem denne journal, og på det tidspunkt hvor hun læste op, at jeg var så blind, at jeg var medlem af Dansk Blindesamfund, spurgte jeg, om jeg måtte komme til orde, og det måtte jeg.

Jeg undskyldte mange gange, og gik op til de fem dommere. Her fremlagde jeg mit kørekort, et kørekort, som på grund af at jeg har erhvervskort, skal fornys hver femte år. Få dage forinden var netop det sket. Jeg stod med et flunkende nyt kørekort foran mig, og jeg fremlagde dette og gjorde opmærksom på, at jeg var ved at være rimelig træt af alle de usandheder, kammeradvokaten på kommunen og det sociale ankenævn stod og fremlagde. "Jeg er ikke blind, jeg er taxichauffør".

I en afhøring af mig svarede jeg på Anders Lindholt spørgsmål, om min mor, som det står i journalen, er en bestemmende dame, og har magten over os. "NEJ, mor var en kærlig mor, og er afgået ved døden". "Er din far drønkert"? "Nej, min far afgik ved døden flere år før mine børn blev født". Således blev det ene afsnit efter det andet fra den falske journal aflivet. Der blev læst op af journalen fra den psykolog, som retten på foranledning af min advokat, Anders, havde pålagt mig, og han havde intet at kritisere mig for.

Kaj havde ved et af denne landsret-psykologs-besøg, hvor Kaj havde hjemme-weekend for tredje gang, spurgt mig om et stykke kage. Jeg havde til kagen svaret ja, og på baggrund af

dette ja, sagde landsrettens psykolog med et smil i sin vidneforklaring, at han havde været lidt i tvivl om, hvorvidt det var for, at jeg havde svært ved at sætte grænser, eller om det var for, at han var til stede. Denne ene negative ting, hvis man da ellers kan kalde det for negativt, havde denne psykolog på mig, denne landsrettens og kammeradvokatens mand, denne psykolog, som efter mange, mange timers besøg, samtaler og vaden rundt i min hjerne, havde lavet en rapport, som gjorde kommunens bestilte psykolograpport til skamme.

Landsrettens psykolog, som jo i grunden var min ”fjende”, var på min side. Hans undersøgelse af min forældreevner var langt mere dybdegående end kommunens, den var langt mere indholdsrig, og lavet til landsretten, så de kunne træffe en afgørelse derud fra.

Og netop derfor havde jeg aftalt med Berit, at jeg havde forældreretten over Kaj, for så slap hun for den totale nedværdigelse, som det er, at få sine evner som forælder sat på prøve af en socialrådgiver, der i forhold til Berit og jeg ikke selv har så meget som en millimeter erfaring. Berit havde det slemt nok i forvejen, og her rækker mine kampkræfter og for den sags skyld kamplyst lidt længere. Men betvivl ikke Berits forældreevner, som i den grad, og til en hver tid overhaler mine.

Efter at landsrettens bestilte psykolog havde lavet en rapport, som aflivede den gamle socialrådgiverbestilte psykolograpport, kom tiden til vidne nr. to. Hr. Trip, den ven som jeg tidligere har beskrevet. En ven, som jeg havde kendt siden 1963. Trip sagde i sin vidneforklaring, at jeg var, ”Vennernes ven. Jeg tog vare på mine børn, som jeg altid havde med mig”. Trip kendte mig gennem alle mine ægteskaber, som enlig far, og som nu fælles ven med Berit og mig.

Trips tilstedeværelse i Landsretten gjorde indtryk på dommerne. En høj, pæn klædt, veluddannet mand, som oven i købet kunne fortælle, at han selv var far, og var gift med en socialpædagog. Vidner stod i kø for at hjælpe. Alf, som jeg har kendt næsten lige så lang tid som Trip, var med i landsretten. Han stod kampklar for Berits og min skyld. Det var os forældre, der nu kæmpede kampene. Det var vores psykiske helbred, der blev smadret i en til tider for os nyttesløs kamp for vores børn. Jeg glemmer aldrig nogensinde mine to venners støtte, og det

bedste var, at de ikke gjorde det, fordi Berit og jeg bad dem om det, de gjorde det, for at det var det rigtige at gøre. Tak venner, så mange gange tak. Jeg og Berit og ikke mindst vores børn er jer til evig tid taknemlig.

Dommerne var tydeligt berørt af hele denne sag. Tre retsmøder, 5 dommere i hvert møde, mange timers efterforskning af de to dårlige forældre (Berit og jeg) blev afsluttet med en ærlig psykolograpport og to ærlige venners vidneforklaring. Sagen blev afsluttet, for at vi ud over venner og psykolograpporten, som rensede os, havde en advokat, Anders Lindholt, som vi i dag mindes.

Vi havde en kammeradvokat, som også – selv om hun sikkert ikke vil indrømme det – skiftede side, for under hendes oplæsning af journalen fra kommune såvel som opholdssted, sagde hun pludselig, og jeg huske det nogenlunde således, ”Jeg gider simpelthen ikke læse mere op af denne journal. Den er behæftet med så mange fejl, at jeg ikke kan finde ud af den”. Damen satte sig, og Anders og jeg kikkede noget forundret på hinanden. ”Hvem er hun advokat for”? hviskede jeg til Anders, der med det samme lo og sagde, ”Lige nu, dig”. Efterfølgende fik jeg nogle dage efter retsmødet en opringning fra Anders Lindholds sekretær, thi kendes for ret.

”Du har vundet”, sagde sekretæren glad. Du kan få din dreng hjem igen, sagde hun, og jeg spurgte hende, ”Kaj er på hjemme-weekend, skal jeg beholde ham hjemme”? Ja da, sagde hun. De skal ikke have ham igen. Jeg sagde til Kaj, ”Du skal ikke mere tilbage til de mennesker”.

Kaj græd af glæde, og mor blev omgående orienteret sammen med resten af familien. Glad og med tårer i mine øjne ringede jeg til opholdsstedet og sagde, ”I skal ikke købe en ny cykel til Kaj, jeg køber den eddermame selv til ham, for jeg har vundet, I får ham aldrig nogen side at se igen, kom med hans tøj, tak”, for nu var det min tur.

Men de vil ikke udlevere Kajs ting, lige meget, for jeg sendte en ven, og så turde de ikke andet, for jeg havde advokatens ord for, at hvis ikke de udleverede det, så ville de få fogeden på nakken. Og det samme var gældende, hvis Kaj den dag havde været hos dem. Hvis ikke de udleverede, så kommer advokaten i selskab med politi og foged. Næsten synd at Kaj ikke fik lov til

at opleve det, for han var virkelig sur på både kommune, skole og opholdssted. Men heldigvis så var Kaj på hjemmeweekend, så jeg kunne meddele, at de ikke skulle hente ham. Men det stopper ikke her. Kommunen er ikke færdig med os, ulovlighederne forsætter.

Junker, der, som tidligere skrevet, havde søgt hjælp hos far, så pludselig også en chance for at gøre det hele godt igen. Og jeg gentager lige, at det så sandelig er noget, jeg bebrejder socialrådgiveren, ikke Junker, som i den grad blev svigtet. Junker så godt, at hans far hele tiden havde været i stand til at være der for ham, men ikke fik lov af socialrådgiverne. Junker havde en far, der ville, kunne og nu turde tage affære.

Jeg kontaktede igen Anders Lindholt, som fortalte mig om den lov, socialrådgiveren BURDE have fortalt mig, nemlig at det er min ret at tilbagekalde underskriften på den frivillige anbringelse. Jeg spurgte Junker, om det var det, han ville, og jeg bad ham være sikker. Og det var han, og han ville dette. Jeg ringede derfor til socialrådgiver Nelly og trak underskriften hjem. Hun var ikke særlig glad, og da jeg sagde, at jeg jo havde vundet retssagen, advarede hun mig. Hun sagde, citat, ”Det er ikke min opfattelse”!

Landsretten må i deres afgørelser have lagt vægt på, at jeg fra dag 1 havde bedt om hjælp til mine drenge. De må have lagt vægt på, at jeg i mere end 4 år efter overgrebene havde bedt de sociale myndigheder om krisehjælp, og en ting er sikkert, og det er, at Landsretten vidste, at i stedet for krisehjælp var kommunen påbegyndt en anbringelsessag.

De vidste nu også, at kommunen med vilje / forsæt FOR at kunne gennemføre en anbringelse havde tilsvinet ikke kun Junker og Kajs forældre, men også bedsteforældrene. Landsretten vidste også, at jeg havde ført Danmarks måske største sag af sin art mod en voldsmand, og det er min opfattelse, at Landsretten i deres afgørelser må have lagt vægt på, at den hjælp, som Berit og jeg havde bedt om og aldrig fået, virkelig VAR relevant.

Derfor tilkendegav de også i deres afgørelse, at jeg selvfølgelig havde ret. Mine børn skulle hjælpes. Landsretten må i deres afgørelser også have lagt vægt på vidneforklaringer fra deres egen psykolog, som på Landsrettens ordre havde lavet en ny forældreevne rapport, samt vidneforklaringerne fra Trip og

Alf. Alf, der til Anders Lindholt havde afgivet en forklaring, som Landsretten på skrift var i besiddelse af.

Et af beviserne på, at Landsretten i deres afgørelser i den grad MÅ have lagt vægt på ovenstående, er at Landsretten PÅLAGDE kommunen, som vi boede i, at hjælpe Berit, mig, og ikke mindst Kaj. De pålagde kommunen, at give eventuel nødvendig hjælp i hjemmet. Kommunen skulle hjælpe vores børn, særligt Kaj, med de traumer, han havde pådraget sig på grund af overgreb og ikke mindst kommunens anbringelse og manglende evne til at ville hjælpe familien.

Men da kommunen ikke ville, eller måske mere ret sagt / skrevet EVNEDE at anerkende mine tre Landsrets sejre, så kom den hjælp, retten havde pålagt dem, aldrig nogen sinde. Der herskede ingen tvivl om, at kommunen og ikke mindst socialrådgiverne Nelly, Sanne og Lene var tabere. Der var ingen tvivl hos Berit, mig, vores børn og alle, som vi kendte, om at deres anbringelse VAR manipuleret og ulovlig, og de damer skal heller ikke vide sig for sikre for deres tilsvining af mine forældre og direkte usandheder om dem. Berit og jeg kan stadig tage det op som en injuriersag.

Anbringelsen kan stadig tages op som en ulovlig anbringelse, og sagen om Junker kan stadig tages op som en kidnappings-sag. Og de damer kan anmeldes for ikke at gøre, hvad dommen siger. Og selv om min ven og helt, advokat Anders Lindholt er afgået ved døden, så eksisterer hans advokatkontor endnu. Og det kontor er fyldt med dygtige advokater, som nok også er en af de første, der får en kopi af denne bog tilsendt, måske endda før den udkommer.

Socialrådgiverne ville ikke mig eller mine børn noget godt, og har aldrig villet det. De, der ikke fik deres vilje, vendte sig som skabede teenagere igen deres kommunale ryg til os, det var ikke deres opfattelse, at jeg havde vundet?! Hvor idiotiske kan man være? Du husker til eksempel, at jeg skrev om Kajs skole? Særklasse? Hjemmeundervisning? Og hvorfor? Kaj måtte for eksempel ikke lege med de andre børn. Kaj måtte sidde inde i lokalet, bevogtet af to skolelærere, og kikke ud på, at de andre børn legede i skolegården osv.? Men selvom Landsretten pålagde kommunen, til eksempel at hjælpe Kaj med sær- eller ekstraundervisning, sagde kommunen direkte nej til mig. Jeg

forsøgte at kontakte dem, jeg forsøgte at samarbejde, men de sagde direkte nej. De ville ikke hjælpe Kaj. De anbefalede en almindelig folkeskole uden særundervisning og uden psykologstøtte. De direkte sked stort på Landsrettens anbefalinger og afgørelser. Socialrådgiver Nelly og hendes lejesvende var kolde og kyniske over for mig.

Men en almindelig folkeskole, hovsa, hvad var nu det? Lige pludselig var min søn rask og behøvede ikke, som kommunens damer ellers havde gjort, nemlig at spærre ham inde i en eneundervisning. Pludselig kunne Kaj ifølge kommunens magtdamer godt gå i en almindelig skole? Er min undring til at forstå? For Kaj HAVDE brug for særundervisning og særligt psykolog. Jeg havde nu Landsrettens ord for, at jeg havde ret. Jeg havde i mere end 4 år tigget og bedt om denne hjælp, hvad skete der? Jeg fattede intet, men det gør jeg i dag, for denne nægte-hjælp-politik, de pludselig førte, var et desperat forsøg på at se mig fejle, for så kunne de slå til igen.

Torskedumme så de ikke, at når Landsretten tre gange havde været på min side, så skulle de til Højesteret, helt ærlig? Kommunen blev ved, men vi vaskede dem af os. Jeg sagde til socialrådgiver Nelly, at retten altså havde anbefalet hende at hjælpe Kaj, hvortil damen svarede, at det var rigtigt nok, så hun skulle da nok få Kaj tilmeldt den lokale folkeskole, således at han kunne begynde i en almindelig klasse på hans normale klassetrin. Hun vidste, at dette ville medføre en fiasko for Kaj.

Det ville føre til et nederlag af de store, for det var heller ikke for hende nogen hemmelighed, at Kaj på grund af sine overgreb var mindst tre år bagud i klassetrin – og på grund af hende ikke kommet en millimeter videre. Det vidste Nelly børne-sviger udmærket godt, og det var jo præcis, hvad Berit og jeg i mere end 4 år havde bedt hende om hjælp til, IKKE? Så hvem svigter hvem? Og hvad laver sådan en dame i kommunens børne- og unge afdeling?

Forhistorie til Kapitel 4.

I ngen regning til familie og vores venner, ingen regning, om det kan du læse i kapitel 8. Og hvorfor ingen regning? Jo det skal jeg sige dig, dine børn kan være verdens bedste, verdens sødeste, verdens dejligste børn, de får alt du har i dig af kærlighed, de får med visse grænser det, som de peger på. Du forsøger at give dem en opvækst, de kan være stolte af, og de søger mor og fars stolthed såvel. For disse ting tager en mor og far ingenting, men hvad tror du kommunen koster?

Det værste du kan komme ud for er, at en kommunal og alt for ivrig madam hugger dine børn fra dig, flår dem ud af dine arme og efterlader dig tilbage med et hvorfor? Hvorfor? Forklaringer får du ikke, råd får du ingen af, dine rettigheder bliver dig ikke oplyst, dine børn får ikke engang oplyst deres rettigheder, du er intet, du er i deres øjne en kakerlak, som de træder på, du er insektet, kommunen er støvlen.

Min søn sagde for få dage siden til mig, ”Jeg er stolt af dig Far. Nu hvor jeg selv har fået et barn, så ved jeg, hvad du har måttet slås for, og hvad du har været igennem. Nu mærker jeg det på min egen krop”. Tja, tak, men det tog sin tid at se det, søn, men ja, jeg er skide stolt af dig Junker, og jeg er stolt af mine andre tre børn såvel, men støvlen? Gå hjem og læg dig, mor og far har du ikke forstand på at optræde som, men agere støvle? Ja, det kan du, kommune, for når en familie har vanskeligheder og behøver dig, så er vi forældre i dine øjne, kære kommune, ikke andet end et insekt, der skal trædes på, derfor hedder du støvle.

Hvad kommunale ansatte i børne- og ungeudvalget angår, så evner de ikke at se, at der over for både børn og forældre ikke findes større overgreb end at blive hevet fra hinanden, der er over for en familie intet større o-ver-greb end at blive flået fra hinanden, særligt når det er støvlen selv, der har svigtet og ikke har evnet at gøre deres forbandede pligt og hjælpe voldsramte børn. Det er nemmere for støvlen at give forældrene skylden, for så skal de ikke bruge andre resurser end at fjerne børnene og holde forældrene væk fra dem.

Min og min families historie, vores pris er voldsom, meget voldsom. Jeg kan sige dig, jeg hører mit barn skribe efter mig, jeg hører mit barn skribe til han blev hæs, ”Far hjælp mig, hjælp mig”. Jeg havde som forventet tabt sagen i børne- og ungeudvalget, min dreng skulle tvangsfjernes (ulovligt) jeg kørte derfor på Storebæltsbroen, og jeg kørte med fuld fart på vej til Sjælland, hvor min søn og kone var på familiebesøg, jeg ville selv aflevere ham, men støvlen havde fået nys om hvor han var, vi var blevet anmeldt af min egen søster, jeg var magtesløs, mens de slæbte ham ud af huset, jeg hørte i telefonen min søn skribe.

Historien handler om, at sønnike blev revet ud af mors arme, historien handler om, at jeg hørte min søn græde noget så hjerteskrærende, jeg hørte at han skreg, han skreg bare, ”Hjælp mig Far”, men far var der ikke, og de der støvler vidste det. Far var af et kommunalt komplot sat ud af spillet, og hvad tror du så mor Berit følte?

KAPITEL 4

Den åndelige voldtægt – del 1

Kommunen tænkte om os, at vi ikke havde forældreevne nok til at have vores børn hos os, andre tvivlede også på os, selv vores børn begyndte til sidst at tvivle på os, Berit og jeg begyndte at tvivle på os, og hvorfor? Det skal jeg sige dig, på grund af ærgerrige socialrådgivere som fra dag ét dømte Berit og mig ude som forældre, de talte ned til os, de var det ene sekund søde, det andet grimme i munden, og da vi så troede, at vi skulle se kristen kærlighed, så begyndte vores mareridt forfra, og i denne situation forstår vi vores børn, men vi forstår ikke, hvis de tror, at vi gør det med vilje, og den fornemmelse kan en mor og far sagtens få på grund af vores børns reaktion. Derfor skrev jeg ovenstående indledning til kapitel 4: Ingen regning til vores børn.

Så ja, Nelly fra kommunen havde ret i en ting, og det var, at Kaj og Junker skulle have støtte og hjælp, men da hun kun havde det i munden og ikke i handling, og kun var ude på, som Berit, jeg og vores børn så det, at skade både børn og os som forældre, kunne jeg kun gøre én ting, kontakte Anders, ”Hvad skal jeg gøre Anders”? Han var rimelig rystet over, at kommunen på trods af deres bragende nederlag beskrevet i kapitel 3 i hele tre landsretssager stadig ikke evnede at hjælpe vores børn. Anders var uforstående over for, at socialrådgiverne – på trods af at de MEGET KRAFTIGT var blev anbefalet af landsretsdommerne og deres psykolog at hjælpe – stadig nægtede familien dens rettigheder.

Berit og jeg har aldrig påstået, at vi kunne selv. Derfor har vi heller aldrig forstået, hvorfor socialrådgiverne straffede os

på den måde? Det er nok gået op for dig, kære læser, at vi fra den første dag havde skreget på hjælp. Vi er helt klar over, at vi er forældre, vi er ikke behandlere, vi er ikke psykologer. Vi er forældre, og selv om vores børn er ofrene, så er det os, der har kæmpet vores kræfter og overskud væk. Det er vores nerver og psyke, der nu er gået ned, det er Berit og jeg, der årene efter betaler en pris, som ikke refunderes af kommunen, og hvorfor? På grund af ærgerrige asocialrådgivere, der med deres kvindemagt anbringer børn uden for hjemmet, uden at have en smule forstand på, hvad de gør, og hvad det kan indebære, og hvad konsekvenser det har for både de børn, de hugger fra hjemmet, OG deres forældre.

Mener du, at det er grove beskyldninger, jeg kommer med? Så har du jo ikke læst de beskyldninger, som de kom med om mig og min familie. Tja, tro hvad du vil, og imens du spekulerer over dette, så skriver jeg bare sandheden, som den er, og som vi opfatter den, og husk på, at der ligger en landsretskendelse på dette her. Og i dag? Jeg kan se disse damer i øjnene, hvilket jeg da også har gjort, men de slipper godt af sted med at ignorere en landsrets kendelse og anbefalinger.

De skal bare sige om dommen, at det ikke er deres opfattelse, at jeg vandt, så slipper de for ansvar. Og deres chefer bakker dem op, og gør intet. Vi hørte aldrig nogensinde mere fra disse vanvittige fruentimmere, men forældelsesfristen er ikke overskredet endnu, så ja da, min søn Kaj og jeg overvejer den dag i dag at anmelde dem for ulovlig anbringelse og kidnapning. Men det ser vi på, når vi finder en ny advokat, som vil læse denne bog, for jeg må lige en gang til ære vores helt.

Mindekronik: Vi læste den 17-09-2014 på Ekstrabladets hjemmeside, at vores kære ven og familieadvokat Anders Lindholt var blevet myrdet i Københavns Byret, mens han gjorde, hvad han var bedst til, nemlig at hjælpe i en familieretssag. Vores helt, som bragte vores familie sammen igen, blev bisat den 30 september kl.11.00 i Nivå Kirke. Vores tanker går til hans efterladte og advokatvennerne i Sankt Peters Stræde. Jeg dedikerer ikke kun denne bog til vores børn, men også til vores helt og advokat, Anders Lindholt, der bragte familien sammen igen.

I en søgen efter hvad vi skulle gøre, havde jeg indkøbt en computer, som vores søn Jokum satte mig ind i. Jokum husker

du fra tidligere i bogen, det var ham med spillet som afslørede overgrebne på Kaj (kapitel 2). Han er en pc-nørd af klasse, og det benytter far sig af. Jeg blev for første gang konfronteret med et internet via modem. Det var sager, men her fandt jeg frem til flere skoler, der måske kunne komme på tale til Kaj, som jeg absolut IKKE ville have i endnu en folkeskole, blot for at denne socialrådgiver Nelly kunne sige, ”Der kan I se, hvad jeg sagde. Bill kan ikke evne at gøre noget for sin søn”. Se den trumf skulle den dame ikke have, for her kunne jeg gøre noget, men var det for sent? Måske, men jeg fandt en lille friskole i byen. Her talte jeg med to mennesker, som senere blev nære, kære venner med Berit, mig og vores familie.

De var ledere af en kristen friskole ejet af en lokal frikirke. De var så søde, og det var også det år, hvor jeg begyndte at skrive gospelsange. Jeg begyndte at skrive både tekster og musik til kristne sange, som bare kom til mit hjerte, min hjertens brand kaldte jeg det. Men det var en hjertens brand, som senere blev udnyttet, misbrugt og til sidst smadret. Igen på trods af min ordblindhed og på trods af, at jeg ikke kan en eneste note, skrev jeg sange, og de kom som skidt fra en spædekalv. Jeg vil herfra løbende give dig nogle af teksterne.

Jesus will come back some day
His Salvation is near so near
Jesus will come back some day
His Salvation is near

Jesus hear us call, out to You my God
Call for Your salvation,
glorious is Your name
Jesus hear us Call, calling out to You
Worship You my Jesus,
crying out to You

Sangen hedder Hear Us Call, jeg gør opmærksom på Copyright. Ja du læser rigtigt, Berit, jeg og vores drenge blev kristne. Det vil sige, Berit og jeg var det i forvejen. Sangen Hear Us Call er en stille gospelrytme og en god melodi. Sangen er den anden i rækken af ca. 100, som jeg har forfattet. Jeg har forsøgt

at udgive, men opbakningen – særligt i kristne kredse – er ikke til det, men det kommer jeg til senere i bogen. Men lige som der i denne bog vil komme digte fra mors bog, så vil der også komme flere af mine sangtekster. Tilbage til historien. Berit og jeg har hele tiden troet på Gud, men lad mig sige det på den måde, vi blev i 2002 frikirkekristne. Vi skulle op foran en, der kaldte sig for præst, og bekende vores synder, for så at sige ja til at leve med Jesus inde i vores hjerter. Vi blev sænket ned i vandet med hele kroppen – voksendøbt, og vupti, så var vi kristne på samme måde som de andre i kirken. Fra dette øjeblik underkastede vi os et lederskab – så vi blev altså kristne på deres måde.

Lige for at afslutte anbringelserne og vores søn Kajs skolevanskeligheder samt kommunens svigt, ikke kun over for os, Kaj og vores andre børn, men også over for den ”dom” kommunen fik af landsretten til at hjælpe, vil jeg fortælle lidt af en mirakelhistorie, som udspinder sig i Friskolen Vestkyst.

Lige nogle få uger før Berit, jeg og vores børn trådte ind i kirken, som vi lærte at kende GENNEM skolen, var Kaj blevet indskrevet på denne hans nye institution.

Jeg havde ved mange lejligheder telefonisk talt med skolelederne, som jeg fandt utroligt sympatiske. Jeg havde over for dem åbnet familiens skæbnesvangre dør på vid gab, for at de skulle vide, hvad det var for en dreng, som de nu skulle til at rette op helt fra bunden. En bund kommunen havde klistret ham fast i.

Friskolen Vestkyst (pseudonym), som underviste efter et særligt amerikansk system, viste sig at være perfekt til Kaj, der dårligt kunne skrive og havde særdeles svært ved at læse. Kaj kunne lide stedet, og særlig skolens ledere var en stor tryghedsfaktor for Kaj. Dog var skolelederne, Janni og Henrys (pseudonym) lederskab – på grund af, at de var underkastet det samme lederskab fra kirken som Berit og jeg – temmelig relativt, for hvem ledte i grunden den skole? Hmmm. Det kommer jeg også til senere.

Men når vi taler om Kaj, så var det absolut ikke kirken, men skolen og de to ledere, der på en kærlig og flot måde fik det boglige puttet ind i Kaj. Og opskriften var enkel, eftersom de kendte Kaj og familiens inderste hemmeligheder. De vidste, at Kaj var brudt ned og at forældrene bogligt og overskudsmæssig

var svagt til stede. Vi var som tidligere skrevet drænet for alle kræfter, og den smule overskud vi havde tilbage, brugte vi på at holde sammen på vores skrøbelige familie. Så opskriften var først at vise Kaj, at han faktisk var noget, derefter viste de to ledere gennem kærlig omsorg Kaj, at der var noget som hed, at disciplin er godt, altså høre efter og gøre, hvad de sagde til ham – og det var blot noget af det, Berit og jeg så. Effekten af deres metoder bevises længere nede i historien.

Før i tiden, før denne friskole, var alle offentlige personer og institutioner fjender for Kaj. Han var bange for dem som fanden for det hellige kors. Tænk over, hvad jeg skrev om opholdsstedet, skolen, og måden han brutalt blev revet væk fra Berit på. Kaj havde ikke tillid til nogen, og slet ikke skoleledere og andre personer, som viste myndighed eller autoritet over for ham.

Kaj spurgte mig tit, om det er rigtigt, at han kunne blive hos mor og far. ”Har du virkelig vundet Far? Kommer der en ny sag”? Kaj så på mig med øjne, der kunne knække selv den mest hårdføre bandit, og spurgte, ”De kommer ikke og tager mig væk igen, vel”? Kajs tillid til fremmede var af kommunen stjålet fra ham, men den tillid gav Janni og Henry ham tilbage. De to så at sige vaskede den jantelov, som socialrådgiverne havde fodret ham med, ud af hans sind, sjæl og hjerte.

Skolelederne kunne vise Kaj, at skole, mor og far samarbejdede. De kunne faktisk vise ham, at mor og far VAR venner med dette system, som han nu var en del af. For Kaj betød det før i tiden nemlig ikke noget, om det var offentligt eller privat skole, for ham var det en autoritet, som absolut ikke var hans eller hans forældres venner, og for ham betød autoritære personer det samme som at skulle skilles fra sine forældre.

Denne skræk, som disse kommunale damer havde sat i hans hjerte, var virkelig en kamp for ham, men de to ledere tog skrækken væk, de gav vores dreng nyt liv. De kunne vise Kaj, at han kunne han have tillid til dem, fordi de havde tillid til ham. Kajs mareridt, om at nogen ville tage ham væk fra mor og far, blev mindre hyppig. Janni og Henry viste Kaj sikkerhed. Han kunne tale med dem, og han kunne tale fortroligt med dem. De plantede et kærligheds-frø i Kajs hjerte.

Det er således, at når man tager barnet ved hånden, så tager man i den grad også mor og far ved hjertet. Skolen havde noget,

der virkede på grund af de to menneskers kærlighed til deres job, disciplin, kærlighed, varme og tryghed og sidst, men ikke mindst et godt undervisningssystem. Og Kaj fik på bare et år rejst sig 3 klassetrin op, så tag den kommune, OG for den sags skyld kirke! Og hvad siger man så?

På ét år indhentede Kaj det, han ved kommunens hjælp havde ”forsømt”. Igen spillede kommunen fallit. Skolelederne gav ikke kun Kaj hans liv tilbage, de gav ved deres kærlige samarbejde Berit og mig vores titel som forældre tilbage, de gav os tilliden til autoriteter tilbage, for vi MÅTTE tro på, at det ER dem, som skal lære vores børn at læse, for selv om langt de fleste skoler i dag lægger al ansvar over på forældrene, så er det altså skolens job – og ikke forældrenes – at undervise OG tage ansvar i den tid, som de har vores børn, se det magtede denne friskole modsat mange andre.

Berit og jeg takker de to mennesker, for at far igen kunne se en far i spejlet, og mor kunne i det selv samme spejl se en mor. Så nu var det vores tur til at give kommunen en finger. Vi fratog dem den selv samme påtagede for-æld-re-ev-ne, som de havde frataget os, da de stjal vores børn fra os. Men vi tog til sidst vare på vores dreng. Vi, mor og far, fandt skolen for ham, ikke kommunen, men vi. Og Kaj? Ja, han fik en ny chance, en chance, som kommunen aldrig havde givet ham, til at vise, at han godt kunne. Skolelederne Janni og Henry blev efterfølgende vores fantastiske private venner, venner som også hjalp mig med at rette mine sange.

Jeg skrev nu, på trods af at jeg ikke kan en eneste node og er ordblind, sange på både engelsk og dansk, men hvem kan læse mine kragetæer, når jeg skrev det engelske, som man udtalte det? (Eksempel ai nov i stedet for I know). Det kunne Janni og Henry. De kunne læse mine kragetæer, både det engelske og det danske, og de rettede mine sange for mig. De gav mig tro på mig selv, som de havde givet min dreng tro på sig selv. Der var noget, som vi ikke kunne, MEN der var så sandelig også noget, som vi godt kunne.

Og om Kajs omgang med andre børn, kan jeg her i min bog aflive alle kommunens bekymringer. Kaj skulle ikke længere sidde alene i et klasseværelse og se ud på de andre børn, der

legede. Kaj var nu som alle andre børn på den alder, og han var en glad dreng, men let at såre, og det gik fint med de andre børn, ikke som kommunens håndlangere havde påstået. Kaj var ved at finde sig til rette, og storebror Junker var med sine nu 18 år tilfreds med sit liv.

Junker havde fundet en dejlig lejlighed i den by, som Berit og jeg – for at gøre det lettere for Kaj – i mellemtiden var flyttet til. Vi kom godt ind i det kristne miljø, Junker ikke så meget, Kaj noget mere, for hovedparten af hans venner fra skolen kom jo i kirken, så det var også naturligt for ham at komme der.

Og så er det tid til en af de sange, Janni og Henry rettede for mig. De vidste, at sange er som digte, poesi. Man synger ikke ordret, som man ville sige dem, hvis det var en almindelig samtale. Det er noget andet, men det ved du sikkert godt. Jeg skrev i en hurtig Country & Western rytme, ”The Jesus Song”. Sangen blev til i 2002, samme år, hvor vi i såkaldte frikirke kredse vil sige, at Berit og jeg blev frelst, altså døbt, bekendte vores synder og tog Jesus ind i vores hjerter.

Og jeg advarer med det samme, dette er IKKE en lyserød glanshistorie, men sådan starter den. Nå, sangen. Jeg var stolt, og jeg er stolt af at skrive sange, det er noget, jeg aldrig har gjort før – og slet ikke sunget. Men jeg følte en stærk trang til at skrive. Jeg lå om natten og drømte en sang, som jeg om morgenen stod op og skrev. Jeg sang i søvne, og stakkels Berit kunne ikke sove. Det er svært at forklare, men det var som om, at sangene kom fra et fjernt sted.

De kom ikke inde i mit hoved, jeg lider ikke af skizofreni, jeg hører ikke stemmer. Nej, det lå dybere end det. Jeg fortrækker at sige, at enten har Gud noget med det at gøre, eller også er jeg blevet gal i bolden. Men kan en gal mand skrive disse tekster? Hmm, nul putte. Så det er op til dem, der hører mine sange eller læser denne bog, at vurdere på. Det må man faktisk selv om, jeg ved, hvad jeg ved, og sådan er det.

Omkvæd

I sing this song to celebrate You
 I'm jumping and dancing with joy
 Singing and Clapping to worship Your Name
 For You are my God, my Jesus, My Jesus

Vers 1

My life was a mess, before You entered my world,
My pride was my only way of living
I thought I could be a mighty man,
I thought I could walk on light sinking sand

Vers 2

Down on my knees, I screamed out to You.
Without You I'm a rock that's falling.
I can't even see, I can't even walk
I can't even live, if you're not holding my hand

Vers 3

I'll never forget the first day we met.
When I was down, you came and saved me,
I'm learning to love, to forgive, to live,
I'll lift up Your Name, where it belongs

Vers 4

My heart goes soft, when I tell about You,
You gave me life, and a whole new family
You put this song in my mouth, my heart,
And I will praise You, Jesus, again and again

Jeg gør opmærksom på, at der er (C) Copyright på alle sange og digte i denne bog. Og til jer, der ikke fatter en prut af det hele, jeg ved, at mine sange risikerer at dø sammen med denne bog, jeg ved, at når jeg skriver denne historie, så vil kristne vende mig ryggen. Beviset for det, ser vi allerede; de vil mene, at jeg sviner dem til, men det er ikke sandt, vi skriver sandheden, og DEN kan de jo tage til sig, og så lave om på det, som de har gjort. Herved ville denne bog være som et vidnesbyrd om før og efter for dem. Jeg har mange gange rakt en hånd ud til dem, men de tager ikke imod, og nu har jeg fået nok af falskhed, derfor er jeg villig til at betale denne pris såvel. Og dør min sang, kan jeg kun sige til dem, tillykke med sejleren og Gud velsigne jer.

Og ja, Berit og jeg var nu blevet ”rigtige” kristne. Vores år i frimenigheden var dog mindre fri, end vi havde regnet med,

men til at starte med var det en livsfornyende livskvalitet, vi ikke før havde set. Alle de år med mistillid til en voldsmand, som udgav sig for at være vores ven, og kommunale svindlere, som med deres moderlige milde stemmeføring førte os bag lyset og anbragte vores børn på en løgn, syntes nu fjern.

Glad hoppede vi i bassinet. Alf, vores ven, blev en del af dette religiøse freakshow såvel. Berit og jeg ankom for første gang i kirken med tvivl og skepsis, men blev mødt med åbne arme af tilsyneladende kærlige mennesker, der udstrålede tillid og varme. Chefen (= præsten) kom og tog imod os. Han talte pænt til os og vores drenge, og vi fik hurtigt tillid til denne, som jeg senere og noget humoristisk kaldte for kronisk drengerøv. Han havde nemlig et dejligt drenget udtryk, han osede af humor og skæg og ballade, han opførte sig ikke som en autoritet, men fra dag ét som en nær ven. Han virkede personlig interesseret i vores historie, som han var sikker på, at han kunne hjælpe os ud af.

Han så ud til at vide, at vi ikke blot sådan lige med ét blev fri af vores trauma, for at vi pludselig havde fundet Jesus, der skulle tid og kærlighed til. Men han var fuldt ud sikker på, at Jesus var vejen ud af vores problemer, og det er nok rigtigt, men ikke gennem præsten. Han viste os så stor tillid, at han til tider, når vi var i kirken, talte om personlige ting med os. Han viste tillid og tryghed, og det var lige, hvad vi havde brug for – og det vidste han.

Berit og jeg blev hurtigt rigtige medlemmer af kirken. Vi, der jo af kommunen var blevet tvunget til at bo hver for sig, var nu flyttet til byen – og sammen. Vi boede i en lejlighed på første sal, men vores venskab med præsten førte til, at vi senere lejede et hus af ham, og det var vi glade for – det dejlige hus med udsigt til Limfjorden. Da det skete, rev jeg ude i kirkens køkken Berits og min separationsbevilling i stykker – under påsyn af præsten. Jeg meddelte (dengang) Amtet, at vi igen boede sammen, og at forældreretten igen var fælles. Berit og jeg blev på en måde gift på ny. Vi fik under et møde i kirken en ny velsignelse, hvorpå jeg gav Berit en ny ring, hvori der stod ”I Jesu navn din for altid”. Denne ring forseglede vores nye kristne liv, og den forseglede i den grad, at selv om vi i et år havde haft to adresser, kan jeg her irritere det offentlige med, at vi aldrig var fra hinanden.

De kommunale var blodtørstige og sejrshungrende, de så ikke hjerte, sjæl og kærlighed, men vi havde vores tro på, at vi ville vinde alle disse slagsmål, som kommunen havde påduttet os og vores familie. Derfor havde kommunen nu definitivt tabt, og vi var sikker på, at kommunens idioti nu for alvor var fortid. Berit og jeg var nu, og først nu ca. et år efter sejren i Landsretten, sikre på, at vores børn blev hos os, men vi blev aldrig sikre på, om ikke kommunen pønsede på en ny sag.

Frygten var der, men med en advokat som Anders Lindholt kunne de jo bare komme an. Vi var klar, vi havde opbygget et forsvar, som kommunen ikke kunne slå tilbage. Alt det takket være kirken og den måde præsten tog os i favn på. Vi var hans disciple, og når han sagde hop, så hoppede vi, og vi gjorde det med glæde. Det var mere den menneskelige kontakt, vi søgte, end den åndelige. ”Jesus er ikke her på jorden personligt” sagde præsten en søndag, ”Så vi må være stedfortrædere”. Berit og jeg, der manglede en skulder at græde ud ved og en hånd at holde, vidste, at det var sandt nok. Og nej, vi dyrkede ikke præsten, det var Jesus, vi dyrkede, men vi tjente præsten.

Berit og jeg havde ved podiet i en frikirke ved vestkysten bekendt vores tro, og vi vidste udmærket godt, at vejen op til Himmelen var gennem Jesus. Jeg vil ikke i denne bog citere ret meget fra Bibelen, det må du selv slå op. Jeg har ikke længere det store behov for at bevise, at det, jeg siger eller skriver, er sandt. Men Berit og jeg vidste også, at det er Guds dør, Jesus skal åbne for os. Vi dyrker ikke afguder, derfor er det også Gud, vi dyrker. Berit og jeg er også overbevist om, at det er os mennesker, som har nøglen til Perleporten, for gennem vores tro og bibellære har vi lært, at Jesus, som nogle tror, ikke er den, som har den. Det skyldes, at hvis vi mennesker har Jesus i vores hjerter, så er det også os, som har nøglen.

Længere er den ikke. For Jesus, Han ER nøglen til perleporten, og det er vores job at uddele ægte kopier / aftryk af den. ”Gå ud og...” står der, slå op, find, og læs selv resten. Jeg skrev en sang, som jeg har dedikeret til min elskede søster Edel (æret være hendes minde). Jeg sang den til hende i Baptistkirken i Roskilde foran hendes bære.

Jeg savner dig, Søs. Sangen fortæller om den tro, søster Edel havde, og hvordan hun sammen med min mor lærte mig om

Jesus. Noget mine andre søskende ikke ved ret meget om, men jeg var glad for, jeg er stolt af, at Søsses og Mors tro senere blev min. At jeg så kunne dele min tro med Berit, var for mig mere livsbekræftende end alt andet på denne jord. Sangen hedder ”Nøglen til porten”, og er skrevet i en rolig rytme, nogenlunde sådan noget svenske vikingernes-shuffle-noget.

Omkvæd

Der er ingen som Dig, der er for få, at der ved det
At din Søn Han er nøglen, Jeg vil blot sige til Dig,
At jeg elsker Dig højt, at jeg priser kun Dig,
At jeg tilbe'r kun Dig og at nøglen er min.

Vers

Jeg kendte Dig godt Gud, men min verden var trang,
Jeg lærte fra barnsben om Din kærlige Søn.
Men mange år er gået, jeg har lært hvem Du er nu,
Mit hjerte har nøglen ind til himlen hos Dig.

Der er ingen som Dig,

Uden Dig Gud er verden en ørken i brand,
Men ild burde brænde i vore hjerter for Dig,
Gennem Jesus kan branden for Dig aldrig slukkes,
Vi må ku' forstå det, Han er nøglen til Dig

Der er ingen som Dig,

For mange år er gået, uden jeg ku' forstå
Lad mit ord komme ud Gud, og lad mennesker forstå
Alle dem som der ikke, ikke ved hvem Du er, Gud
Jeg be'r nu til Dig Gud, at Du må tilgi' vor synd.

Der er ingen som Dig,

Jeg vil synge om Dig Gud, jeg vil låne Din ild,
For en brand vil jeg tænde ind i hjertet hos dem,
Som vil høre min sang Gud, jeg vil gi' dem et aftryk,
Af nøglen til Himlen, gennem Jesus Din Søn.

Vi tjente præsten, skrev jeg lidt længere oppe, og for at forklare det, begyndte jeg fra starten, hvor vi blev medlem, døbt og alt det der. Om dåben kan jeg kort fortælle, at det er en skøn følelse. Følelsen er nok svær at beskrive på dette stykke papir, men jeg forsøger. Man kan vælge at have en hvid dragt på, som Kirken har til formålet, eller vælge sin egen.

Jeg tog en kondidragt på, som jeg nær havde tabt, da den blev våd og tung. Kan du se mig med bar røv vade op af bassinet? Men så vidt gik det heldigvis ikke. I den bagerste ende af kirken var der to lemme i gulvet, og når man tog dem væk, var der en ca. 1½ meter dyb mini swimmingpool. Der var lige akkurat plads til to eller tre, og lige langt nok til, at man kunne ligge udstrakt. Rundt om dette våde element var ca. 100 medlemmer og gæster samlet, og præsten stod allerede nede i vandet og ventede på mig.

Jeg var noget ydmyg og havde ikke rigtig turdet tage kirkens dragt på. Jeg ville ikke føre mig frem, men jeg tog mig sammen og gik ned af de tre-fire trin, som førte ned til den ventende præst. Denne omvandrende prædikestol havde lært Berit og mig dette: *"Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet til"*! (2. Korinterbrev, kapitel 5, vers 17). Med disse ord døbte han mig i Faderen, Sønnen og Helligåndens navn, og da jeg kom op af vandet, stod alle og sang til mig. De sang disse ord, "Jeg en helt ny skabning. Jeg er født på ny. Det gamle er forbi. Alt er blevet nyt. Jeg skal mer' end sejre i Jesus navn. Jeg er en helt ny skabning. For jeg er født på ny". Denne sang eller omkvæd er af kristne inspireret fra omkvædet til Midnight Special, (C) Copyright Creedence Clearwater Revival, så kender du den nok – ellers kan du google den.

Så lige her er det på tide at indsætte endnu en sang, som Berit og jeg i fællesskab har skrevet teksten til. Musikken er også af os, stærkt inspireret af samme Creedence Clearwater Revivals sang, Midnight Special. Ser du, en eller anden har skrevet den ovenfor nævnte kristne tekst til omkvædet, men Berit og jeg har skrevet fire vers til samme sang / samme omkvæd.

Vers 1 (Tales)

Well I wake up in the morning
and looking out of my door,
I love everything I look at,
Because it comes from God.
I can feel that there is something,
Something in the air.
So I will not complain.
No, I will just accept.

Omkvæd

I'm a brand new Creation, I am born again.
The old life is my past, everything is new.
I really do need victory in the name of God.
I'm a brand new Creation. For I am born again.

Vers

God let Your light shine brightly.
Brightly down on me.
That light is salvation.
And I can tell you why.
For it is Your Son, who is
That light, You gave to me
For a very long time ago.
God listen to my song.

(I'm a brand new Creation, I am born again).

Stand up and sing a song.
Sing a song of praise.
He will let the light shine down
Shine down on you.
He'll watch you from above.
In case you do not know
That I talk about Jesus.
Our Saviour Man.

(I'm a brand new Creation, I am born again.)

God let Your light shine clearly now.
Clearly down on me.
I need Your light shine down on me.
So I can find my way.
Let Your Light God from above
Give me victory
Victory with Jesus,
Jesus Christ, Your Son

Jesus havde ikke kun gjort sit indtog i vores hjerter, det havde sangen også. Og med sangen, som blev en stor del af vores liv, fulgte også en uendelig kamp mod janteloven, der i menigheden – frikirken ved vestkysten, som jeg her fremover kalder for Bøvl Centret – levede i bedste velgående. Medlemmerne i det religiøse Dannevang ser for sent, at kontrolfreakene, der tilsyneladende fodrer dem med alle de rigtige sætninger, mestrer manipulationens kunst til ug med kryds og slange. Og ja da, Berit og jeg var lige så fascineret af denne mange-ordsindehaver prædikant som alle andre.

Derfor var der ved voksendåben af os heller ikke et øje tørt. Da jeg stod op af bassinet, husker jeg, at alle kom og lykønskede mig. Vi var så glade, og lykken bankede for første gang i mange år på vores hjertens dør. Og da Berit sammen med samme bibel-ords-vandfald, altså præsten, på et senere tidspunkt sprang i vandet, gentog historien sig.

Det samme, da Kaj gjorde det, og for den sags skyld også Alf, der tog springet ned i det religiøse vand. Lykønskningerne tog ingen grænser. Vi følte, da denne selvudråbte præst med disse ord hamrede fast i Berits og mit hjerte, at de var der for os som familiemedlemmer. Han sagde blandt andet, ”Når et lem lider på legemet”, her mener han Jesus Kristi legeme, ”Så lider vi alle”.

Det var en åbenbaring, som vi med det samme ikke gennemskuede. De fik os fra starten til at føle, at vi var noget. Havde vi ondt så havde de ondt, og så hjalp de os (troede vi). Berit og jeg troede virkelig, at vi var noget for dem såvel. Det viste sig så desværre få år efter, at Berit og jeg kunne vende denne salmehøkers ordlyd således, ”Når et lem lider på legemet, så amputerer vi det”, men det kommer jeg til.

Efter den totale nedværdigelse af Berit og mig fra de kommunalt ansatte børnefjernere, følte Berit og jeg os for allerførste gang som mennesker. For første gang følte vi os elsket. Familien var samlet, vores børn var hjemme, og der var en skole, der tog sig af vores dreng.

Kaj havde det godt, vi sov om natten, og faktisk var det at sove om natten en fremmed følelse for os begge. Vi følte os ét med dem i menigheden Bøvl Centret. Vi var som ét. De fik os til at føle, at vi var ens. Vores lidelser var deres lidelser, vores glæde var deres glæde, og med al den modgang, som Berit, jeg og vores børn havde gennemgået, så var vi alle beundret i både familie- og vennekreds.

Ja vi var åndeligt beruset og meget bæret over deres tilsyneladende kærlighed til os, var vi lige så målløse over deres venlighed, som de var imødekommende. Derfor blev Berit og jeg meget hurtigt ét med dem, Kaj det samme. Han havde dog stadig en lille smule afstandtagen til de fremmede. Kaj kunne man ikke sådan købe med smil og kager. Jeg selv blev hurtigt en stor del af kirkens lydsystem. Jeg havde sammen med de to andre lyd mænd en herlig tid bag mikseren. Den ene af dem blev faktisk en meget kær ven, og han hedder Sven. Det var ham, der oplærte mig i lydens mysterier, kvalitet og indstillinger af en omfattende mikserpult, som var en nødvendighed for et sådan system. På scenen var der højtalere, der kunne blæse væggen ned, og instrumenter til et orkester. Der var mange sangere, og der var lige så mange mikrofoner at holde styr på. Har du været til en koncert med et rockband og set deres ledninger, mikser og højtalere, så taler jeg om noget meget nær det.

Jeg er nødt til fra starten af dette kapitel om menighederne, at gøre opmærksom på mit forord. Jeg skrev blandt andet, citat, ”Til orientering, fortidens kristne vil sige, at jeg skriver bogen i had. De vil sige, at jeg bærer nag, de vil sige, at bogen er vendt negativt mod søstre og brødre”. Jeg skrev endvidere, ”Det er for mig også fra starten vigtigt at påpege, at du – som mig og min familie – ikke skal få antipati mod alle frikirker”, citat slut.

Jeg kunne nævne navne på synderne, men foretrækker pseudonymer, for hvis ikke jeg bruger sådanne pseudonymer, ville det tvinge mig til at skrive navne på de menigheder / kirker,

som Berit og jeg KAN sige god for såvel, og da dette ikke er et gratis reklamekatalog for frikirker, kan dette ikke lade sig gøre. Derudover skrev jeg også i forordet, at pseudonymerne bruges af frygt for repressalier, og når jeg skriver sådan, så er det i den grad også, fordi jeg yder fuld diskretion og respekt for de af Berits og mine venner, som jeg omtaler i denne bog.

Taler jeg om frygten i sig selv, frygten for repressalier? Så er det min familie og måske faktisk lidt dem, men absolut ikke mig selv, som jeg tager hensyn til. Så læg mærke til, at dette ikke er en hade-bog mod frikirker. Jeg beder dig om ikke at kæmme alle frimenigheder over én kam, for jeg taler senere i denne bog ikke om normale kendte etablerede frikirkesamfund, jeg taler om enkeltstående såkaldte frikirker.

Jeg taler om kirker og såkaldte menigheder, som huser mennesker, der springer Matthæusevangeliet kapitel 7, vers 15-21 over, for det handler nemlig om dem selv. Jeg taler om, at jeg ifølge Timotheusbrev kapitel 5, vers 19 har rigeligt med vidner. Jeg taler om, at jeg ifølge Timotheusbrev kapitel 5, vers 20 godt nok ikke afslører dem ved navn, men er sikker på, at de selv kan se, hvem jeg taler om.

Og afslører jeg dem over for dem selv, så er jeg godt tilfreds, for jeg skrev nemlig i forordet, citat, ”Jeg vil heller ikke være bange for de løgne, de har fortalt om mig og min familie, men måske skulle de, jeg skriver om, granske deres sind, for den sandhed, jeg fortæller om dem, er virkelig, for de trænger virkelig til selvransagelse”, citat slut.

Så vil du melde dig ind i en frikirke? Så sørg for at sikre dig, at præsten / hyrden kender Johannes kapitel 10, vers 1 til og med 31 udenad, sikre dig, at menigheden / kirken ledes efter netop dette sted i Bibelen. Og så havde jeg lovet mig selv, at denne bog ikke skal være en bibelundervisning, og det tænker jeg at overholde, så du må selv slå de beskrevne bibelvers op. Og så er det tid til en sang.

Sangen, ”WHO CAN STOP”, er skrevet på engelsk, godt nok også oversat til dansk. Men også i denne sang trods jeg min ordblindhed, og at jeg ikke kan en eneste note. Denne sang er rettet for grammatiske og stavfejl af min søn, Junker. Jeg skriver om, hvem der kan stoppe dine og

mine kampe. Sangen er i denne historie aktuel, for vores kampe er stoppet. Det er blot efterdønningerne, vi lige skal have til at falde helt til ro. Jeg skrev sangen i 2007, året hvor det igen var ved at gå galt for mig og min familie, men det kommer jeg til. Sangen er skrevet i en stille Rock'n'roll Gospel rytme. Melodien må du kontakte mig gennem forlaget for at få.

Vers 1

Who can stop, the war you made
Who can stop your suffering as well
Who can save you from yourself
Who can give you peace

Omkvæd 1

I know Him by His name
I have Him in my heart
If you want me to tell you,
So promise to listen,
It's not a joke, but reality

Vers 2

He will stop the war you make
He will stop all suffering as well
He will save you from yourself
You only have to ask

Vers 3

No matter the color on your skin
No matter what you have done in your past
No matter what you now believe
He will set you free

Omkvæd 2

He will forgive you no matter what
But you must know His name
If you want me to tell you,
So promise to listen
It's not a joke, but reality

Vers 4

There is only one seek and you will find
Knock on His door and He will let you in
Peace to the world and peace to you
But will you know His name

Omkvæd 3

He loves you no matter what
There is only one like Him
If you want me to tell you,
So promise to listen
His name is Jesus, my friend

Vers 5

He has ended the war I made
He has ended my suffering as well
He has saved me from myself
He has given me peace

Jeg slutter så sangen med at synge vers 4 og 3 igen, jeg gør igen opmærksom på copyright. Sangen er efter vores engagement med det kristne liv blevet en stor del af Berits og mit liv. På frikirkesprog lovsang. I USA kalder man det for Gospel, men fællesnævneren er nok evangeliets musik, for det er det, som Berit og jeg har i vores hjerter.

Og i takt med at vi i menigheden Bøvl Centret blev mere og mere infiltreret, blev sangen mere og mere alvorlig for os. Opbakningen var dog ikke så stor i menigheden. Præsten brugte os godt nok til at synge, når han ikke havde andre, og han var specielt ikke særlig glad for, at de sangere, der sang sammen med Berit og jeg, kom fra flere forskellige kirkesamfund. Vi måtte derfor nogle gange presse på for at blive hørt.

Jeg har skrevet ca. et hundrede gode melodier OG sangtekster, det ved jeg. Jeg har professionelles ord for det, men i en frimenighed skal man ikke tro, at man er noget. Man skal måles og vejes, så min drøm om at lave et tværkirkeligt engagement bestående af et kor fra forskellige kirkesamfund så ikke ligefrem ud til at skulle lykkes. Men Berit og jeg kæmpede for vores mission, så jeg begyndte at tale med

andre mennesker end lige dem, Berit og jeg var i menighed med.

Vi fik dannet et kor som på et tidspunkt med Berit og jeg talte 12 mennesker. Og de var fra forskellige kirkesamfund. Da Berit og jeg ikke ligefrem lagde vores mission ned for "vores" ledes fødder, men for Guds, så var vores mission som skrevet ikke lige noget, som lederskabet i vores menighed bakkede op om.

Men tværkirkeligt lå så at sige i Berits og mine blodårer, sang var vores mellemnavn. Men lederskabet så aldrig, hvor meget Berit og jeg faktisk mente det og brændte for det. For i grunden var det således, at når Berit og jeg ikke var i lederskabets ejerskab, så var det heller ikke fra Gud. Kun ganske få, heriblandt Sven og Kajs skoleledere, Janni og Henry, så Berits og mit hjerter brand, de støttede os.

Sven var vores private lydmand, som rejste rundt med os og hjalp med at få os til at lyde nogenlunde ok. De to skønne Janni og Henry rettede sange for mig. Mine stavelser og min grammatik er nemlig helt ude i hampen. Så det tog de to sig af, og de hjalp meget mere, end de i dag selv vil indrømme. Jeg kan røbe, at de samme to har lovet at læse korrektur på denne bog, og at Sven glæder sig til, at bogen kommer ud. For vi 6, Sven og hans kone Happy, Janni, Henry, Berit og jeg har prøvet det samme. Vi har stået i religiøsitet til op over bæltestedet, men det kommer vi til. Lige nu er det dem, der støtter Berits og min sang. Alf og Iris, vores to venner fra sydhavsøerne, støttede os ligeledes, men her og nu er det dem i de kristne kredse, det handler om, altså dem man ville forvente til hverdag stod bag en.

Menigheden Bøvl Centret blev vores liv, men sideløbende så var det, der optog os, vores sang, som brændte mere og mere i vores hjerter, og vi ville bare så gerne sendes af menigheden, for vi var så meget inde i menigheden, at vi VAR menigheden. Vi havde en "præst", der prædikede alle de rigtige ord, alle hans prædikener sidder den dag i dag vi vores sind og sjæl, vi levede hans prædikener ud.

Præsten var med hans leghumor og hans altid store, smilende ansigtsudtryk, hvad jeg humoristisk kaldte for en kronisk drengerøv, og medlemmerne var vores søstre og brødre, vi var for første gang inde i varmen hos mennesker, som vi elskede

af hele vores hjerter. Berit og jeg forsøgte at vise, at også vi var der for dem, at vi var en del af fællesskabet. Berit og jeg sagde ALDRIG nej til at give en hjælpende hånd, uanset hvor, hvornår og hvordan.

Vi stillede ikke spørgsmål, vi gjorde hvad lederskabet bad os om. Menigheden havde via præsten en flot mission, den hed fra vugge til grav. Det var nemlig præstens mission at oprette et kristent samfund under ledelse af ham. Og allerede her kan du, der læser dette, nok se, hvor dette bærer hen. Præsten åbnede skole, og det var den skole, som jeg tidligere i bogen, omtalte som min drengs redning. Og det var det, om ikke andet så i hvert fald så længe at Janni og Henry var skoleledere. Dog har det efter vi forlod menigheden – som jeg allerede her røber, at vi til sidst gjorde – vist sig, at præsten og hans lederskab slet ikke ønskede Kaj indskrevet på skolen.

Som de sagde, man ved ikke, hvad sådan en kan finde på. Altså de vidste ikke, hvad en voldsramt lille dreng kan finde på, ja hvad kan dette lille offer dog finde på? Jeg gætter på, at han kunne finde på at søge venskaber, tryghed og kærlighed, og det fik Kaj af Janni og Henry. Men fra kirkens side sporede jeg et vist had for min dreng, menigheden vil sige løgn, men så kan de jo forklare, hvorfor de behandlede ham, som de gjorde.

Berit og jeg lavede i kirkens store køkken tit mad til tilreisende forkyndere, som kom fra det meste af verden, så som England, Sri Lanka, Mexico, Norge, Irland og mange andre steder fra. Berit og jeg stillede tit en stor buffet op med hjælp fra Kaj. Jeg lavede tit italienske retter, ja alt muligt, dyrt som billigt, og klagerne var en by i Rusland. Berit, jeg og Kaj, som jo tit hjalp til i køkkenet, var da stolte af, at alle disse fremmede prædikanter med slæb kunne lide vores mad.

Berit, der var og stadig er meget pligttopfyldende, arbejdede i kirkens kantine, når præsten kaldte. Her stod hun nogle gange mere end 10 timer, og til rådighed 24/7 – særligt til store arrangementer og stævner. Jeg selv var lige så meget på 24/7. Jeg arbejdede med lyd, hjalp Berit i kantine, og stod som mødevært for at byde velkommen til gæster og gribe dem, når de faldt på halleluja. Ha, ja, det er således, at man i de kredse tror på det skrevne ord, og det er der jo ikke noget galt i, men her går det til tider lidt for vidt. Kirkens medlemmer og gæster går

op til podiet for at blive bedt for, her lægger prædikanten sine hænder på deres pander, og medens han beder for dem, skubber han dem langsomt baglæns, til man til sidst ikke kan holde balancen.

Det var min opgave som mødevært at gribe dem, som røg på halen. I disse situationer, hvor der var mange til bøn, var der også mange mødeværter. Nogle gange tvivler jeg på ægtheden af dette, og helt ærlig? Mennesker, der samtidig med at de smider sig baglæns ned på gulvet, vrider sig i noget som minder om kramper, skriger og råber i hvad de kalder for "Falder i Ånden", det har jeg svært ved at tro på. Jeg tror mere, at det er en legal måde at få opmærksomhed på og ligesom helliggøre sig selv, for straks man er faldet, så kommer en eller flere rendende hen og i et skrigen og råben i, hvad de kalder for bøn, lægger de hænder på den faldende person.

Man får så her en personlig kontakt og opmærksomhed, man ellers ikke ville få. Kritisk? Mig? Ja da. Jeg har selv prøvet det, ikke at råbe og skrike og vride mig, åh nej da, jeg lå muse-stille. Mit fald skyldtes netop, at prædikanten med sine hænder på min pande pressede mig baglæns, så jeg enten skulle vælge at vende mig og gå eller, i håb om at jeg ville blive grebet, vælge at falde, tja, der lå jeg så.

Ser du, når jeg valgte at lade mig falde, så skyldtes det, at jeg ikke ville udsætte mig selv for kritik, så som at jeg ikke tog imod eller for den sags skyld ikke tror rigtigt nok. Det skyldtes også, at jeg ikke ville pinliggøre prædikanten, og for den sags skyld mig selv, og særligt dem, som jeg havde taget med i kirke, det være sig familie eller venner, men jeg undres tit. Jeg vil ikke lave reklame i denne bog og fortælle om alle de der prædikanters mirakler, dem må du selv ud og søge efter, men jeg kan fortælle dig, at Berit, jeg og Kaj havde en dejlig tid i menigheden.

På trods af, at det i mine øjne er hysteri at falde på bagdelen, så var nogle af dem ægte nok, men de ægte skvattede noget mere diskret og stille. De havde intet behov for, at tilhørere skulle se eller høre dem. De ville bare ligge i deres egne tanker om det, som de nu engang var kommet efter. Men ja, absolut, så var de første tre år i Bøvl Centret herlige, særligt som

beskrevet, hvor vi hjalp til i de store stævner. Vi følte nemlig, at vi var noget, fordi de brugte os, og deres tilsyneladende accept af os som vi var, gav os tryghed.

Ovenstående stævner kunne for eksempel være et pinsestævne. Her kom der hundrede til halvanden hundrede mennesker, der søgte efter miraklet. Der kom søgende mennesker efter tro, men allermost så kom der faktisk flest frikirkekristne. Det var dem, som besatte stolene – ikke mennesker der gerne ville ind i varmen, for ingen havde vist dem der ind. Og Berit og jeg knoklede rent ud sagt vores røv i laser for denne menighed, og vi elskede det. Vi fortryder ikke en meter af det, vi gjorde, og det kan jeg skrive, for at vi jo troede, at vi var med til at bygge Guds menighed – og ikke som tilfældet var, lederskabets menighed.

Der var mange møder af ovenstående slags, men om søndagen så var det os, det handlede om. Og med os mener jeg menigheden og alle dens medlemmer, som lige på dette tidspunkt så ud til at være én familie, én åndelig familie, der ville os det godt og bære os gennem de svære stunder. For overgrebene og anbringelserne hængte stadig over vores hoveder, og det vidste de fleste i kirken godt.

Når kirken stod tom, var Berit og jeg der mange gange alene i hverdagen. Her skulle der gøres rent og arbejdes, men her fik vi også mange snakke med præsten, der altid arbejdede på et eller andet på sit kontor. Berit og jeg kom ved disse samtaler til at kende ham helt ind til marv og ben, (troede vi). Vi havde mange private samtaler med ham, og som vi talte om vores liv, således talte han om sit.

Derfor følte vi også denne private fortrolighed til ham, vi var ikke kun kirkegængere og præst, vi var bror og søster, vi var familie. Men vi havde også – og det på trods af, at han er væsentligt yngre end Berit og jeg – en meget store autoritetstro til ham, og det var i den grad en autoritetstro, han skabte.

Skal jeg forsøge at tegne det i billeder, så vil det se nogenlunde således ud: Denne autoritetstro gjorde, at vi godt nok med ord ikke var dis, men når det handlede om, hvem der var boss, var vi på en måde dis, ellers var vi dus. Jeg forsøger blandt andet i min sammenligning med dus og dis at sige, at kun hans ord var lov, kun hans handling var den rigtige.

Vi fik hurtigt følelsen af, at han heller ikke kunne lave fejl. Vi så også, at hele menigheden hoppede, hvis præsten sagde hop – de spurgte aldrig om, hvor højt de skulle hoppe, de hoppede uden diskussion. Talte vi venskabeligt, det kunne være om hans nye bil eller andet, dette er blot et eksempel, så var vi dus.

Men da man IKKE KAN sætte sig op mod en leder, så var alt kirkeligt dis, eller skrevet på en anden måde, vi talte til hinanden med en vis afstand. Vi sagde selvfølgelig ikke De, men altid du. Præsten havde fra podiet mindst hundrede gange prædiker ind i vores sind og sjæl, at lederen er den ypperste. Der er IKKE demokrati i en frikirke, her er det ene og alene præsten, som bestemmer, og det udløste et dis i ånden men et dus i daglig tale.

Berit og jeg – og ikke mindst vores lille Kaj, der efterhånden ikke var så lille mere, byggede sammen med præsten bogstaveligt den kirke. Efter at vi havde været medlem i ca. 2 år, skulle kirken nemlig udbygges. Pengene skulle komme fra såkaldte tiende og gaver samt banklån.

Tiende betyder, at vi lavede en kontrakt med kirken om at give dem 10% af vores indkomst, således kunne dette trækkes fra i skat. Præsten stod en dag på podiet til et menighedsmøde, hvor bl.a. regnskab femvises, og sagde, ”Hvis vi får fem medlemmer mere, så er underskuddet betalt”. Han opfordrede derpå til at give flere pengegaver, hvor en lille procentdel ligesom tiende kunne fratrækkes skattebilletten.

Derud over var der tre steder, hvor penge kunne flyttes frem og tilbage. Der var blevet lavet to foreninger, navnet kan jeg ikke finde et pseudonym for uden at røbe det, så du må nøjes med to foreninger. Penge kunne så sendes frem og tilbage mellem dem og fratrækkes.

Skolen, som Kaj gik på, og som var ejet af kirken / præsten, kunne ligeledes give gaver til kirken og omvendt. I den samme periode blev præstens mission fra vugge til grav udvidet med en børnehave og vuggestue. Præstens drøm om også at åbne en bank mislykkedes dog. Men missionen var nu næsten hel. Præsten havde skabt vuggestue, børnehave, skole og flere foreninger til ”hjælpearbejde”. Nu manglede kun alderdomshjemmet for kristne.

Jeg vil selvfølgelig ikke sidde her og påstå, at der foregår svindel med skattekroneerne, slet ikke. Det, de gør, er sikkert lovligt nok, men i mine øjne ikke særligt moralsk samfundsrigtigt. De byggede huse så vel, og det kommer jeg til senere, men der foregik frivilligt arbejde såvel i kirken som til deres private husbyggerier, og det sparede kirken såvel som lederskabet for temmelig mange penge. Jeg husker, at på nogenlunde samme tidspunkt havde en anden lignende menighed pressens store bevågenhed, netop blandt andet på grund af husbyggeri.

Men tilbage til Bøvl bøvserne, præstens mission var nu så tæt på det helt store kirkesamfund / by, som den kunne komme. Et samfund, hvor alt blev ledet af samme person. Præstens samarbejde med en engelsk præst og hans kirke blev i den periode forstærket. Det var som om præsten var underlagt denne engelske menighed, og vi menige medlemmer under ham.

Vi var alle i en stor kirkesammenslutning bestående af andre danske og engelske frikirker, og disse frikirker skulle jo have penge i kassen, så hvordan gør man det? Jo, at få penge i kassen er jo reelt nok, en eller anden skal jo betale huslejen og præstens løn, ikke sandt. Men manipulationen til at få det, er ikke ok.

Berit og jeg er da også sammen med flere her i bogen nævnte venner enige i, at når de står der på podiet og brøler deres egen tolkning af ordet, så oplader de udelukkende deres egne batterier. For når ”forkynderen” står på podiet og brøler, og en forsamling så med lukkede øjne råber ja og halleluja samt amen og meget mere op til ham, så bekræftes disse ”forkyndere” i deres egen religiøse holdning.

Det er på grund af ovenstående derved ikke forsamlingens, men ”forkynderens” batterier, som oplades. Det er ikke Hr. Madsen, der gør det her, det er mængden, forstår du den? Menneskemassen / mængden, ser du, vi har alle set store verdensledere, der med deres måde at tale / råbe på, kan få millioner til direkte at tilbede dem. Jeg sammenligner ikke med nogen speciel, men bruger det udelukkede for at pointere dette, for jeg har ved selvsyn set, men også mærket på min egen krop, at der er noget galt i det religiøse Danmark.

Det er måden, hvorpå de taler fra podiet, det handler om at få menneskemassen / mængden med sig. Når du hører det

samme budskab gentaget om og om igen, så tror du til sidst på det, og det er da uanset, om det, de prædiker, er en lodret løgn eller den pure sandhed. Se blot et flot eksempel på det er Jones Town, dog – hvad min skildring af danske frikirker angår – uden selvmord, men deres måde at tale / prædike på fangede mennesker i et net, det fængede så meget, at de til sidst på præstens ordre tog deres egne liv, helt ærligt? Og til orientering så er Jones Town oprindeligt ”Peoples Temple’s Agricultural Project”), citat fra Wikipedia, den frie encyklopædi, der skriver, ”Peoples Temple’s Agricultural Project var et geografisk afgrænset samfund, der byggede på kollektivistiske principper og var placeret i junglen i den nordvestlige del af Guyana i Sydamerika. Det var grundlagt af den amerikanske religiøse/politiske organisation Peoples Temple, der var ledet af Jim Jones. Jones Town blev verdenskendt, da 909 af samfundets medlemmer den 18. november 1978 døde, ved hvad der er blevet omtalt som det største masseselv mord i moderne historie.

Så for at opnå det de ville, så er det Berits og min holdning, at de brugte psykologisk stærke prædikener over for os og mængden, men med mange gentagelser i, særligt når det handlede om tiende og gaver, men også for at få mængden til at rette sig ind til højre, de fokuserer mere på løfter til forsamlingen/menigheden, end man fokuserer på Guds ord. Bøvl Centret er ikke ene om at holde kollektprædikener, hvor manipulerende løfter indgår. For eksempel gør de et stort nummer ud af at prædike, at hvis man betaler ti procent af sin løn til menigheden, så får man Guds velsignelser, man får helbredelse og rigdom samt skattefordele.

Gud giver ti fold igen, prædiker de, et flot eksempel på det, var en dag, Berit og jeg så en af disse kirkeledere gik på scenen. Han skulle holde, hvad de kaldte en kollektprædiken. Her gav denne leder et vidnesbyrd om at han, for at han betalte såkaldt tiende, havde fået en sprit ny bil af Gud. Ok, den var vist brugt, men uanset, så var den jo ny for ham, og det er reelt nok.

Men jeg kan sige, at det var en meget dyr tysk bil. Denne leder gjorde, som så mange andre før ham, og gav Gud æren. Men hvad med hans store afdrag? Og med det mener jeg, at hvis Gud, som han og hans lige påstår, havde givet dem en bil og hvad ved jeg, hvorfor skal de så betale af på det? De gjorde

det selv samme med deres husbyggeri mekkaer. For at de betalte tiende og gaver til hvad de kaldte Guds hus, gav Gud dem alt, hvad de skulle bruge. De prædikede, at tilhørerne, altså os / menigheden, kunne få det samme. Vi skulle bare betale tiende.

Og mere end en gang hørte jeg dem sige, at hvis vi fik flere medlemmer, så kunne vi dække kirkens underskud. Se det er mammon og ikke Guds- dyrkning. Men da Berit og jeg så det, så var det for sent. Vi stod i deres religiøsitet til op over albuerne. Berit, jeg og mange andre fik følelsen af, at det var ham der præsten, som havde de vise sten, at det var ham, som vi skulle følge. Men set i bakspejlet så betød det, at Jesus røg af i svinget, men forsamlingen / menigheden? Se de bliver begejstret af tallerne, de klapper og råber halleluja.

Jeg skrev tidligere at Berit, jeg og vores søn, Kaj, sammen med præsten bogstaveligt byggede den kirke, og det er sandt. Det vil sige, at kirken jo var der, da vi i 2002 blev medlemmer. Den var i præstens stue blevet startet som en husmenighed og havde med – som skrevet – alle de rigtige ord og prædikener og hjertevarme udviklet sig til en store bygning med en beliggenhed på byens højeste punkt. Men også den mente præsten var for lille.

Kirken kunne huse ca. 200 mennesker. Præsten mente, at hvis der skal være flere medlemmer, så skal vi lave plads til dem, så med et stoleantal på mindst 100 / hundrede tomme stole til hvert søndagsmøde, påbegyndtes der et større byggeri.

Dette bygningsværk skulle så kunne rumme ca. 500 / femhundrede. Der skulle være gymnastiksal med baderum og alt, hvad der hørte til et lukket kirkesamfund, som gerne ville overtage byen – eller lave en by selv. Dette kunne lade sig gøre ved frivillig arbejdskraft, og netop det havde præsten ikke for meget af.

Men han havde Berit, Bill og Kaj, som han vidste, han kunne regne hundrede procent med. Ud over os så var der i menigheden en bygmester, en der havde sin egen virksomhed, som netop byggede huse. Så mens denne bygmester byggede huse til hele lederskabet i kirken, byggede han også menigheden. Og ja, han byggede også til nogle almindelige medlemmer, men som jeg ser det, kun de medlemmer, som i kirken havde en eller anden form for status.

Således havde denne bygmester bygget nyt hus til præsten, hvorved Berit og jeg kunne leje præstens gamle hus, så nu var vi virkelig inde i varme. Det var jo en ære, følte vi, at bo i det hus. Men byggeriet af kirken tog fat, Berit malede så at sige hele kirken. Der var andre, der hjalp, selvfølgelig var der det, men det var ikke mange. Medlemmerne ville hellere komme om søndagen og pleje deres personlige mirakler end lave hårdt fysisk arbejde, men dem om det. Jeg vandskurede sammen med præsten og to-tre andre dette kæmpe bygningsværk.

Jeg isolerede, stod 10 meter oppe på en såkaldt giraf og smurte fliselim på jerndragere, som var blevet belagt med gipsplader, for således kom de til at ligne beton / stensøjler, og ja da, det var pænt. Jeg malede loftet, jeg lagde sammen med andre tagsten på, jeg overgik min højdeskræk og gjorde, som man ville have, jeg skulle gøre.

Jeg husker dage, hvor Berit, Kaj og jeg efter søndagsmøder malede og arbejdede til kl. 03:00 / tre om natten for så få timer senere at stå op, køre hen til kirken og begynde igen. Vi knoklede virkelig så meget for denne mand. Ser du, han sagde, at Gud havde sendt os til at hjælpe, og jeg ved det faktisk ikke. I dag føler jeg ikke, at Gud talte til mig om noget byggeri, men jeg gjorde det, for at præstens mission i min verden var verdens bedste. Og jeg så det samme som Berit, at han faktisk ikke havde så mange endda, som gad hjælpe. Og jeg, jeg prøver ikke at stjæle æren fra andre, for ja da, flere hjælp, men med mere end hundrede medlemmer kunne flere have stillet op.

Vi var til tider kun Berit, Kaj og mig – eller præsten, Berit, Kaj og mig, og vi arbejdede ikke efter en eller anden fagforordningsregel, vi knoklede i mange, mange timer dagligt. Som tidligere skrevet arbejdede vi vores røv i laser. Jeg hjalp salme-høkeren / præsten med at lægge gulv i gymnastiksalen. Det tog timer, og jeg ville ikke have undværet et sekund af det arbejde, jeg lagde. Jeg kan ikke tale for Berit, men jeg er sikker på, at hun vil sige det samme. Og tilliden til os fra præsten, følte vi, var i orden.

Vi så ikke dengang skuespillet, men en eller anden form for næstekærlighed havde vi til hinanden, det er helt sikkert. Og han vidste det, han ringede til os, når lokummet brændte og nøglen havde siddet indvendig. Han ringede efter os, når alle

andre svigtede, og han var klar over, at Berit og jeg samt Kaj stod til rådighed 24/7.

Jeg husker denne tillidsgensidighed mellem præsten, Berit og mig ved en sjov episode med en ødelagt lampe ved Jehovas Vidners Rigssal, som lå ca. 30 meter fra vores menighed. Ser du, vores bygmester havde med sin gule rendegraver ramt en af Jehovas Vidners parkeringspladslamper, og dem ville præsten helst ikke aflægge et besøg. Og da Jehovas vidner absolut ikke er i kridthuset i frikirken, måtte denne slambert (SSS) af en præst jo finde på noget.

Da han vidste, at jeg var fuldstændig ligeglad, lå det ikke svært for ham at få mig til lige at ordne dette lille mellemværende mellem de to kirkesamfund. Men jeg fik min lille humoristiske hævn, nu skal du bare høre. Jehovas vidner kommer IKKE ind i andre kirker, det er noget med at de ikke må, men det vil jeg ikke kloge mig på. Jeg kan kun sige, at Jehovas Vidner ikke nogensinde har gjort mig noget ondt, og at de i min bog jo ikke gør andet, end hvad de tror på, og det er der igen for mig ikke noget galt i. Jeg var nu for Menigheden Bøvl Centret den udsendte repræsentant eller ambassadør – om man vil det – så jeg måtte afsted til møde med Jehovas Vidner.

Da jeg vidste, at Jehovas Vidner er temmelig præcise og slår deres Rigssalsdør op kl. 12:00 dut, stillede jeg mig op foran deres dør kl. 11:55. Og ganske rigtigt, dørene slog op, og der stod jeg. De så lidt forundrede ud, da jeg smilende og med retning mod den af dem, der i mine øjne så ældst og bedst velklædt ud, gik ind midt i deres flok.

Jeg gik hen til ham, jeg havde udset og som viste sig at være den rigtige, og sagde smilende, ”Hej, jeg kommer med en undskyldning fra kirken derovre”, og pegede hen på Bøvl Centret. ”Jeg er sendt af præsten”, sagde jeg til denne velklædte mand. Jeg fortsatte, ”Min præst vil gerne udtrykke, at han er meget ked af, at kirkens limousine ved en manøvrefejls er kørt ind i en af jeres P-pladslamper og herved ødelagt den”. ”Limousine”? spurgte han undrende. ”Ja”, sagde jeg og pegede på den grimme gule rendegraver, som stod parkeret ved den nu næsten færdige nye ”kirkebygning”.

Denne flotte habitklædte Jehovamand og jeg var efter den joke straks på talefod. Han lo, ”Kirkens limousine, en rendegraver?

Ja hvorfor ikke, den var da god". Og ser du, mit før i tiden ellers så gode humør og gode humor, den der glade Bill, som jeg ellers havde begravet i retssager og tragedier, dukkede efter vores bekendtskab med kirken og ikke mindst skolelederne og præsten nu og da op i mig, så hvorfor skulle jeg ikke bare være mig selv og lave lidt sjov ud af en forbrydelse, begået af en ganske uskyldig rendegraver mod en sagesløs lampe på Jehovas P-plads?

Det var også for mig, hvis menighed var nabo til Jehova, en oplagt anledning til at vise disse Jehova 'er, at jeg respekterede dem, ikke tror det, de gør, men respekterer dem, og det virkede. Jehovamanden grinede, og jeg tog ham straks under armen og førte ham hen mod vores menighed. Jeg sagde, "Du skal da se vores nye hus, ven" og denne velklædte Jehova mand kunne ikke andet end følge med.

Men ser du, i den menighed jeg kom i, råbte man højt, man skreg og råbte i, hvad de kalder "nye tunger". Dog har de ikke læst, at man godt må være stille, Esajas kapitel 42, vers 1. Men hvad, ingen af os er perfekte, vel? Men tungetale er faktisk bibelsk, blot glemte lederne at lære medlemmerne, at de burde udlægge dette for almindelige mennesker uforståelige sprog. Første Korinterbrev, kapitel 14, vers 1 til og med vers 40. Men glem det, dette er ikke en bibelundervisning, jeg dokumenterer blot mine påstande.

Men denne meget højtråbende menighed, Bøvl Centret på godt hundrede medlemmer, kan til sammen, når de ikke taler, men brøler i "nye tunger", sprænge lydturen, hold fast for en larm. Og forestil dig så denne ellers så stille Jehova mands ansigtsudtryk, da han i det samme øjeblik han trådte ind af døren til den nye bygning i Bøvl Centret fik dette løvebrøl i hovedet. Pludselig hørte denne ellers så pæne stille mand hele menigheden på samme sekund påbegynde dette brøleri, der kom som et lyn fra Himmelen.

"Hvad sker der"? spurgte han. Og jeg, der havde lidt svært ved at holde masken, svarede blot, "Nå det der, tja, de beder lidt i krogene her og der", svarede jeg og skiftede omgående emne ved straks at fortælle ham om nybyggeriet, som vi stod i. Vi stod lige midt imellem de to rum, nemlig den gamle bygning, hvor menigheden lige nu brølede, og den nye, som umalet i rå beton fremstod helt nøgen.

Vi stod der i midten af de to sale, som skulle blive til én – kun adskilt af en presenning. Så lyden var alt andet end dæmpet, men jeg holdt masken. Uden at støde ind i andre førte jeg ham rundt i den nye såvel som den gamle bygning, hvorved jeg fulgte ham tilbage til Rigssalen. Her kunne jeg så ikke gøre andet end lade ham vise mig rundt, og det er jeg faktisk glad for, for det giver mig chancen for at fortælle, at jeg følte en vidunderlig fred i denne bygning.

Men denne rundvisning i Jehova hus gav mig så også muligheden for at udføre den tidligere omtalte humoristiske hævn på den lige så humoristiske frikirke præst, som jo var min ”leder”. Den skid havde jo sendt mig over til Jehova’erne, så jeg snupede en stak af Jehovas blade, faktisk så bøffede jeg flere forskellige eksemplarer, og nå ja, snuppe og snuppe, jeg fil altså lov. Efter det takkede jeg Jehovamanden for hans venlighed, men han så nu lidt undrende ud, da jeg sagde ja til hans blade. Han vidste dog ikke, at jeg skulle bruge disse flotte Jehova tidsskrifter til at hævne mig på min præstemand.

Så da jeg lidt stolt over at have udført en mission for min kirke, eller rettere sagt præsten i min kirke, afleverede bladene til salmehøkeren for Bøvl Centret, sagde jeg til ham, at alle de nye ugeblade, som han havde bestilt, var ankommet med postmand Per i en helt speciel sending til ham. Det var en fed griner.

Der var andre til stede, og det er det, der var det sjove. Der var Vågn op og Vagttårnet samt nogle andre eksemplarer af Jehovas blade, og undskyld Jehova, jeg mente ingen disrespect med dette, men kunne ikke lade være med at lave grin med min præst. Og som forventet så smed den stakels salmehøker dem alle i skraldespanden. Jeg sagde, ”Er du gal mand, her har du muligheden for lidt kirkespionage, og så kaster du det bare væk”? De tilstedeværende grinede noget af den episode, og Jehova ville ikke kræve erstatning for lampen, flot af dem, de er nu søde og flinke, så Gud vel-signe dem.

Ja, vi havde det sjovt. Vi byggede kirke, vi malede, vi vandskurede, og vi passede samtidig vores dont i kirken – jeg som lydmand, Berit som hjælper i cafeen og andet

forefaldende arbejde. Det var en dejlig tid. Vi havde samtaler med præsten om byggeriet, og vi begyndte at se missionen blomstre. Han forstod at slå stort brød op, og vi hoppede med på toget. Nogle gange kunne Berit og jeg godt nok tænke, om det var Jesus eller præsten, der var chauffør på det tog, men hvad? Det kørte jo derud af, og menigheden var fyrbødere, vi skovlede alle kul på lokomotivet, der kørte stærkere og stærkere.

Præsten var nu en stor mand, og han begyndte så småt at bruge Berit og mig samt vores sangkor, når der skulle synges, men kun til lejligheder hvor der ikke var andre, som kunne træde musikalsk til. Og han så helst, at det var os selv og ikke medlemmer fra andre kirkesamfund, der gik på podiet. Jeg havde på dette tidspunkt skrevet mange melodier og lagt tekster på, og det brændte mere og mere i mig at få lov til at komme ud.

Jeg havde skrevet min første sang i 2002, som hed ”The Jesus Song”, og netop den sad i manges hjerter. Selv et kor fra England – som sammen med deres præst besøgte vores menighed – var vilde med sangen, som er skrevet i en Vintage Guitar Pop rytme. De spurgte endog, om de måtte indspille den i London. Den er godt nok – som alle mine andre sange – beskyttet af Koda og n(C)b, men ja, det måtte de da. Sangen var et vidnesbyrd om mit liv før og efter mit møde med det kristne liv, og her er det så på tide med en sang.

Omkvæd

I sing this song to celebrate You
I'm jumping and dancing with joy
Singing and clapping to worship Your Name
For You are my God, my Jesus my Jesus

Vers 1

My life was a mess, before You entered my world,
My pride was my only way of living
I thought I could be a mighty man,
I thought I could walk on light sinking sand

I sing this song to celebrate You

Vers 2

Down on my knees, I screamed out to You.
Without You I'm a rock that's falling.
I can't even see, I can't even walk
I can't even live, if you're not holding my hand

I sing this song to celebrate You

Vers 3

I'll never forget the first day we met.
When I was down, you came and saved me,
I'm learning to love, to forgive, to live,
I'll lift up Your name, where it belongs

I sing this song to celebrate You

Vers 4

My heart goes soft, when I tell about You,
You gave me life, and a whole new family
You put this song in my mouth, my heart,
And I will praise You, Jesus, again and again

Sangen havde meget stor betydning i både Berits og mit liv, for den var lige som en overgang fra lort til lagkage. Og ja, og undskyld, men jeg er altså nødt til at udtrykke mig, så det kan forstås, hvor alvorlig vores sang, vores liv, vores bekymringer og tragedier er og var. Og i øvrigt, så har jeg – før vores indtræden i de kristne rækker – aldrig sunget, men kun spillet instrumentalt for venner og bekendte. Jeg har slet ikke skrevet sange, men pludselig kunne jeg noget. Og det, at få sådan en gave, måtte bringes ud, jeg kunne ikke sidde alene med det, men desværre, så er der en kristen pris, som skal betales. Nå, det kommer lidt efter lidt.

Byggeriet af menigheden var ved at stå færdig, og i mellemtiden skete der noget frygteligt, men før jeg fortæller dig om det, så vil jeg skrive om nogle samtaler, som ikke kun Berit og jeg havde med præsten, men også andre, blandt andet vores ven, Sven og ikke mindst skolelederne. Vi advarede nemlig alle præsten. Vi sagde stort set det samme. Deres samtaler ved jeg ikke

noget ordret om, men Berit og mine samtaler med præsten ved vi havde samme tema.

Vi sagde mange gange til ham, ”Pas nu på, den lille kirke, som vi er, skal bestå, ven, også selv om den bliver stor med mange medlemmer. Tillad den at forblive den lille menighed med kærlighed og hjerte og husrum, lad ikke kirken vokse i sind og sjæl til en amerikansk storkirke. Vi er i Danmark, vi kan hjælpes ad med at bevare den varme, som er i kirken, den kærlighed som er”. Men han hørte ikke nødråbet. Kirken blev indviet. Han fik selvfølgelig æren, måske noget vi skal lægge mærke til, og lidt efter lidt forsvandt som frygtet den lille kirke.

Tiden til hinanden og ikke mindst varmen, som vi havde i kirken før byggeriet, kom aldrig igen. Jeg sagde en dag til ”præsten”, ”Tag dine gamle prædikener frem”, alt var nemlig dengang optaget på kassettebånd, ”Støv dem af og prædik dem igen, ven”. Intet svar. Så kirken, det vil sige BYGNINGEN, blev større og større, eller sagt på en anden måde, man slog større og større brød op, for medlemstallet var det samme.

Dog fuskede man lidt med det, og dette er ikke en anklage, blot en forståelig manipulation for at holde hovedet oven vande. For en frikirke er registreret som en forening, det ville sige, at hvis der er over hundrede medlemmer i foreningen, så kan man af gaver og tiende som tidligere skrevet få skattefradrag. Manipulationen skal forstås således, for da for eksempel Berit og jeg blev meldt ind, så var vores børn det per automatik også. Pludselig adskilte man det, så vores børn blev selvstændige medlemmer, og det gav jo selvsagt et større medlemstal. Så kommer jeg ikke mere ind på det. Der var i samme periode også kommet nye ledere til lederskabet – særligt hentet til formålet, tror jeg.

Vores følelser deles med mange andres: en engelsktalende fra de varme lande og to andre fra Bette Dannevang. Alle tre med potentialer i det kristne miljø blev indviet som ledere, altså leder af flokken, og som bekendt så er det os, som er flokken, altså de menige medlemmer, der betaler gildet. Og det var tre som passede ind i ”præstens” storkirke og kristne byplaner. Herfra havde Bøvl Centret en hård og absolut 0,00% demokratisk kirkeledelse, hvilket afspejlede sig i deres prædikener.

”Præsten” sagde det faktisk ordret i mange af sine taler, ”Der er ikke demokrati i en menighed, her er det lederne, som bestemmer”, længere var den ikke. Jeg husker, at han talte om sin mission, og skitserede den som et tog, og hvis vi ville hoppe på toget, så var vi velkommen, hvis ikke, så var døren der – og han pegede på den nye flotte dobbeltdør ud til forhallen.

Jeg tror simpelthen ikke på, at præsten den dag i dag kan se, at den mission han havde, at det var den, som vi med vores hjælp og 24/7 stod til rådighed for og absolut bakkede op. Jeg tror lige så lidt på, at han evner at se, hvor såret vi er, hvor ødelagte vi er over at se det hele falde – ikke lige nu for ham, men for os der blev tvunget ud på grund af kirkens skabte situationer. For præsten vil sige, at vi bare kunne være blevet, men hvad så med den kolde skulder? Hvad med at han aldrig rensede vores dreng efter hans grimme beskyldninger? Jeg spørger bare, for her kommer det første angreb på os.

Vores søn, Kaj, var i forvejen ikke rejst op på grund af hans trauma efter voldtægt og anbringelse, og ej heller havde han som lovet fået kirkens hjælp. Og da den kom, så kom den i form af timelange dæmonuddrivelser, hvor man råbte ham ind i hovedet, at de der dæmoner, de mente, at han var besat af, skulle gå.

Jeg blev en dag sammen med Berit efter et søndagsmøde kaldt ind i kirkesalen. Her satte præsten sig ned på en stol ved siden af en af disse nye ledere. Berit og jeg havde sat os på podiet. Vi troede, at de skulle bruge vores hjælp, men smilet blev hurtigt udskiftet med sorg.

De to ledere, ”præsten” og hans nu efterhånden ”medpræst” så på os, og så sprang de bomben. De fortalte, at vores søn Kaj på førstesalen i kirkens ungdomsrum havde gjort seksuelle tilnærmelser over for datteren til kirkens bygmester. Han havde blandt andet siddet med hende på skødet med en ståndreng på. Pigen var mindreårig, men det var Kaj også.

Vi konfronterede Kaj, der nægtede. Og os idioter til Berit og jeg troede mere på præsten end på Kaj. Herregud han var jo præst, og der var en anden leder til stede, og du husker nok, at jeg tidligere har skrevet, at man bare ikke sætter sig op mod en leder. Berit og jeg gik Kaj, der til sidst tilstod, på klingen, men for fanden også, drengen var under pres, meget stort pres, og

ikke nok med det, så ramte al fortidens overgreb ham på ny, den ramte ham som en klaphammer midt i fjæset.

Kaj ville tilstå at have voldtaget dronningens lille køter, hvis du pressede ham længe nok. Men ”skyldige” Kaj sad med tårer i øjnene og sagde til sidst, ”Ja, ja, jeg har gjort det”, men det gjorde, at Berit og jeg var usikre. Vi mistænkte dette lederskab for at have fået en løgn stukket i hovedet, en løgn de åd råt, lige som børn overfalder et slikfad. Og bygmesteren havde blot videregivet en anklage fra en fantasifuld lille pige, der med garanti ikke vidste, hvad en stådreng var. Og denne far, som byggede kirken, men også havde betalt grunden, den stod på, tvivlede man ikke på.

Kirkens præst og hans hjælper anklager uden beviser en i forvejen traumatiseret lille dreng, og for at du ikke gennem de næste kapitler skal tro på, at min søn er skyldig i sexovergreb på en mindreårig lille pige, så springer jeg lidt frem til efter, at vi i 2007 havde forladt kirken, nemlig til 2009. Disse flere år efter blev vi nemlig pludselig ringet op af venner til denne lille piges forældre.

Pigens mor var i mellemtiden afgået ved døden (æret være hendes minde). De siger, at de i nogle år havde passet datteren til kirkens bygmester. De sagde, at de ikke længere kunne gå med denne hemmelighed. Kaj var uskyldig, sagde de så. Hvordan løggen blev født, ved ingen, men det var aldrig sket. Kaj havde intet gjort mod denne lille pige.

Jeg siger med det samme til dig, læser, at kirken ikke rense vores dreng, men det gør jeg nu i denne bog, og Berit, jeg og ikke mindst Kaj er de, der ringede, så taknemlig, vi kender jer, men jeg holder jeres navne uden for. Men stort tak skal I have.

Så tilbage til status quo i kirken. Der herskede nu uro i kirken, vi stolede ikke så meget på hinanden mere. Dog havde denne bygmester og hans nu afdøde hustru tilgivet Kaj, men for hvad? Berit og jeg fortsatte vores arbejde i menigheden, men sagen blev aldrig glemt. Man vogtede på Kaj, man fulgte ham på toilettet, og det værste var, at lederne satte deres egne teenagebørn til at vogte Kaj, som var meget uheldig. Han blev væk fra kirken, og som han sagde til mig, ”Far”, sagde han, ”Jeg føler mig så beskidt, når jeg kommer i kirken”.

Det er da også således, at jo mere Kaj blev væk, jo mere følte Berit og jeg, at de så dette fravær som et bevis på, at han var skyldig. Min anger er, at jeg ikke politianmeldte dette som falske anklager, injurier samt æreskrænkelse, det ærgrer mig den dag i dag. ”De følger efter mig over alt”, sagde Kaj til os. Berit og jeg lod Kaj selv bestemme, om han fortsat ville være en del af menigheden eller ej. Jeg tror, at Kaj efterfølgende kom i kirken for at glæde Berit og mig.

Det var dengang – og er stadig i dag – så synd for Kaj, de ødelagde min dreng med disse beskidte beskyldninger, og vi idioter troede på dem, og det gjorde vi blot, for at de jo var ledere. Undskyld Kaj, det var ikke mors og fars mening, at du skule opleve det igen.

For mor og far havde skyldfølelser over for Kaj, og det havde vi begrundet, ikke kun på grund af overgrebene på ham fra barne-numse-smækker-luffe, men også hvad de ulovlige anbringelser angår. Kaj havde været så meget igennem, og kirkeledelsen vidste dette, og denne viden gør i mine øjne deres anklager til en forbrydelse mod min drengs ære.

Mor og far skulle have set dette her, og det gav mig grund til at tro på kommunens anklager om, at vi ikke var gode forældre, og lige der fik de ret, jeg skulle have kastet de to ledere tværs gennem lokalet for min drengs skyld, og så kan de stikke deres tilgivelser der op, hvor solen aldrig skinner.

Men Berit og jeg fortsatte i menigheden, vi arbejdede stadig hårdt for dem og jeg var nu også blevet skolelærer. Jeg skulle undervise i madlavning og hygiejne, så jeg påbegyndte desangående noget af et studie. Her var internettet en herlig partner. Jeg lærte meget den vej, og sjovt var det, at Kaj var i min klasse – og det var den lille pige også. Og underligt nok så gik de to godt sammen.

Jeg underviste i kirkens lokaler. Køkkenet var her så pænt stort, at det kunne rumme en hel klasse. Og jeg var ganske god til det. Vores venner og skoleledere, Janni og Henry, som jo nu var mine bossere, tilskyndede det, som jeg gjorde. Jeg fik betroet et kreditkort, så jeg kunne købe ind, så jeg var da tilfreds. Og apropos betroet, præsten, som jeg tror gerne ville have mere styr på mig, tilbød mig at være cellegruppeleder.

De nye cellegrupper skulle være som kirken, hvor det var lederen, der bestemte. En sådan leder har næsten pastorstatus, ikke en status jeg var interesseret i, men jeg slog til. Jeg påbegyndte derfor en intens undervisning i kirken, som hed cellegruppeleder undervisning. Og det var en undervisning, der i den grad gjorde, at Berit og jeg mere og mere blev klar over, at den lille kirke var død, og at et stort brød af en bygning – bygget af sten og ikke af kød og blod – nu rejste sig mod skyerne med ”præstens” dej, som han havde slået op og lagt i ovnen, og som nu næsten var færdigbagt.

Disse undervisninger var så intense, at det nærmede sig hjernevask, og Berit og jeg blev da også senere klar over, hvor alvorligt det egentlig var. Men vi kunne intet gøre, vi havde som skrevet forgæves forsøgt at råbe ”præsten” op, men man kan ikke gå op mod en leder, som de underviste om den ene gang efter den anden. Det lå i søndagsprædikenerne, det lå i luften og i undervisningen. Sideløbende med disse undervisninger var der lige så intense lederundervisninger, hvor man lærte ledere at ”lede” = oversat: ”kontrollere og styre”, men det var forbeholdt de store ledere fra kirken. Men der var også invideret ledere ude fra.

Jeg var nu rykket op i rækkerne. Jeg var blevet kontrolfreak og cellegruppeleder, og med det mener jeg, at Berit og jeg afholdt møder i vores hjem, for det er nemlig det, cellegrupper gør, holder møder i deres private hjem. Som ”leder” skulle jeg lede mødet og efter mødet aflægge rapport til dem over mig: hvem sang for, hvem lavede kaffe, hvem bad vi for og hvorfor, hvem så jeg som potentiel ny cellegruppeleder, når min gruppe bliver for stor og skal deles op – altså alt om mødet i Berits og mit hjem skulle de vide.

Oversat: total kontrol fra lederskabet i kirken, og total kontrol fra mig af medlemmerne i min gruppe, jeg var kirkens lederskabs forlængede kontrolarm, for det var efter hvert eneste møde, jeg skulle aflægge skriftlig rapport til lederskabet i menigheden Bøvl Centret.

Livet blev efterhånden et stort møde, møde i kirken, undervisninger i kirken, møder derhjemme, møder over alt. Så var der arbejdet i kirken, lydmand, skolelærer, Berit og hendes rengøring, pudsningen vinduer, café og kassedame, byggeri, undervisninger.

Vi var så meget inde i kirken, at vi i tanker, sind og sjæl samt virke var mere der end hjemme. Samtaler i hjemmet med gæster blev hurtigt til snak om menigheden og vores tro, vi havde så at sige ikke hjernefred fra kirken. ”Præstens” prædikener og ledernes undervisninger sad i os, det var os. Vi var bundet – og så at sige til tider hver dag. Den dag i dag drømmer jeg om dem og deres møder, og det de gjorde.

Det var tydeligt, at lederskabet ønskede at styre vores liv og gennem celleledere kontrollere dem, de ellers ikke kunne kontrollere. Om så de gjorde det bevidst, ved jeg ikke, om ”præsten” vidste dette, eller om han blot overlod denne tidligere omtalte nye leder fra de varme lande til at lade menigheden være patienter i hendes bibelpraksis, ved jeg heller ikke, men jeg ved, at de gjorde det, bevidst eller ikke.

Præsten fik signaler fra os om, at noget var galt, men han lyttede ikke, han var lederen, færdig slut, og vi menige soldater skulle ikke tro, at vi havde mandat til hverken at råde ham eller hans lederskab, end ikke sige at de tog fejl. Det er den attitude, du ser og mærker i den slags kirker, men aldrig får du dem til at indrømme det – og her taler jeg faktisk generelt, dette er ikke enestående for Bøvl Centret.

Jeg skrev tidligere, at ham den ypperste leder, altså menighedens præst, var det absolutte overhoved. Han prædikede alle de rigtige ord, men det er faktisk ikke let at bevise manipulation. Skal man bevise noget, så kræver det, at de, der af samme grund forlod denne såkaldte ”menighed”, har nosser til at stå frem, men det har de ikke, og det er forståeligt, det tog mig 8 år. Men præsten ville da også bare sige, ”Jeg prædiker da kun det, der står i Bibelen”. Ja, rigtigt, men HVORDAN prædiker han det, der står i Bibelen. Jeg husker ikke, hvor det står, og / eller hvad det hed, og det er også irrelevant, jeg gentager tidligere skrevne, dette er ikke en bibelundervisning, men to mennesker, som er omtalt i Bibelen, bliver slået ihjel af Gud.

De havde forbrudt sig mod Ham. Sådanne vers bruger denne præst til at fortælle, hvad der sker, når man ikke gør, hvad Gud siger. Og Gud siger, at man skal rette sig efter sin leder, og man må ikke stå op mod dem. Prædik det tit nok, råb det tit nok, så tror man da på det, og metoden? Glad, overbevisende, humorfyldt, blikke som siger, ”Jeg taler sandheden”. Denne

manipulation gør, at man ubetinget underkaster sig lederskab, når det prædikes tilstrækkelig mange gange.

Efterfølgende har jeg læst, at man bibelsk godt kan sige en leder imod, og nå ja, så får du lidt undervisning alligevel, men tag det ikke ilde op. Der står i Bibelen, at ”Ældste, som er gode forstandere, fortjener dobbelt agtelse, særlig de, der slider med forkyndelse og undervisning”, Første Timotheusbrev kapitel 5, vers 17. Og det er godt nok, lad os respektere dem, som forsøger at lære dem i salen, hvem Gud egentlig er.

Men så står der i vers 19, at ”Anklager mod en ældste skal du ikke tage imod, hvis der ikke er to eller tre vidner”. Og jeg kan love dig for, at Berit og jeg har mere end tre vidner – og så står der i vers 20, at ”Dem, der forsynder sig, skal du irettesætte i alles påhør til skræk og advarsel for andre”. Læg her igen mærke til, at jeg skriver alle under pseudonym, for jeg er ikke ude på at smadre nogen, som de har smadret os.

Dette er ikke et hævntogt, dette er en historie om mit og min families liv og kampe, som vi ser dem – ikke som de ser dem, men som vi ser dem, Gud velsigne dem. Men de er en del af vores liv, derfor er de også en del af bogen, derfor er de også en del af en families kamp. Herved er der juridisk dækning for min bog og historien heri, Bill, kapitel 4 vers 28.

Berit og jeg fortsatte lidt endnu som tro medlemmer. Og vi havde noget godt kørende nede i vores kælder, for der sad jeg og skrev sange og musik. Jeg springer ikke i historien, men alle disse ting, beskyldninger, arbejde i kirken, lede celler, bygge kirke, alt sammen sker på samme tid. Derfor tager jeg ikke årstal og datoer særlig alvorligt.

Det vigtigste er, at historien fortælles, og som skrevet – og det kan ikke skrives tit nok, så skriver jeg historien først og fremmest for at rense min familie for beskyldninger, særligt mine børn, og hvad kirken OG kommunen angår, Kaj. Jeg vil rense dem for overgreb af alle slags, for ingen anden har villet gøre det. Og i anden række skriver jeg bogen for at fortælle historien, som er tilgivet, men ikke glemt.

Gud ved, at Berit og jeg har konfronteret dem, men de hørte os ikke. Gud ved, at vi har vidner, men de hørte heller ikke på dem. Gud ved, at menigheden ved besked, men heller ikke den lyttede. De ville derfor over for mig og min familie være ligesom

en hedning og en tolder, Mathæus, kapitel 18, find selv versene, men de bandt os, de bandt vores sang, for pålidelige kilder siger, at de advarede mod mig og min familie. I Mathæus kapitel 18, vers 18 står der, hvad Gud mener om det.

Men Berit og jeg gav ikke op, vi var nervøse for at gå fra kirken, ikke blot for det jeg har skrevet, men for det vi mærkede der. Følelsen af kontrol, følelsen af at være overvåget, sandt eller ej, men det er den følelse, som vi og mange andre nu engang havde. Og så havde Berit og jeg en mission, som vi så gerne ville dele med kirken, for måske hvis de sendte os? Tja, hvem ved, men vi øvede en gang hver fjortende dag i vores kælder sammen med de sangere, vi havde slået os sammen med. Det gik godt, det var en god tid, men kun lige indtil løgnen også begyndte at slå ned i sangen. Der skete dengang så mange ting på én gang, at det faktisk ikke er særlig let at skrive ned.

Jeg burde nok gentage, at vi var medlem af Bøvl Centret fra 2002 til 2007. Og at alt det negative sker lige efter hinanden i den sidste halvdel af perioden. De første år fra 02 til 04 har jeg tidligere beskrevet gik godt, men den dejlige tid, hvor vi opbygger gensidig tillid, slutter lidt efter lidt, alle årstal er gennem hele bogen ca. og relativt. De forskellige historier krydser hinanden, sangen, beskyldninger, cellegrupper, ja alt overlapper og krydser hinanden i en stor forvirring. Men det er ligegyldigt, for det er ikke en retssag, jeg forbereder, det er en bog om mit og min families liv og tragedier, det er en bog om **en families pris**. Så jeg vil lige i dette afsnit vende vores sang. Jeg begynder med at fortælle ganske lidt om bandet, som Berit og jeg gik ud og sang sammen med. De var som tidligere beskrevet fra forskellige kirkesamfund, ikke lige pynten på min lederskabs lagkage, men jeg var sikker på, at det var det rigtige. Vi lavede blandt andet en cd sammen. Jeg skrev sangene, og de sang dem, for dengang sang jeg ikke selv.

Jeg havde fra dag ét, hvor sangen kom til mig, den tanke og hjertens brand at stå sammen med nogen. Derfor fandt jeg nogle mennesker, der havde det nogenlunde, som jeg selv havde det. Vi ville bare ud og synge det glade budskab, ikke andet. Og det var i den grad tværkirkeligt, og nej, jeg nævner stadig ingen navne. Du husker kapitel 2 med overgrebene, du

husker anbringelserne, og jeg fortsætter derfor med henblik på at beskytte mig selv og min familie.

Men tilbage til sangen. Bibelen siger, at sangerne går forrest (Salmernes Bog, Salme 68). Jeg ved, at der står i 1. Korinter kapitel 14, vers 26, at ”Én har en salme, en anden en forkyndelse”. Før jeg så meget som blot tænkte på at begynde at skrive kristne sange og melodier, fik jeg i menigheden Bøvl Centret den ene profeti efter den anden. Jeg blev af tilrejsende præster fra England, Irland og Sri Lanka profeteret, at jeg skulle ud med Guds ord. Ikke mindst ham, som første gang profeterede over mig og som var fra Indien, æret være den kære mands minde, sagde til mig, at Berit og jeg sammen skulle synge salmer.

Dengang lo jeg lidt, men efter at alle de andre på forskellige måder havde sagt det samme, om at jeg og Berit skulle stå i tjeneste sammen – og tjenesten var sang, var jeg klar over, at denne lille inder vidste, hvad han talte om.

Han sagde blandt andet, at vi skulle være en del af en forkyndelse, hvor forkynderen med det levende ord forkyndte, og Berit og jeg gennem sangere forkyndte den glade lovsang. Vi skulle altså rejse rundt med det glade budskab, men vi skulle ikke lægge vores sang ned for fødderne af lederskabet. Sangen, sagde han, skulle komme fra Gud, og det gav kamp til strengen. Jeg holdt mig til det, som mit hjerte sagde mig, og det var for mig sandheden, dog en sandhed der på trods af vidner og profetier aldrig ville få kirken med på vognen.

Svaret kom ikke fra kirkens ledere eller kirkens ”præst”, det kom fra selvstudier. Jeg så til Luther, og hvad han gjorde. Jeg læste i Bibelen og kunne ikke finde noget, som sagde min mission imod. Og i øvrigt, det eneste, jeg ville, var at samarbejde.

Berit og jeg har lyttet til flere prædikanter i og fra frikirker, som gerne ynder at citere Luther. Her er, hvad jeg har fundet om ham og sang. Luther sagde, ”Musikken er dronningens klædning, og dronningen er Guds ord. Lovsangen kan bevirke, at Guds ord bliver boende i os.

Man kan ’tygge’ på det igen og igen på en måde, som man ikke vil gøre med en almindelig prædiken”. Og det var jo lige, hvad den lille indiske profet havde sagt os, halleluja for en mand, ham inder-manden. Så til orientering, så var Martin Luther en klog mand, som indtil 18. februar 1546 var tysk munk. Han

blev præst i augustiner-eremitternes orden, som gav ham en grundig katolsk uddannelse, der førte til, at han blev professor ved universitetet i Wittenberg. I 30-års-alderen udviklede han egne teologiske synspunkter om kirkens myndighed.

Han tog afstand fra kirken, som var grobund for reformati-onen og de evangelisk-lutherske kirker. Luthers oversættelse af Bibelen fik stor betydning for det tyske sprog. Hans salmedigtning med ”*Vor Gud*” gjorde han så inspirerede, at det blev til en blomstring af kristen menighedssang, der nu ikke længere behøvedes at blive sunget på latin, men kunne synges på modersmålet.

Berit og jeg havde i frimenigheden Bøvl Centret lært lidt om denne kristne katolske udbryderkonge. Han var jo starten på en helt ny epoke, og frikirkerne i dag havde måske slet ikke eksisteret, om ikke det var for denne Luther. Men det tror jeg ikke, frikirkerne fatter i dag, for de hytter deres eget skind. Men tænk sig at uden Luther, så havde de i dag stået og prædiket på Latin, og hvem i Himmels navn fatter en pap fis af det i dette land? Jeg spørger bare.

Sangen var for Berit og mig vores liv, men det var også en kamp om at få lov til at beholde sangen – eller få lov til at synge. Forestil dig, hvis vi hev præsten ned af podiet og sagde, ”Det du brænder for, kan ikke ske her”, og han brænder om nogen for noget, ikke sandt? Guds ord, eller sådan burde det være. Jeg citerede tidligere fra Mattæus kapitel 18, og her står der ud over disse citater følgende, ”Du må ikke binde munden på en okse”, godt skrevet Bibelforfatter, godt skrevet, og Berit og jeg? Tja, vi ville bare så gerne stå sammen med nogen, som skrevet.

Vi kunne til eksempel kalde os Bøvl koret, for på den måde at fortælle om vores kristne tilhørsforhold. Men ak nej, for en dag, hvor kirken havde afsluttet et stævne, fik jeg religiøse bank. Vi var hyret af kommunen, som vi boede i, til at synge ca. tre kilometer væk fra kirken i den lokale park. Netop den dag viste kirkens ”præst” sit sande kontrolsind. Vi skulle på kl. 15:00 i parken. Og det var tre timer efter, at et stævne i menigheden sluttede, ca. kl. 12:00. Altså overlappede vi ikke hinanden.

Jeg kan tage fejl af selve klokkeslættene – det er lang tid siden, men tidsrummet var rigtig nok uden at gribe ind i kirkens arrangement. Der var rigelig tid til det, vi skulle nå. Men der

manglede to, som vi flere gange ringede til. De havde pludselig lovet præsten at blive i kirken. De i koret, der var fra andre kirkesamfund, var sammen med et par enkelte fra vores kirke mødt op, men de sidste blev holdt tilbage på deres løfter til lederne, om at skulle gøre kirken rent efter stævnet.

Vi ventede og en af sangerne ringede til dem, der ikke var kommet. Sur og gal på mig og i sidste øjeblik ankom de sidste så. Vi nåede få sekunders snak om vores engagements betydning, og vi havde, da dette var et offentligt arrangeret engagement, lovet hinanden at komme, for det havde været noget flovt at skulle pille hele vores lydanlæg væk igen og forlade scenen.

Men da vi stod klar på scenen, nåede jeg lige at fortælle dem, at præsten havde ringet mig op, umiddelbart før jeg selv var kørt hjemmefra. Han var rasende på mig, han skældte ud over, at jeg havde tilladt mig at sige ja til at synge i parken, for jeg kunne risikere, sagde han ikke ordret, men nogenlunde sådan, at trække de mennesker væk, som var til stævne i kirken.

Min telefon ville måbe, hvis den kunne. De ville måske hellere høre os end være i kirken, sagde han. Jeg svarede for første gang min leder igen med et "Vrøvl, menneske", sagde jeg, "Stævnet i kirken er slut, hvad er problemet"? Så fandt han en anden undskyldning for at stoppe vores koncert med at de, som skulle synge og som var i mit band, havde lovet at gøre rent i kirken. Jeg svarede, at der ikke skulle være noget i kirken før ugen efter, og derimellem stod den tom på nær ham og kontorfolkene. Jeg sagde, at jeg kunne komme med hele bandet, alle 12, og rengøre kirken efter koncerten. Så smed han røret på.

Dette var starten på Berits og min så at sige åbenbaring. For nu så vi, hvordan præsten i den grad ville eje alt det, medlemmerne gjorde. Der var ikke plads til, at vi havde en mission. Enten dyrkede man præstens mission, eller også var man ude i kulden. Det bekræftes af denne celleleder undervisning, og efterfølgende rapporter til lederskabet, og pludselig var det, som at vi ikke mere var søstre og brødre. Nej, vi var konkurrenter.

Præstens vrede over at vi sang i parken, tre timer efter kirken stævne var slut, var ikke til at tage fejl af. Og velvidende at Berit og jeg havde det rigtigt dårligt, og at det tog glansen

af vores første offentlige koncert, så ringede han først dagen efter og sagde undskyld. Det såede frygt i vores hjerter, og vi begyndte at være bange for at gøre og sige noget, så det blev herefter aldrig det samme igen.

Berit og jeg sang efterfølgende også sammen med koret til en fødselsdag langt fra, hvor vi boede. En kristen ville have sang og musik – og det fik han. Præsten pyntede på det ved nogle dage efter at sige til mig, at han nu vidste, at min sang var fra Gud! Flere år efter jeg var begyndt at bede om støtte og om at blive brugt, anerkendte han mig.

Jeg havde i den grad vist min troskab, og det samme havde Berit og Kaj. Jeg, der sammen med min familie havde knoklet hundrede af timer for ham og 24/7 stået til rådighed, var først nu fundet tung nok efter i flere år at være blevet vejret for let til at synge for Gud. Han sagde, at han havde snakket med lederne fra de kirker, som han var i fællesskab og union med, og de havde så åbenbart godkendt min sang som værende hellig nok til at være i deres selskab. Præsten udtrykte endvidere, at han overvejede at tage mig med ud i de kirker, hvor han gæstepredikede, og så skulle jeg synge der. Men det var for sent, skaden var sket, og koret blev mindre, så det blev aldrig til noget. For her begyndte et mareridt af de helt store, der var noget galt i kirken, det kunne Berit og jeg mærke.

Alf, vores dejlige ven, der mange gange og gerne kørte helt fra sydhavsøerne til vestkysten for at deltage i kirkens stævner, sagde også, at der var noget galt. Alf var i mellemtiden blevet døbt og blevet medlem af kirken Bøvl Centret, men nu stod han stærkt tvivlende over for, om det nu også var Guds eller ledernes kirke. Berit og jeg så sammen med Alf, at der blev bygget af sten og ikke af kød og blod. Det samme gjorde Sven og andre fra kirken, herunder skolelederne Janni og Henry.

Og så er det tid til en sang. I en moderne Country & Western Pinkeling rytme skrev jeg ud fra Johannes kapitel 14, vers 15 sangen ”Substitute”. Det er glade, men rolige rytmer, som jeg har set og hørt gå lige ind i hjertet på dem, der lytter til det. Jeg tænkte på, at Gud jo i grunden har sendt en slags stedfortræder for Jesus, der jo, hvis vi troede på Ham og elskede Ham, ville bede Gud om det. Jeg gør igen opmærksom på, at alle digte såvel som sange er (C) Copyright ‘ed.

Omkvæd

He asked his Father to send a Substitute,
And he called him Spirit, Spirit a Holy One of truth.
He once said, keep my commandments and love me
Therefore I sing as lightning, Jesus Your message hits my heart

Vers 1

God has sent us a Spokesman
For Jesus, He died for us
So naturally, He took His Son back home,
I have read in the Gospel
That Jesus comes back one day,
For now, I have his Substitute

Vers 2

I can live with a Substitute
He came to me with truth
About how I come up to the Lord
For I have read in the Gospel
My Jesus will call on me
For now, I have his substitute

Vers 3

I'll be waiting for my Jesus
I pray, that He will show himself
For me, and guide me through my life
I can read in John fourteen
The Holy Spirit is from God
for now I have a Substitute

Vers 4

I've been singing a song for you
About our Saviour man
And why God sent a Substitute
And I can tell you that Jesus
The Holy Spirit, Father, God is one,
And there my heart belongs

Ovenstående omhandlende koncerten i den lokale park gør det

let for mig at afslutte historien om vores sang, så de næste par afsnit handler om netop sangen, og hvad vi brugte den til. Men først, jeg vil gerne undgå så mange gentagelser i denne bog, som det er mig muligt, men nogle gange er det nødvendigt at gentage, som skrevet, som tidligere skrevet osv.

Men det er mig magtpåleggende at gentage dette fra forfatterens forord. Der står, ”Jeg vil i denne bog for første gang i mit liv ikke være bange. Jeg vil heller ikke være bange for de løgne, de har fortalt om mig og min familie, men måske skulle de, jeg skriver om, granske deres sind for den sandhed, jeg fortæller om dem, for de trænger virkelig til selvransagelse”. Og det mener jeg. For min sang, som skulle glæde mennesker, blev i stedet et våbenskjold, men også et våben.

Det var som Berits og mine sang-gener var dømt til at dø en religiøs død. Jeg havde Henry til at rette sangene. Jeg havde også hans ord for, at de var gode, og han er om nogen kristen tro mod sin tro og sin Gud.

Og sangen blev brugt til andet end at synge ud. Den blev brugt til at hjælpe mennesker såvel. Jeg husker til eksempel, at jeg det år, hvor jeg første gang blev opereret i mit hjerte, lå på hospitalsstuen og hørte om den forfærdelige katastrofe, som havde ramt Sydøstasien, særligt Sri Lanka, hvor jeg ganske godt kendte en præst fra.

Af en eller anden grund, måske mit kendskab til denne Sri Lanka præst, måske fordi jeg af en eller anden grund med det samme vidste, at mit præstebekendtskab tilhørte det område, som var ramt, følte jeg, at jeg måtte gøre noget. Mange andre ville måske gøre noget, men lige meget, jeg måtte gøre noget. Jeg sagde derfor til lægen, at jeg måtte se at blive rask, for jeg skulle ud og hjælpe. Og da jeg kom ud, begyndte jeg med det samme at ansøge om tilladelse til at samle ind, og den fik jeg. Jeg fik et konserverdåsefirma til at sponsorere lukkede konserverdåser med en revne til at putte penge i, et trykkeri til at lave labels, og så var det bare om at komme i gang.

Jeg opstillede dåserne mange steder, banker, værtshuse, forretninger, supermarkeder mv. Og det lykkedes mig gennem min sang at gøre opmærksom på det, og gennem manuel hårdt arbejde at udføre min mission, og jeg kunne derfor give et anseeligt beløb til de nødlidende. Jeg blev interviewet til radio og

TV 2, og hu hej, hvor det gik. Jeg kunne sende penge direkte til området, helt ubeskåret og helt uden administrationsgebyrer. De led virkelig, for den store tsunami havde smadret alt. Og da indsamlingen var færdig og politiet, som loven påskriver, havde godkendt regnskabet, var der løbet mere end 40 tusinde kroner gennem kontoen.

Præsten i Bøvl Centret og hans lederskab bakkede flot op om min indsamling. Jeg havde også – modsat min mission med min sang – så at sige lagt det ned for deres fødder. Jeg spillede med helt åbne kort, men da de selv skulle til Sri Lanka, blandt andet som gæstepredikanter, så var det ledere fra kirken og absolut ikke undertegnede, man ønskede skulle med. Jeg syntes, at det kunne have været sjovt at se resultatet fra de mange indsamlede penge. Kirken fik æren af indsamlingen, og i grunden er det såmænd godt nok, for lige meget hvem der spurgte mig om, hvem som stod bag mig, så sagde jeg altid Bøvl Centret.

I grunden så var indsamlingen jo også i kirkens favør i forbindelse med, at det var et medlem fra kirken, nemlig undertegnede, der samlede ind. Men på trods af det, så var det altså ikke kirken, som lavede arbejdet. Det var ikke dem, som brugte mange førtidspensionspenge på at køre mange kilometer for at samle ind, indsendte tilladelser fra politiet, snakke en vis lejemsgedel i laser for på tv og radiointerviews at reklamere for det. Det var undertegnede og frue, der fandt firmaer, som var villige til at sponsorere indsamlingsbøtter, det var undertegnede, der gjorde alt arbejdet inklusive at oprette den særlige lovpligtige indsamlingsbankkonto, som stod i mit navn med mig som ansvarsindehaver.

Det var Berit, der lavede regnskabet til Politiet, som selvfølgelig godkendte dette. Men dengang som nu ser jeg således på det, at selv om min kirke ganske godt vidste, at jeg holdt meget af den præst, som de skulle til Sri Lanka og besøge, så valgte dette lederskab at fravælge mig som rejsepartner, for jeg var jo ikke en af dem. Men hvad skal jeg sige til det? Mange fra kirken spurgte mig hele tiden om, hvorfor jeg ikke var med. Mit svar var i solidaritet med lederskabet, at jeg ikke selv ønskede at rejse med, men det var en løgn fra mig, jeg havde en ganske anden grund til ikke at presse på for at komme med dem.

Havde jeg fået tilbuddet, så ville jeg have spurgt dem om, hvor meget billetten kostede. Og skulle kirken betale, så ville jeg have sagt, ”Læg beløbet oven i indsamlingen, det er bedre, de går til nødhjælp end til et luksussæde på en jumbo jet”. Skulle jeg selv have betalt, så ville jeg have spurgt venner og bekendte, om de økonomisk ville hjælpe til rejsen, for så der efter at smide DE penge i indsamlingen.

Så når alt kommer til alt, så var jeg alligevel ikke kommet med. Men ret skal være ret, ikke sandt? For mig var det at beløbet nåede frem, det som betød mest. Men at lederskabet ikke spildte mig en tanke, gør mig da lidt ked af det. De kunne i det mindste have spurgt. Og mange, rigtig mange fra kirken sagde til mig, ”Hvorfor er du ikke med i Sri Lanka”? Men over for lederne sagde de selvfølgelig intet.

I den efterfølgende tid blev sangen for mig en slags våben-skjold mod modstanderne – og et våben mod ledere, som ikke billigede det, som jeg gjorde, for som tidligere nævnt, sangen havde jeg nemlig ikke lagt ned for deres fødder. Grunden til det var for mig OG Berit lige til, ser du, køret var tværkirke- ligt, og det var absolut ikke i kirkens kridthus, at nogen kor-medlemmer kom fra fremmede kirker. Så et par ledere med præsten i spidsen ønskede – de få gange vi sang i kirken – ikke, at medlemmer af andre kirkesamfund skulle stå på Bøvl Centrets podie, men ved en enkelt lejlighed stod vi der alle sammen. Lydmanden Sven havde sammen med mig fået engageret et kendt kristent band. Medlemmerne herfra var kendt, så vidt jeg er orienteret, i Indre Missions kredse.

Her var mit band opvarmning for deres koncert i Bøvl Centret, og det er jeg præsten taknemlig for. Vi afsluttede deres koncert med et fællesnummer, nemlig ”Oh Store Gud” i en rap Country & Western rytme. Med andre ord rokkede vi salen, tak Bøvl Center, det var en oplevelse. Og det giver mig anledning til at indskyde, at denne bog, som rygter vil vide, ikke handler om Bøvl Centret, men om mit og min families liv, som de jo er en del af. Fokus er på os og vores tragedier – ikke på dem. Dette er min erindringsbog – med digte og sange. Altså til de stupide gentager jeg, dette er min erindringsbog – med digte og sange.

Men tiden efter indsamlinger og andre intriger blev en svær tid for Berit og mig. Og det var derfor, at sangen på den måde

blev et skjold, for det var den, vi gemte os bag. I sangen havde vi glæde og smil, sangen var og er for os et udtryk for, hvad Gud gør i vores liv. Derfor blev den en selvfølgelighed for os, men desværre, så nåede intriger, sladder og løgne også ind i vores sang, som jeg set i bakspejlet mistænker, og jeg gentager, mistænker dem for at forsøge at ødelægge. Og det blev værre endnu, for vores øvelser blev et rent mareridt. Jeg fornemmede, at et par af damerne havde talt med præsten, for pludselig kom de til en øve-aften og dikterede mig til at kontrollere et af medlemmerne i koret. Denne person, som jeg skulle kontrollere, stank af spiritus, sagde de.

Jeg skulle som leder irttesætte hende. Jeg skulle, som de udtrykte det, gå ind i hendes privatliv og tale ind til hende. Undskyld jeg lige skriver idioter, nå videre. Netop ordet leder er grobund for denne mistanke, som jeg havde mod lederskabet i Bøvl Centret om at ville stoppe min mission. For alle i mit kor vidste, at jeg ikke så mig selv som en leder, jeg spurgte dem altid til råds om for eksempel rytmer til nye sange, de var lige så meget med, som jeg var. Og jeg gentager igen, mistanke, men præsten og lederskabet vidste for det første, at jeg ikke anså mig selv som en leder, og for det andet så kunne jeg ikke fordrage dette ord, leder. Grunden til det er, som jeg ser det, et misbrug af ordet leder fra kirkens side. Ordet var for mig og mange andre blevet indbegrebet af kontrol og manipulation, og i øvrigt så vidste jeg, at deres påstande ikke passede.

Damen, de angreb, drak ikke til øvningen, før eller efter, ej heller ved offentlige sangaftner. Hun var og er uskyldig i anklagen, men hun var ikke medlem af Bøvl Centret, ups, ikke sandt? Jeg tog selvklart vedkommende i en venskabelig snak og fik vished om, at hun var ædruelig. Jeg fortalte hende om beskyldningerne mod hende, som hun kun kunne sige nå til. Hvad andet er der at sige til sådan en gang religiøs vås. Og stolede de så lidt på mig, at jeg bag deres ryg skulle have lukket en dranker ind i koret? Nej, men der var faktisk tidligere drankere, men ikke drankere i mit kor.

Jeg fornemmede, at en ikke-Bøvl-Center kristen ikke var velkommen. De sagde det ikke med ord, de smilede til de fremmede, de var søde og venlige, men i deres handlinger og måde

at være på stank de ud af munden. Jeg skulle ifølge præsten helst ikke stå på scenen med dem i hans kirke. Og her kunne jeg fortælle en lang historie om en meget kær ven, som kom fra Afrika, en præst af de helt gode. Han var med i koret, men blev af præsten i Bøvl Centret dømt ude. Han havde skabt problemer for lederskabet, og så måtte jeg ikke tage ham med på scenen. Jeg måtte smide ham ud af koret.

Min ven fra Afrika måtte da godt øve i mit hjem, sagde præsten, men til hvad nytte, hvis han ikke måtte synge derude sammen med os andre. Det er, hvad der sker, når man sætter sig op mod præsten og hans disciple. Men skulle jeg skrive hele historien, så ville der være mindst 50 sider ekstra, og den går ikke, for jeg skriver stadig en erindringsbog om mit og min families liv. Det er ud fra vores side af sagerne, jeg skriver – ikke, som de allerede tror – en bog om Bøvl Centret. Den fokus får de ikke af mig. Så snakken løb rundt i koret, diskussioner om hvad vi kunne tillade os og ikke tillade os. Må man ryge i koret, må man snuppe en lille rødvin til bøffen, hvad må man i det hele taget?

Anden bølge af angreb kom, da den lille pige, som jeg tidligere omtalte havde siddet på skødet af vores søn, Kaj, blev medlem af koret. Hun var for ung, sagde de, men hendes far, bygmesteren kom med hende hver øve-aften, og hentede hende igen. Og underligt nok, så havde han intet imod, at hun var i selskab med Kaj, hmmm.

Den lille pige var så glad og sang i øvrigt godt, men en dag græd hun. Jeg spurgte hende, hvorfor hun græd, for hun så samtidig glad ud. Hun svarede, at hun var så glad for, at jeg ville have hende med i koret, og at hun, når hun sammen med koret øvede i vores kælder, følte et meget stort nærvær med Gud, og det gjorde hende lykkelig.

Herregud, pigen havde som skrevet mistet sin mor. Hun havde en stor evne, men også en stor passion for at synge, og så en dag havde hun været til møde med præsten, og ligesom med damen med spiritussen kom endnu en løgn frem. Så om præsten forfulgte enten mig eller bare min sang, ved jeg ikke, men noget galt var der, for pigen var bange for mig, sagde præsten til mig. Jeg spørger i dag, hvorfor kom hun troligt til hver eneste øve-aften og engagement?

Præsten havde – ifølge pigen selv – udspurgt hende om vores øve-aftener, så her blev det klokkeklart for mig, at præsten ikke stolede en meter på mig. Han fornemmede nok, at jeg måske var på vej væk fra kirken, og ja, tankerne strejfede mig, for i den periode skete der meget. Lydmand Sven udtrykte utilfredshed med kirken, som han sagde var kontrollerende og manipulerende. Han og jeg græd tit ud ved hinandens skuldre, og jeg fik ham da også til at komme tilbage til Bøvl Centret en dag, han forlod det. Så ja, vi talte meget sammen, og vi er den dag i dag stadig helt enige, men han talte også sammen med præsten, der også kunne se på ham, at der var et eller andet i gære.

Jeg var nu helt klar over, at jeg var udset som synderen, og så kan præsten sige imod og undskyldte nok så mange gange, dette er sandheden om en fra ham sagt lodret usandhed. Pigen, der på øve-aftenerne havde fået følelserne helt op på det positive kogepunkt, havde haft en samtale med præsten, hvor hun fortalte dette, men præsten, ups jeg glemte lige to tegn, ”præsten”, sagde senere til mig, at pigen var kommet til ham og havde grædt, fordi hun var bange for mig.

Sandheden er nogle år senere – ifølge pigen selv, der nu er voksen – at præsten havde indkaldt hende til møde, hvor han havde udspurgt hende om mig og mit band. Hendes følelser kunne ses på pigen, og præsten omlagde dette til egen vinding. Jeg ser det, som at præsten udspionerede koret, for koret hørte til uden for hans rækkevidde i vores kælder, så han havde ingen kontrol med mig og min elskede mere.

Der var pludselig fra korets side ingen respekt for, at Berit og jeg havde betalt alt, men hvorfor skulle de respektere det, når de, som vi tror, fik andre ordrer fra kirken? Berit og jeg havde ud af vores førtidspension indkøbt alt. Vi havde på intet tidspunkt fået – eller for den sags skyld bedt om – kirkens hjælp. Min skat og jeg indkøbte højtalere, mikser, 15 mikrofoner med stativer og ledninger, teknik, kabler, scene bokse.

Vi havde ud af vores egen pension købt for godt hundrede tusinde kroner. Respekten – eller mangel på samme – kom blandt andet til udtryk en dag, vores mikser brændte sammen, og jeg havde indkøbt en ny. Jeg havde ikke bedt dem om noget, andet end jeg sagde, at det altså nu var temmelig dyrt for Berit

og mig. Jeg sagde, at det var helt frivilligt, om de ville støtte os, og satte en bøsse på vores øvelokales bord med påskriften, ”Indsamling til mikser”. Straks forlangte nogle af kormedlemmerne regnskab for vores anlæg.

Berit og jeg tænkte begge, ”Hvor har de det fra”? – og hvad skyldtes det? De har jo intet betalt af det udstyr, de selv sled temmelig meget på, og vi havde ikke bedt dem om det. Men hvad, jeg havde sådan set ikke noget imod, at give dem et regnskab, men hvorfor skulle jeg? Berit og jeg var dem – og dem alene – som havde betalt dette gilde, ikke koret. Jeg SÅ virkelig ingen grund til at stå til regnskab for andre end Berit og mig selv.

Det var sådan, at når koret skulle ud og synge, så skulle vi bruge et lydanlæg, sådan er det da bare. Så Berit og jeg betalte og købte nyt, samt fik repareret det ødelagte, efterhånden som der var behov for det, så hvad havde de lige gang i? Hvem stod i baggrunden og bagte på kagen? Min mistanke om, at netop én stod bag, var blevet forstærket allerede efter tidligere omtalte løgne om den grædende pige og damen med spiritussen i blodet, og det gjorde, at jeg sagde blankt nej.

Jeg skulle have givet dem adgang til vores private bankkonti, hvis jeg havde tilladt dem at rode i Berits og mit regnskab, og så godt spillede jeg altså ikke på klaver. På nogle uger kom der nogle få hundrede kroner i kassen. Jeg er glad for en femmer, for det viser deres interesse, men én af medlemmerne sagde, at han ikke ville mere, han nedlagde pludselig påstand om, at de andre i koret var bange for mig, og der blev jeg selv bange.

Jeg blev virkelig ræd, for hvad der nu skulle ske, hvad var det for beskyldninger, som de gik og bagte på? Jeg har tidligere beskrevet, at min tillid til mennesker efter retssagerne og anbringelserne enten var væk, eller frataget mig, men her kom der pludselig beskyldninger fra mennesker, der – efter al vores tidligere traumatiserede baggrund – havde hjulpet mig og min familie med at genoprette tillid til mine medmennesker. Det havde jeg svært ved at kapere, de var mine venner, og så stod en af dem og sagde, at alle sammen var bange for mig, hvad var det for et dyr, de var ude på at gøre mig til? Jeg græd, og jeg var meget ulykkelig, men det sked de højt og flot på, og trøst var en by i Rusland.

Jeg fandt ud af, at nogle af de ting, de kunne bruge som undskyldning mod mig, var at jeg var tro mod løfter. Når de lovede at komme, så forventede jeg, at de kom, om ikke andet så ringede i god tid og afmeldte. En af de få regler hele koret selv var med til at lave, var at øvning umiddelbart FØR en koncert var obligatorisk, man skulle møde til disse øvninger, ellers kunne man ikke deltage i koncerten.

Til eksempel så sang vi i en kirke (ikke min). Her var der en fra koret, som ikke var kommet til øvning før denne, ej heller havde vedkommende ringet og afmeldt, men hun kom til gengæld i kirken. Her stillede hun sig op på scenen og begyndte uden tøven at synge med.

Vi skulle synge en sang, som hun på grund af den manglende øvning ikke havde hørt, og her stod hun så og mumlede i mikrofonen, ikke godt. De andre i koret var sure over det, og de påtalte det retfærdigt nok ved næste øve-aften, men de glemte at bakke mig op, da lokummet brændte. Nøglen sad nu indvendigt og jeg skulle selv slukke den brand, de andre havde påsat, og sangen blev derfor som skrevet en kamp i stedet for en glæde.

Diskussioner og løgn svirrede i luften fra kormedlemmerne, men at kormedlemmer skulle være bange for mig? Vorherre bevares, denne regel om at komme til øvning var saglig nok, men ikke lavet af mig, men i enighed af selve koret. Men halleluja, hvor det går. Koret kom en dag til øvning, og igen manglede der en. Vi ventede og ventede, faktisk i en hel time ventede vi. Her skulle vi også ud og synge, så én fra koret ringede til hende (altså ikke mig – og heller ikke på min befaling), men helt frivilligt var det én fra koret, der ringede for at høre, hvor hun blev af, men hun svarede, at hun ikke var kommet på grund af hendes mors fødselsdag. Jeg fik telefonen og sagde, at det da var helt ok, koret er da ingen tvang.

Hun kunne nu godt have ringet afbud, for vi ventede på hende. Til hver øvning havde Berit båret kopper, kaffe og kager ned ad trappen, og brugt lang tid på at lave det hyggeligt for os, så at ringe afbud er da normalt, og jeg ville da sige, at hvis de bare blev væk uden at ringe, så gjorde de da Berit, som stod med kaffe og kage, rent til grin.

Men for at afslutte ovenstående. Efter at vi havde ventet en time, havde ringet og fået svar, og sagt at det da var ok, at hun ikke kom, så stod denne dame alligevel pludselig i døren og sagde, at hun nu alligevel ville øve med. Jeg sagde, at hun ikke behøvede, men hun ville.

Ok, vi øvede og glemte alt om det, men jeg mærkede kirkens øjne ned af ryggen på mig som stikkende pile. Jeg fik at vide, at også hun var bange for mig, og at det var derfor, hun alligevel kom. Og så var det nok, hvad i hede hule xxxxxx skete der lige? Hvor havde de det fra? Hvem såede sådan noget i deres hjerter? Igen var jeg helt ude af den, dette var godt nok beskyldninger og angreb mod mig, så det ville noget, og det måtte stoppe, for nu kunne jeg ikke mere. Man insinuerede fra kirken, som man igen havde henvendt sig til, at jeg havde tvunget hende til at komme.

Selv min elskede ven og lydmand blev gal på mig. Han hørte deres side af sagen og aldrig min, han sendte mig en mail, hvor han beskrev situationen, som åbenbart også var kommet ham for øre. Der stod uden at citere nogenlunde således: han ville på grund af den behandling, som jeg ifølge hans kilder havde givet netop denne dame – som i øvrigt var fra et afrikansk land – ikke længere kunne være min lydmand, og at han aldrig nogensinde ville lave lyd for mig mere.

Netop reaktionen fra min – den dag i dag – ven beviser, at sladderer huserede ikke kun hos den enkelte, men også i resten af menigheden, men hvem er så ondskabsfuld, for nu havde de også infiltreret mine bedste venner, hvem? Hvorfor skulle jeg have beskyldninger så grove, hvorfor? Uden at beskyldte nogen for noget, så tror jeg, at kun ”præsten” kan svare på det.

Der blev simpelthen snakket om mig bag min ryg, og snakken kom fra ”kristne mennesker”. Og præsten? Netop han burde – om nogen – have taget os i forsvar, men vi havde på intet tidspunkt hans støtte, jeg fatter den dag i dag ikke, hvorfor han ikke bare smed Berit og mig ud af hans sten på sten byggede ”kirke”, for vi var jo nogle forfærdelige mennesker.

Han åd al sladderer råt, og ikke en eneste fra koret, ikke én fra kirken eller lydvennen ELLER ”præsten” spurgte mig på noget tidspunkt om min side af sagen, eller blot spurgte om rygterne talte sandt, ingen, Berit og jeg stod mutters alene, og

så undrede præsten sig over, at vi senere gik fra kirken? Helt ærligt salmehøker, vågn op.

Så nu har lydmanden, præsten, og alle de andre så også min side af denne sag, en sag ud af mange, en sag om sladder, som de og ingen anden opbyggede om en i forvejen fyldt-op-til-randen såkaldt kristen ”bror”. Da jeg fik sagen fremlagt af præsten, som jeg stærkt har på følelsen af, at mindst tre kormedlemmer var begyndt at aflægge rapport til, var det for ham indlysende, at jeg var skurken, ingen troede på mig.

Den lille pige er bange for dig, sagde præsten, han spurgte ikke, han sagde, og hans sagte ord er lov og sandhed, så jeg gav simpelt hen op med at kæmpe, og ja, lederskabet vidste alt, som Berit og jeg foretog os. Det begrundede jeg blandt andet med, at præsten tilsyneladende vidste alt, som foregik i min kælder, hvilket bl.a. bevises gennem historien om damen sammen med den om lillepigen, der var ”bange for mig”. Han kunne kun vide dette, hvis han havde en spion i min kælder.

Berit og jeg stod uden forsvar, og problemet var, at ingen, hverken præsten eller dem, der kaldte sig for mine venner, troede på mig. Jeg var ved at blive skubbet ud af kirken. Berit, jeg og vores drenge var som præsten fra Afrika ved at blive skubbet ud, vi havde åbenbart voldt dem problemer, og så skulle vi amputeres fra den kristne familie. Så sangen og koret led som tidligere skrevet en religiøs død. På et sidste møde, hvor man igen forlangte regnskab, og at jeg som leder skulle irttesætte den omtalte dame, som skulle lugte af spiritus, sagde jeg stop. De omtalte mig som leder? Hvor havde de det fra? Jeg har et godt gæt, men lad det ligge.

Jeg ved, at ordet leder havde dem fra koret aldrig selv fundet på at kalde mig, for de vidste, at jeg ikke kunne lide det. Jeg sagde den aften til dem, ”I er fyret, jeg opretter et nyt kor, og dem af jer, der vil være en del af det, kan komme på tirsdag”. Jeg sagde, at det nye kor ville blive uden løgn og ballade, og ikke ledet fra kirken.

Der kom én, og denne ene var den eneste af dem fra koret, der stod uden for frikirke sammenhæng, og det siger jo en del om de løgne, de andre kom med. Og den ene var såmænd damen, som de beskyldte for at lugte af spiritus. Koret blev til en trio med navnet Bill og tøserne, som bestod af Berit, den

ædruelige dame, undertegnede og vores lydanlæg. Til sidst i dette afsnit, der var ÉN leder i Bøvl Centret, der over for mig sagde, at mit tværkirkelige kor ville bygge bro mellem frikirkerne, tak for det.

Kirken var efter at have hyret ekstreme ledere blevet en kirke, der byggede huse og ikke kirke. Jeg ved, at dette lyder som et angreb på dem, men i grunden kan du opfatte det, som du vil. Jeg skriver historien, som vi ser den. Jeg angriber ingen, jeg ved, at mange er bange for disse ledere, og netop frygten er et effektivt våben at bruge. De brugte det mod mig for at skille mit kor ad, og det lykkedes dem.

Så jo, jeg ved, at der sidder flere derude, der er enige med mig i at påstå, at kirkens ledere, og især ”præsten”, er kontrol-freaks, men ikke selv vil stå frem. Jeg synes, at de er nogle vat-pikke, for de lader det ske. Sådan er det, og til de personer, så ofrede jeg alt for det, I var enige i, og hvor er I så henne i dag? Disse ledere skifter mellem at være bestemmende og strenge til at være søde og rare at tale med. De er simpelthen ikke til at finde ud af. Og ja, jeg HAR hørt fra flere, der er kørt ned til sokkeholderne af præstens religiøse mongo-djongo klap-hat-teologi, men når jeg spørger dem i dag, så tør de ikke stå frem. Ikke engang selv om jeg skriver dem under pseudonym. ”Vi skal bo i byen”, siger nogle af dem, og jeg forstår dem faktisk så godt. Det er heller ikke let for mig at stå frem, men nå nej, det kan jeg jo ikke, for så røber jeg bare dem, så også jeg er for deres skyld under pseudonym, øv.

Det er jo sådan, at uanset pseudonymet så er der altid én, der finder ud af, hvem jeg er, og derved også hvem jeg skriver om. Men det må jeg leve med, juridisk kan de intet gøre, og jeg fortryder intet. Så jeg skriver her lidt om, hvordan JEG så kirken og hvordan den kunne betale sine regninger, for byggeriet kostede nok noget i retning af syv millioner kroner, ved det ikke helt, så det er kun et kvalificeret gæt. Men jeg påstår, at denne Bøvl Centret i stedet for at bygge kirke af kød og blod, byggede store villaer til lederne, og måske til nogle få betroede.

Man byggede børnehaver, skole, vuggestue og store flotte huse med garager til præsten. Så ja, det var sten, man byggede. Husk på, at jeg tidligere har skrevet, at vi var flere, der advarede præsten, der til at starte med i mine øjne havde verdens bedst

mission. Vi sagde, ”Pas nu på den lille kirke, lad ikke størrelsen på bygningen blive det vigtigste i livet, lad ikke antallet af medlemmer være det vigtigste i livet. Se på hvor mange der gennem Jesus finder Gud, for det er det, som er det vigtigste i livet”.

Men dem der knoklede for ham, os han kunne ringe efter 24/7, stolede han ikke nok på til at lytte efter. Berit og jeg fortryder ikke en meter, at vi stod der for ham præsten, slet ikke, for på det tidspunkt byggede vi sammen med ham på noget godt, han lavede så at sige et solidt fundament. Men det han byggede oven på, det var sat sammen med almindelig klisterbånd / tape, som nu og da skulle udskiftes. Han var løbet tør for cement til at holde sammen på stenene.

Nu er vi væk, os der som så mange andre hjalp denne ”præst”, og det skyldes den der tape, som bygningen var sat sammen med. Tapen kunne ikke holde, stenene begyndte at falde af, bygningen vaklede, for at tjene penge var mere vigtig i livet end livet selv. Men han så det ikke, og hvad, vi var jo ikke i lederskabet, så hvad var vores ord værd? Og han ser det heller ikke i dag.

De sten som på sten blev lagt, dem som er tilbage, er så vidt jeg er orienteret her 8 år efter i 2015, aldrig blevet afløst af kød og blod. Det er nu, hvor jeg skriver denne bog, 8 år siden Berit og jeg forlod kirken, men vi hører nu og da om dem. Men hvordan kan man bygge en kirke på den måde? Ganske let, man skal kende de rigtige mennesker, være lidt af en filur, smile til de rigtige bankbestyrere. Man skal være venner med en murermester, der er villig til at smide en masse penge i projektet, og selvfølgelig bygge billigt. Og man skal kunne sælge ideen til medlemmerne, og med lovning om, at de kan trække det fra i skat, indhente tiende og gaver fra dem.

Så skal man bygge en masse andre skattefradragsberettiget bygninger, så som skoler mv. og leje kirkens lokaler ud til dem. Stable nogle foreninger på benene, så man kan flytte lidt rundt med pengegaver, som man igen kan fratække, det er den korte måde at skrive det på, men også lovligt nok gjort af dem.

Og nå, ja da, det at hente gode gamle skatte og afgiftsbelastede danske kroner fra medlemmerne er da i sig selv ok. Kirken skal jo betales, men så stor? Uden grundlag for at bygge og

bygge? Nej, for den gamle kirke var ikke engang fyldt op, men det er nok bare mig.

Ser du, mine oplysninger siger, at denne murermester ikke kun havde købt grunden til kirken, men han var for præsten også en meget stor økonomisk støtte til skolen, børnehaven, vuggestuen og foreningerne, som han var i bestyrelsen for. Så kan man, når man taler skattefradrag, se for sig, at man giver gaver til en af kirkens foreninger, som trækker det fra, som så giver gaver til kirken, som så giver gaver til skole og så videre og så videre, sikke et fradragsmekka.

Så er der den med en frikirke, en sådan er underlagt foreningsloven, og en forening er ikke industri, så den grund, jeg før fortalte om, og som var opkøbt af kirkens bygmester, står ifølge mine oplysninger et bogforlag som ejer af. Så med forlaget, som udlejer, indrettes lokalerne til kirken, så var det legaliseret, og med et medlemstal på ca. 100 var det lovligt for medlemmerne at fratække en del af deres gaver og tiende til kirken. Den gamle bygning kunne rumme ca. 200 mennesker.

I den nye bygning er der plads til ca. fem hundrede, og det er kun cirkatal, men med et medlemstal svingende mellem et hundrede og et hundrede og tyve stod det med det store lokale og de mange tomme sæder klart for mig, at dette var sten, der blev bygget. Så kan man jo lege med ord ikke sandt, jeg siger kirke, du siger forening, sjovt ikke, for det er som skrevet foreningsloven og ikke kirkeloven, en sådan ”kirke” hører ind under, og så kommer vi jo frem til, at i både lovens forstand, men også i min, så er dette Bøvl Center ikke andet end en forening.

Kirken udlejer så gymnastiksalen og køkkenet til skolen, vi er jo en stor familie, ikke sandt? Og jeg fortæller dig gerne, hvor Berit og jeg smed vores skattefradrag henne – og uden at anklage dem for noget som helst. I Bøvl Centret du, i Bøvl Centret, og hvem tror du betaler for det? Det gør du, ven, det gør alle skattebetalende danskere, så kirkeskat til folkekirken? Jeg tager en griner, det er da promiller, du.

Og igen, at jeg skriver et par enkelte afsnit om dette, det gør jeg, for at kirkens økonomi jo også var en del af Berits og mit liv. Og for at fortælle dig, hvordan frikirker økonomisk fungerer, men ikke alle, husk det, ikke alle, og jeg er da også ked af,

hvis de føler sig afsløret af mig. Og dog. Nå, men set i bakspejlet, så var det set med vores og mange andres øjne for lederne mere vigtig med store regnskaber og byggerier end at tage sig af menigheden, så som for eksempel mennesker, der havde det svært, og som de lod i stikken. Hvis man faldt, var der ingen til at gribe. ”Når et lem lider på legemet, så lider vi alle”, sagde ”præsten”. Jesu legeme mente han.

Præstens ordsprog fik jeg hurtigt ændret, for det blev for mig og min familie hurtigt til, at ”Når et lem lider på legemet, så amputerer vi det”. Jeg kan til eksempel gå lidt tilbage. Jeg skrev tidligere om disse cellegrupper. De var fra starten af kirken historie helt fantastiske. Vi kom hinanden ved, vi var venner og brødre, men da det nye lederskab blev indsat, så opløste de cellegrupperne. De lod det stå uvis hen i ca. et år, før så at åbne cellerne igen – denne gang med mere lederkontrol. En udenlandsk dame oprettede cellerne efter hendes lands og hendes kirkes normer, og jeg taler her om total kontrol.

Jeg var som tidligere skrevet leder i en sådan celle, hvor jeg efter hvert møde skulle udfylde udførlige rapporter til kirkens lederskab, selv vores eget private hjem var derved nu under kirkens ledelse. Så når cellemedlemmerne holdes i celleleders snor, så holdes de derved også i kirkens lederskabs snor. Kontrolløren kontrolleres af kontrollererne i kirken, så jeg kan kun se det på den måde, at de udelukkende opløste de gamle cellegrupper, for at de ikke var under tilstrækkelig kirkelederkontrol.

Og IGEN NEJ, dette er ikke en bog om dem, men vores liv. Derfor skriver jeg også grundene til, at vi skred fra dem. Og mange er enige med mig, mange har sagt dette til mig, før jeg selv sagde det, så det er ikke min idé eller noget, jeg har fundet på. Men de tør ikke bakke mig op. At jeg åbent skriver om kirken, er et produkt af blandt andet min lydmands holdninger, som jeg så deler. Det er fleres holdninger, men Berit, jeg og vores drenge har før stået helt alene, så jeg kan advare, for der er, hvad Bøvl Centret angår, endnu et chok i vente.

Altså, da man var helt sikker på, at de gamle grupper var helt døde, og medlemmerne kun fik deres åndelige kontrollerende føde i kirken, så oprettede de nye og mere lederkontrollerede grupper. En proces, som ikke kunne undgås ville give lederne

mere og mere magt. Det nye lederskab begyndte velsignet af ”præsten” sideløbende med søndagsmøderne at undervise i dæmonuddrivelser af ekstrem karakter.

I en råben og en skrigen brølede de hinanden ind i hovederne. Jeg overhørte flere af disse uddrivelser, og deres holdning var klar, hvis de kunne nedbryde mennesket de stod med, så kunne Gud rigtigt komme til at arbejde i dette individ. Og nedbryde det gjorde de, er du rigtig klog mand for en råben direkte ind i de staklers hoveder, ”Dæmon af hængerøv, GÅÅÅÅÅÅ” skreg de, altså måske ikke lige hængerøv, men det havde da ikke undret mig, for de uddrev dæmoner af opvaskemaskiner såvel, så hvorfor ikke også en hængerøv.

For dem var der jo dæmoner alle vegne. Jeg bad en dag en af lederne om at bede for min hovedpine, og straks begyndte han at brøle dæmoner af seksuel begær ud af mig, så igen skulle om ikke andet så Kaj gennem mig lige have en til på hatten. Kirkemøderne blev til uddrivelsesmøder, man prædikede kirkens meddelelser, som nu også blev mere og mere ekstreme.

Man prædikede fra de fleste ledes side, at vi skulle underkaste os vores ledere. Jeg husker ikke alt ordret, og jeg vil, til den dag en eller anden melder min flytning til skeletparken eller bokscity, påstå, at Bøvl Centret var og er en kontrolfreak zone for ekstremister. Disse ”dæmon” afsnit handler om, hvorfor Berit og jeg skred og flygtede ud af byen, ikke om dem. Men hvorfor underviste man i at råbe?

Jeg husker efter mit første hjerte operation, at der stod en dame bag mig, som pludselig begyndte at råbe op i de der tidligere omtalte nye tunger. Jeg fik et chok så stort, at jeg gik helt ned på knæ. Svimmel og ude af stand til at rejse mig, totalt ude af stand til i det hele taget at reagere, var der straks fem til ti mennesker, der kom rendende. Jeg troede, at de ville hjælpe mig, men opdagede hurtigt, at DE troede, at jeg bare var blevet ramt af Helligånden, og det skulle man da lige undersøge nærmere. De så ikke alvoren, de så og hørte ikke andet end dirigenten fra podiet, der stod der og brølede løs. De troede seriøst, at jeg var blevet ramt af Helligånden. Derfor lagde alle hænderne på mig og brølede om kap med podieridderen og hans råbe-undervisning. Jeg blev endnu mere svimmel, men jeg sagde aldrig noget til dem, og da jeg rejste mig, så de på mig

med et smil og sagde, var det ikke dejligt? Jeg smilede blot, den dame kunne have slået mig ihjel, men det vidste ingen af dem, så ekstrem? Jaaaaaaa.

Skolen, ja hvad med den? Den var jo som kirken strengt styret af ”præsten” fra Bøvl Centret, også her var hans ord lov, og kunne ikke bestrides. Og skolelederne Janni og Henry, der havde taget Kaj til sig, og som efter faldet med kommune og overgreb bogligt og socialt havde rejst ham op igen, stod for skud, for Janni og Henry var raget uklar med ”præsten”. Og som jeg ser det, så var det for at de nye ledere fra kirken skulle overtage magten over skolen og herved over skolebørnene. ”Kirkeledernes” koner skulle indsættes i skolebestyrelsen, og som jeg ser det, så var Janni og Henry i vejen for den udvikling.

Janni kunne ikke lide, da præstens kone, ved en masseopsætning af sorte baggrunde for fotos og plakater, ligesom overklistrede skolen med sorthed, men, Jannis reaktion over dette sortseer kunstværk gav desværre kirkens lederskab en chance for at være uenige med Janni og Henry, for præstefruen skulle man heller ikke sætte sig op imod. Jeg kunne ikke rigtigt regne ud, hvad der helt præcis skete, men ud skulle de to dejlige mennesker, der bogligt og psykisk havde reddet min dreng. Ikke kun min dreng, men rigtig mange andre svage børn tillige.

Få dage før jul skete der noget, som fik mig op i det røde felt. På et lærermøde blev der på skolen indført nye regler af præsten og hans kone – hen over hovedet på dem, som ellers var skoleledere, nemlig Janni og Henry. Præsteparret var forfatter til en ny ”forfatning”, altså en total ændring af det system, som skolen ellers førte. Det udløste uenighed mellem kirkeledelsen og skoleledelsen, og den uenighed førte til såvel en opsigelse som en sygemelding fra Janni og Henrys side. Præsten fortalte mig lidt om det, men kun ud fra hans synspunkt. I tonen lå der, at Janni og Henry havde sat sig op mod kirken og dens lederskab, de makkede ikke ret.

Præsten sagde til mig, at de to ikke mere var ledere af skolen, noget jeg lidt uforstående lagde øre til, men ikke kan bevise, da han og jeg var i enenum. Præsten fortalte om, at kirkelederne og skolelederne ikke rigtigt mere kunne sammen, der var mange ting i vejen, men da dette jo er Janni og Henrys historie med Bøvl Centeret og ikke min undlader jeg at redegøre for disse

forhold. Dog, så må jeg skrive, at da balladen opstod, lå jeg på hospitalet med endnu et hjerteanfald. Jeg bad Kaj, som besøgte mig, køre hjem til Janni og Henry og bede dem omgående at komme op på hospitalet til mig, og jeg tager ikke et nej for et svar, sagde jeg. Henry kom alene, og her fik jeg hans side af sagen. Se, det er sådan man gør mod kristne venner, ikke som Bøvl Centeret gjorde mod mig og min familie. Du bør ALTID HØRE begge sider af en sag, og det jeg hørte, kunne jeg ikke lide. Jeg havde selv set, hvad der foregik, så jeg kunne sagtens selv konkludere derud fra.

Præstens svinske måde efterfølgende at opføre sig på, gav genlyd i hans og hans lederskabs egen dæmonverden. Jeg gjorde, efter at jeg var blevet udskrevet, præsten det klart, at de to var mine private venner, og at vi kom i hinandens hjem. Han smilede og sagde, ”Det er helt i orden, du”, men det var med en meget skummel bagtanke, meget skummel. Jeg fortalte ham, at jeg i øvrigt var på vej hjem til dem for at nasse eftermiddagskaffen, jeg husker ikke præcis, men det var få dage før jul, måske dagen før, men lige meget, for det skulle vise sig, at det ikke var mig, der skulle komme med julegaverne, snarere tværtimod.

Præsten sagde til mig, ”Du Bill, jeg har to breve til Janni og Henry, vil du ikke være venlig at tage dem med ud til dem”? Jeg, der ikke fattede nogen mistanke, sagde selvfølgelig ja, jeg tog brevene og kørte hjem. Hjemme sad Berit og ventede. Jeg var meget i kirken, jeg hjalp som skrevet meget, særligt som lydmand, men også på grund af forberedelser til skolekøkket. Så min skat var hjemme den dag.

Sammen kørte vi så ud til Janni og Henry for at nasse eftermiddagskaffen, og her gav jeg dem de to breve, det vil sige, at jeg havde tre. Der var en skolelærer til fra skolen, som også skulle have en på hatten. Janni og Henry åbnede deres post og så noget forundret ud, og jeg var ulykkelig, meget ulykkelig, for præsten havde nemlig brugt mig til kort før jul at give MINE venner deres fyreseddel. Tænk at sende mig, jeg der vidste, at de to selv havde sagt op, de havde endda lovet at blive til en ny afløser blev fundet, da de ikke kunne sympatisere og indgå i de af kirkeledelsen udstukne regler, som ville føre skolen i anden retning.

Få dage sygemeldt, nu fyret, samarbejdsvanskeligheder, tror jeg, var temaet, men uanset, så var det en svinestreg fra præsten at sende mig, og jeg er sikker på, at det var i et forsøg på at skille os ad, jeg kunne ikke være venner med to, der havde ”forrådt” ham, VEL? Så hvad bedre er der, end hvis de to nu tidligere skoleledere blev sure på mig, men det skete ikke. Men egentlig er jeg sikker på, at de to skulle helt ned med nakken. De tre breve indeholdt fyresedler til skolelederne og en skolelærer. Skolelæreren var heldigvis ikke hjemme, så jeg slap på vej hjem brevet ned i hendes postkasse, men tænk sig, at denne præst, sender lige mig med disse breve – jeg var vred, denne SÅKALDTE ”præst” brugte mig som hans beskidte sendebud. Og ja da, præsten skal nok læse denne bog, og det giver mig en anledning til at skrive, ”Skam dig”.

Den dag i dag er Berit og jeg mærket af dette svineri, for uanset hvad der udløste denne efterfølgende fyring, så var det en grim måde at sende brevene på, og angående den såkaldte fyring, så tror jeg den dag i dag ikke en meter på kirkens lederskab og dens præst, men står hundrede procent bag Berits og mine stadig skønne venner. Og jeg ved, at de er mærket såvel, og det er grunden til, at jeg ikke beder dem om at skrive deres beretning til bogen om hændelsen i Vesterhavs-byens kirke, Bøvl Centret og dens skole.

Berit og jeg er bekendt med et forlig, som præsten lavede med en anden ansat fra skolen, hun fik et kristent los i røven, som præsten måtte betale sig ud af for derved undgå et personligt sagsanlæg. Jeg kommer ikke mere ind på det, andet end at gentage, at jeg ER bekendt med omfanget og hvorfor et forlig blev iværksat.

Men igen, så var det Kaj, der var ofret. Og da bogen handler om mig og min familie, skal det med, for Janni og Henry havde rettet op på vores dreng. Men med den nye ledelse får Kaj pludselig problemer, for nu ledes skolen af mennesker, der er hundrede procent solidarisk med ekstrem-præstens holdninger om, at Kaj ikke hører til i kirkens skole. Under den nye ledelse ragede Kaj uklar med de andre. Han blev provokeret og smadrede derfor (((ifølge præsten))) et vindue, jeg har godt nok andre fortællinger om denne episode, men Kaj fik hele skylden.

Og nu, da han havde indrømmet det, så fik han også skyld for at have smadret en dør i kirkens gymnastiksal. Kaj ryger igen bogligt ned, og går til sidst ud af skolen, det vil sige, at han blev smidt ud af skolen, en dreng der lå ned, sparkede man til. Kristen kærlighed? Fy for satan, siger jeg bare, og da Janni og Henry var hældt ud, så var der jo heller ingen, der stod i vejen for at smide min søn ud.

Det var i første omgang udelukkende deres fortjeneste, at han oprindeligt var blevet optaget på skolen. Her i skolen er der nu kun plads til søde og venlige ”kristne” børn, og helst kun fra kristne familier, ”frikirkekristne” familier. Kirken var nu også raget uklar med mig. Berit og jeg holdt afstand, og det så de. ”I er ude på et sidespor”, sagde en af de ekstreme ledere. ”Nej”, svarede jeg ”Vi er skubbet der ud”, for lige før og imens alt det her sker, så får Kaj en så grim beskyldning, at kirken den dag i dag skal være meget glad for, at jeg ikke smed min advokat, Anders Lindholt efter dem. Kapitel 5 ville give endnu en grim sandhed om Bøvl frikirke livet.

KAPITEL 5

Den åndelige voldtægt – del 2

Jeg starter kapitel 5 direkte lige på og hårdt. Lederne sagde til Berit og mig: ”Din søn har voldtaget en dreng på kirkens toilet”, og jeg vil fra start give ham, og kun ham, hele ansvaret for, at min dreng, Berit og jeg gik så langt ned, at vi fik en så dyb depression, at vi i flere år efter var på antidepressiv medicin. Præsten vil sige, at det ikke var ham, der kom med beskyldningerne. Jeg vil sige, ”Jo, det var”. Han var budbringeren, det var ham der uden tøven konkluderede, at den løgn, nogen havde fortalt ham om min søn, var sand. Det var ham, der som sædvanlig på intet tidspunkt troede på os, da vi tog vores dreng i forsvar.

Det var præsten, der fremlagde beskyldningerne. Det var ham selv, der blev ved, på trods af at forældrene faktisk selv havde stoppet sagen. Da vi fandt ud af, at Kaj var uskyldig, var det ham, der ikke ville eller evnede at rense vores dreng og vores gode navn og rygte. Det var ham, der på intet tidspunkt sagde undskyld til drengen og / eller os. Det var ham, der satte andre til at passe på Kaj og overvåge ham. Det var præsten, der var så fuld af løgn, at han ikke var sin titel værdig. Det var også ham, der vidste, at sagen med den lille pige var løgn. Det var ham, der heller ikke evnede at rense min søn, det var ham, der IKKE ville rense min dreng, og det er derfor, at jeg fra begyndelsen af dette kapitel er skarp i udlægningen af denne løgn om min dreng.

Denne historie, den er så grov, at en retssag, HVIS JEG HAVDE SAGSØGT DEM, havde sat denne kirke noget så eftertrykkeligt meget på plads. Og det, som holdt mig tilbage fra

at sagsøge dem – eller politianmelde dem, var, at præsten var direkte bange for offentlig omtale. Og jeg, idiot, stod stadig bag ham og troede på ham, men se til, om præsten er kommet med blot en lille bitte indrømmelse i denne historie? Så hellere lyve, manipulere og smadre en lille dreng, der stadig havde trauma, efter at de andre voksne havde nedbrudt ham, hellere det, end se sin kirke på forsiderne af landets aviser.

Husk på, at i disse år var der to temmelig store mediasager omhandlende to andre frimenigheder, som blev styret næsten lige så ekstremt, som Bøvl Centret gjorde. Så det sidste præsten ønskede, var en ufrivillig tv og avisreklame. Så over for Berit, mig og vores søn Kaj fremstillede han sig selv som Kajs redningsmand. Han havde nemlig overtalt modparten til ikke – som han ellers ville det – at anmelde min dreng til politiet for voldtægt. Og løgnen tog efterfølgende ingen grænser. Min nu afdøde advokat, Anders Lindholt, blev af mig orienteret om dette. Han var klar med, som han sagde, ikke kun en sag om usande beskyldninger, men også en meget sikker injurie- og ærekrænkelssag. Så en politianmeldelse havde måske været det bedste, der kunne ske min dreng, for så var han blevet juridisk rensset, men alligevel aldrig rensset af ”de kristne”, for vi var dømt, og de vidste, at vi ikke kom kravlende som den hjemvendte søn.

Læg mærke til det, som jeg her skriver, for jeg ville ønske at fortidens syndere for en gangs skyld kunne se indad. Jeg ville ønske, at de for en gangs skyld kunne se, at de var skyld i det jordskælv, som var årsag til den tsunami, de var en del af. Jeg ville ønske, at de ikke ville fremstå som ridderne på den hvide hest, men så dønningerne efter den tsunamien, som de var medskabere af. Jeg ville ønske, at de for en gangs skyld ville høre efter, hvad der bliver sagt. For NEJ, jeg truer IKKE med min advokat ved at skrive om mine samtaler, men jeg gør opmærksom på noget. For når du læser dette her, når du, som læser, ser, hvor alvorligt dette er, så må det give en del stof til eftertanke.

Og alligevel – og uanset mine følelser, så er det hverken en jagt på Bøvlerne eller hævn, som jeg søger, og det er ikke personjagt på ”præsten”, det er ikke en heksejagt, det er ikke en personlig vendetta mod Bøvl Centret. For havde det været det,

så havde han for længst fået så mange juridiske øretæver, at hans flotte kirke havde været tværet ud på landets aviser, for en større sag om voldtægt på et frikirketoilet ville – set i lyset af to andre lignende menigheders pressetrip – have skabt pressens absolutte bevågenhed. Så selv om det utænkelige skulle ske, at jeg tabte en eventuel sag, så ville jeg alligevel vinde den, for på det tidspunkt var min holdning, at denne kirke burde lukkes, og det ville en sådan skandale være medvirkende til. Men solidariske jeg og Berit stod endnu engang ret over for lederskabet og troede blindt på dem.

Men det fjols til præst så ikke, at jeg undlod mine juridiske rettigheder for hans skyld, for hans missions skyld, jeg tilside-satte min egen familie og undlod skandalen, og hvorfor? Jo, præsten sagde til mig, at han ikke ville have presse på, og det var derfor, at han havde standset dem, der beskyldte min søn for denne løgn og havde villet anmelde ham til politiet. Er det nu, vi skal klappe i hænderne? Præsten så ikke, at den eneste grund til at jeg bakkede ham op, var for at jeg ville have fred og have mit åndelige hjem igen, og komme tilbage til det, der engang var. Men det så han ikke, han så nemlig udelukkende sig selv.

Men ja, jeg er vred på ham og hans lederskab, og ja, jeg giver den enevældige leder, ”præsten” det fulde ansvar. Tillad mig her at skrive lidt i billeder hvorfor, billedsprog er nemlig et sprog, fortidens synder er bekendt med via Bibelen og Jesu måde at kommunikere på. Hvis et fly styrter ned, så skal grunden til styrtet undersøges, og den allerførste man undersøger, er ikke stewardessen, men piloten.

Og det samme gør sig gældende, hvis, Gud forbyde det, et skib går ned, så er det også her den øverstbefalende, man undersøger først, nemlig kaptajnen, det er ikke bartenderen i salonen. Derfor er det i min verden kaptajnen / piloten på Bøvl Centrets vakkelvorne lille skude, jeg pålægger ansvaret. Og skal jeg så desangående give endnu et billedsprog? Så vil jeg skrive, at det IKKE er ikke kuglen / projektilet, som dræber, nej, det er fingeren, som trykker på aftrækkeren.

Kaptajnen / piloten / fingeren på aftrækkeren vidste om alle familiens hemmeligheder. Han vidste alt om anbringelserne, han vidste, at Berits og mine to drenge, særlig Kaj, var blevet

voldtaget. Han vidste i slibrige detaljer, hvordan voldtægtsforbryder Luffe Woldenvand Pluksen havde røvpulet ham, da min dreng blot var syv år gammel, OG ups, tales der rent ud af posen? Ja, og hvad så? For måske er det det eneste sprog, som kan vække de sovende mennesker, som er en del af dette, og få dem til i fremtidige sager at tage ansvar.

Så ja, præsten vidste alt om voldssagerne, der som skrevet måske var den største af sin art i Danmark. Og han vidste, at vi ingen hjælp havde fået, og så skal Kaj på foranledning af denne præst ud af skolen, beskyldes for voldtægt og og oven i købet have skyld for at sidde med ståpik på med en lille pige på skødet? Alt sammen i kirkens lokaler? Hvad kristent er der i det? Jeg spørger bare? Og præsten holde ord?

Denne præst har jo trykket på aftrækkeren, han kunne lige så godt have skudt min dreng, men hans evner er ikke til at se det, han er simpelthen for indsnævret i sin tankegang til at fatte omfanget af sine handlinger. Men salmehøkeren glemte, at drengens far endnu engang kunne mane sig op og ikke kun tage min søn i forsvar, men også rense hans navn, og jeg lover denne præst, at jeg renser min dreng, denne bog kommer mere end 8 år efter til at rense ham. Men manipulation af klasse var det, da præsten fik sig selv til at fremstå som heltens: Han havde fået de andre til ikke at anmelde?!

Problemet var, at han havde lovet at hjælpe os og Kaj, men Kaj blev i stedet jaget vildt, ikke hjulpet. Han havde lovet at være der for os, men svigtede, og hvad værre er, han vidste udmærket godt, at han, i sin iver for ikke at medierne skylle få nys om, at en dreng var blevet voldtaget på Kirkens toilet, sendte hele familien direkte ned i skyldens dal. For Berit og jeg sidder endnu i dag tilbage med skyldfølelserne over for vores drenge. Præsten gjorde ikke andet end at skrive endnu en skyldfølelse til historien, for vi føler skyld, for at vi lod præsten manipulere os, og i dag ser vi, at præsten var så skide ligeglad, så ligeglad, at han ofrede mennesker for at få, hvad han ville, føj siger jeg, kristen kærlighed, min bare røv.

Mors og fars ven voldtog vores drenge, vi var så dårlige forældre, at kommunen fjernede vores børn, vi var så dårlige forældre, at – da vi fik dem hjem igen – så hev vi dem ind i en rent ud sagt sekt, som fortsatte overgrebene, denne gang ad åndelig

vej. For Gud havde ledt dem, i Guds navn, siger de din søn voldtog en anden dreng på kirkens lokum, og meget forundret bliver jeg.

Når jeg nu er bekendt med, at der på kirkens toilet ingen voldtægt var foregået, når nu jeg ved med sikkerhed, at det hele var opspind, og at det blot var nogle teenagere – minus Kaj – som havde gokket om kap, så kan jeg da kun undres, nej, jeg viser min foragt over for lederskabet, for de brugte min i forvejen voldtagne søn som syndebuk. Han var selv voldtaget, og så må det være ham, han er synderen. Ledere i den kirke, læs dette ord, som jeg her skriver om jer, jeg vil hellere pille i en ”lort” end pille i jer.

Kaj havde intet med det at gøre, og I viser ingen anger, vil I have beviser? Så spørg i jeres egen inderkreds, og ransag jeres rådne sind. For jer var Kaj et let offer, som med djævlens vold og magt skulle have skylden. Senere i bogen er der en historie om præstens hustru, som havde en form for foragt for vores dreng, jeg kan ikke tolke det anderledes end foragt.

Så denne unge mand, der selv var blevet voldtaget, var af samme grund bare ikke i kirkeledernes kridthus. Jeg er sikker på, at kirkelederne forsøgte at bruge Kaj som et skjul, for selv en af ledernes drenge var involveret, stærkt involveret endda, men det blev tys, tys. Man nævnte ikke et ord om det, eller hvem der ellers havde deltaget, kun Kaj blev fremhævet, og det overfor hele menigheden ved navns nævnelse. Så denne beskyldning om voldtægt ligger helt og holdent på kirkelederskabets skuldre, og fokus, hvad med det? Tja, det blev, som vi ser det – og for at beskytte de andre – hurtigt flyttet over på Kaj, således at man ikke så de, der virkelig havde gjort noget – ifølge dem syndigt, men måske naturligt.

Og kære søn, Mor og jeg er kede af det, som skete dengang. Jeg vil derfor på Berits og mine vegne undskylde over for dig. Vi er så kede af det, søn. Vi håber, at du i dit hjerte kan tilgive, at dine forældre og også din bror Junker var så naive, at vi i starten ikke troede på dig, men på såkaldte venner og ledere, og jeg vil i denne bog gøre alt for at rense dit navn, søn. Men at tilgive det, kirken gjorde imod dig, søn, har hverken du, mor eller far forpligtigelse til. Vi gør det en dag, men de må kaste mange, mange års anger foran os først, så tidligere venner, ikke

endnu – og måske aldrig, Mattæus kapitel 18, vers 17. Men at jagtsæsonen hele tiden havde været gået ind på vores dreng ligger fast. Jeg kan eksempelvis gå lidt tilbage i historien, for det har jeg med vilje ventet med at skrive om.

Lortesamfund? Ja, det tør jeg nemlig godt sige, jeg er nemlig ikke rød. Men dette er en stor bog, mange tragedier, måske svært ordret at huske, men nogle gange må også jeg se en film to gange for at fatte den. Men skal jeg sammenfatte modstanden mod min dreng, så må jeg lige hoppe til de nu tidligere skoleledere, der jo dengang tog Kaj ind til sig, og hjalp ham.

På bare et år kunne Kaj på grund af deres opbakning prale med, at have indhentet tre klassetrin, men, det helt store MEN, lederskabet i kirken havde fra starten været imod, at Kaj kom ind på skolen. De havde gjort alt for at undgå det, for her var der kun plads til de ”rigtige” kristnes børn. De udtrykte direkte foragt over for en i forvejen traumatiseret lille dreng, som i den grad havde brug for dem. For sæt nu, at Kaj gjorde ved andre, hvad voldtægtsforbryder Luffe-børne-lemme-dasker havde gjort ved ham? ”Sæt nu”, sådanne udbrud kom lederskabet fra kirken med.

Vi var på det tidspunkt, hvor Kaj blev indskrevet på skolen, ikke frikirkekristne. Berit, jeg og vores børn havde akkurat lige sluppet den sidste retssag, og Kaj var i kirkelederskabets øjne ikke en potentiel elev på den skole. Men skolelederne kæmpede for Kajs sag, og han kom ind, og set i bakspejlet? Tja, den overlader jeg til dig, der læser mine tanker som en dårlig filmafslutning, nemlig gæt selv. Men jeg fortryder den dag i dag, at Berit og jeg ikke samtidig med skolelederne forlod kirken, undskyld til dem.

Et andet eksempel på Kirkeledelsens foragt over for vores søn er ved en af disse stævner, som jeg tidligere i bogen omtalte positivt, men var de stævner nu også det, altså positive? Nej ikke for Kaj, for kirkeledelsen kastede bestandigt en skygge over min familie. Berit og jeg skulle hjælpe ved et af deres stævner, og som sædvanligt var vi på 24/7. Ved denne lejlighed havde vi på kirkens område opstillet vores campingvogn. Vi kunne så på den måde være tæt ved, hvor vi skulle arbejde. På den modsatte side af kirken skulle alle de unge teenagere sove

i telte. Der var ovre på græsset i ly af de mange træer lagt op til en rigtig ”kristen” ungdomsfest.

Jeg skrev tidligere, at præstens kone havde foragt over for vores dreng, jeg skrev at denne unge mand (vores søn), som selv var blevet voldtaget, bare ikke var i kirkeledernes kridthus, læs blot dette. Berit og jeg havde i forbindelse med ovenstående stævne en samtale med ”præstens” kone, der sagde om Kaj, ”Han KAN altså ikke ligge i telt ovre sammen med de andre”. Hvorfor ikke, spurgte jeg hende, og hun svarede, ”Man ved ikke, hvad sådan en som ham kan finde på”.

Hun sagde endvidere, ”Kaj må gerne ligge i jeres fortelt, hvis I holder øje med ham”. ”Sådan en som ham”? Damen spurgte os endvidere, ”Er det et problem”? Jeg svarede, ”Ja, det er det”. ”Hvorfor det”, spurgte hun. ”Det er da min søn, du der omtaler ”sådan en som ham””. Vi diskuterede ikke meget mere om det, for hun havde sammen med sin præstemand og lederskabet taget sin beslutning, og dem stiller man sig ikke op imod, og hvad Kaj angår? Så holdt han sig simpelthen væk fra stævnet. Det vil sige, præsten bad os hente ham, for der skulle være en fodboldkamp, og her kunne de godt bruge Kaj. Jeg sagde det ikke den gang, men jeg siger det nu, sådan noget forbandet svineri, føj, hvor de skal skamme sig.

Jeg har skrevet, at vi skred fra kirken, men før det, og lige før det selvsamme ovennævnte stævne, havde jeg og Berit været en tur på stranden. Her havde jeg vredet om på foden og forstuvet et ledbånd. Jeg gik derfor med to krykker, og alligevel stod jeg sammen med Berit 24/7 i kirkens kantine.

Efter det første døgn blev jeg pludselig dårlig. Jeg havde brystmerter, og venstre arm skabte sig, og på grund af min tidligere hjerteoperation tog jeg ingen chancer. Jeg fik en til at køre mig op til sygehuset. Jeg ringede ikke 112 for ikke at vække unødigt opmærksomhed i kirken. Jeg lå der med dårlig samvittighed et døgn, ”Bare nu Berit kunne klare den”, tænkte jeg. Der var nemlig abnormt tryk på kanten, der var mange gæster fra andre kirker til dette stævne, og hvad med Kaj? Så da jeg dagen efter havde det nogenlunde, bad jeg lægen udskrive mig. Jeg kom tilbage til kirken og genoptog min dont, og ikke en eneste påskønnede dette. De havde bedt for mig, sagde de, men vandet til isen var lagt på frys.

Tilbage til historien, påstanden om voldtægten på kirkens toilet, som jeg nu i ovenstående afsnit har aflivet havde noget med vores søn, Kaj, at gøre. Men efter disse sager blev vi mere og mere lagt på is. Kirkeledelsen så ikke deres egen andel i den sladder og de intriger, som ikke kun hamrede ned over min familie, men også kirken. Manden med – i vores øjne – verdens bedste mission og vision var blevet en kold og kynisk sektleder, en leder, der med alle midler taget i brug, udelukkende hyttede sit eget skind, og det uanset hvem han så skulle ofre.

Ja, jeg bruger stærke ord, tja, og hvad så, min bog, du, luk den, hvis ikke du kan tåle sandheden smidt i synet på dig, for jeg kalder en spade for en spade, og en sekt for en sekt – frit land, pressefrihed, ytringsfrihed og så videre, og så videre. Men kirken mærkede nu Berits og min modstand. Vi var begge ved at vågne op, kirkelederne kunne alle mærke, at vi blev vanskelige. ”I har sat jer ude på sidelinjen”, sagde en af lederne pludselig til os begge.

Men nej, han tog fejl. Vi havde ikke sat os der, vi var blevet skubbet derud, og Berit og jeg begyndte til fordel for os selv og vores familie at nedprioritere arbejdet i kirken, for vi begyndte at sige nej til nogle af de der mange jobs, som også var blevet for meget for os. Den trofasthed, som jeg til eksempel ved mit hjerteanfald viste ved hurtigt at komme tilbage fra sygehuset til stævnet, blev nedprioriteret, og lederne så det.

De vidste, at her var en familie med problemer, fortiden var for os stadig nutid, de vidste, at vi havde behov for støtte, men de så også lette ofre. Og jeg kan garantere dig for, at når man har nedprioriteret ikke bare kirken, men præsten og hans dømonfikserede lederskab, så skal man ikke regne med deres støtte. Men støtte var nu også en sandhed med modifikation, for når jeg tænker tilbage, så havde de aldrig stået bag os, blot ladet som om. Jeg tror, at lederskabet ville have os væk.

Kaj havde i kirkens lokale en pige på skødet med stå dreng på, nu havde han voldtaget en dreng på lokummet i kirken, og de troede virkelig selv på de løgne, som de fik fra andre, og de skandaler kunne de ikke takle, hvilket beviser, at problemer smides på porten. Præsten sagde, ”Når et lem på legemet lider, så lider vi alle”. Han er jo fuld af, nå ja, to ord begynder med L, så dig om det.

På trods af den ubetingede solidaritet Berit og jeg gennem 6 år havde vist dem, så var vi dømt ude. De så ikke vores åbne sår, de så kun sig selv, de så ikke, at det kunne have betalt sig at redde os og særligt vores dreng, Kaj. De så kun de kolde mursten, som de dagligt lagde oven på hinanden. De så kun til, at ikke kirken, men bygningen skulle vokse. Og det er det, som er vigtigere i deres liv end det kød og blod, som byggede deres skide bygning for dem.

Så væk med os. De smed os ikke ud, men gjorde intet, for at vi skulle blive. Udmeldelsen kommer senere i bogen, men sådan var det bare. De gjorde intet, for at vi skulle blive. De lod os falde, de lod hele min familie falde, og læser de deres egen bog, så ville de i Lukas kapitel 17, vers 1 & 2 få sig en ordentlig røvfuld af Jesus. Men jeg skal nu redde dem fra den, for de blev ikke skyld i et kristent fald. Vi klynger os stadig til vores tro og trosmåde. Det er dem, vi er faldet fra, ikke Gud. Det er dem, der drev os væk. Det var ikke os, der gik af fri vilje, det var dem, der drev os ud, de gav os ikke en eneste chance, ikke en. Så til lykke til præsten og hans disciple, de har været med til at smadre en i forvejen traumatiseret dreng og hans familie.

I starten var det virkelig en kirke, den der Bøvl Centret. Men mange siger nu noget andet til mig, og jeg beklager virkeligt, men de tør jo ikke stå frem. De er hunderædde for dem, og for hvad der kunne ske af rygter og sladder, hvis de røber, hvad de og flere fra den menighed har udtalt. Men selv om det så betyder, at jeg står alene, så fred med dem. Jeg kan ikke finde andre ord end en sekt, det er som et legetøjstog, det kører rundt og rundt på skinnerne, men kommer ingen vegne, for gad disse, undskyld udtrykket, sektledere læse deres egen lærebog, så ville de måske kunne få respekt for dem selv. Hvis de, i stedet for at skubbe os ud og lade os gå, havde forsøgt at se vores – af dem skabte – ulykke, så havde måske, og kun måske også Berit, jeg og min familie fået respekten tilbage for dem.

Så lad mig her give disse skriftkloge noget af deres egen medicin. Jeg skrev tidligere, at ”de gjorde intet, for at vi skulle blive, de lod os falde”. De lærte os i deres prædikener, at når der var noget, vi ikke kunne takle, så skulle vi spørge os selv, ”Hvad ville Jesus have gjort”. Så her er til dem, hvad Jesus ville have gjort, citat fra Lukas kapitel 15, vers 4, ”Hvis en af

jer har hundrede får og mister et af dem, lader han så ikke de nioghalvfems blive i ødemarken og går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det? Vers 5, Og når han har fundet det, lægger han det glad på sine skuldre, vers 6, og når han kommer hjem, kalder han sine venner og naboer sammen og siger til dem: Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet”?

Klog mand, ham Jesus, ikke sandt? Men jeg ved, at lederskabet i denne såkaldte menighed, som er styret af en selvudråbt præst, mener, at Berit, jeg og vores familie er dem, som er synderne. Ok, tro det, men læs så videre i Lukas, venner, vers 7, ”Jeg siger jer: Sådant bliver der større glæde i Himlen over én synder, der omvender sig, end over nioghalvfems retfærdige, som ikke har brug for omvendelse”. Hvor blev ”går ud efter det, han har mistet, indtil han finder det”, af? De fra Bøvl Centret har sammen med adskillige andre frimenigheder virkelig brug for at skrive hundrede gange på tavlen fra Johannes kapitel 10, vers 1 til og med vers 31.

Og så kan de jo nærlæse Mathæus kapitel 16, **vers 27**, hvor der står, ”For Menneskesønnen skal komme i sin Faders herlighed sammen med sine engle, og da vil han gengælde enhver efter hans gerninger”. Vred? Mig? Nej!!!, slet ikke. Skadefro? Nej!!!, slet ikke, men jeg gad nu nok se Jesus komme og gengælde enhver efter hans gerninger. Men i stedet for at gøre, hvad Jesus ville have gjort, sendte de såkaldte ledere mig og min familie ud i en søgen efter et nyt åndeligt hjem – lige direkte ind i armene på andre religiøse sekter.

Så meget for vores følelser, jeg undskylder og beklager grove udtryk inklusive bandeord i denne bog. Det er bare det, at jeg ikke kan skrive min smerte, jeg kan ikke skrive min søns beskyldninger, jeg kan ikke skrive noget som helst, hvis ikke jeg skriver direkte, HVAD jeg føler, og det udtrykker jeg nogle gange i verdslige udtryk, og det er der altså ikke noget at gøre ved. Men udtryk og andre gloser er med til at gøre min erindringsbog mere tydelig, og så må kristne hoppe op og ned på det, for de kender jo udtrykkene ganske godt, de tør bare ikke selv bruge dem, og det er da ikke, for at de er bange for, at Gud skal høre dem, for Gud skal nok tilgive. Nej da, det er for, at hvis andre såkaldte kristne skulle høre det, så ville de med

det samme begynde at irettesætte og prædike, for netop DET er såkaldte frikirkekristne eksperter i. Derfor passer vi alle på, hvordan vi taler, men i min bog tales følelserne helt ud, og Gud skal nok tilgive det, så smid dine domme om mig ud til højre, de preller af på mig som vand på en gås.

Så jeg må af hensyn til forståelsen af sagernes alvor udtrykke mig på en måde, der ikke kan betvivles. Vi mistede vores kristne hjem, og det har ramt mig og min familie meget dybt. Se således på det, voldtægtssagen afløses af en anbringelses-sag, begge måske Danmarks største sager af sin art. Dernæst de religiøses uduelighed over for deres egne løfter om at ville hjælpe.

Tilliden og troen på mennesker med deres falske løfter bliver den ene gang efter den anden flået i smadder. Vi nåede mellem sagerne aldrig at blive helet, aldrig nogensinde. Sagerne kom nonstop efter hinanden. Men du kan jo prøve, kære læser, du kan jo prøve som jeg at skrive en bog om, at du har en søn, en søn som i sin tidlige barndom har været udsat for en grov forbrydelse, en krænkelse ud over, hvad noget menneske psykisk og fysisk kan klare, en forbrydelse som sætter sine spor for livstid, en forbrydelse som totalt tager din drengs velvære, indlæringsevne, selvværd, selvstændighed fra ham, så at sige alt.

Skriv en sådan bog, så vil du bande, du vil blive vred, mens alle følelserne igen kommer op i dig. Du vil vise din foragt over for dem, der vendte deres religiøse ryg til dig. Du ville vise vrede over for dem, der uden at løfte en finger for at være der for dig, sparkede dig, da du lå ned, men angeren hører dem til. Skriv sådan en bog. Så også her får fortidens syndere igen af deres egen lære. ”Hellere vismænds tale, der høres i ro, end råb fra en hersker blandt tåber”, står der i Prædikernes bog, kapitel 9, vers 17. Jeg søger ikke enighed i mine tanker, jeg søger ikke, at nogen skal følge mig og min holdning, jeg søger ingen allieret, du må selv om, hvad du tror på, der er rigtigt. For ser du, min erindringsbog, ”En families pris”, er en bog skrevet ud fra en fars anger, fortrydelse, skyldfølelser, gråd og kærlighed til sin familie, den er ikke skrevet som underholdning.

Men det var sol og det var sommer, det var sønnnnn-dag. Og her begynder historien om beskyldningerne og løgnene om voldtægt, og hvad som egentlig skete. Lige før et helt almindeligt

søndagsmøde kommer præsten hen til mig og siger, at jeg og Berit efter mødet skal komme til samtale med ham på kontoret. Præsten påpeger, at det er alvorligt. Jeg giver den videre til Berit, og vi kan begge se på præsten, at der er noget helt galt.

Han sagde tit til mig, at jeg var som en åben bog, men det var han også. Da vi så efter mødet kom ind på kontoret, måtte vi vente på en anden leder, for præsten skulle have vidner, når han sprang bomben. Læg mærke til, at jeg fra starten af dette kapitel har skrevet, at Kaj ER uskyldig, så han ikke gennem mange sider for dig skal stå som skyldig. Da den lede leder nr. to kom ind på kontoret, sagde præsten, at Kaj havde voldtaget en anden dreng på kirkens toilet. Berit og jeg var i chok. Vi ville vide, om der var vidner, og om de var helt sikre på dette, og de svarede, at de var sikre, og at der var vidner.

Sandheden om vidner var dog, at en yngre kirkeleders søn var stærkt involveret, og som Berit og jeg så det, så vidste denne unge mand, at Kaj var uskyldig. Den selvsamme kirkeleder sagde til mig, at han gerne ville tale med Kaj, og jeg sagde selvfølgelig ja, da jeg på dette tidspunkt var uvidende om, at hans søn var med til at hænge Kaj ud. Da Kaj jo heller ikke længere var mindreårig, var det op til Kaj selv. Han var på dette tidspunkt 16 næsten 17 år, og lænede sig derfor op ad en fængselsdom. Så jeg svarede, ”Ikke før jeg selv har talt med ham”. Det kunne de ikke lide, men de blev nødt til at acceptere det. Berit og jeg kunne ikke tro det, og vi kørte hjem med nerverne uden på tøjet, for nu skulle vi igen begynde forfra på vores i forvejen tragiske historie.

Da Berit og jeg kom hjem, sad storebror Junker og ventede på os, og vi underrettede denne nu voksne dreng, der lige som Berit og jeg var dybt rystet. Kunne denne beskyldning / påstand være sand? Hvad hvis dette blev politianmeldt, hvad ville der så ske med Kaj. Vores bange anelser viste sig at være rigtige. Dengang tænkte vi med vores andre sager i baghovedet ikke på, at det faktisk havde været en juridisk rensning af Kaj, for i en retssag havde de involverede været nødt til at sige sandheden og derved rense Kaj, de var jo trods alt ”nyfødte kristne”. Men truslen kom gennem præsten nogle dage senere, han sagde, at han havde overtalt vores ven Børge til ikke at politianmelde Kaj, for hvad han havde gjort mod Børges søn.

Præsten viste samtidig sin bekymring over for, hvad medierne ville skrive, og at dette kunne skade menigheden. Så ja, præsten fremstod – som jeg tidligere har skrevet – som Kajs redningsmand, han havde jo sørget for, at ”voldtægten” ikke ville blive medieomtalt. Helt? Kristen? Men lige pt. så såede truslen om politiet mere skræk i Berit og mig – og ikke mindst Kaj og Junker – end Børge, præsten og hans disciple nogen- sinde ville kunne blot drømme om. Ingen af dem havde den mindste anelse om, hvad de havde gjort mod os. Vi var stadig rystede over de mange tidligere retssager mv., og hvem ville nu tro på Kaj?

Hvad hvis Kaj var uskyldig? Hvem ville tro ham? Kaj kom ind ad døren og vi konfronterede ham med beskyldningerne, som han prompte afviste. Kajs storebror, der jo havde været det samme traume igennem, kørte temmelig hårdt psykisk på Kaj, og desværre så gjorde Berit og jeg det samme, for sandheden SKULLE frem. Vi havde familiemæssigt ikke råd til endnu en skandale, for selv om vi i alle tidligere retssager var ofrene, hvilket vores sejr i retssalene bekræftede, så behandlede ”de kristne” os som synderne. Dette begrundes jeg med, at der i deres verden overhovedet INGEN tvivl herskede, om at Kaj var skyldig, dommen var sat, thi kendes for ret, færdig slut, Kaj var offerdyret.

Berit, jeg og ikke mindst storebror, der virkelig og oprigtigt frygtede for Kajs fremtid, kunne mærke på ham, at han vidste noget, men hvad? Og efter som skrevet at vi psykisk havde hængt over ham som en tæge på en kat, sagde Kaj, ”Ja, ja jeg gjorde det, kan vi så ikke slutte her”? Men netop den udtalelse gjorde os mistænksomme. Vi vendte derfor bøtten 180 grader, og sagde, at Kaj bare kunne prøve at indrømme noget, som han ikke havde gjort. Men Kaj mente ikke, at vi stolede på ham, så han kunne jo lige så godt indrømme, sagde han, og som i sagen om pigen på skødet, hvor Kaj var lige så uskyldig, gav Kaj efter for presset for at få fred. Men i min verden er det kun i Amerika, at man laver aftaler med uskyldige mennesker. Det er kun der, man sætter uskyldige i fængsel, fordi det er svært at bevise uskylden. Så erklær dig skyldig og få mindre straf, men den går ikke her. Berit og jeg var vant til at kæmpe for vores børn, og selv om nerverne var helt nede, gik vi til den med

krum hals, men vi var oppe imod et selvsikkert kirkelederskab, som havde dømt, og som, mens at vi svedte, rejste på ferie.

Lige nu var – med præsten i spidsen – kirkeledernes mistanker om Kajs seksuelle tendenser i deres favør. Kajs egen traumatiske og alvorlige sexovergreb mod ham blev vendt mod ham selv. Nu var han forbryderen. Er der nogen, der kan tænke sig, hvad det betød for Kaj? For familien? Men først Kaj? Ja, der er mange? Og du kan få et til? For dette var direkte ikke sex-, men sekt-overgreb, så det ville noget. At ofre en ung mand, som i forvejen ligger ned, er lige til den mediestorm, jeg har skrevet om, og som præsten var så bange for. Men da vi ikke søger hævn, undlod vi trods vores advokats råd, at anlægge sag – ikke kun mod Børges søn – men også mod kirken.

Vi var dog tæt ved at gøre det, for Kaj var jo ikke noget offer i deres øjne, han var forbryderen, og sådan noget svineri. Lederne lagde os efterfølgende totalt på is. Vi fik intet svar, når vi spurgte, for de skulle have en synder, som de kunne ofre, og det fik de. Der gik lang tid, meget lang tid med at vente på et udfald fra kirken. Og den læggen på is og venten drev hele familien til vanvid. Præsten var med en del af sit lederskab rejst på ferie til Sri Lanka, en historie jeg fortalte om vedrørende min musik, men som også gør, at du nu ved, at det hele sker på en gang, det hele, alle historierne er enten tæt sammenhængende eller overlapper hinanden, forvirret? Ha, så skulle du bare stå i mine, nå ja, den har jeg brugt.

Men med præsten i luften over Stillehavet kunne de andre ledere lade som ingenting, eller de ville ikke blande sig, selv om de allerede her havde taget del i hele affæren. Men min tålmodighed slap op, så jeg ringede til en ven, og her får jeg chok nummer kanon mange i rækken, for det er FØRST NU, at jeg finder ud af, at min ven gennem mange år, Børge, er manden, hvis søn havde startet denne beskyldning mod Kaj. Børge, der i mange år sammen med sin kone havde været Berits og min ven, tog telefonen, og til ham sagde jeg, ”Børge du har mange gange på grund af deres manipulationer og kontrolstyring af medlemmerne været ved at melde dig ud af Bøvl Centret”. Jeg sagde i telefonen til Børge, at der var sket noget frygteligt, og at Berit og jeg sikkert var på vej væk fra kirken.

Jeg gav udtryk for, at jeg ville melde mig ud af denne – som jeg lidt i vrede og lidt i skuffelse over dem – kaldte for en sekt, et ord, jeg tidligere har gjort brug af. Men her kan jeg afkræfte. Det er ikke en sekt, men en frikirke, som ville gøre Mr. Jones glad, og som ledes ad helvede til – men deres håndtering af mange sager ER sektagtige.

Bortset fra det, så svarede Børge mig alvorligt i telefonen, at han godt vidste, hvad det var, der var sket. Jeg undredes og sagde, "Nå". Han sagde så til mig, at han ville ønske, at vores venskab kunne forsætte efter det, som han nu ville fortælle mig. Jeg kendte denne herlige ven nok til at vide, at dette var alvorligt og kunne meget vel koste det venskab med ham og hans kone, som Berit og jeg satte meget stor pris på. Så der begyndte jeg at ryste så voldsomt, at jeg næsten ikke kunne holde telefonen ved øret, og nu ved du, læser, også hvorfor jeg begyndte med slutningen, nemlig Kajs uskyld, bare vent.

"Det er min søn, Kaj har voldtaget", sagde min ven Børge til mig. Jeg gør opmærksom på rigtigheden i det, jeg skriver, men jeg skriver på grund af tidsrummet ikke alt ordret. Jeg citerer derfor ikke det hele, men ingen, ej heller Børge, kan sige noget som helst imod det, som jeg skriver, og i dag ved jeg, at han ville bekræfte det. Denne såkaldte kirke og dens "præst" ville heller ikke kunne modstride dette, og i øvrigt så er både Kaj, Berit, jeg og vores andre børn totalt ligeglade med, hvad de måtte gøre ved dette. Men efter samtalen med Børge var jeg mild sagt dybt rystet over denne melding, som jeg videregav til Berit. Børge var den sidste, jeg ventede at høre dette fra.

Børge havde været med til at starte denne kirke og havde helt fra den spæde begyndelse været en meget betroet medarbejder, ikke som leder, men som en slags ledende skikkelse på kontoret og mange andre steder i menigheden. Han havde været medlem mange år før mig, og havde derfor præstens et hundrede procent tillid. Det betød for os, for Berit og mig, at Børges ord var ubestridte. Hans søns anklager blev derfor ikke draget i tvivl, og derfor blev Kaj aldrig spurgt, "Er det rigtigt, det de anklager dig for"? Kaj fik aldrig chancen for at sige nej, han blev anklaget, dømt og straffet.

Børge gjorde ikke andet, end vi hvad andre gjorde, han stolede på sin søn, og på grund af Børges mangeårige

medlemskab af bøvl og bavl, blev en anciennitet sat over en sandhed, og Børges ord stillede lederskabet overhovedet ingen tvivl om, Kaj var skyldig. Og DET gjorde ondt, Børge var en af de meget få mennesker, som jeg og Berit kunne betro og havde betroet os til, så vores sidste chance for medhold svandt ind. Vi havde uden for kirken selvfølgelig de tidligere skoleledere samt Alf og Iris, men insidere? Der havde vi kun Børge.

Børge var ikke helt ærlig. Jeg har skrevet, at jeg vidste, at der ikke var tale om voldtægt. Så jeg undskylder Børges udtalelse og ikke helt flotte tilgang til det, som var sandt, med da også han var under kirkeledernes pres, er det da tilgivet. Og Børge? Tja, han tænkte jo bare, som jeg selv gjorde, nemlig på sin dreng. Men også jeg kendte Børges søn rigtig godt, og havde alle som jeg tænkt dette igennem – og ikke mindst Kajs storebror Junker – så ville de kunne se, at Kaj ikke kan have voldtaget nogen på den kirkes toilet – og hvorfor så det?

Så her kommer 5 spørgsmål, som alene burde aflive denne beskyldning. For det første så havde Kaj på grund af de sexoverfald, som han selv havde været udsat for, og efterfølgende på grund af den manglende evne fra kommunen til desangående at stille psykologhjælp til, i flere år været stærkt traumatiseret. Eksempel, så var hans afsky for både sin egen samt andres krop tydelig, og var ikke til for ham at skjule.

- Spørgsmål 1. Ville det så for Kaj være muligt at voldtage en lige så stor og stærk ung mand?
- Spørgsmål 2. Ville det i det hele taget være muligt for Kaj at holde ham fast?
- Spørgsmål 3. Ville det i det hele taget være muligt for Kaj at hive hans tøj af?
- Spørgsmål 4. Ville det i det hele taget på kirkens toilet lige over for ungdomsrummet, hvor mindst 20 andre unge befandt sig, være muligt for Kaj at gøre så syndig en udåd?
- Spørgsmål 5. Behøver jeg virkelig bevise mere? Så nej, der var aldrig tale om voldtægt, dette ord blev blot slynget ud af præsten og hans håndlangere.

Det vil alene på grund af de unge mænds fysiske størrelser og de mange tilstedeværende ikke kunne lade sig gøre. Det var sådanne spørgsmål Berit, jeg og storebror sammen med Kaj stillede os selv. Men anklagerne alene knækkede Kaj, beskyldningerne og herved kirkens ypperste knækkede ham. Den dag i dag er Kaj mærket af deres løgn, og tænk sig, de vidste om vores fortid, fy for den lede, siger jeg bare. Kaj har det svært ved at tale med sin pige om det, jeg gentager lige pige, og igen pige, og sådan en har Kaj altid haft, altså en pige, skal jeg skrive pige igen? Nej, du har fattet det, ikke sandt?

OK. PIGE, så der måtte have været tale om noget andet end lige voldtægt, og jeg ved, hvad det var. Sandheden var nu for os i familien en anden, vi var overbevist om, at Kaj IKKE havde gjort det, som de sagde om ham, men hans eget traumatiserede sind gjorde, at for at få fred havde han tidligere og henslængt kastet en tilståelse ud i luften. Men havde lederne OG Børge set den skam Kaj gik med, den skam, som DE havde lagt over vores søn, så havde de nok lagt sig på deres knæ og bedt ham om tilgivelse.

Kaj tilstod på ny, blot omvendt, han tilstod, hvad der var rigtigt. Han havde intet med noget at gøre, intet, som blev foretaget på kirkens toilet, havde han med at gøre. Men det havde denne tidligere omtalte yngre kirkeleders søn til gengæld. Bemærkelsesværdigt er det også, at netop denne far, denne kirkeleder, var ham, der var så ivrig efter at få Kaj i samtale. Tænk dig, om Kaj – som han gjorde over for Berit, hans storebror Junker og mig – havde tilstået noget, som han ikke havde gjort? Sikke en dom denne leder så havde haft at afsige, og hans egen dreng var gået fri, sådan ser jeg på det, for de gav mig intet, der kunne bevise det modsatte.

Både storebror Junker, Berit og jeg blev ved med at søge sandheden, og hver gang vi søgte den hos kirkelederne, så mærkede vi deres og herved kirkens foragt, for der var flere og flere, der vidste besked om dette. Så igen blev Kaj mandsopdækket på foranledning af denne yngre leder, hvis søn havde andel i hele svineriet. Han fortalte til flere af de unge i kirken alt om Kajs fortid, og lederne satte derved deres teenagerbørn til at holde øje med Kaj, når han for eksempel skulle på toilet. Så var der altid en af de andre, der fulgte efter ham.

Den omtalte yngre kirkeleder forment under søndagsmøder Kaj adgang til menighedens lokaler uden voksen eskorte. Kaj skulle blive sammen med sine forældre og / eller bevogtes af denne lederfyrr. Kaj udtalte til Berit og mig, at han følte sig beskidt og forfulgt, og jeg forstår Kaj, for både Berit, Junker, jeg og for den sags skyld vores ven fra sydhavsøerne, Alf, bemærkede, at der blev taget afstand til os.

Alf stoppede simpelthen af samme grund med at komme i kirken. Og ret fik Alf, for den dag i dag advarer denne kirke mod mig og min familie. Og ja, meget pålidelige kilder i byen fortæller mig sådan noget, for de undrer sig over, hvorfor kirken ikke over for menigheden har rensat Kaj og hans familie for alle anklager, men undskyld venner, jeg undrer mig over, at I ikke tør stå frem, men rolig, jeg tager gerne skraldet "EN GANG TIL". Men måske er kirkens anklager mest mod mig, for jeg er nok deres værste fjende, forstået således, at de udmærket godt er klar over, at jeg ikke mere finder mig i noget, og de ved også, at tidligere løfter om at skrive en erindringsbog nu også er en realitet.

En af de frygteligste episoder i denne sag var, at Berit, jeg og Kaj en dag var til en sangaften i en nabokirke. Vi ville lige have lidt ørenfred fra balladen, og hvad bedre er der end at fylde hovedet med lovsang. På trods af anklager og ballade sad denne aften til min store glæde også vores ven, Børge der, men det varede nu ikke mange minutter, før han gik. Vi blev og lyttede sangen til ende, men senere sagde Børge til os, at han var tvunget til at gå, for da han så Kaj, var han ved at brække sig. Dette gentog han nogle gange, citat telefonsamtalen med Børge, "Jeg håber ikke, at dette ville gå ud over vores venskab".

Nej da, selvfølgelig går det ikke ud over vores venskab. Det er jo bare min søn, som Børge ville brække sig over, så jeg skal love for, at Børge her satte dette venskab på en kraftig prøve. Så det kræver godt nok sin mand ikke at springe i luften, og jeg er ked af det Børge, men det er ikke i din favør, at venskabet fortsatte. Til gengæld så var det i din favør, at jeg OG min familie vidste, hvad DU ikke vidste, og det var, at også du var blevet vildledt, og det udløser automatisk en tilgivelse, gamle dreng. Lad mig slå fast, at der ingen problemer er mellem Børge og os, problemet er kirken og ingen anden, og det er så den eneste

skideballe, du får, for vores venskab holdt. Vi er i dag gode venner og ser jævnligt hinanden.

Men vores frustration over, at vores bedste ven, vores bedste ven fra KIRKEN pludselig både var vores modstander, medspiller og ven på samme tid, skabte nogen uro i vores sind. For i grunden så var det op til kirken enten at skille os ad eller lade os blive ved med at være venner, for den dag i dag vil jeg æde min hat på, at kirken / præsten / lederne havde sagt til Børge, at han skulle holde sig fra Berit og mig, beviset på det kommer om lidt.

Men nu er Børge heldigvis også ude af Bøvl Centret, og vores venskab baseres stadig på venskab og ikke kirkelederskab. Men kirkens stilhed larmede som et konstant vedvarende tordenskrald i vores hoveder. Vi forstod det simpelthen ikke, først kom de med grimme beskyldninger og så helt stille, hvad havde de gang i? Set i bakspejlet så var en af de ting, som de måske var flove over, at Børges søn faktisk hele tre uger, inden Berit og jeg fik stukket løgnen i hovedet, havde sagt det til en leder. Nedenstående kommer det bevis, som jeg tidligere skrev om, at jeg havde.

I tre uger havde kirkeledelsen vidst det, uden at sige det til Berit og mig. De havde hver dag, når vi mødtes – inklusive til søndagsmøder – smilet og snakket til os, som intet var hændt. De havde, når vi talte med dem, overhovedet ikke så meget som sagt en sætning på tre ord, som kunne få Berit og mig til at rynke et bryn. Vores venner, Børge og hans kone havde vidst det lige så lang tid, men det er underligt, meget underligt. Mens jeg og min familie i mange, mange uger gik i uvished, satte kirken massivt ind for at hjælpe Børge og hans familie.

Børges dreng havde for eksempel en slags psykologsamtaler med den tidligere omtalte yngre kirkeleder, hvis dreng var en del af beskyldningerne mod Kaj. Det er da underligt, ikke sandt? Men jeg blev glad dengang på Børge og hans søns vegne, og er glad den dag i dag for, at den familie fik hjælp. For de tre uger blev af kirken blandt andet brugt til at støtte og hjælpe Børge og hans søn. Men tre uger, herre Gud venner, helt ærligt? Her får jeg godt nok lidt kuldegysninger og en masse gamle følelser dukker op, følelser som dengang sagde mig,

at kirken udelukkende anklagede Kaj, for at de skulle have et offer, og ikke for at det var sandt, men det kan da ikke være andre end kirkelederne, som havde givet Børge og hans familie mundkurv på.

Jeg lever ikke af eller på de følelser i dag, men alligevel så tænker jeg, ”Er de følelser nu rigtige nok”? Det ”KUNNE” være rigtige følelser, men jeg lader – modsat kirken – tvivlen komme dem til gode, og siger, at de følelser ikke er en anklage. Men det var godt nok noget af en øretæve Berit, Kaj og jeg der fik. Jeg bebrejdede ikke Børge dengang, og gør det heller ikke i dag. Det er jo ikke Børges skyld, at lederskabet støttede ”synderne”, og ikke ofret.

For ja, synderne, for der var flere. Børges søn stod absolut ikke alene, så enkeltordet synder er i dette henseende et ord med modifikation, men det viser, og over for os beviser, at kirken havde fundet deres offer til kirkens offertavle, nemlig Kaj, som over for os var den eneste, der havde syndet. De nævnte aldrig de andre, det fik jeg udefra, så tilbage til truslerne om politianmeldelse? Mon ikke kirken de ville have haft et forklaringsproblem på deres anklager mod Kaj?

Jeg skrev, at stilheden larmede som et evigt varende tordenskrald i mit hoved, og ja, det gjorde det, for ledernes tidligere beskrevne stilhed over for os og læggen os på is, gav os kuldegysninger, for hvornår slog de til igen? Så en dag gik det nervemæssigt helt ned ad bakke for mig, for i vores hjem var der efter lang tids stilhed pludselig besøg af en fra kirken. Et så at sige menigt medlem af kirken, som jeg ellers tidligere havde haft dejlige musikalske oplevelser sammen med, havde sladret om mig til de ledere, som ikke var med præsten til Sri Lanka. Jeg havde i frustration over kirkens stilhed og læggen på is udtalt mig til ham om præsten.

Jeg havde til denne tidligere musikalske ven sagt noget i retning af, at det godt nok var for meget. Præsten rejser til udlandet og overlader roret til andre, som vender os ryggen, og totalt svigter, ”Sådan en drengerøv”. Men sådanne udtalelser om præsten kommer man ikke med, selv om de er rigtige nok, for hans disciple blev gale på mig. Men nå ja, hvad så? For ordet drengerøv, har jeg tidligere skrevet, var en humoristisk, men også autentisk drillebemærkning til præsten, der altid havde et

drenget smil og i situationer også kunne være lidt af en dreng. Ja, positivt sagt, en rigtig kronisk drengerøv.

Jeg tror den dag i dag ikke på, at dette ville komme bag på præsten, og fornærmes han af det i dag, så har han da glemt de glade stunder, vi trods alt havde sammen, for han vidste det da godt. Så igen, og hvad så, præsten lo da selv af det. Men nu var det pludselig en synd at sige. Så denne såkaldte ven fra musikkens tid var røget direkte til præstens ”disciple” og, som en rigtig sladder-kælling, sladret sin røv i laser.

Så var der ballade, og ”musik-vennen” havde det rigtigt godt, for nu var han jo inde i leder-skabs-varmen. Han havde jo afsløret en synder, som gav lederskabet endnu en grund til at tro, at jeg virkelig ikke var rigtig klog. Men det er jo bare min mening om det, og da bogen er om min og min families liv, så undgår jeg at skrive, hvor denne musikalske såkaldte ”ven” havde haft sin fortid og med hvad, jeg skriver blot, apropos synder? Fej for egen dør.

De efterfølgende dage blev et rent helvede. Jeg ringede til en leder, for at få besked og hjælp, og denne unge mand, som kom hjem til Berit og mig, lod som om han forstod mig og sagde, at han ville kikke på det. Jeg så ham derefter ikke igen. Så igen, igen stilhed.

Men pludselig stod to ledere på foranledning af før beskrevne tidligere musikven ved min dør. De så helt glade ud, og de var i øvrigt også to humørbomber, men denne dag blev smilet hurtigt smurt af fjæset på os alle sammen, for det var ikke et socialt hyggebesøg. Jeg skulle sættes i rette, for at have kaldt præsten for en drengerøv, og jeg skal love for, at jeg fik, så hatten passede.

Der skulle to til, for vidner skal de have, men jeg gav mig ikke med det samme. Jeg forklarede og forklarede, og det endte med at bølgerne gik højt. Jeg var nok den første til at brøle højere end gennemsnittet, det indrømmer jeg gerne, men de kørte psykisk på mig, og jeg knækkede. De fik mig ned med nakken den dag, og faktisk så tror jeg næppe, at de i deres religiøse rus evnede at se, hvad der skete, og dog. Et eksempel på deres uvidenhed og manglende evne til at udføre nogen god gerning, er en dag, hvor jeg hørte den ene af dem sige – da han i en råben og skrigen, dæmonuddrev et kristent menneske, som

så knækkede – ”Så kan Gud rigtig komme til at arbejde med vedkommende”, så måske? Næææææ, ved det ikke.

Så nej, de så intet og ingen omkring sig, kun sig selv, så ”kir-ke-led-er-ne” så IKKE mit nervesammenbrud. Og nej, faktisk så erindrer jeg ikke engang, at de kørte. Og jeg erindrer heller ikke hverken dengang eller nu, at jeg gik så meget ned psykisk, som jeg gjorde. Men lederne havde givet mig besked på, at gå op til min dengang musikalske ven, nu sladderhank, og bede ham om tilgivelse, for at jeg havde sagt til ham, at præsten var en drengerøv.

På grund af den ordre var jeg nu på vej hen til ham og hans kone – og først da kom jeg i tanker om, at jeg kun var iført strømpe sokker, skjorte og bukser. Midt på vores vej og helt uden for pædagogisk rækkevidde fandt jeg mig selv rende rundt i tæt regnvej. Jeg husker, at jeg bankede på deres dør, og at de lukkede op. Jeg husker, at jeg gik ind og bad dem om tilgivelse, og så husker jeg ikke meget mere. Jeg ved bare, at jeg kom hjem igen. Det var som om, at jeg var skidefuld, og jeg rørte ikke alkohol. Jeg husker også, at jeg sendte en e-mail til præsten, der stadig var i udlandet, og bad ham om tilgivelse såvel.

Herregud venner, det eneste jeg ville, var at få det regnskab gjort op for min dreng, Kaj. Jeg VILLE have ham rensset, for jeg troede ikke mere på anklagerne om, at Kaj skulle have voldtaget nogen som helst. Så at de overså mig og lod som ingenting, da jeg røg helt på røven, det sårer mig faktisk.

At de stik imod den kristne tro og deres egen mission så hele familien falde længere og længere ned i et psykisk mudderhul, det sårer mig i den grad, for det er jo netop i situationer, hvor lokummet brænder, at man har brug for en ven. Det var jo der, at hele min familie havde brug for støtte, men gæt engang, mere end et hundrede ”kirkevenner” / medlemmer vendte os ryggen.

Når et lem lider på legemet, så lider de andre da ikke med, som de ellers påstår. Næh, du der du, så flår de det af og tæsker ejermanden med den våde ende, og samtidig kaster de kristen kærlighed ud i havet med en møllesten om halsen, og det er det, jeg er vred over i dag. Vi var alene, helt alene. Jeg troede, at jeg var stærk, for jeg havde kæmpet for min familie i tre landsretssager uden at knække, og jeg vandt. Jeg har brunt bælte, første dan i kyokushinkai og kan fysisk forsvare mig, og der vandt jeg

også. Jeg havde udkæmpet Danmarks måske største voldtægts-sag, og jeg vandt. Men et lederskab i en frikirke kunne jeg ikke fysisk, psykisk og slet ikke åndeligt vinde over, for jeg kæmpede mod tåber, og her tror jeg, selv Gud nu og da kæmper forgæves.

Våd, smadret og nedbrudt kom jeg hjem efter tilgivelsesrejsen til den tidligere musikven, for det husker jeg. Vi talte sammen, skændtes lidt, diskuterede og gik i seng. Så kom tiden, hvor præsten var kommet hjem fra sin store rejse, og så skulle der holdes møder.

Børge, hans kone og søn ankom, som jeg husker det, nogenlunde samtidig med Berit, Kaj og mig til kirken. Her gik Kaj og Børges søn ud i cafeen og snakkede, og der sad de to og lo og grinede. Vi var noget målløse. Jeg gik ud og så til dem, og der fik jeg at vide, at de havde tilgivet hinanden. Her havde Børges dreng sagt undskyld til Kaj, for det han havde sagt. Undskyld? To sekunder, for hvad sagde Børges søn undskyld?

Det var jo Kaj, som skulle sige undskyld, for det var jo ham, der ifølge Børge og lederskabet havde voldtaget den dreng, som han nu sad og grinede og fjantede med, så der var noget, som de to drenge vidste, som vi voksne ikke gjorde.

Med alle de løgne, der svirrede rundt i den kirke, så tvivler jeg den dag i dag på, at det i det hele taget var Børges dreng, der var kommet med beskyldningen om voldtægt. Jeg tror, at der blev sagt undskyld til Kaj for anklager, der ikke var rigtige. Jeg er sikker på, at kirken ikke kunne trække anklagerne tilbage, for så havde de tabt ansigt, men det er bare min holdning. Minutter senere var Børges dreng til samtale med præsten – og selvfølgelig en anden leder. Her var præsten igen sammen med den tidligere omtalte yngre leder, hvis søn havde en eller anden form for meddelagtighed i denne sag.

Imens stod Børge, hans kone, Berit og jeg i forhallen og ventede, og her sker der noget, som burde have fået Børge op ad stolen, for hans kone røg totalt ned med nakken. Hun græd og hun græd. Hun havde som Børge selv oplevelser med et særligt medlem af kirkens lederskab, som er mindre pæne oplevelser, og som de begge nogle gange var ved at forlade kirken på grund af. Men jeg skriver ikke om det, for det er historien den onde lyneme for slimet til, og da dette er min erindringsbog, er der heller ikke plads til dem, der af den ene eller anden grund ikke

kan, vil eller har mulighed for selv at stå frem. Jeg havde ellers med glæde fortalt andres historier såvel.

Men Børges kone havde det rigtig dårligt, og jeg trøstede hende. Jeg holdt om hende og sagde et eller andet beroligende. Børge sagde ikke meget, men jeg så det i hans øjne. Da dette skue var ved at være overstået, sagde præsten til mig, at de ikke havde hjulpet mig, fordi jeg til vores første møde havde nægtet lederne at tale med Kaj. Og det var en lodret løgn. Jeg skulle også have ringet rundt til alle medlemmerne i kirken og sagt, hvad der var sket. Det var også en lodret løgn, den eneste, jeg havde ringet til, var Børge, og jeg sagde ja til, at de måtte tale med Kaj, men ikke før jeg selv havde talt med ham.

Præsten forsøgte at retfærdiggøre, at han og hans lederskab havde svigtet. I de mellemliggende dage var Kaj af en af lederne blevet dæmonuddrevet. Flere gange havde denne leder stået og råbt Kaj ind i hovedet, og Kaj var til sidst faldet i søvn, for denne dæmonfikserede leder tog sig tid, nogle gange timer. Jeg havde desværre givet lov, men på grund af Kajs alder kunne han selv bestemme, og han bestemte sig til at sige ja, såvel. Men rent ud sagt, hvad fanden ville denne mand uddrive? Kaj var uskyldig, så skulle han uddrives for jeg-voldtager-dig-dæmoner? De kan da ikke uddrive noget, som ikke findes.

Nogle dage efter mødet i kirken med os alle sammen ringer præsten med alvorlig stemme og siger til Berit og mig, at han har en nyhed. Han havde til endnu et møde med Børges søn gået ham noget på klingen, og her var det så kommet frem, at Kaj var uskyldig. Sådan en klaptorsk, det var allerede kommet frem i køkkenet, da de to som beskrevet sad og grinede og fjantede. Børges dreng havde sagt undskyld. De to knægte havde faktisk derved selv ordnet den sag, men kirken havde jo ikke æren for det, så det skulle trækkes i langdrag, og man stoppede ikke her.

Sig mig noget, som jeg ikke ved, tænkte jeg, da han ringede, vor herre bevares. Med lov skal man land bygge, står der over Københavns byret, og hvad bygger de der såkaldte præster så, bygger de bibelkirke, eller bygger de deres egen røv? Jeg var mild sagt rystet, for præsten kunne for måneder siden have renset Kaj, men lod i stedet ham såvel som hele familien lide, længere er den ikke, men de fortsatte deres had over for min søn.

Og ja, på det tidspunkt så havde jeg hellere set en politianmeldelse og en efterfølgende retssag, for advokater kan jeg hamle op med, og en dommer kan jeg stole på – noget mere end hr. og fr. frikirke-Danmark, det er helt sikkert. Præsten havde på intet tidspunkt hørt på os, han havde KUN hørt på de falske anklager. Og den yngre kirkeleder og hans søn, ”præstens” discipel? Jeg gider end ikke kommentere den herre mere i min bog, så jeg tror, at det, som præsten lagde for dagen, det kan ikke engang Gud gøre noget ved.

Mit forhold til Børge, der i mellemtiden havde opkøbt præstens hus, som vi boede i, forblev godt, men jeg var utryg. Vi forsøgte at komme til møder, vi sad i den bygning, som vi selv havde været med til at bygge. Vi, inklusive Kaj, sad i den menighed og sammen med dem, som vi elskede og holdt af. Men der var ingen, der mere talte til os. Heller ikke det så lederskabet. De gav os skylden, det var vores egen fejl. ”I er kommet ud på sidelinjen”, sagde en leder til os. Torsk, tænkte jeg, vi var skubbet derud.

Når vi for eksempel ankom til søndagsmøder, nikkede medlemmerne i kirken, inklusive lederskabet, blot høfligt til os. De sagde goddag og farvel, small talk, ha’ en god dag, og så videre og så videre. Vi plejede at have mange om os, men selv i cafeen sad vi nu for det meste helt alene ved bordet. Vi forstod godt hvorfor. Jeg skrev det tidligere, og det kommer om lidt igen. Vi plejede at snakke sammen, lange dejlige samtaler. Vi sad nogle gange – længe efter at kirken var lukket – og snakkede sammen med alle de andre.

Men nu var der næsten helt stille. Telefonen ringede ikke mere, besøgende blev reduceret fra mange til ingen. Vores ellers bogstaveligt skrevet så overrendte hjem lå hen som en ørken. Og der havde vi holdt kobberbryllup og halvtredsårs fødselsdag, og hele lederskabet og det meste af kirken var inviteret.

Berit havde holdt damefester med alle damerne fra kirken og jeg mandehørner, og så kommer dét. Hvorfor? Hele denne familie, som kirken var, havde nu vendt os ryggen, og jeg ved, at præsten og lederskabet ikke kan, vil og evner at se dette.

Men grunden til at alle vendte os ryggen var, at lederskabet nægtede at rense os. De rensede ikke Kaj, og her mener jeg for ALLE anklager, både den om den lille pige, og den med Børges

søn, men også deres måde at behandle Kaj og os på. Og når lederskabet, de krystere, ikke turde rense os, skyldtes det da, at Kaj, Berit og jeg i alles øjne var skyldige, og skulle lederne rense os, så ville de jo tabe ansigt over for hele menigheden.

Så Berit, Kaj og jeg må så rense os selv. Uanset hvad vi sagde, så er der ingen, der stiller sig op mod en leder, ej heller Børge, så her mere end 8 år efter, nemlig i 2015, er det på tide sammen med mine andre erindringer også at fortælle denne historie, en historie, hvor Kaj og hans familie endnu en gang blev ofret. Men de ofrede også vores ven, Alf, fra sydhavsørerne, og til sidst ofrede de også Børge og hans familie. Børges søn er i dag sprunget ud som en sød og dejlig ung mand med visioner i livet, men et seksuelt forhold til Kaj har han godt nok aldrig haft, og de to drenge har som skrevet for længst tilgivet hinanden.

Selv om at jeg ønsker at holde den pæne tone, så er det meget svært for mig. Jeg prøver at skrive pænt, for selv om jeg og min familie græder over tabet af alle de dejlige venner, som vi havde i kirken, så er det en lettelse at være væk, det er så dejligt at være fri af deres anklagende blikke. Og så var det ikke os, der flygtede, selv om det så sådan ud. Det var dem, der åndeligt smed os ud af byen med deres handlinger og behandling af os. Og når præsten løj om, at jeg havde ringet til hele menigheden og nægtet lederne at samtale med Kaj, så kan jeg også skrive, at vores venskab åbenbart kun var på deres betingelser.

Berit og jeg gav DEM modstand, så var det om at finde en måde at få os ud på. Ja, sørgeligt, men det er sådan, vi alle føler efter deres behandling, og det kunne jeg ikke kæmpe imod. De havde jo i uger vidst, at Kaj var uskyldig, og alligevel jagtede de ham, hvad havde de der såkaldte ”kristne” lige gang i?

Alligevel, så her bagefter sidder jeg med en mærkelig smag i munden. Præsten sagde dengang, at ”Når ét lem lider på leget, så lider vi alle”. Behøver jeg at oversætte det? Nej vel, men de led ikke over vores lidelser, de vendte os ryggen, og Berit og jeg blev enige om, at vi skulle ud af den kirke – og det var nu med det samme, men hvordan? Se det vidste vi ikke, for hvis vi blev i byen, så kunne vi ikke ryste det af os, og skammen over beskyldningerne hang over vores hoveder. Vi følte alle kirkens medlemmers øjne som pile i vores nakke. Ja, ”præsten” ringede mange uger efter beskyldningens fødselsdag og sagde om Kaj,

at han var uskyldig. Men hvad hjalp det, når præsten og leder-skabet tav sagen ihjel, troede de.

Hele menigheden vidste det, men over for dem rensede præsten os ikke. Den dag i dag, år 2015, finder jeg ud af, at de sidder i Bøvl Centret og taler om, at jeg skriver en bog, som handler om dem. Jeg finder ud af, at min tidligere musikalske ven snakker, så tungen hænger og blaffer ud af munden på ham. De er bange for udfaldet af bogen, for jeg fylder nok denne bog med løgn om dem. Men venner, havde jeg skrevet en bog om den "kirke", så havde den heddet Bøvl Centrets religiøsitet – eller sådan noget i den stil. Men bare tanken at skulle finde en titel til en bog, som handler om dem, ville være absurd. Så helt ærligt, der er nu grænser for, hvor meget jeg vil bukke for de mennesker, så bogen her? Nej, den er IKKE om dem.

Jeg vil tilgive dem den fornærmelse, om at jeg skulle skrive en bog om dem, for denne bog er en erindringsbog med digte og sange, som hedder "En families pris", så slå jeres kristne flap ører ud, hvis I kan. For tragedierne om min familie, som i alle henseende kunne have været undgået, begyndte med en voldtægt af en lille uskyldig dreng, som så blev stjålet fra sine forældre af en kommune, og senere selv blev beskyldt for at have voldtaget en helt tredje person på samme alder, og den anklage fik han, for at han selv var blevet voldtaget, (citat præstens kone, "Man ved aldrig, hvad sådan en som ham kan finde på"). Så da anklagen kom, den falske anklage, så var man ikke i tvivl, han var skyldig, det er først fysisk, så psykisk, og senere åndelig voldtægt, og kun to mennesker tager ansvar, Berit og mig, og det var os, der af jer alle fik skyld for ikke at tage ansvar.

Berit og jeg har altid haft campingvogn, og vi talte om at opmagasinere hele vores hjem, med minder, knive og gaffler og det hele. Så jeg optog et internetlån på femten tusinde og lagde dem i banken til et indskud for en lejlighed eller et hus. Og da Berit så, at jeg havde garanteret vores fremtidige bolig, sagde hun ja til direkte at flygte ud af, hvad der for os var blevet til et hul til helvede.

Vi turde ikke længere være i byen. Kaj fik det dårligere og dårligere, og hans bror, Junker, havde det heller ikke for godt. Så der var ingen vej uden om. Vi lavede en aftale med Børge, der nu ejede huset, som vi boede i, at han udbetalte os hele

indskuddet, og så var det bare at pakke. Alt, vi ejede, kom til en større by mange kilometer væk til opmagasiner. Vi sled, pakkede og flyttede på en lille anhænger. Derpå kørte vi til en campingplads og slog os ned.

Men præsten og hans lederskab kender ikke hele min mening om dem, og den får de aldrig. De får kun det, de kan læse i denne bog. Men denne præsts kontrolvirksomhed er skyld i, at mange mennesker er kedede af det, for vi lærte alle at elske ham og hans lederskab. Lederne? Tja, de er der endnu med undtagelse af et par stykker, som ifølge rygter netop har meldt sig ud på grund af præstens kontrolstyring. Men disse ledere og denne præst vidste ikke, at Berit og jeg græd, og de så ikke vores tårer.

De ved ikke, hvor mange tårer jeg sidder og græder, mens jeg skriver denne bog, og hvorfor jeg og Berit stadig er kedede af det. De evner ikke at se, hvad de faktisk betød for os. Men de vidste, at før vi mødte dem, før vi meldte os ind i Bøvl Centret, da havde en voldsmand voldtaget vores børn. Og efter en kæmpe retssag skilte en kommune Berit og mig ad, og de tog vores børn fra os, og hele familien blev splittet for alle vinde. Berit og jeg blev helt uskyldigt skilt fra vores lige så uskyldige fire børn. Vi mistede alt, og i mellemtiden dør vores forældre, tre af vores søskende, to af vores kære venner – og vores lyst til at leve.

Kirken og dets lederskab vidste, at Berit, jeg og vores børn var slidt ned efter mange, store og alt opslidende retssager. Bøvl Centret og dets ledere med præsten i spidsen kunne dengang som i dag overhovedet ikke forestille sig, end ikke fantasere sig til, end ikke i et mareridt drømme sig til, hvordan Berit, jeg og vores børn følte, da også de svigtede, og selv om de blot FORSØGTE at forestille sig sagernes omfang, så ville det mislykkes, for det kan de ikke. Så svaret på hvorfor vi græd, og stadig græder? Vi kom ind i Bøvl Centret få uger efter sidste retssag, og alle vores sår stod vidt åbne.

Til at starte med gav de os trøst, deres store møder, deres åbne arme, deres glade smil og velkomster, når vi ankom om søndagen. Det var jo lige før, de røde løbere blev rullet ud. De fik os til at føle os så velkommen, og vores tårer blev til glædestårer. Det tog de fra os – og derfor græder vi stadig.

Deres holdninger om at vi bare skulle tilgive fortiden og lade det ligge, fortæller om ikke andet så mig og min familie, at de ikke ved en hujende pap fis om, hvad de taler om. Jeg ved, at præsten påstår, at Berit og jeg svigtede ham ved at forlade kirken, for det har han sagt om mange, der gjorde det samme. ”De gik, efter alt det vi har gjort for dem, og de kasserede os som et stykke beskidt papir”, sagde han en dag til mig om to, der pludselig ikke mere kom i kirken. Derfor græder vi, for præsten kender desangående ikke sin egen Bibel, jeg giver ham derfor Lukas, kapitel 17, vers 1 & 2.

Berit og jeg forlod kirken. Jeg afleverede nøgle og kode til kirkens tyverialarm til præsten personligt. Jeg sagde, at nu slutter dette, jeg kan ikke mere. Det var ved dette møde, hvor præsten blandt andet som tidligere skrevet talte usandt om pigen, der var så bange for mig, at hun græd. Og det var også her han på ny løj om, at jeg havde ringet til hele kirken og fortalt alt til alle, og også at jeg havde nægtet kirkens lederskab at tale med Kaj. Alt sammen lodrette, hellige – for det kom jo fra en præst – løgn sad han og sagde lige op i mit åbne ansigt.

Jeg lagde nøgle og kode på hans skrivebord og sagde farvel. Han kikkede bare videre på sin pc-skærm, og så var den epoke ikke mere. ”Jeg forlader kirken”, sagde jeg. Han svarede, ”Gud velsigne dig”, og så var det slut. Året var 2007, men i dag den 22:04-2015 Kl. 15:34 har jeg et interview / en samtale med Kaj til bogen her, som fortæller, hvad jeg i forvejen vidste, men også har skrevet lidt om tidligere. Jeg synes dog, at interviewet skal med i bogen, for her taler min dreng selv følelserne ud.

Kaj fortæller mig blandt andet, om de efterdønningerne, Bøvl Centrets behandling af ham, dengang som nu havde og har af indflydelse på hans liv. Kaj taler i hans pige Silde påhør åbent til mig, om den måde hvorpå kirkens lederskab med kaptein ”præsten” ved rorpinden behandlede Kaj på, og hvordan deres behandlinger af ham havde vidtrækkende konsekvenser for hele hans liv. Jeg synes at bare det, at Kaj for første gang taler til mig om det, er modigt, og at han så også taler i sin piges påhør er endnu mere modigt, og det har min respekt.

Jeg har fortalt om lederskabets kontrollerende, manipulerende måde at styre medlemmerne på, og særligt hvordan de unge er meget påvirkelige over for den slags, men her med Kajs

egne ord får man et indtryk af det magtmisbrug, præsten leder sit lederskab til at udføre. Kaj fortæller mig om de frygtelige oplevelser, han havde efter beskyldningerne mod ham. Kaj siger, ”Far, jeg har ikke siddet med ståpik med nogen som helst på skødet”.

Kaj er den dag i dag tydeligt berørt af denne situation, ikke det, at jeg interviewer ham, men at de, som han trods alt stolede på, kunne finde på at beskylde ham for sådan noget svineri. Kaj fortæller mig med rystende stemme om, hvordan kirkelederne med ”præsten” som ansvarlig var efter ham. Kaj fortæller mig, at en yngre kirkeleder, der stod for kirkens ungdomsklub, havde forment Kaj adgang til deres møder. Denne yngre leder går igen i bogen, hvis du husker tilbage. Kaj fortæller endvidere om, hvordan lederne i kirken fik deres egne unge teenagebørn til at vogte over ham og følge ham, hvor end han gik.

Kaj siger til mig om den samme yngre kirkeleder, der også forment ham adgang til ungdomslokalerne, at denne såkaldte ”leder” gav strenge ordre til Kaj om, at han IKKE før, under eller efter kirkemøder måtte gå nogen steder hen eller forlade møderne uden voksen eskorte. Og det skulle være den bestemte yngre kirkeleder, der, hvis det var, at han skulle på toilettet, skulle eskortere Kaj. Disse kontrollerende mennesker udviste fængselsbetjent adfærd over for Kaj, og det på trods af, at de var klar over, at han var uskyldig i ALLE anklager.

Anklagerne mod Kaj, om at han skulle have voldtæget en dreng på kirkens toilet, var pure opspind og løgn. Det samme gælder pigens anklager. Kaj ER rensset, men kun i familien, og selv om præsten havde haft ringet og sagt, at Kaj var uskyldig, så var han ikke rensset, og slet ikke over for de andre ledere, der stadig behandlede Kaj som en forbryder – og præsten selv?

Præsten? Han er da, som vi ser det, ligeglad, vi er jo væk fra kirken, og hans flotte bygning blev fredet for skandaler, men for hvilken pris? Så nej, Kaj blev ikke rensset, hverken i menigheden eller blandt den øvrige ungdom i kirken, og ikke over for de almindelige medlemmer – og slet ikke i den by, hvor kirken er, så der kan vi jo ikke komme mere. Alligevel og på trods af hans uskyld behandles Kaj som en fange, Kaj, der selv er blevet voldtæget, sad nu i samme situation som den idiot, der voldtog ham. Hvor er det kristne henne i det? Og angående den lille

pige, så har jeg tidligere skrevet, og gentager nu over for Kaj, at han også dér er rensset for alle anklager, for Berit og jeg blev ringet op af vidner, der kunne bekræfte, at kirken (med mine ord) var fuld af løgn.

Kaj er nu blevet 26 år gammel, så mindreårig er med modifikationer. Vi skriver 2015, og Kaj taler ud. Da Berit og jeg flygtede ud af byen, flyttede Kaj op til en pige, og skal jeg også her tale lige ud af posen? Tja hvorfor ikke, så gjorde det mindreværd, som kirken havde givet Kaj, at det gik ad helvede til. Kaj begyndte at tage stoffer så som kokain, alle slags giftige og farlige piller, amfetamin og daglige rendyrkede druk- og hashorgier. Kaj er ligeledes den dag i dag stærkt mærket af, at denne før omtalte yngre leder for ungdomsklubben havde fortalt de andre teenagere inklusive hans egen søn om alt, hvad Kaj havde været igennem, for som Kaj siger til mig, hvad rager det dem?

De gør alt for at få Kaj til at fremstå som skyldig. Jeg spørger igen, hvor er det kristne i det? Og som skrevet, at Kaj ikke måtte gå på toilettet uden eskorte og ikke være i rum med de andre unge uden en voksen, det havde denne yngre leder heller ikke undladt at fortælle alle de andre unge, som Kaj følte vogtede over ham som en høg. Så Kaj havde ikke flere venner tilbage, alle var væk, ingen venner, ingenting, intet andet end tomhed. Og tænk sig, denne leder var den selv samme leder, hvis søn var involveret i sagen, kristen? Og han gjorde det med præstens, den ansvarlige, piloten/kaptajnens velsignelse. Her siger jeg næsten farvel til vores liv som Bøvl Center kristne og den del af historien i vores liv, som jeg ikke ønsker, at min værste fjende skal opleve, end ikke dem.

Præsten og hans kirke gjorde det samme som kommunen. De tog vores børn fra os, vi blev på grund af dem splittet for alle vinde. Og de voldtog os også, denne gang var det dog ikke en fysisk voldtægt, men i den grad en åndelig en af slagsen. De tog vores kristne venner og vores kirke fra os, behøver jeg at gentage, hvorfor vi græder endnu? Ja det gør jeg, det gjorde vi.

Grunden til at Berit og jeg græd er da, fordi vi elskede dem SÅ højt og SÅ meget. Vi var de første tre år så meget inde i dem, at vi ligesom var smeltet sammen med dem. Jeg taler åndeligt, og det værste er, vi elsker dem endnu. Men DE tog DEM

fra os, derfor græder vi. De tog al den første kærlighed, som de selv prædikede om, væk fra os, og overlod os så at sige til fanden selv. Men den gik så heldigvis ikke, så det er ikke deres fortjeneste, at Berit og jeg stadig havde så meget kampånd tilbage, at vi kunne sparke fanden i hans brændende beskidte røv og beholde vores tro på Gud. Berit og jeg prøvede SÅ hårdt at blive i kirken, men vi kunne ikke.

Berit og jeg forsøgte så mange gange uden held at drage dem til ansvar. Vi prøvede endda med vidner, og da menigheden heller ikke lyttede – netop på grund af at den ER enkelmandsstyret – var der kun ét at gøre, og det var – set i bakspejlet og i vores øjne – at lade dem være som hedninge og en tolder for os, Mattæus kapitel 18, vers 15 til 17. Helst ikke, men sådan er det.

Da jeg flere år efter mødte giraffen, og prøvede at sige noget til ham, så sagde han blot, at ”Ja, der var da nok ting dengang, som måske kunne have været gjort anderledes”, for hans eneste modgang, hvis man kan kalde det det, er at skaffe penge til det store byggeri, han påbegyndte. Så hvorfor tage sig af os? Men jeg har en nyhed til ham og hans kirke, vi elsker hver og en af jer, og om I tror på det eller ej, er jeg fuldstændig ligeglad med, for dette lille afsnit til slut i dette kapitel er mit farvel til jer, lev vel, Gud velsigne jer.

5 år efter at Berit og jeg i 2007 forlod Bøvl centret, skrev jeg sangen ”Born To Believe” i en rigtig lystig Movie Swing rytme. Og hvis du kender eller har hørt den hollandske sanger Cornelis Vreeswijk, der senere emigrerede til Sverige, hvor han fik stor succes med sine jazznumre, der lændede sig op af swing, så kan du forestille dig denne rytme, som afspejler, at jeg på trods af, at ”Even Christian brothers had spit, had spit all over my face”, er en glad mand. Sangen er et vidnesbyrd og har givet mange mennesker en glad oplevelse. Jeg gør som sædvanlig opmærksom på (C) Copyright.

Omkvæd 1

I was born, so I could worship Him
I was born, so I could follow Him
I was born, so I could reach out for Him
Was born, so I could live, live a life with Jesus Christ

Vers 1

I have lived out a life of pain
I have walked in the valley of the shadow
Even Christian brothers had spit,
Had spit all over my face

I was born, so I could worship Him

Vers 2

So listen dear God, I'm telling You now
None but Thee, dear Lord, is able to help
Help me up from the deep, deep valley
From the valley of death, dear God

I was born, so I could worship Him

Vers 3

So listen, dear God, You know me well
My desire is a closer walk with Thee
When I shall no more sing on earth
Let me sing in Heaven for Thee

Omkvæd 2

FOR I was born, SO I could worship YOUR SON

Jeg vil forsøge at finde en grund til at vende tilbage til det kristne frikirke Danmark. Om det vil jeg skrive i kapitel 6. Her vil jeg – hvis jeg kan finde bare én grund – skrive om det.

Indledning til Kapitel 6. Vi går ikke tilbage

Jeg går aldrig tilbage til de menigheder. Jeg kan på grund af dem heller ikke for nuværende blot besøge andre frikirker, vi har begge prøvet, men det var med en vis frygt for gentagelser. Vi føler deres øjne gennembore os, vi føler os uden for, men jeg prøver. Jeg har her i kapitel 6 forsøgt at skrive nogle gode grunde til at vende tilbage til frikirkemiljøet. Da jeg nåede til side 160 fandt jeg ud af, at det var 160 sider med gode grunde til ikke at gøre det. Der var ikke en eneste god grund til igen at være en del af det danske frikirkemiljø, så mit forsøg var uden held. Og da kapitel 6 af denne grund så ville være et dårligt kapitel, kan jeg ikke gøre andet end at skrive om noget andet, så kapitel 6 omskrives til at handle om et langt liv med psykisk syge mennesker.

KAPITEL 6

Det psykisk syge Danmark

Ha, der fik jeg nok både læserne og forlaget, for pludselig skifter dette kapitel navn eller titel, om man vil det. For hvis det er ovenstående ”Vi går ikke tilbage”, som kapitel 6 egentlig skulle have heddet, så skulle bogen også have skiftet titel til ”En kristen kamp”, men titlen er ”En families pris”, og i den pris og den kamp indgår et kristent liv. Vi har dog levet andet end kun i religiøsitetens navn, også selv om kapitel 7 fortsætter i den religiøse bane, for de kristne havde virkelig fat i os. Men før den kristne tid, under den kristne tid, og efter at vi løsrev os fra religiøsitetens forgård, så havde vi andre kampe at slås med, kampe der langt overgår de kristne. Netop det, at jeg faktisk slettede 160 sider, hvor jeg forsøgte at analysere blot én grund til at vende tilbage til menighederne, gav mig en anledning til også at skrive om noget af det andet.

Ud af mine nu 61 år har jeg levet sammen med psykisk syge familiemedlemmer i 61 år, og ja du læser rigtigt, jeg kunne også skrive hele livet, men nu da jeg fandt på at lade kapitlet skifte navn, så fik jeg muligheden for at fortælle blot lidt om, hvad mit liv desangående har været for en starut.

Jeg begynder min psykotiske, skizofrene depressions manio-depressive rejse gennem mit liv med søster Edel, æret være hendes minde. Søs var en stærk kvinde, men under den stærke overflade lurede en katastrofe. Under Edels kærlige væsen og hjælpsomhed lå der en ulykkelig lille pige og græd. Jeg husker mine barneår, hvor jeg var på ferie i Roskilde. Edel var så stolt af at have lillebror på ferie, og jeg var glad for hende. Jeg har

i tidligere kapitler beskrevet mine søskende og forældre, men jeg vil her forsøge at gå lidt mere i detaljer. Mine ferier hos Edel var en oplevelse, som jeg aldrig glemmer, men Edel havde et arbejde, sagde hun, så jeg var nogle gange alene i hendes lejlighed. Jeg fandt som voksen ud af, at når jeg var alene, så var hun dagpatient på det psykiatriske hospital, Sankt Hans, i Roskilde.

Edel og jeg havde det sjovt sammen. Vi gik i byen og promenerede i hovedgaden. Vi købte skjorter i gult, blå og rødt nylon, nylon som dengang i tresserne og halvfjerdserne var moderne og lige kommet fra USA. Her gik vi to søskende ens klædt på, storesøster og lillebror. Søs var dengang ca. 23 år gammel og havde en dejlig lejlighed på første salen af en gammel to plans villa. Her tumlede jeg rundt med venner, som jeg hurtigt fandt i denne såkaldte sølvbryllups ghetto. Jeg husker en dag, hvor vi tog vores cykler og smuttede ind gennem et hegn til den legendariske Roskilde Ring. Her kørte vi så rundt og legede, at vi kørte racerløb, men på en af bakkerne i svinget stod jeg af min cykel. Jeg glemte bare, at man skal stoppe, før man står af, så med fuld fart rullede jeg ned af den stejle bakke og slog mig slemt.

Ambulancen kom kørende og sjovt så det da ud, for på Roskilde Ringen måtte den jo lægge sig i svinget, lige som racerbilerne gjorde, helt fedt syntes vi unger, men ak, jeg havde fået en lang flænge i mit ben, og den ses i dag som et grimt ar. Jeg blev kørt på sygehuset, hvor Søs kom bekymret og med tårer i øjnene gav mig en velfortjent skideballe. Jeg fik syet mange sting, men fik lov til at vælge farven, den var god nok, ”blå”, sagde jeg. Jeg måtte så ikke støtte på mit ben i meget lang tid, men episoden gav Søs og mig et tættere forhold. Hun var nu mere hjemme, og vi havde en skøn tid. Allerede dengang havde Edel sin Baptistkirke, men hun tog mig aldrig med, for hun ville ikke trække noget ned over mit hoved, og det er jeg i dag glad for, men jeg tilsidesætter i dette kapitel alle religiøse tiltag, så Edel, kære Søs, tak for en barndom med den bedste ferie et barn kan tænke sig.

Mens jeg voksede op, var vores forhold tæt. Når vi havde mulighed for at se hinanden, så gjorde vi det, men som skrevet så havde Edel en katastrofe lurende under overfladen. Hun fik i mine tidlige teenageår det første hvide snit. Edel havde

flere gange kastet sig ud af hospitalets vinduer, og så var der jo lægeligt ingen vej uden om. I dag mener jeg at denne fremgangsmåde i sig selv er psykopatisk og at de samme læger, der foretog disse indgreb, selv skulle have en blender stukket ned i deres hjerner. Edel fik det værre, og når vi derefter sås, så var det på en eller anden psykiatrisk afdeling. Edel fik yderligere et hvidt snit og blev psykotisk, men vi glemte aldrig de gode dage i sølvbryllups ghettoen.

Edel fik senere sin egen lejlighed, og med stor støtte fra Baptistkirken i Roskilde og det offentlige klarede hun sig rigtig godt. Men de der læger kunne ikke holde sig væk fra min søsters hjerne, så hun fik et tredje hvidt snit. Jeg besøgte hende lejlighedsvis, men jeg føler at jeg kunne have gjort meget mere. Dog havde jeg selv store problemer, og dem har du læst om i tidligere kapitler, så det dvæler jeg ikke mere ved. Mine problemer gjorde mine besøg hos Edel sjældnere, og Berit havde ej heller overskud, sagde hun. Men det gør i dag ikke min samvittighed bedre.

Edel gik bort medens Berit og jeg var medlem af Bøvl Centret, vi lånte en minibus så det meste af familien kunne sige farvel til min kære Søs. Det tredje snit gjorde Søs så ulykkelig og så syg af spasme, at hendes krop til sidst gav op. Vi mødte op i Baptistkirken i Roskilde, hvor vi sad og kikkede på Edels bære. Jeg stillede mit keyboard op og sang en sang, som jeg havde dedikeret til hende, du kan læse teksten i kapitel 4, "Nøglen til porten". Men én ting er sikkert, Edel lærte mig sammen med mor alt om den kristne tro, derfor er vers et i denne sang direkte til dem. "Jeg kendte dig godt, Gud, men min verden var trang. Jeg lærte fra barnsben om din kærlige Søn. Men mange år er gået, jeg har lært, hvem du er nu. Mit hjerte har nøglen ind til himlen hos dig." Alle havde en personlig historie om Edel. Alle, alle kirkesamfund var til stede, baptisterne, pinsevennerne, frelsens hær og folkekirken, alle var med. Edels kristne netværk var stort og stærkt, kærligt og for hende helligt. Jeg er dem alle så taknemlig, for de år jeg ikke var der, der var de der.

Jeg tog mig sammen, og foran Edels bære sang jeg sangen til hende. Jeg var flere gange ved at bryde ud i gråd, jeg følte så meget, at jeg havde svigtet. Edel var så glad, når vi talte sammen i telefonen. Nnååå kære lillebror, sagde hun med glædesgråd i

stemmen. Det er faktisk svært at skrive om, men selv baptisterne må forstå, at vores forhold var kærligt, varmt og elskeligt, der kommer aldrig en ind i mit liv som Edel. Men jeg gjorde sangen færdig med værdigheden i behold.

Efter en kort prædiken bar vi Søs ud. Frelsens Hær sang ved udgangen Søs ind i den sorte ventende bil med sangene ”Perleporten” og ”Hvilken ven jeg har i Jesus”, to glade sange, som på Edels opfordring blev sunget til hendes ære. Sangene var Edels yndlingsange, og Berit og jeg har derfor til hendes ære taget dem med på vores repertoire. Edel er ikke mere, men hun sidder sammen med Mor og hendes søster Karin og kikker ud af et vindue. Mors digte, som er en del af denne bog og om at kikke ud af det vindue, kan du læse om i andre kapitler, men mor skrev mange digte, og ud fra hendes bog, som hun var så stolt af, skrev hun dette digt til verdens børn.

Lav din verden om
til grønne skove
lav dit sind om
til fred på jord

for at de børn
der er født på denne jord
ikke må lide mere

Lad dem vokse op
uden strid og kamp
giv dem jeres kærlighed

Så smukt kan kærligheden til børn, særligt ens egne børn beskrives, og læste du Mors bog, så ville du stortude, men Edel, Søs, kære Søs hun er printet ind i mit sind, sjæl og hjerte. Edel arbejdede som sygehjælper, og da hun mistede en af sine patienter til kræften, blev hun selv syg. Hun stod denne patient meget nær, og det bevidner hendes kærlighed, at hun ofrede så meget af sig selv, at det lidt efter lidt kostede hende sit eget liv. Min barndom og ungdom er derfor præget af sygehusbesøg, og det var noget, som gjorde indtryk. Søs var en rolig patient, om man kan bruge disse ord, men de andre?

Søs var det meste af sit voksne liv på lukkede afdelinger, og jeg tror, at de fleste danskere har hørt skræmmehistorier om hospitaler, netop som sindssygehospitalet Sct. Hans, en epoke i Dansk sindssyge historie, som er det første i Danmark af sin slags. Disse historier kan jeg bekræfte, med selvsyn har jeg set dem gå frem og tilbage på gangene som levende døde, som en slags zombier gik de der tomme i blikket. De så end ikke, at man kom hen imod dem, de fortsatte som var de blinde og, ja, døde. De råbte uhæmmet og ubehersket, og bestandigt så jeg dem blive hentet af hvide kitler, som indeholdt store damer og mænd, der med tvang tog disse syge stakler ind i et lokale, som jeg ikke ved, hvad var. Der var elektrochok og hvide snit alle vegne. Hvis du dengang havde en depression, så kom snitter-mand rendende og åbnede skjolden på dig.

Det gjorde stærkt indtryk på mig. Denne glade pige, som jeg var på ferie hos, blev mere og mere psykotisk, og en dag så sagde hendes krop stop, nu ligger min elskede søster på lerkrukke sletten, og er den dødeste søster af alle. Og jeg græder mine stille tårer, for Edel var en skøn søster, og jeg savner hendes milde latter, hendes humør og gå på mod, hendes kampe, som hun med positiv sind kæmpede til den bitre ende. Søs, du var min nøgle til porten, du gav mig et aftryk af nøglen, tak Søs, tak.

Mennesker, som jeg elsker og holder af, mennesker, som jeg ikke ville have levet foruden, er i min verden værdige mennesker – uanset og på trods af deres psykiske ELLER fysiske lidelser. De fortjener al respekt, og jeg vil forsøge at give dem den respekt, og jeg kommer ikke uden om, at flere af mine familiemedlemmer lider af slemme psykiske sygdomme, og jeg kommer heller ikke uden om, at de OGSÅ er en del af mit liv skråstreg erindringer, og derved en del af denne bog – ligesom de andre jeg har beskrevet så nænsomt, som jeg kunne.

Jeg har familiemedlemmer med slemme diagnoser, de lider af psykiske sygdomme som skizofreni, dyb depression, maniodepressive, abnorme fantasier og dys sociale personlighedsforstyrrelser som mytoman, sidstnævnte et pænt ord for lystløgner. De er til tider så psykotiske og selvmordstruede, at hverken Berit eller jeg kan gøre andet end ringe efter lægen og derved indlægge dem.

Min OG for den sags skyld Berits verden har ikke været en dans på roser, slet ikke, for vi vendte dem ikke ryggen, jeg er i dag værge for min søster, Jytte (pseudonym), netop for at hun ikke kan tage vare på sig selv. Jytte bor nu på plejehjem, og det er noget der plager min samvittighed, for vi KUNNE ikke magte det mere. Det er ikke os at give op, men mod kommunale manipulatorer, som psykisk overtaler Jytte til at flytte på ældrecenter, kan jeg ikke mere stille noget op, og netop Jytte lider af de værste slags psykiske sygdomme, man kan tænke sig, hun er i den grad maniodepressiv.

Men der er flere diagnoser end blot maniodepressivt, flere alvorlige endda, og da hun blev manipuleret til at flytte på plejecenter sagde jeg stop. Jeg kunne ikke mere holde fast i min beslutning om, at det aldrig skulle ske. Jytte boede hos Berit og mig, og i øvrigt så har jeg hele mit liv kun med små afbrydelser boet sammen med Jytte, men de kommunale prædikede hende røven fuld. De sagde, vi ville jo bare det, som er bedst for dig, vi ville jo dit bedste, vi ville jo hjælpe dig, men hvad vidste disse kommunale madammer om, hvad Jytte selv ville. Jeg sagde strengt til dem, hvad med at spørge Jytte? Hvad Jytte mener, er det bedste for Jytte. Den havde de ikke hørt før, men Jytte sagde til mig, de er jo søde og vil kun hjælpe, og så gav jeg op – men ikke kun med det, for denne sag havde stået på meget længe, dette er kun kort beskrevet.

Jytte gik ture hver dag, hun tog sin rollator og kørte med den ned i byen, her handlede hun og besøgte mine sønner, der boede et par kilometer væk. Hun gik ind til kommunen og blandede sig. Hun var psykisk syg, men en glad pige. Jytte er fra 1940 og ved mere om livet end det fleste, men hun stolede for meget på kommunen.

Efter Jytte var flyttet til plejecentret faldt hun sammen, der var ikke flere gåture, købmanden var for langt væk, hun faldt sammen og blev til sidst afhængig af en kørestol. I dag hejses hun med kran fra seng til kørestol, og er skumpet sammen til en karklud. Hun lever uværdigt under stærk kontrol, hun lever med pisseble, fordi personalet ikke har tid til at hjælpe hende på toilet. Ja, det er ikke første gang i denne bog at jeg kritiserer det offentlige, og til dig der ikke har de problemer, som jeg i HELE denne bog har beskrevet, kan jeg kun sige, du ved intet, du ved intet.

I hele min ungdom har jeg set Jytte, som jeg så Edel. Ud og ind af psykiatriske hospitaler, og langt de fleste gange lukkede hospitaler. Jeg har set dem gå rundt som levende døde i en psykiatrisk rus af stærke piller og daglige indsprøjtninger, jeg har set dem blive eksperimenteret med, ment på den måde at man hele tiden skiftede psykofarmaka ud med andre psykofarmaka, for hjælp den ene ikke, så fik de en ny, eller man gav dem mere – eller flere slags. Man stoppede ikke den psykofarmaka, som ikke virkede, næh man gav dem både den og så en ny oven i. Jeg kan rejse dine nakkehår, hvis jeg blot en gang til nævner Sankt Hans Hospital i Roskilde.

Kilde til nedenstående: Den store Danske, Wikipedia, den frie encyklopædi, Middelfart Museum, På Kanten.dk sundhed.dk samt netdoktor.dk og egne erfaringer og oplevelser.

For at få forståelsen af, hvad jeg har været igennem vil jeg beskrive eller skildre, om du vil, hvad disse sygdomme er for noget, jeg vil skildre et af de psykiske huller i Danmark kaldet Sankt Hans Hospital. Hospitalet er opkaldt efter *Sankt Johannes*, skytshelgen for de sindssyge. Jeg skrev, ”hvad jeg har været igennem”, men det er intet imod, hvad mine søstre og min ældste søn har været igennem. Jeg begynder, så godt jeg kan, med at beskrive *Sct. Hans Hospital*, som er Københavns Kommunes psykiatriske sygehus ved Roskilde.

I 1769 blev Sankt Hans Hospital flyttet til Ladegården, der lå ved Sankt Jørgens sø. Stedet skulle de ”afsindige og tosserne” dele med fattiglemmerne. Der var mere end 500 mennesker på Ladegården. Sankt Hans Hospital hørte under Københavns magistrat. De fleste af beboerne var fra København, men der var også indsatte fra andre egne af Sjælland.

Der blev indrettet en bygning med 20 dårekister, opført af solide planker. Standardudstyret var stadig en briks og et lokum. Men som noget nyt kunne dårekisterne opvarmes. I 1770 led 88 af Ladegårdens 212 beboere af mere eller mindre svære sindslidelser, heraf 14 så voldsomme, at de var anbragt i dårekister. De øvrige boede på lemme stuer eller små kamre. Fik de et anfald, blev de anbragt i en dårekiste. Der skulle i øvrigt altid være ledige dårekister til akutte tilfælde.

I årtierne omkring 1800 var gennemsnitsalderen for sindslidende lemmer, der blev indlagt på Sankt Hans Hospital, 40 år.

De fleste – næsten 70% – var kvinder. Maden var varieret og nærende – og bedre end den kost, som fattige i samfundet måtte klare sig med. De mest velfungerende af lemmerne hentede selv maden. Andre – herunder de indsatte i dårekisterne – fik maden bragt. Af dem var der lemmer, som skulle makes. Ødelagde lemmerne deres sengetøj, fik de ikke noget nyt, men måtte nøjes med halm. Det samme gjaldt tøjet, de gik i. Derfor gik adskillige af de sindssyge rundt nøgne eller kun iklædt pjalter.

I 1814 blev Sankt Hans Hospital flyttet til Roskilde. Det var meningen, at det skulle være en anstalt for både ”afsidige” og fattiglemmer, men efter kort tid var der kun sindssyge. I 1816 blev den første overlæge, J.H. Seidelin, ansat. På grund af de noget hårdhændede behandlingsmetoder, Seidelin tog i anvendelse, blev han afskediget i 1831, og den nye overlæge A.V.T. Gøriche indførte mere humane behandlingsmetoder.

Med det blakkede rygte vil jeg beskrive, hvilke sygdomme der gjorde, at staklerne blev indlagt på sindssygehospitalet Sankt Hans i Roskilde. Husk på at min søster Edel er en af dette hospitals patienter, og at hun fik alle de gruppøvevækkende behandlinger, som kendetegnede dette sygehus, nemlig hvide snit og elektrochok.

Grunden til disse behandlinger er psykiske lidelser som skizofreni, dyb depression, maniodepressive, abnorme fantasier og dys social personlighedsforstyrrelse. Man hører stemmer, de kan sige alt fra hop ud over en bro til at den syge skal skære sig i armen. De syge lytter til stemmerne og har ikke evne til at se, at disse fremkaldes af deres psykotiske tilstand.

Skizofrene depressions maniodepressive er en rejse ind i menneskets sind, en rejse lægerne den dag i dag eksperimenterer med. Videnskaben producerer det ene mirakelmiddel efter det andet, og Gud ske tak og lov for det, men ikke alt er lige godt gennemtænkt. Jeg har set de abnorme ødelæggende resultater efter disse, og videnskaben lytter ikke til pårørende, vi træder jo på deres ekspertise, og den går jo ikke i Jante-Danmark.

Men jeg kan med hjælp fra nettet (se kilde længere oppe) fortælle dig, hvad Skizofreni er. Skizofreni en psykisk lidelse karakteriseret ved forstyrrelser i tankeprocesserne og hæmning af typisk følelsesmæssig reaktion. Hyppigt sete symptomer inkluderer hørelsesshallucinationer, paranoide og bizarre

vrangforestillinger samt tanke og taleforstyrrelser, som oftest er associeret med nedsat social interaktion. Symptomerne på skizofreni debuterer oftest i teenageårene eller ung voksenalder med global livstidsprævalens på 0.3–0.7%. Diagnosen er baseret på observationer af patientens opførsel og vedkommendes beskrivelse af sine oplevelser.

Personer, der er mani-depressive, oplever i løbet af deres liv kortere eller længere perioder med depression og mani. Imellem disse har de perioder med helt almindeligt humør. Depressive perioder er kendetegnet ved blandt andet tristhed, initiativløshed, koncentrationsbesvær, nedsat selvtillid og søvnbesvær og kan føre til selvmordstanker – nogle gange med et meget uheldigt udfald. Denne sygdom lider søster Jytte og min ældste søn af. Hvad min søn angår er der mange flere diagnoser, men fælles for de to er ovenstående lidelse, der sammen med selvmordstanker er en livstruende sygdom, som de syge på negativ måde gerne bruger mod deres pårørende, men det kommer jeg til.

I de maniske perioder oplever jeg min tilbagelevende søster Jytte og min søn Jokum, men også Edel, som jeg mistede til det hvide snit, have en voldsom opstemthed. Selvom det umiddelbart lyder mere behageligt end de depressive perioder, er det ofte i de perioder, de mani-depressive oplever de største problemer. De bliver utroligt impulsive og kan på kort tid tage meget dårlige beslutninger med store økonomiske og sociale konsekvenser.

For eksempel kan de finde på at låne tusinde af kroner i dyre internetlån og give dem til tilfældige. Eller det kunne være at bryde med folk de elsker, fordi de fik en impulsiv idé om, at det kunne skabe fred i verden. De har ofte en anden opfattelse af virkeligheden end deres omgangskreds, og så har de meget høje tanker om sig selv og kan blive meget aggressive og irriterede på alle, som ikke kører i deres tempo og tager del i deres virkelighedsopfattelse. Da de to tilstande mani og depression nærmest er hinandens modpoler, kalder man også lidelsen for bi polær lidelse (bi = 2, altså to poler).

Ja, jeg har hentet hjælp på nettet, jeg er ordblind og må gøre, hvad jeg kan for at gøre min historie forståelig for selv mine kritikere. Men én ting er sikkert, mine erfaringer og oplevelser

stemmer fuldstændig overens med det jeg har hentet fra internettet, jeg har selv lidt af en tung depression, og har stadig ikke rystet den af mig. Jeg tør på grund af mine mange hjerteoperationer ikke tage antidepressiv medicin, det er muskelafslappende, og hjertet er en muskel.

Mine oplevelser desangående er forfærdelige, og jeg ønsker dem ikke gentaget, derfor prøver jeg at leve med det. Jeg er dog bevidst om, at mine lidelser ikke er en sindstilstand, det er ikke noget, som jeg kan "tænke" væk. Jeg er helt klar over min situation, og det er det, som vil redde mig fra undergang. Mine internet kilder er Den store Danske, Wikipedia, den frie encyklopædi, Middelfart Museum, På Kanten.dk, sundhed.dk samt netdoktor.dk og egne erfaringer og oplevelser. Der vil forekomme korte citater fra disse hjemmesider, dog er fortællingen min alene. Jeg deler dog flere steder holdning med disse kilder og de vil derfor ligne større citater, end de rent faktisk er.

Alle kan have tunge dage. Dog stikker en depression meget dybere. Jeg vil tale frit fra leveren, for her kan jeg se mig selv i spejlet. Men bag mig står mine to søstre, min ældste søn samt min elskede Berit, for hvad en depression angår, så er vi fem ligemænd. Berit og jeg fik vores efter kommunens behandling af os, som førte til anbringelser, og før det overgrebene på vores børn, men i den grad skyldtes vores depression også det religiøse skidt, vi blev budt. Men hvad er så en depression?

Jeg ved, at jeg taler på mine søstres samt min kones og søns vegne, men jeg skriver hvordan JEG har det, eller fik det. Jeg kan føle mig godt irriteret, jeg er ude af stand til at sove, jeg magter ikke at spise ordentligt, og jeg føler mig tappet for energi og er ude af stand til at tage beslutninger. Jeg føler mig mislykket, skyldig, håbløs og hjælpeløs, og jeg har lyst til at græde hele tiden. Og værst af alt, jeg kan ikke komme ud af det.

Sådanne følelser kan mange af os opleve fra tid til anden. Men ved depression hober de sig op og forsvinder ikke. De kan vare i uger eller måneder, og det påvirker mine personlige forhold. Jeg ved, at en depression kan være livstruende, så jeg er ekstra påpasselig med mig selv og min søn og kone, som jeg trods alt har med at gøre til dagligt, Søs er jo under "kyndige" hænder. Jeg er stærkt opmærksom på, at en ubehandlet depression kan føre til selvmord.

Nedtryktheden ved depression adskiller sig fra almindelig tristhed ved at være konstant, vedvarende og upåvirkelig af ydre forhold, men jeg fortsætter med at beskrive behandlingen af psykiske lidelser, og nej, det gør man da ikke i dag, vil du sige. Jeg siger, jo, man gør, jeg beskriver for eksempel elektrochok. Den betegnelse er man gået væk fra, nu kalder man det noget mere uforståeligt, for så tror vi, at det er helt ok – nu hedder det ECT, som betyder electro convulsive treatment. Jeg beskriver det hvide snit, i dag burger man psykofarmaka.

Jeg har ifølge min mor fået at vide, hvad elektrochok er for noget forfærdeligt noget at byde mennesker, den engelske betegnelse er *electroconvulsive therapy*. Skal jeg beskrive metoden ud fra studier, men også egne erfaringer med familiemedlemmer, eksempelvis søster Edel, så vil den kort sagt kunne beskrives således: Man placerer elektroder rundt om på patientens hoved for derefter at påføre strøm, der bevirker store krampeanfald, sagt pænt, så er det en behandlingsmetode, hvor en kortvarende strømimpuls (*electro-*) sendes gennem hjernen for at fremkalde et epileptisk anfald. Metoden anvendes i dag i behandlingen af svær depression, patienterne er bedøvede og har fået medicin, der gør, at musklerne ikke kramper, så man ser ikke selve anfaldet, der registreres via målelektroder på hovedet.

Elektrochok har ødelagt rigtig meget for mange mennesker, jeg så hos mine søskende, at hukommelsen er ødelagt. Mine søstre Edel og Jytte – især Edel – er to af mange danskere, der hvert år har fået elektrochok imod svære depressioner. Ifølge lægerne er elektrochok en effektiv og skånsom behandling, men det er usandt, de skulle selv prøve det, skulle de. Jeg så særligt Edel efter en behandling se på mig apatisk og uden udtryk i sine øjne, som var jeg en fremmed.

Skræmmende er, at mor gentagne gange sagde NEJ til lægerne, mor satte sig imod denne behandling, men lægerne gjorde det alligevel. Jeg har læst en hel del om det særligt her i computeralderen, hvor internettet er en herlig læreanstalt, at mange patienter fortæller, at de oplever store bivirkninger.

Så er der det hvide snit, et lille snit der giver Danmark en uartig rekord i statistikken, for da Dr. Hvid snitter-mands indgreb blev kendt, så blev det samtidig både udbredt og accepteret.

Især i Danmark. I forhold til de lande, vi typisk sammenligner os selv med, udførte vi i følge videnskab.DK langt flere hvide snit.

Navnet er faktisk Lobotomi, det er en hjerneoperation, der har til formål at kurere psykiske sygdomme. Metoden blev udviklet af den portugisiske læge Egas Moniz, eller tillad mig at kalde ham for dr. Frankenstein, ikke på grund af navnet, men på grund af disse eksperimenter, som han foretog uvidende om omfanget.

Denne pseudonym dr. Frankenstein fik nobelprisen i medicin i 1949, han skulle dog have fået Nobels store støvle løst direkte i sine kirkeklokker, skulle han, men han er væk nu, Gud velsigne fjølset. Men før han selv drog til skeletparken fik hans metoder smadret tusinde af mennesker ved at rode rundt i hjernen på dem. Moniz gennemførte flere operationer ved at bruge et særligt apparat, der med et skarpt stykke ståltråd, kunne skære en cirkel i den hvide hjernemasse (deraf navnet det hvide snit).

Man var helt på det rene med opereredes apatiske liv efter operationen, og brugte dermed snittet til at aflaste de overfyldte afdelinger for kronisk uhelbredelige patienter. En i denne bog unavngivet læge, (hjemmeside påkanten.dk) kunne se, at mange af de opererede patienter mod forventning ikke blev udskrevet, men i stedet tilbragte store dele af deres liv på institutioner. Patienterne kunne dø af snittet, og flere hospitaler meldte om, at op til hver sjette operation havde døden som udfald på grund af hjerneskader og blødninger. Mange led som min søster Edel af epilepsi og kramper og manglede initiativ og evnen til selvstændig tankegang.

Andre internet kilder skriver: ”Højrøstede, besværlige og larmende patienter, skizofrene, psykopater, psykoser, OCD, åndssvage, voksne, unge og endda børn”. Alle de grupper var blandt de mere end 4.000 danskere, der fik udført det hvide snit i perioden mellem 1939-1983, og min søster Edel var en af dem, det hvide snit blev brugt vidt og bredt.

Det startede som en slags psykiatriens sidste udvej, og blev i starten brugt på patienter, man ellers havde opgivet. Nogle af mine oplysninger kommer fra ovenstående internet kilder, men de fleste oplysninger og erfaringer har jeg fra en insider,

nemlig søster Edel og mor. Jeg så Edel blive apatisk før og efter disse forfærdelige indgreb, udvikle epilepsi, stærkt uudholdelige spasmer. Jeg så og hørte Edel græde, når hun kom til sig selv, jeg så hende til tider væk, fraværende, som var hun fra en fremmed planet, måbende så hun på mig og tænkte, hvad er det der for en.

Dr. Moniz, den drønnert, fortiede problemerne ved sine snit, men indrømmede, at nogle mennesker blev mere apatiske, end han havde håbet. Lægerne vidste, at indgrebet / overgrebet / angrebet kunne medføre kvalme, vandladningsproblemer og desorientering. Min søster Edel ændrede personlighed, men det stoppede ikke brugen af indgrebet, for lægerne gentog på trods af mors protester deres forsøg. Kritikken voksede dog heldigvis, og obduktioner viste, at mange patienter var døde af omfattende hjerneskader.

Lægerne mente, at de ved at kappe nervebaner i hjernen kunne lægge en dæmper på urolige patienter. Efter at overlæge Fnidder Fnadder Snit havde rodet rundt i hjernen kunne de kontrollere patienter på kaotiske, psykiatriske afdelinger, men at tage et kirurgisk instrument og rode halv-tilfældigt rundt i den hvide substans i hjernen virker ret bizart med den viden, vi har i dag, men ikke mere bizart, end at jeg i 2005 så Søs dø på grund af flere år gamle indgreb. Hvis der fandtes en Nobelpris for dumhed, stupiditet, og manglende evne til at sige stop for menneskeforsøg, SÅ skulle Dr. Moniz have haft den, i stedet for den han fik. I dag er Dr. NoGoods metoder heldigvis skrotet, i stedet bruges psykofarmaka. Hvad der så er bedst, kan jeg kun gisne om, men mine erfaringer siger, at lægerne ikke har ekspertise nok på dette område såvel. De gætter sig til diagnoser, som de altid har gjort.

Udbredt og accepteret metode? Ja og hvad så, for da danske læger så det, så var det for sent. Jeg føler stærkt, at de mennesker, som lægerne rodede rundt i hjernen på, i lægernes øjne blot var subjekter og ikke mennesker. Se, de kunne have talt med pårørende, men end ikke i dag tager lægerne pårørendes ord alvorligt, vi er jo bare dem, som brokker os. Men sandheden er en anden, vi er dem, der tager slæbet, vi er dem, som de syge overfalder og sviner til, vi er dem, som de syge udnytter, grove ord? Ja da, men virkelighed, og en

tilgivet virkelighed, for det er en del af deres sygdom, men det vil du erfare ved at læse videre. Lad mig fortsætte min beretning ved at fortsætte historien om min kære søster, Jytte (pseudonym).

Jytte har gennem mange år vandret ud og ind af psykiatriske afdelinger. Glostrup husker jeg fra barnsben, og som ganske ung var det et af de steder, som Jytte var indlagt. Jytte er uddannet barneplejerske, i dag pædagog, og det er hun stolt af – og det er jeg også. Mere engageret menneske skal man lede længe efter, og derfor har Jytte og jeg passet godt sammen. Vi har som søskende holdt sammen, og når jeg var på arbejde eller i Norge, så var Jytte den, der passede mine børn og sørgede for deres skole og madpakker. Jytte har hele mit liv stået der for mig, desværre har hun aldrig selv fået børn, hvilket nok også forklarer hendes store engagement ikke kun med mine børn, men også vores andre søskendebørn.

Men den psykiske skygge hviler over hende. Til tider er Jytte ikke nærværende, den meget stærke medicin gør hende til tider apatisk og ude af stand til at stå op. Jytte er afhængig af andre til at passe på hende, men i alle mine barne- og ungdomsår har jeg levet med frygten i hjertet, hvornår dør Jytte, for den ene gang efter den anden truede Jytte med selvmord. Hun fortalte om sine tvangstanker både til mor og mig, men også til far, der fik fred i 1974. Jeg ved til forskel for mine andre søskende, at Jytte stod far meget nær, ham kunne hun tale med. Men da han gik bort, så havde Jytte tilbage kun en totalt nedslidt mor og en lillebror (undertegnede), som var alt for ung til at kapere hendes store trauma.

Jeg husker et selvmordsforsøg, hvor Jytte i mors lejlighed havde taget en kniv og skåret nogle fedtknuder af sine ben og arme, lagt dem på rad og række på køkkenbordet, hvorpå hun stak en kniv ned i sin arm, og hev en pulsåre helt op og direkte vred vrangen ud på den, kan du forestille dig, hvor meget blod der var? Jeg kom i tide, men Jytte mente det, for jeg kom uanmeldt, Mor var ikke hjemme. Jeg gik ind til genboen på den første sal, hvor vi boede på Amager, her sagde jeg ”Ring 0-0-0”, som 1-1-2 dengang hed. Jeg bad dem om plads og tog tilløb, jeg havde nemlig set gennem brevsprækken, at der flød blod. Jeg buldrede gennem døren, der lagde sig ned. Ret hurtigt kom

en ambulance og Jytte blev for Gud ved hvilken gang kørt på hospitalet.

En af mange triste oplevelser, men mest sørgede jeg over at se mor. Hun blev mere og mere slidt ned. Jeg har tidligere beskrevet, hvordan hun mistede sin datter Karin, der døde af en byld på lungerne. Karin ville i dag have været et par år yngre end Jytte, så savnet var stort, sorgen i at miste et barn kan man kun tale med om, HVIS man – Gud forbyde det – har prøvet det. Og her stod mor med stor risiko for at miste endnu et barn. Uanset hvor gammel vores børn bliver, så er de vores små børn, de er vores kød og blod, og det er ikke unaturligt at tænke på, hvad vi som forældre har gjort forkert og for den sags skyld, hvor vi som søskende har fejlet, det er en naturlig tankegang, forkert eller rigtigt? Lige meget.

Sådan var det – ud og ind af hospitalerne. Jeg husker lige efter min anden skilsmisse, hvordan Jytte kom løbende hjem til mig, det var en af de få år, hvor jeg ikke boede sammen med mor eller Jytte, eller begge på en gang. En kold vinterdag kom Jytte løbende hjem til mig, kun iført underbukser og BH. Jytte, der dengang var flyttet sammen med vores bror Anton tre kilometer væk fra mig, var hoppet ud af et vindue fra første sal, hvor hun havde et værelse. Over en frossen pløjemark i bare tæer løb Jytte i sikkerhed hos lillebror. Hendes stemmer havde fortalt hende en eller anden historie om, at vores bror ville tage hendes medicin fra hende. Det udløste et psykisk knæk, der endnu engang sendte Jytte på en lukket afdeling. Jeg kunne ikke gøre andet end ringe først til læge og derpå til storebror.

Efterfølgende gik det ud og ind af behandlingssteder, der førte Jytte gennem det ene medicin mekka efter det andet. Jytte var underligt nok helt klar over sin situation, men kunne ikke agere ud derfra, hun levede ligesom i en anden verden. Min skyldfølelse var stor, for når vi var sammen, så var Jytte ligesom OK, hun blev ikke indlagt og hun levede med sine piller og ugentlige indsprøjtninger som næsten normal, så hvad skulle jeg gøre? En dag nogle år efter, hvor vi igen boede sammen, talte Jytte om selvmord igen. Jeg så på mor, og det, som jeg så, var mig for meget. Mors bange tanker om, hvornår det ville lykkes Jytte, var ikke til at tage fejl af, særligt efter episoden på Amager, hvor Jytte virkelig snittede sig i armen – og mente det.

Jeg blev for første gang rigtig vred, jeg brølede ind i Jyttes ansigt om hun ville være det bekendt, hvad med vores mor, har hun ikke lidt nok? Hvad bilder du dig ind, sagde jeg til hende. Jytte, der tydelig var mærket af min reaktion, så på mig med et blik, der fik mig til at tænke, ”Skærer hun sig nu i armen på grund af mig”? Jeg tog udfordringen op, jeg tog mors knivskuffe ud, og kastede den hen i skødet på Jytte, hvorpå jeg sagde til hende, så kan du ”eddermame” selv vælge kniven, ven, for mor skal ikke stå og skære brød med en kniv du har taget dit liv med, og så gik jeg op på min første sal.

Det var i 1983. Jytte har siden ikke forsøgt selvmord, og hendes trusler stoppede, men hendes psykiske sind er uforandret. Jeg helbredte ikke Jytte med mine grovheder, jeg gav hende noget at tænke over. I dag er Jytte på plejehjem, og det startede denne historie. Jytte er i dag bundet til en kørestol, pleje-personalet hejser hende fra stol til seng, og – når de har tid – på lokum. Ellers sidder Jytte med ble på – denne herlige, dejlige, pragtfulde Søs, som på trods af hendes sygdom faktisk kunne alt, er nu stillesiddende, og ude af stand til at gøre noget selv, og hvorfor?

Jytte har dårlige hofter og dårlige knæ, men hun gik ved hjælp af rollator og stok sine ture. Jytte fik i 2010/12 ny hofte og nyt knæ, men opbakningen fra personale og evnen fra samme til at give Jytte den korrekte genoptræning eksisterede ikke. Man har ikke resurser, siger man, så i stedet for at rejse søs op, blev Jytte siddende i en stol, nu kørestol. Ingen eller kun meget lidt genoptræning har sat Søs så langt tilbage, at jeg ikke mere tror på, at hun kan rejse sig op igen. Jeg græder over denne manglende evne fra det offentlige, der fremstår som det mest perfekte i verden, hvor er de henne? Hvad sker der? Ifølge lægerne kunne Jytte være kommet op igen, men hjælpen? Det er nemmere at lade hende glide hen, og måske er jeg grov, og det undskylder jeg, men mine følelser er, at det er til fordel for ventelisterne.

Men jeg skrev tidligere, ”Jeg har familiemedlemmer med slemme diagnoser, de lider af psykiske sygdomme som skizofreni, dyb depression, maniodepressive, abnorme fantasier og dys sociale personlighedsforstyrrelser OG mytoman, sidstnævnte et pænt synonym for lystløgner – og det fører mig til

vores ældste søn Jokum (pseudonym). Jokum er den mest solidariske unge mand, en forælder kan tænke sig, jeg tvivler aldrig på Jokums ægte kærlighed til lilleemor og mig – og ikke mindst til hans tre søskende, han er fantastisk. Men også han har skyggen, og jeg taler ikke om dæmoner, kristne læsere, fat det, men i overført betydning en skygge over sig, i dette tilfælde ”måske” mere psykotisk end ovennævnte søskende.

Det begynder i Norge, året er 1986, Junker er 11 år gammel og går i skole nær hans og Berits bopæl. Berit og jeg var ved at tage vores forhold alvorligt. De to havde en dejlig lejlighed, som blev mit hjem, når jeg var der, nogle gange i længere perioder sammen med mine to børn, Junker og Yrsa (pseudonymer). Berits søn, Jokum, var en sjov starut, der, fra den første gang han så mig, skulle prøve mig af, og det anså jeg som naturligt nok. Dog lurede jeg noget, da Jokum gav mig en lille lap papir, hvor der stod et nummer på, han sagde at det var mit kodeord for at kunne komme ind i lejligheden. Jeg måtte da også pænt udråbe dette nummer, når jeg bankede på, dog mest når han var alene hjemme.

Mens Berit og jeg var forlovet, så jeg efter en tid noget hos drengen, der vakte mine mistanker om, at han havde rod i fidusbeholderen. Mine erfaringer med mine to søstre Edel og Jytte gjorde mig sikker på, at drengen havde en brist. Uden sådan lige med det samme at sige det til Berit så jeg et mønster. Jeg lurede så at sige på situationen, og jeg var bekymret. Grunden til det var familien, og det vil sige Berit og hendes brødre, mor og far. De havde fået opgivet en fejl diagnose på drengen. De var total fejlorienteret, og der var lagt en total fejl diagnose af psykologer, der overhovedet ingen ekspertise havde. Jeg var simpelthen ikke enig med den diagnose, som psykologerne havde oplyst dem, men de troede på det, og så måtte det være godt, jeg er jo ikke læge. Efter nogle år viste det sig dog desværre, at jeg havde ret.

I Norge havde man givet drengen diagnosen A.D.H.D. (Attention Deficit Hyperactivity Disorder), og det er en neuropsykiatrisk lidelse med en stor psykisk forstyrrelse. Jokum ville have mere opmærksomhed end de fleste, og han krævede hele tiden aktivitet om sin person, og det kunne umiddelbart godt ligne A.D.H.D.

Skal jeg forklare, hvad det er, så har jeg igen ud over mine egne erfaringer taget nettet til hjælp, denne gang udelukkende netdoktor.dk: "Ved ADHD er der fejl i hjernens funktioner. Det kan skyldes en eller flere af følgende forhold: Arv (den største risiko for A.D.H.D. tilskrives arv – altså at én eller begge forældre har ADHD), uheldige påvirkninger i graviditeten (alkohol, tobak og infektioner), meget små eller for tidligt fødte spædbørn, miljøfaktorer (manglende tydelighed i opdragelsen, dårlig eller for lidt søvn, kost, mm.)".

Jeg vidste, at Berit ikke havde overdreven forbrug af alkohol. Berit røg godt nok, men det gjorde det meste af familien også, inklusive på dette tidspunkt undertegnede. Jeg vidste, at det ikke handlede om forældre påførte svigt eller arv. Jokum havde den bedste barndom, noget barn kan ønske sig. Han havde onkler i Norge, der var der for ham, tog vare på ham og beskyttede ham. Han havde de bedste bedsteforældre, noget barn kan ønske sig. Berits forældre var der for Berit og hendes søn, de hjalp og støttede dem begge – helt igennem en fantastisk familie, som jeg lille dansker er rigtig stolt af.

Der måtte være noget andet. Jeg så til, at Jokums norske psykolog, som han havde gentagne konsultationer med, havde en bizar behandlingsform. Hun stod i tro på hendes forkerte diagnose, A.D.H.D., og manglende evne og ekspertise til at se virkeligheden i øjnene. Hun brugte en hel time med boksehandsker på og boksede med Jokum, for så kom han af med sine aggressioner, sagde hun. Jeg sagde direkte til hende, at det var noget nonsens og noget pladder. Drengens reaktioner på disse behandlinger gjorde hans adfærd værre og mere besværlig for os at takle, vi er jo IKKE behandlere, men forældre.

Som forældre ser vi et system BÅDE i Norge og Danmark, som ikke evner at lytte til pårørende, de er bange for at vi træder deres professionalitet over tærerne, og det fører til underlige handlinger fra patienterne. Det er trods alt familien, der til hverdag i mange, mange timer ER sammen med vedkommende. Eksempel: Jokum gik en dag i skole. På vejen skiftede han fra sit rigtige tøj til et Spidermans kostume. Kan du forestille dig en dreng med lidt sul på kroppen vride sig ned i en stram rød dragt?

I skolen blev Jokum mødt med massiv mobning og drillerier, for helt ærlig, godt så han da ikke ud. Denne dragt, der var rimelig stram, fremstillede tydeligt hans hvalpefedt, som gjorde, at han lignede alt andet end det, dragten skulle forestille. Så mobning er uacceptabel, men kan set fra et barns synsvinkel være forståelig.

Men på grund af fejldiagnoser og et system, der ikke slog til, knækker min film godt nok, for mobningen kunne nemt have været undgået. Ser du, når Jokum ser sig selv som Spiderman, så ER han Spiderman, og han vil gøre alt for at overbevise sine venner i skolen om, at han er den virkelige Spiderman, alt. I Jokums verden er det bare sådan, og der skal lidt mere konsekvenspædagogik til at stoppe dette. Dog kan man ikke stoppe det, men man kan trække ham ud af den forkerte virkelighed (for en lille tid).

Skolens reaktion var ikke nødvendig, ja, måske sjov kan man sige til sig selv, men for mig var denne nye søn én, som jeg tog alvorligt. Sådan så man ikke lige på det i Norge, jeg var den fremmede, men det rørte ikke min blindtarm en hujende pap fis, for jeg blev vred på drengens vegne og særligt vred på Berits vegne, der jo som mor blev stemplet. Desværre kommer det, som årene går, til at vise sig, at det ikke var første gang, og det blev heller ikke sidste gang, hun og jeg blev bebrejdet vores drengs handlinger af samfundet.

Skolen lod drengen gå skoledagen ud – uden vores vidende om at Jokum havde mødt op som Spiderman. Så han blev i timerne grinet og fniset af, massivt moppet i skolegården, og det er jo forældrenes skyld. MEN skolelæreren blev konfronteret af en dansker, der ikke var særlig bange for hans autoritet. Jeg skældte denne norske skolelærer ud på dansk, så han kunne fatte det. ”Hvorfor sendte du ham ikke hjem”? var min besked til læreren, der stod og gloede noget på denne lille dansker, der turde tage bladet fra munden. ”Hvorfor”, gentog jeg, ”Du ved udmærket godt, at Jokum har rod i fidusbeholderen, han er syg, mand”, sagde jeg til denne ikke særligt samarbejdsvillige skolelærer, som mente, at det ikke var nødvendigt at sende Jokum hjem.

Jeg sagde til ham, ”Du ringer efter Berit og mig og vil lege stor mand, for nu skal vi forældre rigtigt have, ikke sandt”? Jeg

havde kørt Berit på arbejde, og lige før det havde vi sendt drengen af sted til skole. Vi var intet anende om drengens hensigter, om han havde sit fastelavns kostume på under sit tøj eller havde det med og havde skiftet på vej til skole, vidste vi intet om. Skylden er ikke forældrenes, ikke drengens, men drengens sygdom.

Så det er ikke forældrene, man skal give skylden, men forældrene man skal evne at samarbejde med. Men det er såvel i Norge som i Danmark ikke muligt at råbe de offentlige op, som i følge deres egen attitude er klogere end forældrene.

Jeg sagde til læreren, ”Sker det igen, SÅ SEND HAM HJEM, MAND”. Her stod en skolelærer, der tilsyneladende aldrig før har fået en forældre skideballe, og slet ikke en dansk stedfar skideballe, for han måtte indse, at det nok havde været bedre, at Jokum havde mistet en times undervisning end at skulle blive og være den dumme dreng i klassen. For dum? DET er Jokum ikke, så han skal heller ikke behandles som en sådan.

Hvor kom dragten så fra? Jo, det skal jeg sige dig, kære læser. Den kom som så mange andre gange før fra mors pengepung. En mors totale tillid til sit barn gjorde hendes pung let at føre et par barnehænder ned i, hun gemte nemlig ikke noget for sit barn, for sådanne tiltag ville naturligt udløse mistro, let at forstå, ikke sandt?

Derfor var mor Berit totalt uvidende om sin søns forhaverne, hun var uvidende om, at hendes dreng mildt sagt opførte sig temmelig alternativt, men skolelæreren troede, at forældrene kunne sidde på deres arbejde og vide, hvad deres børn foretog sig, men NEJ, det er skolens forbandede pligt at holde øje med vores børn. Det VAR den norske skoles pligt at orientere mor, og så sende en sådan dreng hjem.

Konsekvenspædagogik i dette tilfælde var resten af dagen på sit værelse, men forinden en forklaring på, hvad der kan ske ved sådanne handlinger, en forklaring der går ud på at forklare denne dreng, at han IKKE er Spiderman, men bare en almindelig dreng. Jeg forklarede ham, at jeg ikke tror på hans fantasier, og at hans skolevenner ville være efter ham, hvis han lavede det stunt igen. Vi irettesatte ham på en pæn måde, og han lovede ikke at gøre det igen, men kære læser, du har ikke læst noget endnu. Ingen tvivl, Jokum har et behov for ekstrem motorisk

aktivitet, som Berit og jeg erfarede i puberteten ikke lod sig styre, hvilket bekræftes af mine kilder, men det er ikke ADHD.

Berits uvidenhed om Jokums hemmeligheder gør hende ikke til skamme, men til en mor der stoler på sit barn – hemmeligheder som denne edderkop and dragt – eller som for eksempel hemmeligheder på loftkammeret. Efter episoden på skolen og efter vores bryllup, som foregik i Norge, skulle Berit og Jokum skulle flytte til Danmark.

Det var Berits valg, og det var jeg glad for, men Berit og ikke mindst den norske familie og jeg, sagde hunden, opdagede endnu en Jokum hemmelighed. Jokum havde samlet 3 til 4 store buggy trailer læs af alt mulig for ham vigtig skrammel, som svigerfar og undertegnede sammen med vores ven Alf knoklede en hel dag for at køre på lossepladsen med. Jokums samling af skrammel lå godt gemt på hans værelse, og ikke mindst oppe på deres loftrum, der var fyldt op med ligegyldige ting og sager.

Det alene, gav mig mistanke om, at der var andet end lige den norske diagnose, som plagede Jokum. Hele hans adfærd gjorde mig lidt bange, for vi skulle ikke diskutere med ham, havde han Spiderman dragt på, så VAR han Spiderman, havde han den ikke på, så var han Spiderman forklædt i civil, for ret det har han. Jokum fortalte mig senere, at han var KGB agent, og at han arbejdede som hemmelig dobbelt agent for CIA. For Jokum var det virkeligt sandt, og han mente det, man skulle ikke sige ham imod. Så kan man diskutere, om diagnosen skal have tilføjet mytoman, om ikke andet så abnorme fantasier, men jeg så så sandelig også en stor personlighedsforstyrrelse hos drengen, for han var det, han sagde, at han var, og satte vi os op mod det, så blev han til tider gal på os. Han løj nemlig ikke, og nej, det gjorde han heller ikke i hans verden, men han havde og har en sygdom, der spillede ham et puds.

Jeg var måske den eneste, der tog Jokum præcis, som den han var, og det var også nødvendigt, for han betroede sig til mig. Han hørte stemmer, sagde han, nogle gange vidste jeg ikke, om det var *paranoia* eller mytoman, som talte, men jeg ved i dag, at der er en hel del paranoid psykose, og det alene taler for sig selv.

Med en sådan diagnose føler Jokum, at det, han siger, ER sandheden. Han føler sig overvåget, han føler sig helt overbevist

om, at han har ret i alle de tanker, han gør sig, han har hallucinationer, han har humørsvingninger, han har symptomer på fysiske sygdomme.

Jeg er kun pensioneret kullempers og taxichauffør og kunne uden en læges nærvær stille denne diagnose – og desværre blev den da også stillet af lægerne i Danmark, bare først mange, mange år efter, for havde de stillet den med det samme, havde de kunnet hjælpe ham meget før. Hjælpen kom først i 2013, og det er en fallit erklæring til samfundet og påstanden om, at det virker – og praleriet om at Danmark er det bedste land at leve i, hvis man er syg.

Lægerne fandt ud af, at Jokum led af paranoid psykose, og tilføjede skizofreni til journalen. Jokums vrangforestillinger er den dag i dag *bizarre*. Jokum KAN til tider tro, at han stammer fra en anden planet, eller at han arbejder som computereksperter hos Microsoft og er Bill Gates højre hånd, og hvad skal man svare ham? Jeg har valgt at bruge konsekvenspædagogik, og det virker, for Jokum tør betro sig til mig. Jeg indlever mig ikke i hans fantasier, men siger, ”Det, du der påstår, er jo lodret løgn, ven”. Jeg siger til ham, at jeg ikke har lyst til at lytte til hans løgnehistorier og fantasier. Jokum hører stemmer, så skizofren? Ja, men når stemmerne siger til ham, at han skal lave popcorn?

Men når lægerne siger skizofreni, hvad så med hans bizarre historier, hans abnorme fantasier? Ingen tvivl om at Jokum lider af dys social personlighedsforstyrrelse, men at stemmerne siger, at han skal lave Popcorn er i mine øjne mytomani, og det begrundes jeg med, at hvis Jokum sidder i sin lejlighed og keder sig, så får han lyst til slik og Coca Cola, og har han ikke penge til det, så kan han finde på at ringe og true med selvmord, hvis ikke han får det, og det gør han med det formål, at tvinge Berit og mig til omgående at køre til købmanden og købe det, han beder om. Det samme er gældende, hvis han går tør for cigaretter, så kommer truslerne, men jeg har de seneste år sat en stopper for det, for jeg har for mit eget helbreds skyld bedt psykiatrien tage over, og nu endelig bor vi i en kommune, der vil, evner, og handler, tak til dem, men jeg skruer igen tiden tilbage.

Som skrevet, jeg tager Jokum, som han er, og jeg stoler på ham, jeg viser at jeg stoler på ham, men jeg har ører og øjne

åbne. Der kommer historier, der bakker op om sygdommen – eller diagnosen som nu endelig ER stillet af læger. Knægten, der i august 2015 bliver 40 år gammel, er min søn på godt og ondt, mest godt. Vi to har det godt sammen, og han er ved at få ind i hovedet, at han ikke skal køre psykisk på sine forældre. Det er det samme, som at save den gren over, som han sidder på, for al hans støtte fra det offentlige, der som skrevet endelig er kommet, ER kommet på grund af, at Berit og jeg har råbt rigtigt højt. Det HAR for os været en livslang kamp at få hjælp til vores dreng.

Det er ikke til at sætte årstal på, for det er en lang mangeårig kamp med myndigheder og kampe i hjemmet. Jeg taler om drengen Jokum, ikke den voksne mand Jokum, for jeg skruer tiden tilbage til de første år i Danmark. De mange kampe er, at Jokum altid har haft en evne til at sætte Berit op mod de to børn, som jeg tog med ind i ægteskabet, og Jokum hoppede af glæde, han dansede med hænderne over hovedet med glæde i ansigtet og glædede sig over sejren, og Berit så det desværre ikke, for knægten formåede at skjule det for hende.

Det har ikke været let for mig at stå med et ben i hver lejr. Jeg skulle beskytte mine to børn, og jeg skulle samtidig tage Berit i forsvar over for familien, der nemlig SÅ Jokums optræden, og som mor kunne Berit naturligvis ikke altid se det. Jokum er og var på intet tidspunkt til fare for de andre børn, men det er svært for mig at forklare dem, hvorfor Jokum gør, som han gør, og hvorfor han hele tiden går med en hånd nede i sine bukser og vrider den af. Jeg husker svigerfar, der med svigermor var på besøg i Danmark, brøle ad Jokum, at han skulle se at få den arm hevet ud af sine bukser. Det er måske en griner, men for os var det gravalvorligt, for Jokum var fuldstændig ligeglad.

Jeg satte en gang Jokum ud på lokummet for at spise sin mad færdig – måske i nogles øjne svinsk, men når en dreng sidder og gokker sin pyton slange af under måltiderne, hvor der er andre børn til stede, så må man handle både til fordel for de andre, men også til fordel for Jokum selv. Så lidt forståelse for den norske psykolog, der diagnosticerede Jokum til at have ADHD, har jeg, for i disse situationer er rådet fra netdoktor.dk, at man skal være tydelig, klar og konsekvent i sine krav til barnet.

Men dengang var der ingen doktor på internettet, der var ej heller computere og internet, og en mobiltelefon vejede 15 kilo og var på størrelse med akkumulatoren til en lastbil, så disse erfaringer måtte vi selv gøre os, men igen, diagnosen fra Norge var forkert, men den lignede det, som han i virkeligheden fejler.

Vi havde været gift nogle år, og alle vores børn var så store, at det var på tide at se på efterskoler, dog havde vi i 1989 fået lille Kaj, men de store, Yrsa, Junker og Jokum skulle prøve et liv uden for hjemmet, de skulle lære noget, og kun det bedste var for os en mulighed. Det er ikke let med alle disse pseudonymer, så har jeg nogle gange kommet til at skrive Junker i stedet for Jokum, så beder jeg om forståelse herfor. Dette kapitel er ikke om Junker, så er det klarlagt, så hvis finder dette navn mellem linjerne, så skal der stå Jokum, og han har ikke hul midt i spanden, nej, ha-ha.

Jokum kom først til Ærø efterskole, her havde han det godt. Lærerne så hurtigt hans behov og gennemskuede ham hurtigt, de samarbejde flot med os forældre og havde forståelse for vores situation. De lærte Jokum at spille bas guitar, og han blev faktisk helt sej til dette, han skulle dog holdes fast i denne nye hobby. Da Jokum kom hjem efter dette skoleophold, så vi hurtigt, at han skule afprøve dette en gang til.

Med kommunens hjælp kom Jokum på ny i efterskole, denne gang noget anderledes for det var et bofællesskab under Ærø efterskole – dog på Fyns siden. Denne gang så det dog ikke særligt godt ud, for de fattede ikke en skid af, hvad der foregik inde i knolden på denne ellers sympatiske unge mand. De gav udtryk af fra starten, at de evnede dette, men det gjorde de bare ikke.

Da Jokum den ene gang efter den anden viste sig fra den værste side, blev vi hidkaldt til samtaler. Jokum havde ved en af disse lejligheder gået rundt i nogle uger og forsøgt at få lærere og elever til at forstå, at han var CIA agent, og som tidligere skrevet så var det Jokums verden, og den var sand. Han gik i forsvarsposition, hvis de modsagde ham, og han forsøgte at forklare og overbevise dem om, at det var rigtigt nok, han var CIA, altså agent for Central Intelligence Agency, der ifølge den store danske.dk er USA's centrale efterretningstjeneste, men

herre Gud, agent for en efterretningstjeneste, hvis hovedkvarter ligger i Langley, Virginia, USA?!

Særligt eleverne ville se beviser, lærerne havde gennemskuet ham, men eleverne? Jokum var i følge lærerne begyndt at fortælle historier om hans missioner for CIA, og på en af disse missioner var Jokum sprunget ud af et vindue, og han var blevet stærkt såret. Hele hans ansigt var som følge af glasskår et stort sår, og da de andre elever påtalte, at Jokum jo ingen ar havde, sagde han til dem, at CIA havde en spray, som instant healede disse, han skulle blot sprøjte sig selv i hovedet og vupti, så var de væk.

Historier som disse skulle vi som forældre så bekræfte eller afkræfte, vi måtte mellem linjerne sige, at vores dreng havde roterende myg i fidusbeholderen, for disse lærere evnede ikke at se, at drengen led af et eller andet, som IKKE var forældrenes skyld, ikke hans egen, men en sindslidelse, som ikke kunne kontrolleres, medmindre en professionel tog over. Historierne fortsætter, og denne gang går jeg lidt længere tilbage i tiden.

Det hele startede nemlig et års tid efter, at Berit og Jokum var flyttet til Danmark, altså ikke Jokums alternative måde at opføre sig på, men det startede her med at finde hjælp. Vi skreg på hjælp, for gode forældre, som vi er, kunne vi se, at dette var en sag for psykologer, men som du læste i tidligere kapitler om anbringelser, så er det ikke en af Danmarks stærke sider. I dette land er det nemmere for myndighederne at stille diagnosen, ”Det er forældrenes fejl”, end selv tage fat og gøre brug af den uddannelse, vi som forældre har været med til at betale for.

Det er en af grundene til, at jeg faktisk – efter at jeg ER færdig med min bog – og i et ellers aflyst kapitel 6 besluttede mig for at tilføje historierne om de psykiske kampe såvel, for tiden med Jokum og hans sygdom udspiller sig ikke kun før, under og efter historien i kapitel 3, den kommunale voldtægt.

Den udspiller sig i den grad også under de andre kapitler, og den udspiller sig endnu, og måske kan du så forstå, hvorfor jeg kalder kapitel 3 netop det, som jeg gør, for hvordan skal jeg kunne holde styr på det, når alle de kampe, du læser om i denne bog, udspiller sig på samme tid og overlapper hinanden, hvordan skal jeg kunne holde styr på mit liv? Stiller jeg ikke gode spørgsmål? Måske, for du skulle bare vide, hvor mange

bedrevidende mennesker Berit og jeg har mødt, som siger, ”I skal gøre sådan og sådan, I skal være sådan og sådan”, og jeg siger, de er nogle idioter.

Berits og mit liv er et rodet liv, som har givet os så meget stress, at!!! Nå, nej, det er ikke diagnosticeret endnu, så indtil det sker, så er vi bare dumme forældre, men rodet er det. Jokum kom en dag hjem fra skole, glad og tilfreds med sig selv, smil på munden og rigtig i hopla, og for nogle forældre ville det da også være et drømmescenarie, men for os var det et advarselstegn, for når han var sådan, så havde han fået et eller andet gennemtrumfet. Jeg vidste med det samme, at han havde fortalt en eller anden en fantasihistorie og fået ret, og apropos ret, ja, jeg fik ret, for det bankede pludselig på døren.

Uden for vores hoveddør stod en fremmed mand, han så rar ud, midt i halvtresserne ville jeg mene, med et undersøgende blik, som langsomt gled op og ned ad mig, spurgte han mig, er du Jokums far? Uden at præsentere sig stod han bare der og så på mig. Jeg svarede ja, og hvem er så du? Åh undskyld, svarede han, jeg er din søns nye skolepsykolog, og så sagde han sit navn, men lad os nu bare holde os til skolepsykolog. Han spurgte pænt, om han måtte komme inden for og jeg sagde, ja, da, og bad Berit lave kaffe – og bad ham sætte sig til rette i sofaen. Jeg var nu klar over, at jeg havde ret i mine bange anelser, da Jokum kom så positiv og glad hjem fra skole, om at der i den grad var noget i gære, og det var der.

Berit og jeg kendte i sagens natur ikke denne skolepsykolog, netop på grund af, at han var helt ny for os, men han havde dog haft et par samtaler med Jokum, og under disse samtaler havde Jokum i den grad underholdt denne skolepsykolog på bedste Hollywood maner, for bedre skuespiller end Jokum skal man lede længe efter, for selv en skolepsykolog kunne han tage røven på.

Samtalen begyndte oprigtig talt noget bizart. Skolepsykologen spurgte direkte ”Har Jokum rejst hele verden rundt med sine bedsteforældre?” Nej, han har da ej, svarede vi begge, der nu måtte smile lidt, for vi så begge, at denne skolepsykolog i den grad var ført bag lyset af en i grunden klog ung mand, der forstod at snøre pædagogerne. Vores erfaringer var, at jo mere vi som forældre hjalp, jo mere erfaring fik Jokum i at tage fusen

på os og andre. Han lurede mennesker af, så dem an og slog til. Jeg spurgte denne skolepsykolog om, hvad ham mente med det, verdensomrejse med bedsteforældrene? Hmmm.

Han fortalte, og jeg kan ikke gengive ordret, for det er trods alt ca. 25 år siden. Jokum havde siddet sammen med ham i et tomt skolelokale, og vi kan alle huske disse lokaler, der som regel over tavlen havde alle mulige kort hængende, der var danmarkskort, der var verdenskort, og der var kreditkort, nej pjat. Men der var mange kort, og Jokum havde hevet disse ned og begyndt at fortælle en meget lang rejsehistorie, som fik Indianer-Jones til at ligne en spejderudflugt.

Jokum havde fortalt om alle landene, han havde været i, og det var alle. Jeg husker ikke, om de røde Warszawa-pagt lande indgik, men afrikanske lande, amerikanske lande, Kina, Japan, de var der alle sammen, og Jokum kunne fortælle så ivrigt og sanddrueligt, at ikke engang skoleskolepsykologen kunne sætte en finger på eller tro, at det var en fantasihistorie.

Jokum var, om ikke han selv havde oplevet det, simpelthen ikke gammel nok til at vide disse ting. Jeg mener, skolen underviste ikke i de detaljer, som Jokum kendte til, og han var for ung til at have taget studier i det, troede jeg, for det var lige præcis, hvad han havde gjort. Der var kun én mulighed for hans viden om alle de lande, som han påstod sammen med bedsteforældrene at have rejst i, og det var, at Jokum simpelthen måtte have læst sig til det. Han bar på en hemmelighed, for han studerede nu de fantasier, som han kom med, og hans sygdom blev derved mere sofistikeret.

Jokum kendte til alle, jeg gentager alle detaljer om de enkelte lande, som han foregav at have rejst i. Han vidste alt fra politik og madkultur, hvem der var konge eller præsident, politisk holdning hos denne, samt alle krige og, ja alt. Du kunne med andre ord IKKE modbevise, at han havde været i de lande, han kendte deres veje, og hvordan du kom fra a til b, ja alt. Psykologen var virkelig på spanden her.

Skolepsykologen sagde, at Jokum havde ført ham gennem England, Irland og Skotland som var han indfødt, men da Jokum pegede på Belfast og sagde, "Der startede krigen mellem katolikker og protestanter", blev psykologen opmærksom, for hvad nu. Jokum satte en selvsikker finger præcis på det rigtige

sted på verdenskortet og tilføjede, ”Og jeg startede den”. Først der – flere timer efter snakkens begyndelse – forstod psykologen at noget var galt. Han spurgte Jokum, ”Er du helt sikker på det”, hvortil Jokum bare lo og sagde nej. Psykologen sagde, at han var millimeter fra at diagnosticere Jokum som sindssyg.

Er diagnosen psykotisk, dvs. sindssyg, så betyder det ifølge sundhed.dk, at personens virkelighedsoplevelse er svært ændret eller forvrænget. Dette ses fx. ved hallucinationer (sansindtryk uden sansepåvirkning), vrangforestillinger (ukorrekte, ukorrigerbare, private forestillinger), f.eks. omhandlende forfølgelse. Der kan også være tale om storhedsforestillinger, somatiske vrangforestillinger eller selvforringende vrangforestillinger, svære forskydninger i stemningsleje (fx svær depression), udtalte formelle tankeforstyrrelser, bizar adfærd og grov selvforsømmelse.

Sundhed.dk skriver endvidere, at ”Det kan være vanskeligt at beskrive psykotiske symptomer, hvis disse ikke er meget åbenlyse og fx omfatter hallucinationer eller vrangforestillinger. Patienten skal derfor undersøges meget grundigt med inddragelse af anamnesticke oplysninger om psykotisk adfærd fx fra pårørende. Det er vigtigt, at patienten konfronteres med disse oplysninger, og hans reaktion herpå noteres”.

Sundhed.dk skriver, at det er almindeligt, at patienten, når han konfronteres med disse oplysninger, vil forsøge at dissimulere. Anamnesticke oplysninger om psykotisk adfærd kombineret med en garderet og mistroisk holdning eller en fuldstændig afvisning er det, som Marit og jeg ser – og netop at Jokum dissimulerer, som ifølge den store Danske.dk betyder ”lade som ingenting, skjule, dis- + *simulare* efterligne, forestille, af *similis* lig, lignende), hemmeligholde; skjule (fx en sygdom man har; forskelligt fra simulere)”.

Og sundhed.dk skriver, at psykotiske tilstande forekommer hyppigst ved skizofreni, skizofreniforme lidelser og svær affektiv sygdom. Alle symptomer dukker nu og da op hos Jokum, problemet er, at det ikke kun er ham, der skal leve med det. For psykisk syge udnytter deres familie, og lægerne indrømmer da også, at det er en del af sygdommen, men de accepterer det ikke, og de tror ikke på os pårørende. En af udnyttelserne er, at Jokum kan ringe til mig klokken lort om natten og forlange, at

jeg står op og overfører penge til ham, og hvis ikke jeg gør det, så har han ingen penge til cigaretter, og har han ingen cigaretter, så går ham amok, siger han, eller han truer med at tage sit eget liv, hvis ikke vi gør, som han siger.

Jokum boede på et bofællesskab for psykisk syge mennesker på Djursland. Her fik han, nej, her SKULLE han have haft hjælp af professionelle, men fakta var, at de aldrig samarbejdede med familien, de troede ikke på familien. Jeg gik en dag ind på kontoret og sagde, ”Jokum truer hele tiden, vi må have et samarbejde i gang, ellers ender det med, at Jokum gør alvor af sine trusler”. Vagten på kontoret røg op i det røde felt og sagde, at jeg ikke skulle true ham. Sådan behandles Berit og jeg den ene gang efter den anden. Vi mødtes med usamarbejdsvillige pædagoger, der fyldte så meget medicin på Jokum, at han ikke var sig selv, han så apatisk ud, gik rundt som var han levende død og kunne ikke fungere på betryggende vis.

Stedet drak mere kaffe, end de hjalp de syge. Berit og jeg kunne derfor konstatere, at hans lille lejlighed var så overfyldt med gammelt beskidt tøj, at det var direkte sundhedsskadeligt. I køleskabet var der råddent mad, på toilettet afføring på toiletsæde og gulv OG på håndklæder. På gulvet i køkkenet lå underbukser med lort i, og der stank af urenhed, armsved og andet utalligt møg.

Det værste var, at Jokum blev mere og mere syg, og sandheden om stedet er, at Jokum boede i egen lejlighed sammen med en anden psykisk syg. Her blev Jokum udnyttet og sat i gæld til mere end femhundrede tusinde. Hans medboende ”ven” brugte Jokums penge, før han fik dem, og her var svineriet så abnormt, at man ikke kunne gå ind til dem. En ven (Alf) og jeg kom overdrevet meget kamfersalve under vores næser, og måtte stadig vende os og gå. Det var umuligt at trække vejret i lejligheden, og kommunen? Ha, først da jeg tog kontakt til Ekstrabladet kom hjælpen, først da fik Jokum et beskyttet sted, og det var ovenstående, som var under al kritik. Jokum har tidligere været i bofællesskaber, men han kunne ikke trives der, for pædagogikken gik mere op i hat og briller end at se til de psykisk syge. Derfor gav Jokum til sidst op og blev et svin med sig selv, en ung mand man ikke kunne være i stue med.

Hårde ord ikke sandt? Jeg er den eneste, der tror på Jokum, og at han kan komme sig og leve med sin sygdom. Selv Berit må jeg overtale til at gøre det på min måde, for andres metoder har været uden virkning. Citat fra en pige Jokum kendte: ”Hvor må det være dejligt at have en søn, som låner dig sit sommerhus på Ibiza, så tit du har lyst”. Pigen sad på bagsædet af vores bil, jeg skulle hente hende og Jokum og køre dem en tur. Pigen boede samme sted som Jokum, hun fik massiv hjælp og klarede sig godt, hun var tillidsfuld og troede på Jokums fantasihistorier, sommerhus på Ibiza? Aldrig, men en dag gik det helt galt for Jokum.

Jeg har fortalt – skrevet i billeder: en meter ud af tre kilometer – og jeg skriver det for at fortælle, at Jokum er den dejligste dreng i verden. Det er mine tre andre børn også, men de klarer sig, det gør Jokum ikke. Jeg tog telefonen, jeg kunne se, at det var Jokum, der ringede. Berit og jeg var på vej i seng, og noget irriteret tog jeg telefonen, for skulle jeg nu trues igen, og ja, det gik mig på. Jokum sagde, ”Far, jeg ringer for at sige farvel”, Jeg sagde nå, hvad er der gang i? ”Jeg kan ikke mere” svarede han. Har du talt med personalet, spurgte jeg. Jokum svarede, at de ikke gad hjælpe ham.

Sådan har jeg aldrig hørt ham før, trusler om at tage sit liv, ja, men ikke på den måde, og hans stemmeføring tændte mine alarmklokker. Jokum fortalte mig, at personalet ikke ville ringe efter en læge. Jeg lagde røret på, jeg tog på ny omgående telefonen og ringede 112. Til dem fortalte jeg, at det lyder som alvor. Jeg ringede til politiet og anmeldte, at jeg kørte udrykning til dette opholdssted, de godkendte og jeg trådte speederen i bund. Jeg havde ca. 10 minutters kørsel, og jeg kom før ambulancen, der havde ca. 5 minutter.

På stedet, som var bygget som en slags bondegård, altså tre længer, holdt ambulancen med alle sine blå lygter roterende, der var et inferno af blåt lys, der kunne ses meget langt væk. Den holdt direkte ud for vinduet til kontoret, men der var ingen reaktion fra personalet, ingen. Vi gik hen til Jokums lejlighed og fandt en oprevet ung mand, der havde råbt på hjælp hos personalet. Endelig kom der en pædagog, eller hvad han nu var. Han satte sig ned og fortalte, at Jokum jo selv var ude om det, og skældte denne selvmordstruede unge mand ud. Jeg

sagde, at det vist var nok, og han gik igen. Personalet overlod det fuldstændigt til Berit, mig og lillebror Junker, der var kørt med for at hjælpe Jokum. Vi sendte ham derfor til psykiatrisk skadestue, hvor han blev indlagt.

Jeg gik hen på kontoret, og der tændte jeg af. Hvad i hede hule helvede bilder du dig ind, sagde jeg, han fik ikke et ord indført. Vi skal som forældre komme kørende med fuld fart og gøre dit arbejde, du sidder på din røv og gør ingenting, og hvad vil du fremover gøre ved det? Han sagde, at han havde talt med Jokum, og han ikke syntes, at der skulle gøres mere. Jeg sagde, helt ærligt, en selvmordstruet skal mandsopdækkes, ven. Han svarede, at der var andre patienter end Jokum, men hvad hvis Jokum havde taget kniven, sagde jeg, og det kunne han ikke svare på andet end igen at sige, at jeg ikke skulle true ham, men der er altså forskel på en trussel og en skideballe. Jeg klagede over stedet, men ingen reaktion, mange klager blev sendt, men ingen reaktion, og vi var ikke de eneste, der klagede over personalet.

Jeg er vred, jeg kan ikke en gang skrive mere om det, men sige, at mine klager er saglige og rigtige, men Norddjurs Kommune evnede ikke at gøre noget, ej heller evner de at have institutioner af den slags. Men min tro på Jokum er ikke stoppet endnu, for Berit og jeg flyttede til Sønderjylland, her fandt vi en lejlighed til Jokum, efter at vi selv var kommet i orden. Jeg hjalp ham med at spare op, så på blot tre måneder havde han til indskud og den første måneds husleje. Flytningen tog jeg mig af.

Det pædagogiske opholdssted for psykisk syge protesterede, for de mente, at de var de eneste, der kunne tage vare på Jokum, men i de år han havde boet hos dem, havde de kun bevist det modsatte. Jeg giver dem en hård medfart, for de fortjener ikke bedre, og beviset er, at i dag er Jokum en glad, tillidsfuld ung mand, der med støtte fra familien er kommet oven på. Han er begyndt at tage bad, han vasker sig, og han bor pænt. Men vi kom også til en kommune, der evnede at hjælpe, ikke gøre ting for Jokum, men hjælpe ham. De satte ind med psykiatri bestående af daglige besøg af hjemmeplejen, sygeplejersker og hele to støttepersoner, alle medarbejdere Aabenraa Kommune kan være stolte af.

Ja, der røbede jeg vores kommune, men helt ærlig, jeg har skrevet, at vi bor i Sønderjylland, så Sønderborg eller Aabenraa og hvad så, men disse herlige hjælpsomme mennesker gør, at jeg er sikker på, at når jeg ikke er mere, så kan Jokum selv. De har samtidig taget en meget stor byrde væk fra Berit og mig, vi skal ikke længere tørre vores 40 år gamle søn rent ud sagt i røven, den klarer han med et skylle-tørre toilet, spul i bagdelen og vær glad, sådan er det da bare. I dag griller vi sammen, vi hygger sammen, vi kører søn og far tur til Tyskland, og vi har det rigtigt godt. Vi er blevet en familie igen, så kommuner i Danmark, vågn op, og tak til vores, der har gjort det så flot, at det ikke kan beskrives, tusind tak, venner.

En af grundene til at vi i dag har et varmt far søn forhold er, at Berit og jeg har troet på ham, vist ham tillid og været der for ham, som han har været der for os. En anden grund er, at Jokum for ca. 22 år siden fik mig til at adoptere ham som min rigtige søn. Jeg ønsker mig en rigtig far, sagde han i sin tale til os på Berit og min bryllupsdag, og det tror jeg, at han fik, og jeg fik en rigtig søn med alt, der hører sig til af besværligheder og glæder.

Vi er stolte af alle vores børn, nogle af dem har vi sloges mere for end andre, og ja, Berit og jeg er slidt ned, helt ned, vi er så trætte begge to. Se, disse historier, som jeg valgte at skrive i dette kapitel, de udspiller sig på samme tid som overgrebene på Jokums to mindre brødre, de udspiller sig medens anbringelses-sagerne kæmpes, medens menighederne trådte på os, alle de kampe kæmpes på samme tid, nogle længere end andre, men alle på en gang.

I al den tid, under alle disse sager, der mister vi Berits forældre, min mor, min søster og bror, Berits bror, to af vores allerkæreste venner, onkler og et par tanter. Kampe og begravelser, død og kommunal idioti sammen med voldtægter og religiøsitet hamrede ned over os, og ved du hvad? Vi lever, livet er måske forkortet, men vi lever. Tak børn, tak for at I valgte os som jeres forældre, det er jer, der holder mor og far i live, tak til vores få venner. I er nævnt i bogen, så nu kan I selv finde ud af det, ha, ha.

Dette kapitel var ellers afløst, men en families kamp er nu engang en families kamp, og lyder det, som var det min kamp

alene, så tager du fejl, det er bare fordi det er mig, der skriver historien. Nej, denne / disse kampe er vores, det er familiens kampe, altså en families pris, så skulle det vist være skrevet forståeligt eller? Hmmm. I kapitel 7 fortsætter vores liv om religiøsitet og sure menigheder, der ikke rigtigt selv har fundet Gud, god læsning.

KAPITEL 7

Et fortsat kristent liv, eller?

Man kan sige meget om nogle af de kristne, men selv tale om hvad de gør fejl, det gør de ikke. Man må ikke føre sag mod søster og bror, siger de. Men det har jeg nu heller ikke tænkt mig at gøre, jeg fælder bare mine erindringer ned på en lap papir, som forhåbentligt bliver til en bog. Dette kapitel 7 fortsætter i sporet af kapitel 5, for jeg havde ellers tænkt mig at springe kapitel 6 over, og grunden hertil kan eller har du læst deri. Jeg søgte en grund til at vende tilbage, men fandt den ikke, og da jeg sad og tænkte over det, så indså jeg, at mit liv jo har flere aspekter end lige et liv i skødet på religiøsitet. Mit liv, mine erindringer er i den grad om min familie såvel, derfor blev kapitel 6 i stedet for det oprindelige tema, som jeg slettede, omskrevet som en slags breaking news, det skulle forklare springet i min historie.

Med ovenstående forord til dette kapitel 7 "Et fortsat kristent liv eller?" fortsætter mine erindringer. Jeg har faktisk tidligere i denne bog, oven i købet med bibelsk belæg afsløret manipulerede usandheder, og desangående så vil jeg aldrig sætte bibelvers op mod hinanden. Så mærk dig dette, når jeg kommer med et bibelvers, hvori der for eksempel står, "Dem, der forsynder sig, skal du irettesætte i alles påhør til skræk og advarsel", så har du ingen ret til at sige, "Jamen, der står også sådan og sådan", disse vers er af forfatterne indsat i Bibelen i forskellige sammenhænge. I min situation kan man i 1. Timotheusbrev kapitel 5, vers 20 læse ovenstående, og du kan læse om min søgen i Mattæus kapitel 5, vers 6 & 10.

Jeg forsøger også at blande Gud uden om en menneskeskabt situation. Jeg har flere gange også skrevet, at denne bog ikke er en bibelundervisning, men på den anden side så føler jeg også, at jeg er nødt til at kaste Bibelen i hovedet på visse personer, for alle – på nær måske fire, max seks af alle de kristne, som jeg nu kender – vil omgående, når de læser dette, finde bibelvers, som modbeviser det, som jeg skriver. Og tror du mig ikke, så vent og se. De ville gøre alt for at kaste en skygge over det, som jeg skriver om, om ikke andet så for at redde deres egen røv.

Så til dem vil jeg sige dette, ”Kærligheden er tålmodig, kærligheden er mild, den misunder ikke”. Min bog handler om det, som er sket i mit liv, den handler om den tabte kærlighed, men med kærlighedsbud som disse er det ikke let at være kristen, hvis kærlighed kun går en vej. ”Kærligheden praler ikke, bilder sig ikke noget ind”. Og skal jeg citere en præst, eller en som KALDER sig for præst, men ifølge Johannes kapitel 10, vers 15 i hvert tilfælde ikke er det, så ville jeg skrive, ”Forstår du det? Fatter du det?” ”Kan du forstå, hvad jeg siger?”

Men det gør jeg ikke, for jeg vil nemlig ikke som ham tale ned til nogen, blot skrive historien ud fra, hvad jeg og min familie oplevede; men kærligheden ”Gør intet usømmeligt, søger ikke sit eget, hidser sig ikke op, bærer ikke nag.” Jeg har hidset mig op, og det er jeg ked af, men når man ikke kan trænge igennem til stupide mennesker, så går man i forsvarsposition. Så hellere råbe i fem minutter end i timer at gå og ødelægge sig selv indvendig.

Og jeg kan sige dig en ting, og det er, at jeg og min familie har fundet vores kærlighed til hinanden, men vi har ikke har fundet glæde i uretten, men glæder ved sandheden. Og skal man tale kristne venner, som vi har rakt hånden ud til forsoning til? Så er det mange. Men end ikke de, som kalder sig ”præster”, har set dette bibelvers, for ”Kærligheden tåler alt, tror alt, håber alt, udholder alt” fra **1. Korinterbrev, kapitel 13**.

Den kvikke læser har nok bemærket, at kapitel 6 skulle have handlet om en eller anden form for tilbagevenden til, hvad de kristne vil kalde for vores åndelige hjem, søstre og brødre osv. Men det lykkedes mig ikke at finde en grund til at vende tilbage. Jeg skrev og skrev, men kunne ikke finde nogen som helst grund til at vende tilbage til manipulerende menigheder, som

styres af kontrolfreaks. Ked af det, og jeg beklager, så dette kapitel er mere eller mindre sprunget over – og har jeg så fornærmet nogen? Så siger jeg undskyld.

Den bedste mission nogensinde kom fra Bøvl Centret. Her ville man, så længe æren tilfaldt dem selv, godt modtage hjælp til sin mission; men deres byggeri blev sten på sten, hvor det skulle have været af kød og blod, men den sandhed kan de desværre ikke selv se.

Men disse sager gider jeg simpelthen ikke mere tærse langhalm på. Så grundlaget for at vende tilbage svinder linje for linje. Så at vende tilbage til dem? Ikke på vilkår, for det ville indebære, at jeg skulle stå frem som den fortabte søn, der skal bede dem om tilgivelse, for så kan de rigtigt sige, ”Se hvad vi har gjort, vi fik Bill tilbage, vi fik ham omvendt”. Så jeg overlader til dem at omvende sig, og siger, at jeg aldrig vil vende tilbage til nogen kristen sammenslutning eller klub. Det kan jeg simpelthen ikke byde min familie.

Jeg vil, hvad ovenstående angår, lige citere en titel på den sang, som du nok har læst i kapitel 5, nemlig sangen ”Born to Believe”. For man kan sige meget om mine sange. Man kan for eksempel sige, at de er skrevet for at banke mine modstandere oven i hovedet, citat Born to Believe, ”Even Christian brothers has spit, has spit all over my face”, men det er de ikke. Dog er denne sang, ”Born to Believe”, den eneste af mine sange, som er et vidnesbyrd om mine tidligere kristne tilhørsforhold.

Men som første vers insinuerer, så HAR selv kristne brødre spyttet mig i hovedet, det kommer vi ikke uden om, derfor afslutter sangen ”Born to Believe” også det tidligere kapitel 5. Men henvisning til indholdet heri og om jeg er sur over deres behandling af mig og min familie? Måske, måske ikke, for du vil opdage, hvis du læser denne bog rigtigt, at jeg er mere såret over, at de har taget dem selv fra mig, end jeg er sur over deres handlinger.

Men set i bakspejlet så er jeg lykkelig over, at jeg er ude af deres religiøse klør. Inderst inde så håber jeg dog, at de selv er klar over deres fejl, men desværre så er det ikke den virkelighed, som jeg derude i samfundet hører om. De bliver nemlig ved. Så hvad ovenstående sang / vidnesbyrd angår, så har jeg og min familie på grund af DEM levet i skyggernes dal, og ikke

mindst i deres skygge. Og jeg har sammen med min familie og på grund af dem levet i smerte, ”I have lived out a life of pain, I have walked in the valley of shadows”, næsten direkte oversat ”Jeg har levet et liv i smerte. Jeg har gået i skyggernes dal, selv kristne brødre har spyttet, har spyttet over hele mit ansigt”.

Det er jo sandt, det sangen fortæller, og du har ikke hørt det hele endnu, for den religiøse krigsførelse slutter ikke efter Bøvl Centret. De er nemlig ikke færdige med os, for der er andre, som kalder sig for menigheder, der udøver samme manglende respekt for mennesker, som fortidens Big Bøvl gjorde.

Men først en positiv historie fra det Danske frikirke miljø. Efter at Berit og jeg så at sige flygtede fra Bøvl Center byen, flyttede vi på campingplads. Der boede vi i ca. 5 måneder, til vi fandt en lille lejlighed på Djursland. Efter en lille tid der og søgen efter det, vi havde mistet, rendte vi ind i en lille kirke, en skøn lille kirke i Grenå. Og den kunne vi lide. Præsten og de mennesker, som var der, tog vel imod os.

Vi betroede os til præsten og fortalte ham lidt om vores oplevelser, og vi sagde også, at vi forventede repressalier fra fortiden. Men præsten sagde noget i retning af, ”Lad dem bare komme”, og vi begyndte at få lidt tillid tilbage til mennesker. Og her åbner jeg for nogle rigtige positive kristne oplevelser, og skal jeg nogensinde vende tilbage, så vil det blive til et af de to steder, som jeg i dette kapitel beskriver som Kirken i Grenå samt Evangeliets Hus.

Præsten i Grenå så, at vores hjertens brand var sang, han så det så tydeligt, at han oven i købet – i forbindelse med at Berit og jeg var udkommet med en CD – lavede en sangdag med os (Et Release party). Ved denne lejlighed så Berit og jeg vores snit til igen at gøre en forskel, så vi gav 70% af salget til velgørenhed i menigheden (til en skole i Congo).

Præsten og forsamlingen var mennesker, vi godt kunne lide. Vi blev bakket op af Henry fra Kajs skole, som ikke tøvede med at støtte os. Han og hans kone har altid stået bag mine sange, som de på grund af min ordblindhed har rettet for mig, og det er da også dem, der læser korrektur samt retter grammatiske såvel som stavefejl i denne bog.

Men uanset hvor glade vi end var for at være der, lå der en uhyggelig skygge over denne glæde, for Berit og jeg følte os i

den grad overvåget af den tidligere kirke ved vestkysten, og det lægges til grund med, at vi fra pålidelige kilder vidste, at man for eksempel holdt øje med vores hjemmeside, og man holdt øje med, hvor vi kom i kirke. Men vores frygt bundede dybere end blot det, for jeg havde selv hørt denne Vesterhavs ”præst” sige til mig om et tidligere medlem af hans klub, at han ville ringe til denne persons nye kirke og advare mod ham.

Dengang denne ”præst” sagde det, stode jeg endnu på ham, og jeg troede på, at det, som han gjorde, var det rigtige. Men det så vi nu pludselig begge to i bakspejlet ikke er sandt, for uanset hvad denne person end måtte have gjort denne ”præst”, så må det altså være kristen kærlighed at lade ham være i fred, alle fortjener da en ny chance, særligt nu, hvor denne Vesterhavs ”præst” fra Bøvl Centret ikke har taget notits af hans egen bog, så som Mattæus kapitel 18, vers 12, 13 & 14.

Så burde han da lade disse af hans klub udmeldte personer være, hvorfor ødelægge deres nye liv? Men vi må jo tilgive denne ”præst”, for han er nemlig heller ikke særlig bekendt med Lukas kapitel 15 vers 1 til og med vers 10, for Berit og jeg har aldrig i de mange år, vi var medlemmer, på noget tidspunkt set ham rende efter et får / medlem, som er gået fra hans fællesskab, aldrig.

På intet tidspunkt har han hentet et ulykkeligt menneske tilbage, og aldrig har jeg hørt ham sige undskyld til en eller flere, som han har såret, undertegnede inklusive. Og det tager titlen som hyrde fra ham, for han har heller ikke taget notits af Johannes Evangeliet kapitel 10. Man kan høre ham prædike ud fra Johannes, men aldrig i praksis udføre det, og ovenstående Mattæus og Lukas? Ham prædike det? Aldrig, og har han prædiket det, når jeg ikke har hørt det, så har jeg aldrig set ham udføre, hvad der står, så ”præst”?

Derfor stod Berit og jeg i Grenå menigheden pludselig i samme position, som omtalte, der udmeldte sig fra Bøvl Centret, for denne skræk kom pludselig op i Berit og mig, for ville Bøvl præsten ringe til Grenå og advare mod os? Og hvad for en løgn ville han nu sige om os? Vi havde ikke sagt dette til nogen anden end Grenå præsten, for hvem tror os frem for en kendt præst, som rejser rundt i verden og prædiker HANS eget evangelium? Så Berit og jeg levede i frygt, for skulle vi nu en gang

til miste det, som vi holdt af. Svaret blev desværre enkelt, så ja, vi kunne ikke holde ud, at Bøvl Centret skulle ødelægge den gode stemning, som var mellem os og vores nye kirke, og ville det ske, så havde vi endnu en by, hvor vi skulle gå med bøjede hoveder.

For hvad du, ikke-kristne, ser, er, at også din by er fuld af præstens disciple, så hellere selv afslutte ballet, pakke smoking og balkjole sammen og gå. Vi levede stadig i frygt for fortiden, og det er den frygt, de skaber, men som de ikke er bange for at prædike er en synd. Altså skaber de synd, og så kan de kaste bolden videre, smart, men manipulerende.

Berits og min frygt var i tankerne begrundet med de to, som ”pastoren” ville advare mod, de to som ifølge denne Vesterhavs ”præst” havde svigtet ham og forladt hans ”kirke”. Og hverken Berit eller jeg tvivlede på, at han kunne gøre det samme mod os. Man insinuerede for eksempel i prædikener fra de kanter, at når du forlod kirken, så var det Gud, du havde forladt.

Man var altså frafaldne syndere, og ja, det var faktisk sådan, man fik det, når man gik fra dem, den lå ligesom i luften. Og da Berit og jeg jo så også havde svigtet ikke kun vores ”åndelige” vejleder, men også fællesskabet, stod det klart for os, at der kun var ét at gøre, og det gjorde os kede af det, for vi ville ikke have, at vores nye kirke i Grenå skulle få et dårligt indtryk af os. Vi var ikke ude på at skade dem, så hellere som skrevet stoppe ballet her.

Om ikke andet så skulle Grenå ikke have deres indtryk af os på grund af sladder fra Big Bøvl. Berit og jeg begyndte derfor ligesom at holde os tilbage. Vi blev tit inviteret hjem til nogle af medlemmerne i Grenå, men begyndte at sige nej tak. Vi trådte ligesom tilbage. Vi begyndte derfor at føle os alene. Vi blev ligesom bange for reelle kristne, for kunne vi stole på dem, når de var flinke mod os? Var det rigtigt, når de sagde, at de holdt af os? Alle disse flotte ting, som også Bøvl Centret sagde i starten, men som de vendte om til det stik modsatte, var det til at stole på? Ikke i Bøvl Centret, men hvad med Grenå kirken? Denne skræk for kristne som Berit og jeg troede, at vi havde lagt bag os, og som blev født i Bøvl Centret, blusede op igen.

Berit og jeg begyndte at få mistillid til alle kristne, og det er og var ikke fair over for Grenå menigheden, men vores erfaringer

sagde flygt, vores hjerter skreg efter et fredfyldt sted, men vores valg blev mere og mere indskrumpet. Når vi var til møder, følte Berit ikke længere, at nogen ville tale med hende. Jeg er mere udadvendt og går direkte til mennesker, men uanset hvad, så følte Berit sig presset. Hun havde som jeg heller ikke fået helet de dybe sår, som fortidens kristne havde givet hende.

Det var – samtidig med at Berit følte, at hun ingen havde – ikke sjovt for hende, at jeg gik direkte til mennesker og talte, så hun sad nogle gange der og følte, at hun ingen havde, det var en fejlfølelse, hun havde, men dybt forståelig. Berit havde nu – på grund af vores fortid og frygt for gentagelser – tabt lysten til frikirker, og vi havde lovet hinanden, at hvis bare én af os ikke ville være i den kirke, vi kom i, så gik vi uden diskussion begge to.

Berit og jeg havde i måneder søgt et nyt så at sige åndeligt hjem, et sted hvor vi kunne komme og have det rart med de andre. Men uanset hvor meget vi end kunne lide at komme i Grenå, så skulle det ikke være sådan. Vi havde dog et behov for at møde andre mennesker. Vi havde begge et behov for også at møde andre, der troede som os. Vi havde behov for at opleve de første tre gode år fra Bøvl Centret igen. Vi havde et behov for at komme tilbage, bare ikke til Bøvl. Vi havde behov for at møde vores kristne status quo og genfinde den første kærlighed.

Vi havde fortalt præsten i Grenå lidt om vores liv, men kun lidt, men en ting er sikkert, og det er, at det er første gang i denne bog, at jeg nævner en by ved dets rigtige navn. Og selv om denne bog ikke er en reklame for menigheder, så gør det ingenting, for gæt du bare den, du. Det var nemlig et herligt sted, og de fortjener al den taknemlighed, som jeg bogligt overhovedet kan udtrykke.

Berit og jeg blev inviteret ind i deres stuer og private hjem, deres cellegrupper var så varme, at vi omgående følte os som i familie med dem, og de var så venlige og søde, og de tog os uden spørgsmål, som vi var. Og præstens release party for vores cd beviste, at han forstod, hvor meget vi brændte for lovsang, og at det var vigtigt både for os, men også for dem som menighed at bruge os. Jeg tror, at præsten kendte til Luther, citat ”Man kan ’tygge’ på lovsang igen og igen på en måde, som man ikke ville gøre med en almindelig prædiken”.

Ser du, kære læser, for Berit og mig er lovsang et symptom på tilhørsforhold til Jesus, og vi lægger i denne bog ikke skjul på, at vi er troende, og vi er heller ikke bange for at beken-
de det, Romerbrevet kapitel 10, vers 9. Så for os er lovsang et symptom, og det er det, fordi det er vores respons til Gud, og for det Gud er og gør i vores liv. Lovsangen er for Berit og mig en selvfølge. Lovsangen er vores respons på det, Gud han gør, og det er det, vores liv handler om.

Lovsang er værd at lytte til, sangen udtrykker, hvad Gud siger til os, og netop det, at udtrykke det igennem en sang, er noget helt særligt. Luther sagde: ”Musikken er dronningens klædning, og dronningen er Guds ord”. Lovsangen kan bevirke, at Guds ord bliver boende i os. Man kan ’tygge’ på det igen og igen på en måde, som man ikke vil gøre med en almindelig prædiken. Så til kirken i Grenå vil vi begge sige, at vi ER blevet bedre, og selv om vi har droslet ned, så vil vi til en hver tid komme og synge for dem i Grenå, og det vil ikke koste dem en eneste skatte og afgiftsbelastet dansk énkroner.

Berit og jeg har ikke glemt dem i Grenå, de er i vores hjerter. Vi glemmer heller ikke, at præsten – flere måneder efter at vi stoppede med at komme i hans kirke – mødte os på en p-plads og kom rendende hen og gav os et klem. Han er så fyldt med varme og kærlighed, at vi faktisk er lidt flove over at have forladt dem, men frygten for at Berit og jeg – hvis de fra fortidens såkaldte ”kirke” hørte dårlige rygter om os – på grund af det ville blive sat uden for døren, eller uden kontakt til de andre, overladt til den bagerste række, det ville for Berit og mig være alt for overvældende.

Vi havde ikke psykisk kunnet klare det, og det var det, som var de overvejende grunde til, at Berit og jeg mistede vores menighed i Grenå. Så igen betalte vi en kristen pris, for vi blev begge enige om at melde os ud. Grundlaget, som vi via mail gav for det, er vagt, og det passer ikke. Vi beder dem derfor tilgive os, vi er nemlig ikke bange for at indrømme vores fejl.

Kære venner i Grenå og kære læser, den rigtige årsag ligger til grund i fortidens fyrsters behandling af os. Det var en tsunami efter jordskælvet ved Vesterhavets såkaldte kirke, hvis bølge slog os omkuld. Og nej, jeg taler måske ifølge dem ikke særligt pænt om dem, jeg kalder dem måske religiøse klaphatte, eller

Mongo Djongo teologer, men hvad tror du selv? Er jeg bitter? Er jeg sur i skralden? Nej, venner, jeg er en synder, så det driver ned ad ryggen på mig. Jeg er nemlig såret, og det er ifølge visse kristne såkaldte ”ledere” (ikke øb og bøvl) en synd, men det er en synd, som jeg kan leve med, Mattæus kapitel 5, vers 6 & 10.

Så tilføjelse til ovenstående beskrevne grundlag vil være, at vi ikke VILLE risikere at miste Grenå på grund af sladder fra fortiden, så hellere gå selv, medens legen var god. Vi har for mange gange på grund af sladder mistet venner, som vi elskede, omvendt så er ingen af dem returneret til os. Så Grenå venner, vi elsker jer, og vi har jer i vores hjerter, og I får også et forsigtigt undskyld, for selvfølgelig kunne vi godt sammen med jer have taklet denne ”præst” fra fortiden. Vi ville blot på det tidspunkt ikke risikere at blande jer mere ind i det, så det grundlag, som jeg via mail gav jer for at melde os ud, var ikke korrekt, undskyld for det.

Berit og jeg besøgte siden en anden kirke i Randers, Evangeliets Hus (pseudonym). Her fik vi en ligeså hjertelig velkomst som i Grenå. Præsterne var søde og flinke og forstod sig på fortidens Bøvl og bavl. Der var nemlig i den menighed flere, som havde forladt denne Bøvl menighed ved vestkystbyen, så Evangeliets Hus var forberedt på lidt af hvert. Berit og jeg holdt meget af at komme der, og deres sang var helt fantastisk.

Dog griner jeg lidt af præsten, der helt misforstod mine hensigter, da jeg sagde til ham, at Berit og jeg hellere end gerne ville synge i Evangeliets Hus. Vores mission er nemlig på en ny måde at synge for dem inde i menighederne. Vi vil lige som have lov til at give et frisk og nyt pust til det, man ellers er vant til, for vi har skrevet anderledes tekster til anderledes rytmer. Men præsten svarede, ”Nej, vi har vores eget lovsangskor”. Ok, jeg ansøgte nu ikke om en stilling som fast sanger i menigheden, men blot som skrevet et nyt pust, og selv om det irriterer mig, så er det en positiv irritation, for den mand kan man bare ikke blive sur på.

Præsten burde faktisk vide, hvad jeg mente, for kirkens kor gæstesynger selv mange steder inklusive i Norge, så mon ikke det kunne give dem et frisk pust selv at invitere gæstesangere? Men dem om det, de gør det godt, men jeg synes at denne hændelse skal med, den er en positiv side af min erindrings bog,

måske netop for at den er en positiv kritik, hvis man da kan bruge dette ord om hændelsen.

Men sikke en oplevelse at høre de gutter i Evangeliets Hus stå på scenen og trykke den af. De og deres præst fortjener al den taknemlighed fra os, som jeg i denne bog overhovedet kan udtrykke, og vi håber begge på, at vi en dag ses igen. Grunden til at vi forlod denne kirke var – som ved førnævnte kirke i Grenå – ikke kirkens skyld, men i dette tilfælde et medlem af Evangeliets Hus, som lavede så meget ballade om Berits og min sang, at vi modvilligt, men tvunget måtte træde tilbage – og igen af samme grund som Grenå, nemlig ikke af hensyn til os selv, men af hensyn til menigheden.

Berit og jeg er ligesom præpareret med, at vi er de skyldige, og at det er os, der laver al balladen. Så for ikke at drage Evangeliets Hus ind i et spil, som Berit og jeg var en del af, men ikke herre over, så gik vi. Berit og jeg havde ikke magt til hverken at standse eller sætte problemerne på pause, så igen mistede vi en kristen familie, igen stod vi uden for døren.

Præsten i Evangeliets Hus mente også, at det på grund af en muligvis opblussende skandale var bedst, at vi i en tid ikke kom, og det gjorde stærkt indtryk på Berit og mig, at præsten mente det. Derfor – HVIS vi besøger dem – vil vi kun besøge dem som gæster og ikke medlemmer. Men to gange hives vi ud af en kirke, som vi holdt af, og som vi faktisk også var blevet fuldbyrdede medlemmer af, og det gør mere og mere ondt, og vi drages derfor også efterfølgende ind i de forkerte kristne tiltag. Vi ryger på ny i vores konstante søgen lige direkte ind i armene på religiøsitetens højborg.

Grenå menigheden og Evangeliets Hus er så at sige den undtagelse, som bekræfter reglen, når du i kapitel 8 kan læse læse, at ”religioner altid har bestået af manipulerende mennesker, der påstår, at de har forståelse for, hvad Gud har sagt”. De to menigheder ved det, men til de andre konkluderer jeg i kapitel 8, at disse såkaldte ”menigheder” som Bøvl og bavl & I vand til livet samt to medieanmeldte såkaldte frikirker sammen med mange andre i mange år under påstand om, at der er tale om ”Guds egne ord”, har påtvunget uvidende mennesker deres egen fortolkning og forståelse af kristendommen.

Jeg kan med undtagelse af Grenå menigheden og Evangeliets Hus IKKE "fritage" langt de fleste "FRI-kirker" for at udøve, hvad jeg kalder manipulerende magtteologi, en teologi der tilnærmelsesvis – dog uden kollektiv selvmord – nærmer sig Jones Town. Det er derfor vigtigt at understrege, at religion meget tit er defineret af mennesker og derfor også omdefineret af mennesker.

Og når jeg så skarpt beskriver og tager afstand til nogle af de såkaldte kirker, som Berit og jeg har stiftet bekendtskab med, så er det netop, for at disse – og igen ikke alle, men dem vi kender til – HAR ødelagt mennesker uden så meget som et eneste sekund at se tilbage på, om det, som de gjorde, var ret og retfærdigt. Og det er blot en lille bitte grund til, at jeg påstår, at de ER problemet i sig selv.

Berit og jeg mener nemlig IKKE, at religionerne er et problem i sig selv, og religioner er ikke statiske og har aldrig været det. Problemet har altid været de mennesker eller organisationer, som forsøger at vejlede i religion og religiøse spørgsmål, og som påstår, at de repræsenterer det åndelige liv – endda det eneste ægte og sande åndelige liv.

Jeg har tidligere skrevet, at Berit og jeg bare ønsker at synge det budskab, som vi nu engang har, og det er vores mening, at vi ikke skal stå alene om det. Vores mission er faktisk at stå sammen med en eller anden form for forkynder, men de, som vi har bakket op om, har på nær en enkelt person, nemlig Revolte, vendt os ryggen, og ham Revolte kommer jeg til. Men forstår man det? Vi gør ikke.

Præsterne sætter sig til dommer over lovsangere, men kan de det? Nej, det kan de ikke, og Gud kan ikke lide det. Du vil erfare – før du er færdig med min bog, at såkaldte præster tror, at de skal bedømme, om vores sang er fra Gud eller ej, de tror, at DE er Guds udsendte dommere, for de tror, at DE skal dømme andre, men de tager så forfærdeligt fejl.

Derfor er det nu tid til en sang til dem, for denne sang, True Believer, som er skrevet i en Country & Western Cali Country rytme, er en rask lille sang til de ikke troende eller til dem, der enten falder, eller tror, de ved bedre. Til eksempel så skriver jeg i sangen TIL de troende, "Give your love back to Jesus". Men her er teksten, og jeg gør stadig opmærksom på (C) Copyright.

Omkvæd

How can I say to you,
That Jesus love you so much
How can I say to you,
That He will always be there
How can I say to you,
That He will make you happy
How can I say to you
That you should take Him into your heart

Vers 1

Are you not a believer
Are you sometimes afraid
Are you lonely tonight, friends
Try to listen to this
Has your life been too tough, friend,
Is your life filled with stress
Have those people you loved once
Turned you down like some trash

Vers 2

Become a true-e believer
Try to open your mind
You never have to be lonely
If you listen to Him
He will really make you happy
You don't have to be cool
You only have to love Him
And receive what He gives

Vers 3

Imagine how it will be when
When He is in your life
Every night you are lonely
Every day you are sad
Every bad dream you have can
Can be put over on Him
All those people you once loved
You can now love again

Vers 4

Save your true love for Jesus
Let Him into your heart
You never have to be lonely
I have told you before
You can feel that He loves you
You don't have to be cool
Give your love back to Jesus
Take Him into your heart

Taler vi om sang? Taler vi om kristen i almindelighed? Tja, i begge tilfælde så er de i denne bog omtalte præsteherrerdommer ikke ene om at helliggøre sig selv, der er i den grad menige medlemmer såvel, der ophøjer sig selv frem for Jesus. Dette var netop tilfældet i Evangeliets Hus, hvor et ægtepar havde lovet at hjælpe Berit og mig med at komme ud at synge vores sange. (Og lad mig indskyde fra start, at det ikke var menigheden, som lavede problemer).

Dette ægtepar hjalp en tid – og godt endda. Men en dag kom der penge ind i spillet, og så kan det nok være, at de pludselig påbegyndte en total undergravning af det, som Berit og jeg stod for. De anmeldte til politiet uden grund en indsamling, som vi havde sat i gang til fordel for Japans katastrofeofre. Dette gjorde de under påstand om, at vi svindledede med indsamlingen. Da det kom Berit og mig for øre, standsede vi omgående indsamlingen. Vi offentliggjorde regnskabet, som loven påskriver, vi fik det godkendt AF politiet, som loven påskriver, så Berit og jeg var ærlige og havde intet gjort forkert.

Ægteparret rendte os på døren, og til vores naboers store underholdning råbte og skreg de, at Jesus ville straffe os, og hvad ved jeg, og da de var medlemmer af Evangeliets Hus, foretrak Berit og jeg af hensyn til DEM, at gå fra kirken, og DET er sandheden i den korte, men sande udgave. Så igen på grund af andre og sladder og intriger mistede vi det, som vi holdt af. Og vores sår fra Bøvl og Bavl centret var endnu ikke helet.

Vi savner dem alle, alle fra Grenå og Evangeliets Hus, og vi savner de første tre år i Bøvl Centret, men vi trådte igen tilbage. Jeg kunne, hvis ikke jeg vidste bedre, jeg kunne, hvis jeg var en almindelig læser og ikke forfatteren af denne bog, spørge, hvor

opbakningen fra venner og præster blev af, for Berit og jeg var helt uskyldige, og nu helt slidt ned. Herre Gud, det eneste vi ønskede, var at komme ud med vores sang.

Vi var trætte, Berit og jeg er trætte, så trætte. Vi er fysisk, psykisk og åndeligt trætte. Vi har ingen overskud mere, vi kan ingenting mere, jeg kan dårligt tørre mig selv i røven mere, der er ikke kræfter og overskud til den mindste detalje mere. Vi er så ualmindeligt trætte, at vi kunne sove hele dagen, men før jeg sover mit liv væk, så skal Danmark have min historie. Berit og jeg er begyndt at få kuldegysninger, hver gang vi hører om en frikirke.

Jeg får det dårligt, jeg får koldsved og ryster, og det er sandheden, jeg KAN ikke mere være i større forsamlinger. Inviterer nogle af de få venner, Berit og jeg har, os ind i en kirke, så træder vi begge baglæns, vi kan ikke. Vi prøvede det her i maj 2015, vi besøgte som gæster Evangeliets Hus, vi lod som om, men jeg personligt havde det ikke godt. Vi vil godt, men kan ikke, vi går nogle gange i den Danske kirke i Tyskland. Her kan vi sidde anonymt og uden at skal forholde os til en masse mennesker, som påstår, at de er vores søstre og brødre. Vi kan sidde der uden at føle os forpligtiget til at trykke nogen i hånden, og præstens ord fra Gud er mange gange bedre end nogen af dem, som vi har hørt i frikirkerne, og så er der ingen fordømmelser og kontrolfaktor involveret.

Men kan det være rigtigt? Er det meningen med det kristne liv, er det den kristne pris, som Berit og jeg skal betale? Ja åbenbart, for vi hopper ikke mere, når præsten siger hop, vi slikker dem ikke mere i røven og fedter os ind i deres varme ved at føje dem, og hvad enten vi kan lide det eller ej ubetinget gøre, hvad de siger. Nej, den tid er forbi, og så er der udstødelse på programmet, for ingen vil have os mere, ingen. Berit og jeg går et trin op og tre trin ned, men det skal have en ende, derfor VIL jeg med denne bog rense min familie. Skide være med mig, for det er alligevel mig, de overfalder, så den tager jeg bare en gang til, og så er der jo ikke noget nyt i det.

Hver gang vi følte, at vi havde fundet mennesker, som vi kunne stole på, og fundet en kirke, som vi kunne komme i, så fik vi lussinger. Og til I kristne, der læser dette, hold så op med at sige, at vi ikke kan stole på mennesker, for det er det samme

som at nedværdige dig selv OG os, og så er det er en satans skabt løgn.

Det er nemlig op til mennesker, om man kan stole på dem eller ej, for hvordan kan du citere Mattæus kapitel 19, vers 19, Mattæus kapitel 22, vers 39, Markus kapitel 12, vers 31, Lukas kapitel 10, vers 27, Romerbrevet kapitel 13, vers 9, Galaterbrevet kapitel 5, vers 14, Jakobsbrevet kapitel 2, vers 8 og mange, mange flere bibelsteder, hvis du ikke stoler på nogen? For når det kommer til kærlighed, så er den for Berit og mig ubetinget, altså hvis den er ægte.

Så hvorledes kan du sige, at du elsker mig? Hvorledes kan du elske dig selv, og samtidig sige, at vi ikke kan stole på de mennesker, som vi skal elske? Godt spørgsmål, ikke sandt? Men det ville også være en direkte hån mod de få mennesker, som Berit og jeg trods alt ved, at vi kan stole på.

Ja, så fik vi alligevel lidt mere bibellære klemmt ind i bogen, men måske en nødvendighed for at fortælle dig, at når Berit og jeg, som vi for eksempel gjorde med dem i menighederne, elsker de mennesker, så mener vi det.

Det er netop den kærlighed, som gennem årene er blevet svigtet og udnyttet af andre, som SÅ, for et få os til at glemme deres fejl, undskylder sig med, at man jo ikke kan stole på mennesker, man kan kun stole på Jesus, og i øvrigt så er alt (ifølge dem), hvad de siger, fra Gud selv, og hvad gør det så dem selv til? I min verden kan jeg ikke elske en, som jeg ikke kan stole på, og ja, jeg ved, hvad der står i Bibelen, jeg ved, at der for eksempel står i tredje Mosebog, at jeg på mine landsmænd ikke må hævne mig eller bære nag, og jeg ved, at det heller ikke er tilfældet, jeg ved, at der også står i samme Mosebog kapitel 19, vers 18, at jeg skal elske min næste som mig selv.

Så nej, jeg hævner mig med denne afslørende bog ikke på nogen. Jeg elsker min næste, og jeg bærer ej heller ikke nag til nogen, for min kærlighed er ægte nok. Men det betyder så ikke, at jeg finder mig i hvad som helst. Vi har været udsat for mange grimme ting, ikke kun fra kristne men også fra kommuner og voldsmand, men vi ved til gengæld, at sandheden sætter fri, Johannes kapitel 8, vers 32, og vi ved, at kærlighed i nogle tilfælde kan være relativ, for vi ved, at du ikke sådan uden videre skal

tilgive – uden bare en lille smule anger fra ham / hende, som har været efter dig.

Bibelen siger klart og tydeligt, hvad du skal gøre, hvis der en, som gør dig uret eller synder mod dig. Og netop det har jeg ud fra Mattæus kapitel 18, vers 15, 16 & 17 tidligere skrevet. Ser du, i en oversættelse står der, ”Revs ham mellem dig og ham alene”. Der står så også, at du, hvis ikke han hører dig, skal slæbe et par vidner med, og hører han dig heller ikke der, så hiv ham ind i menigheden, og gider han heller ikke lytte til dem, så skal han være for dig ligesom en hedning og en tolder.

Og det er præcis, hvad disse fortids syndere er, det disse bibelsnyltere er for min familie og mig, de er for mig som hedninge og toldere. At råbe dem op, har jeg opgivet, og slæbt vidner har jeg gjort uden positiv resultat, og slæbe dem for menigheden, når de ER menigheden, er direkte til grin, de revser da ikke sig selv. Det skal man da være noget naiv for at tro på, for i disse ”kirker” er det ”lederne”, der har magten, og som en såkaldt ven skrev til mig på en debat hjemmeside lige efter, at vi havde forladt Bøvl Centret, ”Du har bare at rette dig ind, uanset om de har ret eller ej, så skal du underkaste dig dine ledere”, og det er den generelle holdning i disse kirker.

Ovenstående er en af de mange grunde, som jeg har til at skrive denne bog. Den anden er, at man fra podiet i NOGLE ”kirker” prædikede, at der IKKE er demokrati i en frimenighed. Den ledes ultimativt af præsten, der i dette tilfælde frækt kalder sig for hyrde, og den holdning læner sig op af en anden trosretning, ikke sandt.

Men bogens oprigtige grundlag er, at jeg VIL rense mine sønner, Kaj og Junker, særligt Kaj, der under et stort psykisk pres og for at få fred, indrømmede noget, som han ikke havde gjort, samt rense ham for de svære tilsvininger af ham. For de sagde aldrig undskyld til ham, og desangående så tror jeg ikke mere på, at de toldere og farisæere ville undskylde, og måske er det også for sent. Jeg tror nemlig, at de har overbevist sig selv om, at de havde ret i deres handlinger, husk på, at de hele tiden gemmer sig bag Guds ord, Gud har sagt til dem, siger de. Jeg siger læs dig det andet bud, venner, men de er heller ikke interesseret i at tabe ansigt ved at indrømme deres andel og fejl, så min bog er ti år for sent ude.

Denne bog blev til virkelighed på grund af, at det faktisk ikke er en historie om dem, der har forfulgt mig og min familie, men bogen blev til virkelighed for at fortælle om mine / vores erindringer, erindringer som de jo er en del af, så hvad overskriften på dette kapitel angår, ”Et fortsat kristent liv eller?” er svaret nej, ikke kristen som dem. MEN kristen, ja.

Dette ER historien om vores liv – en families pris – og den er ikke skrevet i had, og desangående så behøver du jo blot at læse Bibelen, som handler om en mand, der i den grad blev forfulgt, og det blev der som bekendt en temmelig stor bog ud af. En bog om kærlighed og had, ja, sådan har du ikke før fået beskrevet Bibelen, vel? Men læs den selv, læs selv de krige, de intriger som er, læs om kysset på kinden, læs om Judas, der bedragede sin hyrde, og ser du så nyhederne på tv, så skal du bare se Judasser. Men kærlighedens bog er og bliver Bibelen, og skal jeg skildre kærligheden flot, rigtig flot, så skal jeg slå op i de Apokryfe Skrifter (GT), Siraks Bog, kapitel 13 vers 15, hvor der står ”Ethvert levende væsen elsker sin lige, ethvert menneske sin næste”, citat slut.

Nedenstående er inspireret fra de Apokryfe Skrifter, Siraks bog kapitel 6 vers 5 til og med vers 17. Berit og jeg må sande, at hvad tidligere kristne venner angår, så ligestiller de sig uanset trosretning i den grad med gennemsnittet af den almindelige befolkning. Og jeg kan garantere dig for, at kristne mennesker ikke er hævet over andre, og de er ikke et hak bedre end nogen anden – i nogle tilfælde snarere tværtimod.

Hvad fortiden angår, så burde de, NÅR de kalder sig for kristne, for det første vide bedre, og for det andet er de så bibelsk uvidende, at det halve kan være nok, så taler vi tillid? Så er det en stor mangelvare. Det handler ikke om, at vi har svært ved at få tillid til mennesker, det handler om, hvorvidt de vil modtage den tillid, og om de vil give tillid retur. Men kristne skiller sig ud, de påstår at de har tillid til hinanden, men det er en løgn, for hvis du forlader menigheden, så er tilliden væk, og dem, du ellers havde tillid til, vender dig ryggen. Det er os ikke muligt at rådføre os med andre end måske kun én ud af hundrede af dem.

Og vil vi have en ven i de kredse, så er vi simpelthen nødt til at sætte ham / hende på en prøve først, og det kræver tålmodighed,

så at skabe tillid til en person er ikke noget, man bare gør. Men Berit og jeg er stadig sikre på, at kærlighed sammen med tillid skal gå op i en højere enhed, eller burde gøre det.

Vi må dog desværre se i øjnene, at mange af dem, som vi kendte og kender, kun var og er vores venner, så længe det tjener eller tjente dem selv, for da nøden bankede på bagdøren, og vi havde brug for denne ven, så var han / hun, som vi troede var vores ven, og som vi troede, at vi havde tillid til, ikke længere vores ven. Det er den realitet, som Berit og jeg har fundet frem til. Kort og godt så var nogle kun Berits og mine venner omkring vores bord, men på nødens dag så var de det ikke længere.

Berit og jeg har meget tydeligt set, at så længe det gik os godt, så var de som os, og de talte åbent med os og vores, men da det **gik** tilbage for os, så var de imod os og skjulte sig for os. Så vi har her lært at holde os på afstand af vores fjender, og tag os i agt for vores venner.

Berit og jeg har nogle få venner, som vi kan stole på, og det er venner som Janni, Henry, Alf, Iris, Børge, Revolte og Doll og måske to til fra Fyns land, som gør, at vi har lært, at en trofast ven er et stærkt værn; og de få, som Berit og jeg har fundet, har vi også fundet en skat i. De er uerstattelige og uvurderlige og de er som en livgivende drink. (Slut med Siraks bog). Det er med Bibelen i hånden den rene sandhed om falske og sande ven-skaber. Ser du, mens Berit og jeg var medlem af Bøvle Centret, havde vi mere end hundrede venner.

Vi holdt fødselsdage og kobberbryllup med tilsammen mindst firs gæster. Vores telefon var aldrig stille og vores hjem aldrig tomt, nogle gange måtte vi køre lange ture for at være os selv. Nu er der himmelråbende stilhed, ingen på nær de nævnte hører vi fra. Alle kristne fra tidligere menigheder holder sig fra os, og hvad skyldtes så det? Jo, det skal jeg sige dig, det gør sladder, løgn og bedrag i skarp kontrast til falske profeter og alternativt kristne, som har misforstået ordet næstekærlighed. Jeg skrev tidligere, at de ikke var færdig med Berit og mig endnu, bare vent.

At miste dem, som vi har kær, er noget, min familie er bekendt med. Desværre har vi underforstået en lang tradition for, at dem, vi elsker på den ene eller den anden måde, falder bort.

Enten dør de simpelthen, eller de forlader os af grunde, som kun de selv ved, og måske er det for meget at forlange, at de skulle kunne vide det, men de forlader os. Lad det ligge ved det.

Så hvad venner og familie angår, så er lykke ikke det ord, jeg ved mest om. Dermed ikke sagt at jeg aldrig har været lykkelig, for det har jeg, men jeg er ensom, jeg kan kun tale for mig selv, men jeg føler mig amputeret, hvad venner angår, og ulykkelig efter alle tragedierne, som jeg ikke er færdig med at skrive om endnu. Jeg vil bruge min kære mors bog som eksempel på, hvor flot man kan sætte ord på sin sorg. "Nielsines erindringsbog med digte" hedder bogen, og jeg bruger denne bog som eksempel, fordi ingen, jeg kender – ej heller mig selv – kan skrive det flottere, end Mor gjorde.

Mor, Nielsine, den kære dame, æret været hendes minde, satte ord på sin sorg og ulykke, og det er måske også det, som jeg i denne bog forsøger at gøre. Men mor var en dame, som jeg var stolt af, måske var jeg ikke altid den søn, som enhver mor drømmer om, men jeg gjorde mit bedste. Mor havde sin sorg, og i dag så græder jeg, når jeg sidder og læser i den bog, som hun udkom med. "Nielsines erindringsbog med digte" må jeg lige gentage. For jeg er så stolt af mor, der selv var så lykkelig og stolt, da den udkom. Og så havde Ib Spang Olsen lavet det mest henrivende omslag til bogen, ikke dårligt, vel? og på side 31 fandt jeg digtet "Dødens fyrste".

Dødens fyrste skal
man ikke slås med.
Den er ufravigelig.

Du mødes med skønhed
af den verden du
kommer ind i

Dine sorger er borte
Drøm godt, du som er
taget bort.

Jeg har tidligere i denne bog skrevet nogle af hendes digte, og det har jeg ikke kun for at ære mor, men for at mors digte

gennem hendes udødelige bog berører mig meget dybt. For mor skrev om mig, hun skrev om mine børn, men hun skrev også om sine egne børn. Og mor havde sorg i sjælen, men hun havde også fred med Gud. Karin, som min afdøde søster hedder, var en datter, som mor med god grund sørgede stærkt over. Så vidt jeg er orienteret, døde Karin af en byld på lungerne.

Karin var dermed den storesøster, som jeg aldrig fik æren af at møde. Havde Karin været min søster af i dag, så havde hun været 71 år gammel, men tilbage i krigsårene var man ikke så dygtige, som man er i dag, og det blev Karins død og min mors sorg. Kun ca. et år gammel sagde mor i 1944 farvel til sin elskede datter, æret være hendes minde. Jeg kendte af gode grunde ikke Karin personligt, da hun gik bort ca. 10 år før min fødsel, men jeg kender hende gennem min mor. Jeg kender hende gennem den sorg, som dette digt udtrykker, og sorgen som mor så smukt udtrykker gennem sin digtsamling. Jeg vil gerne dele digtet med dig, det hedder "Farvel".

Der er stille, meget stille
En barneseng står tom, hvor små
legende fingre havde ligget.
En lille barnesjæl havde fået fred.

Jeg havde stået og set min lille pus.
Jeg vidste at det var det bedste for dig
at få dit eget lille vindue på
Himmelens blå.

Det var bare så mørkt den dag
jeg sagde farvel.
Du var ikke så gammel
og jeg vidste du fik fred.

Jeg syntes mange gange
livet var hårdt.
Men jeg tænkte på det vindue
oppe på Himmelens blå.

Mon alle stjernerne lyser for dig på din vej?
Var din mælkevej lys, da du tog fra mig?
Ingen så de tårer, der løb ad kinden ned.
Jeg gemte dem, til jeg fandt et fredfyldt sted.

Berit og jeg har alt for tit måttet finde et fredfyldt sted, for ingen ser eller så vores tårer, og ja, vi to gamle starutter har mistet mange familiemedlemmer og venner, så vi kender til mors sorg. At sige farvel til et lille barn har vi dog ikke prøvet, men vi kender to, som er vores venner for altid, som har. Men vi har prøvet, at få vores børn revet væk fra os, ikke kun af kommunen, men af religiøse mennesker, der var skyld i, at de røg helt ned på bunden af livets sti og måtte til forfra at kravle op igen.

Berit og jeg har hørt vores søn skribe på fars hjælp, da politiet og en ærgerrig socialrådgiver flåede ham ud af sin mors arme. Berit og jeg har hørt vores børns skrig fra deres mund såvel som fra deres hjerter, og ingen – end ikke børnene selv – kan forestille sig, hvordan det lyder i en mors og i en fars hjerter og ører, ingen.

Men gennem mors alt for ægte digte kan jeg beskrive det for dig, alt for ægte, for ingen forældre burde nogensinde opleve det, som mor oplevede. Men gennem hendes sorg kan jeg beskrive ægtheden i, hvordan det føles ikke kun at få revet et barn, men også en ven væk, som man elsker. Og om det er på grund af død eller på grund af, at man bliver vendt ryggen til, er det samme, for det betyder i begge tilfælde død. Følelserne at få revet et barn væk beskriver mor i sin bog, og jeg citerer, ”Den lille pige, Karin, som jeg fik i 1944, blev syg og kom på hospitalet. Hun lå der det meste af et halvt år.

Jeg sagde farvel til Karin inde på hospitalet. Det sidste kys på kinden. Så måtte jeg tage hjem til mine andre børn. De forstod ikke ret meget, jeg selv; helt tom indvendig – følelserne af at have mistet et barn, man har båret og født”, citat slut.

Jeg sidder her selv med tårer i mine øjne, men hamrende lykkelig over, at mor ikke oplevede min kære søster, mors datter, Edel, gå bort i 2006, for ét barn må være nok at miste. De sidder begge, som mor beskriver det, oppe på Himmelens blå og kikker ud af det lille vindue. Og Mor sider nu sammen med

dem, måske kikker de ned på mig. Jeg mindes hvor hårdt mor havde det, og det får mig til at tænke på, at en socialrådgiver stjal det eneste eksemplar, som jeg havde af mors bog, og som var signeret af mor. Først bad hun om at låne den, så brugte hun bogen imod mig, som du kan læse i tidligere kapitler, og så beholdt hun den. Jeg tillader mig lige at kalde hende for en f(censur) b(censur) s(censur) s(censur). Så jeg har lånt et eksemplar på biblioteket.

Livet er en illusion, som det for mig pt. ser ud, ikke andet end en forbandet illusion, for hvor er de henne? Hvor er de henne, de der trøster? Mor havde ingen til at trøste sig, og den har jeg arvet, men skide være med det, for så længe arven er fra mor, så er det ok, for jeg genkender hendes sorg. Ja, jeg vandt i retten og fik mine børn hjem, det har jeg beskrevet, men der var abnorme efterdønninger af overgrebene, anbringelserne og vores kristne liv, hvor jeg troede, at der var en masse kærlighed og medmenneskelighed til at støtte mig og min familie, men som skrevet en illusion, en afspejling i ørkenen, som vi stadig vandrede i. Jeg er dog stoppet med at række ud efter dette falske fatamorgana, for vi indså, at den med, at de kalder sig for en kristen familie, som vil være der for os, blot er en illusion.

Mor skriver netop om svigt, citat, ”Familien støttede mig ikke under Karins sygdom – heller ikke hendes far, han havde nok i sig selv”, citat slut. Det beskriver vældig godt mennesker i almindelighed, og familien var ifølge mor troende mennesker. Og om det læser jeg i mors bog, hvordan disse bedsteforældre til Karin mødte op og ligesom tog over. De skulle nok ordne begravelsen, men de var der ikke, da hun var syg, skriver mor. Jeg læser mellem linjerne, at de overhovedet ikke hverken ænsede mor eller hendes datter, min storesøster Karin. De skulle udelukkende og på mors sorgs bekostning føre sig selv frem ved lige pludselig at stå der for dem.

Familien kunne bare det hele, men de var der ikke i nødens stund, i sorgens stund, og mor forarges i sin bog ved at skrive, citat, ”Der var heller ikke nogen kirkelig handling. Ikke engang Fader Vor. Det havde det lille barn åbenbart ikke brug for, når det skulle sendes af sted”, citat slut. Tænk sig en sorg,

men også vrede mor må have haft i sig, og forståeligt. Her kommer de buldrende som en bulldozer og overtager Karin – først efter at hun var død, bragede de alt for sent ind i mors situation, de så hende ikke, da hun var syg, de kendte hende så at sige ikke, og så pludselig skulle de til. ”Ikke engang Fadvor gad de bede over denne lille barnekiste”. Kristne som ikke kristne mennesker? Hvor i hede hule Hxxxxx er kærligheden henne i det?

Min bog handler også om mit liv, og en del af det liv er i sorg, derfor citerer jeg fra mors bog, men jeg citerer også for at bruge den som et eksempel på menneskelig ligegyldighed, eller skal jeg skrive menneskeligt svigt. For om nogen kunne skrive, sige og udtrykke den rene pure sandhed, så var det mor. Og når det kommer til DE kristne, som jeg skriver om, så skriver jeg om kyniskhed på første række, og de følelser har mor i sin bog illustreret så flot.

Mor beskriver faktisk så vældigt fint i sin bog de samme følelser, som Berit, jeg og vores børn oplevede med kristne mennesker, nemlig sorgen. Mor beskrev sine følelser, som var de hevet ud af Bibelen. Et godt eksempel på det er beskrevet i Siraks bog, kapitel 6, ”De er der, når det går dig godt, men i nødens stund kender de dig ikke”. De kendte mor og Karin, men i nødens stund kendte de hverken Mor eller hendes datter Karin.

Så når jeg i forbindelse med vores kristne liv skriver om sorg, så er det selvfølgelig ud fra, at Berit og jeg holdt af dem, ellers ville vi jo ikke mærke sorg, vel. Vi elskede vores venner og satte dem meget højt i vores liv. De VAR vores liv, Berit og jeg er måske nogle af de få, som ER stolte af, at vi havde dem som venner, eller har haft dem som venner er nok mere korrekt udtrykt. Derfor skriver jeg om at have mistet og om sorg, for hvad større sorg er der, end at miste så mange venner på en gang? Du skal tænke over, at da vi forlod kirkerne, så var der ikke en eneste, som tog kontakt til os, vi blev lagt på kold nordpol is, og det er så koldt, at vi føler, at vi for dem var og er døde.

Kun få, som er beskrevet i denne bog, kender os, eller vil kende os, men da vi gik, blev vi udstødt af de mere end hundrede venner, de kender os ikke mere. Venner som vi næsten

dagligt havde i vores hjem, de spiste af vores tallerkner, vi sad sammen med dem i kirken, vi sad side om side med dem i kirkecafeen. Om søndagen kørte vi ikke hjem efter mødet, vi blev, vi drak kaffe, vi spiste i kirken, vi snakkede, vi lo og havde det bare så dejligt sammen. Vi troede på dem, og nogle gange sad vi i så mange timer, at det faktisk blev mørkt, før vi kørte hjem, også i sommertid. Men de var styret af én mand, så at de helst vil glemme alt om os, kommer ikke bag på Berit og mig.

At vi arbejdede så meget for kirken, og sad sammen med dem i timer, ikke kun som beskrevet om søndagen, nogle gange kom vi der hver eneste dag, og det fortæller da, hvor meget vi elskede dem, og hvor meget de "elskede" os, altså indtil vi smuttede. Så nej da, kære læser, Berit og jeg er ikke flove over at skrive om det, som de har gjort imod os, for uanset den kærlighed som jeg her lige beskrev, så blev den vendt til sorg, meget stor sorg, og så kan jeg kun sige, "Salige er de, som hungrer og tørster efter retfærdigheden, for de skal mættes". De har jo været efter os, og vi holder stadig af dem, og DERFOR gør det så ondt, så ondt at miste dem, derfor sørger vi den dag i dag. Vi var der for dem på hver eneste dag, nogle dage 24/7. Nu er vi alene og ensomme, og de kender os ikke.

Når jeg så ønsker for min bog, at den også skal være en huskebog om mor, så er det ikke kun for at ære hende og mindes hende, så er det for at bruge hendes ord. Mor er her ikke mere, og alle mors private dokumenter og resten af hendes dejlige digte gik til i en brand, så jeg har kun hendes bog at spørge til råds, faktisk så ved jeg ikke, om jeg har flere at spørge til råds, men uanset, så kan ingen råde som mor.

Mor beskriver den ensomhed ved sin datters bære så flot, at det giver mig en del vand i mine øjne både at læse men også citere det, og igen, hvorfor? Mors familie var ikke uden tro, Mor var troende, og hvad mennesker angår så illustrerer dette ganske godt gennemsnittet af dem, som du tror er dine kristne venner, og tror du mig ikke? Tja, dig om det, men jeg vil citere Mors følelser, for jeg kender dem, jeg mærker dem i mig selv, og jeg ved, at Berit og mine børn, og ikke mindst min kære heldigvis stadig levende søster Jytte inderst inde

mærker de samme følelser. Digtet kommer i mors bog lige efter ovenstående digt "Farvel", og hedder "Ved Karins bære".

Hvad ville alle de mennesker
om min lille piges kiste?
I så ikke Karin, da hun var syg.
I kom ikke på hospitalet.
I gav mig ikke en hånd.
Men stolte var I af jer selv,
for I betalte kaffebord.

Hvad skulle alle de mennesker til,
det var jeres bekendtskabskreds,
jeg kendte dem ikke,
de kendte ikke mit barn
stod falske ved en lille barnekiste.

Jeg så dig, da du var død,
jeg har dig i mit hjerte, også i dag.
Derfor er du stadig min lille pige,
en lille lyshåret pige, som var min.

Så nu kender du til vores sorg. Og Mors bog, som jeg bruger som eksempel på denne sorg, og som jeg måtte låne på biblioteket, er en stærk realistisk illustreret livshistorie, som fortjener sin plads i historiebøgerne. "De kendte ikke mit barn", skrev Mor, de kendte heller ikke mit barn, skriver jeg.

Da de beskyldte ham for nogle forfærdelige ting, som han ikke havde gjort, gik de bare væk uden at se sig tilbage. Mit barn, mine børn, mit kød og blod, det er det, som skulle have været de sten, som min kirke var bygget af, det kød og blod som Gud skabte os med. Så når jeg nu beskriver Berits og mit næste kristne bekendtskab, så vil du nok sige, hvad i den da også lavede de der, for vi røg direkte ind i en menighed, som i den grad blev styret af vores gamle kirke, Bøvl Centret.

På side 53 i mors bog fandt jeg hendes digt "Tårer". Hendes hårde liv, som kun kan forstås ved at læse hendes bog, er umenneskeligt og alligevel så levende. Mors liv er så levende fortalt i hendes bog, at hendes digte alene burde få en plads i

historiebøgerne, og historien bag hendes digte burde kunne vise mange mennesker vejen til kærlighed. Mor havde den tykke bog i hånden, når hun skrev, men ikke som jeg, der citerer fra den, mors ord burde også være nok, man burde bag hver eneste linje kunne læse hendes Jesus-kærlighed, og hendes kærlighed til Ham.

Der findes mange tårer
der løber ad kinden ned.
Dine tårer kan løbe af glæde
og alt bli`r dejligt og godt.

Tårer kan løbe af længsel
efter en du holder af.
Tårer kan lette din trængsel
og give dig lidt håb.
Endnu dit hjerte banker
heftigt for den du holder af.

Men de kan også give dig
trængsel, uro og sorg.
Tårer udtrykker meget
i livets sære borg.

Du husker nok, at jeg skrev om Grenå kirken, og desangående så havde Berit og jeg efter Grenå søgt og søgt. Vi havde kærligheden i frisk erindring, vi havde i frisk erindring, hvorledes vi var med til at bygge ”kirken” på Vesterhavsbyens top, vi havde endnu ikke opgivet håbet om en kirke, som ville kendes ved os. Vi glemte aldrig de første år i Bøvl Centret, hvor vi efter voldssager, anbringelsesretssager og andre tragedier var ved at få livet tilbage, så måske var det det, som vi søgte. Men Berit og jeg havde aftalt, at vi ikke igen sådan lige med det samme ville involvere os i en frimenighed, så vi talte om at køre i kirke hver søndag, men i forskellige kirker.

Vi aftalte, at vi ville tage dem én ad gangen, til vi fandt en, som vi kunne identificere os med. Vi boede stadig på Djursland, så da vi havde udelukket Grenå menigheden, kørte vi på ny til Randers. Der havde vi, som du nok husker, stiftet

bekendtskab med Evangeliets Hus, så den sprang vi også over, men så fandt vi en lille menighed, som hed "I vand til livet" (pseudonym). Kirken var engelsksproget, men det gjorde intet, for vi syntes, at pastoren sagde alle de rigtige ting. Han var en rigtig flink mand, som vi delte mange timer sammen med. Han var for eksempel sammen med sin kone og sit barn samt vores drenge hjemme hos Berit og jeg til havegrill. Det var rigtigt hyggeligt, og vi brugte nogle timer sammen. Vi var ligeledes til Sankt Hans fest i en privat have arrangeret af og for kirken.

Vi hyggede os rigtigt til denne Sankt Hans fest, og vores drenge, Kaj og Junker var med. De blev udstyret med en oppustelig sumobryderdragt, så de nu to abnormt fede drenge begyndte, hmm, at bryde på bedste kinesiske maner, eller var det japansk? Der var fest og grill og fællessang ved bålet. Det var som at komme hjem igen, vi var helt rørt.

Berit og jeg var så glade, for vi kunne nu vise vores to drenge, at ikke alle var som dem fra Bøvl Centret. Både Junker og Kaj begyndte at bakke deres forældre op i igen at komme i en frikirke, og de deltog ved flere lejligheder. Præsten brugte Berit og mig til nogle enkelte events, hvor vi gik på scenen og sang for dem. Men vi kom aldrig til at vise dem, hvad vi egentlig kunne og stod for. Vi var dog begge stolte over, at kirken brugte os, for vi har hele tiden sagt, at vi så gerne ville smelte vores mission sammen med en kirke, som ønsker at bruge os.

Berits og min sang er ikke beregnet til at skal sidde på bageste række og dø hen, den skal ud, og vi vil så gerne sendes og bruges. Jeg har skrevet om de profetier, som vi fik i Bøvl Centret det første år, vi var der, og et af dem stemmer overens med det, som vi brændte for.

Der står blandt andet, at "Når I kommer sammen, har den ene en salme, en anden en belæring" 1. Korinterbrev kapitel 14, vers 26. Og det var det, som vi ville, stå sammen med en som forkyndte, ikke føre os selv frem eller skubbe nogen ned af scenen for selv at komme der op, men stå sammen med nogen. Luther skrev, "Lovsangen kan bevirke, at Guds ord bliver boende i os. Man kan 'tygge' på det igen og igen på en måde, som man ikke vil gøre med en almindelig prædiken", men desværre så blev vores meldinger hele tiden misforstået.

Det er muligt, at jeg med ord ikke evner at udtrykke mig klart nok, men er det ikke også alles opgave at forsøge at lytte? Man kan ikke altid give taleren skylden. Jeg ved, at jeg talte meget om min sang og mission, men hvad hjertet er fyldt med, løber munden over med, står der i den tykke bog. Lukas kapitel 6, vers 45. Og præsten er da ikke et hak bedre, og Gud ske lov for det, han udtrykker da sin mission hver eneste søndag. Men desværre er det sådan, at det ikke er alle, der kalder sig for præst, der kender til vigtigheden af sang, Salmernes Bog kapitel 68.

Så når jeg talte meget om det, blev de nok også lidt trætte af mig, og det kan jeg forstå, men kan de forstå mig? Nej det kan de ikke, og det er synd for dem, men jeg holder det ikke op mod dem. Men Berit og jeg taber jo som sædvanlig, og nogle vil så sige, at det ikke er fra Gud, hvad tror du selv? Skulle Han give mig noget på hjertet, som Han så lukker dørene for? Hvor indsnævret kan man være, nej venner, døre lukkes ikke af Gud, men af et menneske, der udelukkende ser sin egen selvopfundne titel stå på scenen og brøle løs, sådan er det da bare.

Og ja, Berit og jeg har ladet os lede af dem, og det gjorde vi, fordi vi troede på dem, men har vi ladet os lede af en blind? Eller er vi selv støreblinde? Bibelen siger, ”Når en blind leder en blind, så falder de begge i grøften”, Mattæus kapitel 15, vers 14. Men hvordan bliver man så blind? Det gør vi på grund af den såkaldte kærlighed, som de tilsyneladende udtrykte første gang, vi så dem, men når vi så var inden for, så blev både vi og vores pengepung blot taget for givet, for vi skulle ikke have troet på, at de ville bruge os, for at de elskede os.

Så Berit og jeg var for naive, alt for naive, men sandheden om vores sang er, at den kunne have gjort dem godt, vi kunne have været et godt trækplaster til dem derude, men måske er det her, jeg skal citere Mattæus kapitel 7, vers 6; men slå selv det op, venner, for nej, det var ikke dem, det var ikke Bøvl, Vand til livet, eller nogen anden, som skulle have den.

Men det førte ikke til splid. Berit og jeg tog det, som det var og så at sige underkastede os, nej, jeg må skrive at vi END-NU ENGANG underkastede os, men ikke så meget som i Bøvl Centret, hvor vi mistede os selv og troen på os selv. Det tog os ikke mindre end to til tre år at løsrive os fra Bøvl, fordi vi var

åndeligt som psykisk bundet. Den skulle vi ikke hænge på én gang til. Nej da, vi forblev med begge ben på jorden, vi underkastede os på den måde, at vi lod stå til. Vi kom for at høre Ordet fra præsten, og hvad han mente, at Gud havde sagt ham om at sige til os, så var alt andet ligegyldigt. Da vi talte om at melde os ind i kirken, fandt vi ud af, at vi så pr. automatik også blev medlem af Bøvl Centret, og det var nok det sidste, vi ønskede, de to kirker var nemlig i forening sammen.

Deres regnskab blev ført af samme kassedame og lederskab, og ”præsten” fra Bøvl Centret var den ypperste af dem alle. Ok, vi var tilbage til en slags medlemskabs status quo, så nej tak, vi sagde, at det tænker vi lige lidt over. ”Præsten” fra Bøvl Centret kom et par gange og prædikede i denne I vand til livet kirke, og som sædvanligt sagde han alle de rigtige ord, men igen hørte vi den der med, at hvis der kom så og så mange flere medlemmer, så var underskuddet dækket.

Samme person sagde til mig om hændelserne i Bøvl Centret, at ”Ja, vi kunne godt have gjort ting anderledes”, og det var det nærmeste, jeg nogensinde er kommet en millimeter anger fra den fyr. Berit og jeg mærkede lugten i bageriet, og den var blanket. Den begyndte at stinke af dårlig Vesterhavs havgus fra Bøvl Centret, og den kunne vi ikke lide. Så igen, det som kommer let, går let.

I den sidste tid, hvor vi kom i Vand til livet, ville Berit og jeg til pinsestævne hos Moses Hansen og Pottemagerens Hus. Det var en aftale, som vi havde med nogle gamle venner, der som Berit og jeg også havde stukket halen mellem benene og trukket sig fra Bøvl Centret. Det var oven i købet bygmesteren, som havde kastet en stor del af sine surt optjente penge efter denne såkaldte ”kirke”.

Så vi tog musik og campingvogn på nakken og kørte til det bedste stævne i mands minde, og det var godt. Moses havde bestilt os til at synge i cafételtet, og det var vi rigtige stolte af. Men umiddelbart før denne event var vi ude at køre tur med Børge og hans kone, og medens Berit og jeg sad der på bagsædet, ringede præsten fra I vand til livet, og i vidners påhør skældte han mig huden fuld, hold fast for en skideballe jeg fik.

Præsten var tydelig direkte gal over, at Berit og jeg havde en gammel aftale med to venner om at deltage ved Pottemagerens

Hus stævne. Han skældte mig ud, så jeg var rystet. Vores to venner, som vi var på biltur med, var ligeledes rystet over den måde, jeg blev behandlet på, og vi følte alle, at det var Bøvl Centrets præst, som havde dikteret dette.

Da vi kom hjem, skrev jeg et anbefalet brev til præsten, som jeg på god gammeldags måde afsendte med Post Danmark. Her stod der blandt andet, citat "Kære (censur), du sagde til mig i telefonen, at du ikke kan støtte, at vi tager til Pottemagerne Hus i stedet for at tage til Bøvl Centret. Du sagde, at vi først skulle støtte vores familie (Bøvl Centret), og du var tydelig negativ over, at Berit og jeg valgte at andet sted at holde stævne, end der hvor Kirken holder sit stævne". Jeg skrev som følge af telefon skideballen fra præsten endvidere, citat, "Kære (censur), Berit og jeg er ikke vant til at blive støttet i noget af det, vi gør", citat slut. Jeg har brevet endnu, og grunden til min skarphed i mit brev er som skrevet den balle, som jeg fik, hvor præsten direkte var gal og råbte ad mig.

Da han usandt mente, at Berit og jeg ikke støttede vores kirke, skrev jeg endvidere, citat, "Lad mig sige dig en ting, kære ven. Berit og jeg har kæmpet i blod, sved og tårer, og når vi har været mest nede, har vi også været alene. Ikke en eneste præst, ikke en eneste hyrde, ej heller nogen som helst fra nogen menighed så til vores side.

Ej heller da jeg så døden i øjnene, var der nogen kristen søster eller bror, som så til vores side, vi var glemt. Berit og jeg har vores tro på Gud, og den holder os oppe, men vi er også voksne mennesker, og voksne mennesker tager nogle valg, som vi er sikre på, er de rigtige. Berit og jeg er meget kede af, at du efterlader os i dårlig stemning efter en telefonsamtale og med den hængende efter os, at vi svigter Kirken, men skal Kirken bestemme over voksne mennesker? Det står der ikke noget om i min Bibel", citat slut.

Efter Bøvl Centret var både Berit og jeg på vagt. I vand til livet var desangående ingen undtagelse, ja vi kunne lide dem, men vi vidste også, at de var gift med Bøvl bøvserne, og vi havde derfor af samme grund intet fortalt ham præsten om vores oplevelser med dette klaphat sted. Præstens vrede over, at vi tillod os at tage til stævne et andet sted, end der hvor kirken holdt sit stævne, bekræftede os i, at vi skulle være på vagt, så

jeg skrev til sidst i mit brev til den nu mavesure engelsktalende præstemand disse ord, citat, ”Berit og jeg kan ikke stå inde for den slags kristen ledelse, derved må jeg nok sige, at Berit og jeg holder en pause for en tid.

Vi tager orlov fra Kirken, indtil vi ved, hvordan vi skal takle dette her. Vi ses måske en dag, vi elsker jer alle sammen meget højt, men vi kan og vil ikke igen stå som synderne, og dem som ikke gør, hvad deres ledere siger. Kirken er Guds hus, det er ikke diktatur, så Gud velsigne dig og dine. Vores kærlighed holder aldrig pause, men vi må have tid til at tænke over, hvad vi gør i fremtiden, vi kan ikke én gang til. Kærlig hilsen Berit og Bill”.

Beviserne for, at de der frikirker er manipulerende, er nok i orden, og jeg tør også skrive, at de er magtliderlige, for de vil med djævelens vold og magt have kontrol over deres medlemmer. For ser du, vi var så at sige kun gæster i vand til livet, og selv om vi havde været på scenen og med til deres events, så gjorde det ingen forskel på vores holdning til medlemskab af en ”kirke”, som var gift med den lige så store kontrolfreaks show kirke som Bøvl Centret.

Så vi var stadig ikke medlemmer af nogen kirke og ønskede heller ikke at være det, vi havde fået nok. Efterfølgende ringer den nu igen godt mavesure ”præst” os op på ny. Her var han så sur over mit brev, ”Man kan ikke holde pause”, sagde han, ”Enten er du medlem, eller også er du ikke medlem”, sagde han, men vi var jo ikke medlemmer, så jeg fastholdt det sidste i mit brev, citat, ”Berit og jeg holder en pause for en tid, vi tager orlov fra Kirken”, citat slut.

Men da denne sure præstemand blev ved med at insistere på, at vi enten var eller ikke var, så måtte jeg sige til ham, at han jo havde taget valget for os, for det tredje valg var måske, at vi blev, men det krævede at vi holdt en pause, orlov, om man vil det. Luften kunne måske have været rensset, hvis vi havde fået denne tænkepause, som vi udbad os, men nej, det ville præst surdej ikke være med til og gentog enten eller. Så kunne jeg jo ikke andet end at sige, du har taget valget for mig præst, vi går, og vi kommer ikke igen. Han svarede noget i retning af, at han nok skulle bede menigheden om at tale høfligt om Berit og mig, og noget i stil med at de ikke bærer nag og er sure på os. Men

helt ærligt, på dette tidspunkt var jeg flintrende ligeglad, om de taler pænt om os eller ej, eller for den sags skyld lover noget, for ingen i de kredse har holdt noget som helst af det, de lovede.

Og da jeg af erfaring vidste, at denne præstemand ville gå direkte til Bøvl Centrets ”præst” og klage sin nød, kunne jeg overhovedet ikke tage hans skideballe alvorlige, men omvendt, så havde de i bund og grund heller ikke andet grundlag, end at være høflige over for os. Det var IKKE Berit og jeg, som påbegyndte dette svinske kontrol lort, det var præsten, og som vi og vores venner tror – styret af Bøvl’erne.

Men deres hovmod står for fald, siger man, Ordsprogenes Bog kapitel 16, vers 18. Og det er ganske vist, så intet nyt under solen. Berit og jeg stod igen alene, og måske vores egen fejl, altså ikke vores fejl at der skete det, som der gjorde, men vores fejl at vi i det hele taget involverede os med I vand til livet, de stakler var jo underlagt énmandsstyret fra Bøvl og bavl. Uden at undskylde det, så skrev jeg tidligere, at vi søgte efter det, som vi havde mistet, og måske havde I vand til livet på dette tidspunkt været svaret, men det var det så ikke.

Berit og jeg sagde efter bekendtskabet med I vand til livet, eller for meget vand i lungerne, eller hvad de kalder sig, skråt op med den slags kristne, for igen blev vi irettesat, skældt ud, kontrolleret og forsøgt formet af dem, og da vi ikke makkede ret – svigtet. Jeg griner den dag i dag over denne forlorne hellighed, når de siger, ”Når et lem lider på legemet, så lider vi alle”.

Disse sammenslutninger af kirker, eller rettere sagt deres enevældige ledere siger sådan. Ham fra Bøvl og bavl centret, han mente selvfølgelig, at Kristi legeme var menigheden. Han var halsen, Jesus hovedet og os andre kroppen, og når et af disse lemmer lider, så har vi alle ondt. Ja, det skal jeg love for – ondt i pengepungen. Men igen blev vi, som det lem der led, ikke tilset af doktor resten af legemet, vi blev amputeret.

Berit og jeg vidste, at de talte om os, vi var jo nu det lem på legemet, som lederne bevisligt havde amputeret, og med den våde ende af det lem kunne de så tæske de andre lemmer, for hvorfor vender mere end hundrede mennesker os ryggen? Det er da, for at hovedet på legemet styrer de andre lemmer, ikke sandt? Min røv beslutter sig da ikke selv for at skide, den får da et signal fra hovedet, eller mere korrekt fra den smule hjerne,

som jeg har. Så Jesus er da ikke hovedet i disse menigheder, så havde det set anderledes ud, næh du, det er da lederen, præsten, kaptajnen, piloten, for det er ikke projektilet, der dræber, det er da manden med fingeren på aftrækkeren.

Jeg havde lovet mig selv, at denne bog udelukkende skulle handle om vores liv og livs modstande, og ikke være en bibel-lære, men det er fuldstændigt umuligt at skrive en bog, som også indeholder kristen modstand, uden at smide deres egen bog efter dem, så her er en lille undtagelse til. Ser du, disse kristne kalder sig for kristen familie, de kalder sig for søstre og brødre, de påberåber sig, at de altid er der for os, som søger og mangler kærlighed, og at de er der, hvis vi har problemer.

Jeg spørger så, hvor dølen har de læst deres Bibel henne? På bagsiden af lokumspapiret på et offentligt toilet? Grov? Ja da, for det er jo mig og min familie, som de fylder med disse manipulerede lokumsdigte, for når lokummet brænder, så vil de være der for os, men når de ser vores lidelser, så fortrækker de, de kan nemlig ikke alt det, de påstår, de kan ikke hjælpe andre mennesker.

Et flot eksempel på deres inkompetence er jo deres anklager mod min søn, Kaj, som jo fortæller en del om dem. De kunne ikke engang stå frem og sige, at de tog fejl, så var det for dem nemmere at give et barn skylden og selv forsøge at fremstå som hellige ulve i fåreklæder for så at fryse os ud og lade os sejle vores egen sø.

Men se engang her, hvad min Jesus siger, ikke deres, men min. Han siger, at han som hyrde vil ef-ter-la-de sine 99 får i ørkenen for at le-de efter et, som Han har mistet. Og Han ville lede, til Han finder det, og når han har fundet det, så vil Han glad lægge det på sine skuldre og BÆRE det hjem. Og når han kommer hjem, så vil Han kalde alle sine venner og naboer sammen og sige til dem, "Glæd jer med mig, for jeg har fundet det får, jeg havde mistet". Inspireret af Lukas kapitel 15, vers 1 til og med 10, Mattæus kapitel 18, vers 12 til og med 14, samt Johannes Evangeliet kapitel 10, vers 1 til og med 31.

Men de er skyldige i fald, det er, hvad de er, men det er fald i følge DERES klaphat teologi, ikke min, men deres, for ifølge DERES religiøse Mongo djongo teologi, så er den frafaldne en, som forlader kirken og derved s-v-i-g-t-e-r præsten, lederen,

den ypperste. Men en frafalden i min verden og UPS, så sandelig også i min bog, KAN være en, der for eksempel på grund af disse selvmisforståede teologer forlader Gud.

Og er man én af dem, som er skyld i fald, så skal man passe på Jesu vrede, for hold da op mand, den Fyr kan da godt nok blive mopset. Han siger direkte, at dem som er skyld i fald, vil gøre sig bedre med en møllesten om halsen og blive smidt i havet, Lukas kapitel 17, vers 1 & 2. Og i vers 3 siger Han i øvrigt noget temmelig interessant om at tilgive, Jesus siger, "Hvis din bror angrer det, han har gjort imod dig, så tilgiv ham". Det samme finder du i Mattæus kapitel 18, vers 15 til og med 20. Her står blandt andet, at "Hvis IKKE din bror hører på dig eller på dine vidner, og for den sags skyld på menigheden, så skal han i dine øjne være som en tolder og en tolder".

Men i stedet for at lære sin egen bog, som de søndag efter søndag prædiker efter, så efterlader de deres såkaldte "fracaldne" medlemmer i stilhed, uvished, uden kærlighed af nogen art, og kold og kynisk skider dem op og ned ad ryggen, og de har ikke en meter anger i livet, så hvorfor tilgive dem? Derfor er de for Berit og mig som hedninge og en tolder, som jeg ikke er bange for at skrive om.

Berit og jeg var som tidligere skrevet nu alene, det vil sige at vi havde vores drenge og en sindssyg svensk nabo, men ham kommer jeg til. Vi var nu meget sikre på, at DERES kristne vej ikke var noget for os, altså ikke den troende vej, for den kører vi stadig på, og skal jeg være lidt skadefro over for fortidens "præstesker", så se bare her:

Nej, venner. Berit og jeg faldt ikke, vi gik blot vores vej, vi rystede støvet af vores sko og smuttede ud af byen, Mattæus kapitel 10, vers 14. De nægtede at høre vores forsvar, de hørte os simpelthen ikke, så ansvaret for at denne bog udkommer, hvis man da kan give nogen anden end mig dette ansvar, så er det da dem, venner (griner), ikke sandt, de kunne have behandlet os ordentligt, så havde denne bog udelukkende handlet om den psykiske og den fysiske voldtægt, og den åndelige havde set helt anderledes ud, den ville have været et kristent reklameslaraffenland, venner.

Men hvad, vi kan jo også bare skrive, at vi rystede religiøsitet af os og gik vores vej, men Gud forlader vi ikke på noget

tidspunkt. Nok om det, Berit og jeg er selvfølgelig kede af det, og uanset de gloser jeg bruger om dem, så mener jeg det faktisk pænt, men lidt galgenhumor må de give mig lov til at beholde, for de har faktisk taget temmelig meget fra mig, men at udelukke min medfødte humor, det kommer de aldrig til mere. Men jeg kommer ikke uden om, at jeg ikke er den, jeg var, før jeg mødte dem, jeg er en svækket mand, men Berit og jeg møder nu og da kristne mennesker, som vi kan tale med, læs blot videre.

Jeg skrev tidligere om Pottemagerens Hus, og her mødte vi en af dem, som vi blev glade for. Vi mødte mange mennesker, men særligt en faldt os på hjertet, og det var Revolte (pseudonym), som er gift med det lige så flotte pseudonym, Doll. Revolte kom tit hen til Berit og mig, som sad ved vores campingvogn.

Han havde opdaget, at vi altid havde en frisk kande kaffe, det vil sige, at denne Revolte simpelthen fra lang afstand kunne lugte sig frem til kanden. Ser du, jeg har ikke glemt mors kaffe, og den efterligner Berit og jeg flot. Vi kværner friske kaffebønner, og laver så kaffen i en gammel madam blå kande med stofpose og det hele, vi mangler bare kaffeerstatningen, så det kunne lugtes på hele pladsen uden for pottemagerens hus. Så i duften af friske ”bønner” mødte vi vores stadig kære ven, Revolte.

Vi talte meget om vores musik og sang, og han kunne lide det, vi gjorde. Han havde hørt os synge i Moses Hansens kafefelt, så han så noget i Berit og mig, som godt kunne ligne et samarbejde. Også han havde nemlig læst, at én havde en salme, en anden en forkyndelse osv. Berit og jeg havde efterfølgende sammen med Revolte og den tidligere bygmester fra Bøvl Centret et flot stævne. Moses havde virkelig lavet en kristen stævnevinder. Moses er da også en af de mennesker, som jeg kun kan tale godt om. Efter dette stævne talte Berit og jeg en del med Revolte om at samarbejde hans forkyndelse med vores lovsang. Men i mellemtiden havde vi flere gange sunget i Bygmesterens café nær den kirke, som jeg i bogen kalder for Bøvl Centret. Det er det, som de næste mange linjer kommer til at handle om, jeg vender senere i bogen tilbage til Revolte.

For Gud ved hvilken gang, skulle Berit og jeg synge i den selv samme by, som Bøvl Centret lå, nemlig i bygmesterens Cafe Bjerget. Vi kørte frem og tilbage de ca. 500 kilometer for at give det, vi havde at give af. Ved denne lejlighed havde han inviteret en prædikant, som jeg ikke nævner navn på, end ikke et pseudonym vil jeg bekymre mig om at tildele ham.

Han var ypperste befalingsmand i menigheden Troens Gløder (pseudonym), og ved denne særlige lejlighed sang Berit og jeg, "Oh store Gud" i en liflig Country & Western rytmisk udgave. Rytmene er i mit keyboard Yamaha Tyros 4 og hedder her Country Sing Along, men denne rytme fornærmede denne prædikant så meget, at han efterfølgende speedede rygter om, at min sang er ødelagt af satan selv.

Denne navnløse "bibel æder" vil selvfølgelig benægte, at han spreder rygter om det, men det er usandt. Han prædiker om det, han talte offentligt om det, han irettesatte mig offentligt om det, og han skriver bøger om det. Men hans prædikener er de værste, for han prædiker i mange menigheder, så som i husmenigheder landet over, og han er direkte forarget over rytmisk sang og musik.

Denne gamle, denne ældgamle kristne opfattelse er så langt ude på landet, og den er en direkte hån mod al lovsang og gospel. Hans holdninger er ødelæggende og direkte uden for pædagogisk rækkevidde. Alene det, at han ikke var bange for at prædike dette i flere menneskers påhør, er i min verden rygtespredning.

Rygtet blev spredt som ringe i vandet, jeg hørte det fra flere og flere, og jeg fik e-mails, hvor han – ved at sende mig link til andre prædikanter, som mente det samme som ham – mente, at han kunne bevise sine påstande om, at Rock'n'roll er fra satan selv. Samme navnløse "forkynder" har i øvrigt skrevet en bog, hvor han beskriver, at Rock'n'roll er fra fanden, men nu udkommer modstykket til hans bog, for han får ikke lov til at have ret.

Jeg er i denne bog simpelthen nødt til at gøre et forsøg på at modbevise denne musikhadske holdning, for denne navnløse salmehøker fra Troens Gløder har sammen med de andre advaret mod os, på grund af at vi var smuttet fra deres religiøse

fællesskab. Det, de gør, er med til, at Berit og jeg i kristne kredse kun sjældent eller slet ikke mere inviteres ud. Tænk dig, at når denne Mr. No Rock taler negativt om vores sang, eller for den sags skyld andre, der som os synger glade rytmer, når han i større eller mindre forsamlinger gør det, så behøver jeg blot at sige, ”ringe i vandet”, ikke sandt?

Og ikke nok med det, så skrev jeg tidligere, at de der såkaldte ”præster” gerne står frem som dommere og skal bestemme, om andre er gode nok. Eksempelvis vores sang, når en sådan fyr – der drøner rundt i hele landet og leger storhelbreder – siger, at min sang ødelægges af satan, så har han jo gjort sig til dommer, han er den kloge mand, som ved mere end alle andre. Men jeg har en nyhed til ham, han ved ingenting, og så har han ikke forstand skabt på musik, men hans prædikener bærer noget grimt med sig, noget sort, noget meget mørkt, men det kommer jeg til senere.

Min countryversion af, ”Oh store Gud”, er nu åbenbart af Mr. No Rock blevet udråbt til at være en Rock’n’roll sang, hal-leluja. Så jeg tog for en tid denne skønne sang væk fra vores repertoire, jeg skal retfærdigvis skrive, at han faktisk godt kunne lide en af mine sange, som hedder ”Nøglen til porten”, som ifølge ham var salvet, så hold da helt op, hvor klog denne mand er på musik og rytmer, og hvor de kommer fra, for kendte han sandheden om denne ifølge ham salvede sang, så ville han sige, at den er fra satan selv, og det får mig til at skribe af grin, for den er skrevet i en slow Rock’n’roll rytme! Men godt for ham, at han kunne lide den.

Onkvæd.

Der er ingen som dig, der er for få, at der ved det
At din Søn Han er nøglen. Jeg vil blot sige til Dig,
At jeg elsker Dig højt, at jeg priser kun Dig,
At jeg tilbe’r kun Dig og at nøglen er min.

Vers 1

Jeg kendte Dig godt Gud, men min verden var trang,
Jeg lærte fra barnsben om Din kærlige Søn.
Men mange år er gået, jeg har lært hvem Du er nu,
Mit hjerte har nøglen ind til himlen hos Dig.

Vers 2

Uden Dig Gud er verden en ørken i brand,
Men ild burde brænde i vore hjerter for Dig,
Gennem Jesus kan branden for Dig aldrig slukkes,
Vi må ku' forstå det, Han er nøglen til Dig.

Vers 3

For mange år er gået, uden jeg ku' forstå,
Lad mit ord komme ud Gud, og lad mennesker forstå
Alle dem, som der ikke, ikke ved hvem Du er, Gud
Jeg be'r nu til Dig, Gud, at Du må tilgi' vor synd.

Vers 4

Jeg vil synge om Dig Gud, jeg vil låne Din ild,
For en brand vil jeg tænde, ind i hjertet hos dem,
Som vil høre min sang, Gud, jeg vil gi' dem et aftryk
Af nøglen til Himlen gennem Jesus, Din Søn

Ja, der kan man bare se. Når man gennem sang, melodi og tekst tilbeder Gud, så er det fra satan, det er da noget nonsens at fyre af. Jeg gør, hvad ovenstående sang angår, opmærksom på (C) Copyright. Det er da ikke så svært at forestille sig, at Berit og jeg af den sladder fik mindre og mindre at bestille. Men nej, jeg giver ham ikke al ansvaret for det, men han har for at ophøje sin egen mission taget del i at ødelægge en andens. Og det er direkte religiøs mongo djongo, for hvad for en kirke vil nu invitere os, når vores musik er fra satan?

Denne prædikants flok var og er vildledt, men hans forkyndelse minus rock er ok, manden har noget på hjertet, men jeg siger til sådanne prædikanter, hold jer til det, I kan, for prædike, det kan I, men fjern fnatpølserne fra lovsang, for det kan I ikke, lær at lytte til teksterne og tag imod, med andre ord, når lovsangeren synger, så vær dog stille. I hans sammenhold er der mennesker, der heller ikke var bange for at sprede dette rygte, for de er jo oplært af denne navneløse "bibelopråber".

Det ærgrer mig, for jeg siger her og nu, at denne mand er en af de vidunderligste mennesker, som jeg har mødt, men han har en gal holdning. Jeg skrev til ham, at han sårede mig

med sine usandheder om min sang, men han svarede tilbage, at det er en synd at være såret, jeg skulle omvende mig, skrev han til mig, OMVENDE MIG? Jeg fattede ikke hans optrin og slog omgående op på internettet, hvor jeg på Wikipedia Den frie encyklopædi stillede spørgsmålet, "Hvor kommer gospel fra"?

Svaret kom prompte, og jeg søgte efterfølgende mange andre steder, heriblandt fra eksperter, som har skrevet bøger om emnet. Men alle siger på forskellige måder nøjagtigt det samme, så læs og lær, prædikanter, der smider lovsangeren ud, for selv at føre jer frem: Gospel er i familie med blandt andet Rock'n'roll. Her er, hvad jeg fandt, citat Wikipedia Den frie encyklopædi "**Gospel** er en kirkelig musikgenre udviklet i "sorte kirker", dvs. forsamlinger, hvor medlemmerne var sorte – i USA. Gospel kan fremføres af kor eller som solosang, ofte vokalt eller med et enkelt akkompagnement.

Den er nært beslægtet med spirituals og blues-musikken og har forgreninger til pop og rock" citat slut. Efterfølgende spurgte jeg, "Hvor kommer Rock'n'roll fra"? Og her fik jeg et for mig ikke helt overraskende svar. Rock'n'roll er nemlig igen betegnet som en familie til flere andre rytmer, herunder Gospel", citat Wikipedia.

Den frie encyklopædi, "**Rock and roll** (også stavet **Rock'n'roll**) er en musikgenre, der oprindeligt stammer fra USA og har sine rødder i en lang række eksisterende genrer: Blues, boogie-woogie, country & western, jazz, swing OG gospel. Genrens egentlige opståen kan dateres til fremkomsten af rhythm'n'blues, en musikgenre, der hovedsagelig var populær blandt sorte i USA", citat slut.

En sang skal vi have, ja vi skal, for jeg har mange gange gået alene og skrevet sange til Ham. Jeg har i en Ballad = 80's Epbal-lad rytme skrevet sangen, som alle kan lide, for når jeg synger den sammen med min skat, så sker der noget. Den er rolig, de to første vers taler jeg, hvorved vi stille og roligt bygger mere og mere på rytmen. Sang er bare Berit og mig, vi elsker det, vi har begge gået så mange mil, vi har skrevet mange sange. Vi har følt os så alene, men i vores sang fik jeg Ham så nær, lidt poetisk måske, men hvad gør det. Her er teksten til 04, "Whereever I walk". Og jeg gør opmærksom på Copyright.

Tale vers 1

I walk alone,
and I only think about You.
You give me songs,
that only are about You.

Tale vers 2

Where ever I walk,
where ever I must be,
I must walk alone and write songs,
songs about You

Vers 1

Inside my heart I can feel,
the love that You give
Inside my heart I can feel,
how great that You are

Omkvæd 1

I can feel the love that You give
is more than I ever know.
You gave me all that You had,
on an old rugged cross

Vers 2

A little song I have written,
Only to You.
A little song I must sing,
sing about You.

Omkvæd 2

And I have tears in my eyes,
tears of joy for You
For I am the one who can feel,
You are in my heart

Vers 3

Of all the songs I have written,
this one is for You

I wrote this song just to say,
how much I love You

Omkvæd 3

A song that everyone,
everyone who has a voice
can sing along with me,
to say they love You

Vers 4

I have been so alone,
but now, now I've got You
I want to sing this song,
so others can hear about You

Omkvæd 4

I've gone so many miles,
I have written many songs
I have felt so alone,
but in my song I got You so near

Vers 5

Where ever I walk,
where ever I must be.
I'm not alone anymore,
I have You, my God

Omkvæd 5

My Jesus is Him,
He is Him I give my love
And no one else but Him
I will give this song

At sætte ord på, at sætte en melodi på de ord, som jeg har i mit hjerte, er noget, som ikke er let at skrive om. Mange har jo noget på hjertet, men alle mine hundrede sange er sange om et præcist emne, som i forskellige ordlyd, rytmer og tekst siger, hvad jeg er og hvem jeg er, sangene er mit liv. Og jeg ved, at efter denne bog er udkommet, så slutter det der, for ingen kristne

vil invitere én, der skriver så kritisk om dem, men det må de altså om, for sandheden kommer ud, og skal det koste mig min hjertens brand, så er det det, de lytter alligevel ikke, men de sorte gør det samme, og de har altid gjort det.

Alle ved, at ingen er mere troende end de ”sorte”. Alle ved, at de mennesker besidder den inderste kærlighed til Gud. Og spørger jeg så igen internettet om, hvem der opfandt Rock’n’roll, så dukker Elvis Aaron Presley op sammen med en Samuel Cornelius Phillips, og vi ved alle sammen, at Elvis var kristen. Han startede som lovsanger, eller om man vil det, Gospelsanger i en kirke i Memphis Tennessee. Jeg har en cd, hvor Elvis udelukkende synger kristen sang, og jeg kan garantere dig for, at den er både god, vidunderlig og mindst lige så hellig, som ham der den navneløse rytme modstander påstår at være. Så hvis den rytme, som Elvis gennem Gospel musikken var med til at opfinde, er fra fanden, så er min bagdel en hovedbanegård.

Citat Wikipedia, Den frie encyklopædi ”**Samuel Cornelius Phillips** (5. januar 1923 i Florence, Alabama – 30. juli 2003 i Memphis, Tennessee, USA) var en amerikansk pladeproducer i Memphis og ejer af Sun Records. Sun Records var det pladeselskab, der ’opdagede’ Elvis Presley og senere videresolgte hans pladekontrakt til RCA for den – dengang – formidable sum af 35.000, – dollars (+ 5.000, – direkte til Elvis). På daværende tidspunkt den største sum nogensinde for en pladekontrakt.

At det var Sam Phillips, der opfandt rock’n’ roll er bestemt en sandhed med modifikationer, da der også var bidrag fra mange andre sider, men han havde øje for, at de unge ikke skelnede mellem ’sort’ og ’hvid’ musik, men gik efter den nye lyd og rytme. Han havde en drøm om at finde ”en hvid sanger, der lød som en sort”, og med ’opdagelsen’ af Elvis Presley var hans drøm gået i opfyldelse. Foruden at ’opdage’ Elvis Presley var Sam Philips også manden bag store navne som Carl Perkins, Jerry Lee Lewis, Roy Orbison og Johnny Cash”, citat slut. Alle kristne mennesker, alle, tag den, salmehøker.

Så ifølge internettet, sund fornuft og lidt kendskab til musik og kristen sang så har denne mandsperson altså gjort mig uret. Men at banke fornuft ind i en sådan indsnævret tankegang, som man prædiker ud fra menigheden Troens Gløder, er ikke muligt. Denne mand, som kalder sig prædikant, burde i stedet

for have lidt respekt for de lovsangere, som han i den grad spotter og gør, hvad han kan for at ødelægge.

Jeg siger til den slags mennesker, at de skal holde sig til, hvad de har forstand på. Og ja, denne Bibelvers-spreder kan da sit kram, intet ondt ord om hans fremgangsmåder desangående, intet, men som han ville omvende mig, må jeg bede ham omvende sig, for han spotter den del af Guds ord, som fremføres i sang og musik, og til jer kristne, der tror, at jeg ikke kan lide denne mand, I er ikke rigtig kloge, for det kan jeg.

Gal? Mig? Ja da, selvfølgelig er jeg gal over, at en så dejlig mission, som sang er, skal smadres af sladder og løgne, og så fra kristne, eller kristne, som burde vide bedre. Dog er sandheden da også for mig mere respektabel, manden kan simpelthen bare ikke lide Rock, og det er da ok, han kunne jo bare sige, at det var der, hans sko klemte. Men ud fra hans eget hoved at dømnisere rock for så at bilde mennesker ind, at det er Gud, som har befalet ham at sige, prædike og skrive bøger om det, det er helt uden for pædagogisk rækkevidde, og jeg kan kun og meget stærkt betvivle disse påstande. Denne forkryder ophøjer sig selv som den hellige mand, der ved alt, kan dømme alt og bestemme alt, herunder hvordan en lovsanger skal synge. Kunne han gå tilbage i tiden og sige det samme til kong David, så havde David omgående sparket ham tilbage til nutiden. Lav ikke om på en lovsang, der tilbeder, og det uanset stilarter, venner.

Men det er synd, det er synd for ham, at han har en sådan opfattelse om andre kristne, det er synd for ham, for hvis min "Oh store Gud" skulle have været ødelagt af satan, så er jeg ikke kristen, og den dom gør hans beskyldninger til en direkte synd, kære venner, men at han tror, at han godt må irettesætte andre for, hvad han TROR er rigtigt – uden at kende sandheden – er i min bog noget hjernedødt, for intet i Bibelen siger noget som helst, der kan bakke hans påstande op. Men det er endnu mere synd for ham, at han er så stivnakket, at han overhovedet ikke VIL høre på andre end sig selv, og jeg mener det – tro det eller ej – faktisk pænt, for ja, jeg KAN faktisk lide manden.

Men jeg kommer ikke uden om, at det også er synd for dem, som han fylder med sine religiøse holdninger, for de bliver præsenteret for vranglære, og ud fra de frø, han der sår, kommer der rådden frugt. Men måske er det også bare synd for

ham, at han selv tror på det, som han prædiker, også selv om det, som han, hvad rock angår, prædiker, er falsk. Han skulle holde sig til at prædike Bibelens ord, ikke andet.

Han skulle afholde sig fra at dømme andre og andres salvede missioner, for heller ikke han kommer som den gode hyrde og henter sit bortløbne får hjem, og det siger en del om disse prædikanter, som jeg omtaler i min bog. Derfor burde mange i denne bog stoppe med at kalde sig for hyrder af en flok, for det er en direkte løgn, flokken er hans flok, så længe de søndag efter søndag møder op. Den dag, de ikke mere møder op, så er de ikke mere i flokken og de glemmes. Deres ”kirker” er ikke kirker, det er klubber.

Når frugten af det frø, som man har sået, kommer råddent op af jorden, så skal man skifte kurs. Og jeg mener stadig intet ondt med det, som jeg skriver. Men desværre, Troens Gløder sår dårlige frø, hvad sang angår, og noget af frugten heraf kommer efterfølgende råddent ud af munden på de mennesker, der kommer der, eller har kommet der, og så er der nogen, det går ud over. Det er netop det, som fik mig til at nævne denne menighed og dens lederskab i denne bog, for frugten, som kom op af det frø, som de såede, skadede senere psykisk og åndeligt Berits og min mission, og ikke mindst os selv.

Jeg vil påstå, at denne rockens dommedagsprædikant i stedet for at føre mennesker vild, burde læse det andet og det ottende af de ti bud. Måske burde han også kikke i Anden Samuels Bog, hvor han i kapitel 6 fra vers 5 kan læse, at David sang og dansede af alle kræfter. Der står, at de spillede på citere, harper, pauker, sistrer og cymbler, og netop en cymbler er et slaginstrument. Salmerne er fra kapitel 1 til kapitel 150 stoppet med rytmisk sang og musik. Der står, at ”Det er godt at takke Gud med sang til tistrenget lyre og til harpe, til strengespil på citer”, Salmernes Bog kapitel 92, vers 2 & 4.

Berit og jeg vil også lovsynge med forstanden, og mon ikke at disse rytmehadere så også burde bede med forstanden? Første Korinterbrev kapitel 14, vers 15. Men jeg holder med ham lidt hen ad vejen, ret skal være ret, for jeg selv kan ikke fordrage den moderne rock, og slet ikke heavy metal og hvad ved jeg, men at påstå, at det – blot for at jeg ikke kan lide det – er fra fanden, er en direkte hån mod andre menneskers hjertens brand.

Selv om nogle af disse rytmer ganske rigtigt bruges af satan tilbedere, så er det altså således, venner, at så længe teksterne er tilbedelse af Jesus / Gud, og skrevet af døbte, troende mennesker, så kan det ikke være fra fanden. Så denne prædikants påstande er helt ude i religiøsitetens hampmark. Men desværre, selv om jeg faktisk synes godt om manden, så VILLE en mand, der er så dømmende, som denne prædikant er, være umulig at tale til fornuft. Jeg sørger dog over, at Berits og min mission blandt andet skal ødelægges på grund af netop denne vanvittige selvopfundne religion, som nogle af disse selvudråbte præster fører, så jeg siger her i denne bog, at Berits og min sang er fra Gud, og så kan den "stratenrøver" jo påstå, hvad han vil. Men jeg ønsker ham og hans disciple tillykke med sejleren, for Berit og jeg har ikke længere kræfter til at kæmpe, så vi holder. Gud velsigne dem.

Menigheden Troens Gløder, som havde denne ovenfor nævnte Rockhader som befalingsmand, kom mange steder og prædikede. Jeg vil med det samme sige, at han er en kristen, hjælpsom, sød og flink mand, men det gør ikke hans handlinger kristne. Når han gik ud med hans "Guds ord", havde denne prædikant fra Troens Gløder flere rendende i sine hæle, og nogle af disse "disciple" fik på grund af deres oversergents holdninger til kristen rytmisk sang og musik givet mig en så stor psykisk nedtur, at den stadig ryster mig dybt i min grundvold, blot jeg tænker på det.

Disse, hvad jeg vil kalde Mr. Jones Town religiøse monog djongoer, udøvede direkte klaphat teologi imod mig, og min nedtur gik ud over Berit såvel. Og her er Mr. No-Rock ikke helt uskyldig, for det, som de gjorde, det gjorde de ud fra hans prædikener og bøger, eller bog. Men her er tale om manipulation af klasse, manipulation, styring og kontrol ud over alle grænser, konsekvenserne af prædikantens prædiken om, at Rock'n'roll var fra fanden, kom til at give genlyd i hele Nordjylland.

Efter episoden i Kaffebjerget, hvor jeg fik skyld for, at min sang var ødelagt af satan, blev Berit og jeg af bygmesteren inviteret til at synge på en teltnmission i Nordjylland. Her skulle denne så store Rock modstander også prædike. Han skulle faktisk stå for det meste af, hvad de kaldte for møder og helbredelsesmøder,

og Berit og jeg skulle synge og spille ca. en time før og en time efter disse møder.

Vi sad nu det meste af dagen og sang og spillede, og det gjorde vi, for at vi kunne lide det, vi sang endvidere ca. en time til halvanden på torvet i en nærliggende by, og det gjorde vi hver dag i en hel uge. Vi pakkede hver dag ud i teltet, pakkede sammen, kørte på torvet, pakkede ud og sang. Da vi var færdige på torvet, pakkede vi sammen og kørte til teltet, hvor vi så pakkede ud igen, for så senere at pakke ned for natten. Vores anlæg er omfattende, der er ledninger og kabler, mikser instrumenter og højtalere, og det kan råbe op, kan det. Ja, det var noget af et job, og selv om det absolut ikke havde nogen kristen respekt, så var det godt.

Vi havde sunget og spillet i nogle få dage, og da cirkusteltet var et godt sted at små øve, opholdt Berit og jeg os der i mange timer og sang og spillede. Hele tiden kom mennesker ind og satte sig og lyttede, og det gjorde ingenting, faktisk så kom der gennem de få dage rigtig mange, mange der fandt fred i den sang, vi havde på læberne, og både Berit og jeg var stolte af, at helt fremmede mennesker var glade for vores sang og musik.

Men på tredje dagen faldt der en sort skygge over glæden, for medens Berit og jeg sad og sang og spillede, kom en meget stor og meget dominerende mand hen til mig og bad mig med en meget bestemt stemmeføring, om ikke vi kunne skrue ned, (jeg spillede IKKE højt), for han skulle bede sammen med nogle damer.

Denne i forhold til mig kæmpe havde et sejlskib med et Jesus maleri på masten, jeg kalder ham derfor i bogen Jesus skipper. I øvrigt anså han sig selv som værende Jesus selv, hvilket da også fremgik af navneskiltet på hans postkasse, så dette pseudonym er et af de bedre, som jeg har opfundet.

Denne Jesus skipper, var en del af et team, der havde hjulpet bygmesteren og hans teltmission til byen, (sagde han). Han kunne lide at spille stor mand med store armbevægelser, han havde lært, som han sagde, Jesus at kende lidt over et år før denne episode, som nok også du, kære læser, vil ryste noget på hovedet af.

Men denne kæmpe opførte sig, som var han ypperstepræst eller formand for ældsterådet. Han opførte sig meget overlegent

og utrolig hovmodigt. Han havde altid hovedet vendt lige ud, og da han er højere end de fleste, og meget højere end Berit og mig, så han jo hen over vores hoveder, så han måtte vende sine øjne nedad for sådan lige akkurat at kunne se os, kender du den type?

Mr. Næsen-i-sky havde med sine damer sat sig i den ene ende af cirkusteltet. Berit og jeg sad nogle meter modsat ham fra midten, og han viste, på trods af den lange afstand meget tydeligt Berit og mig, at det var ham, som var boss, og at han havde magten. Hans tro var åbenlys bedre end vores, og vi var undermennesker, som skulle trampes på, længere er den ikke. Og man skal regne med, at sandheden så at sige aldrig kommer frem i kristne kredse, og det skyldes, at uanset hvor forbryderagtigt man opfører sig over for hinanden, så fører man ikke sag mod søstre og brødre. Men nu er denne skipper altså ikke min bror, så tilbage til at han bad os om at skrue ned. Der var mindst 15 til 20 meter mellem dem, Berit og mig, og vores højtalere vendte væk fra dem, samtidig med at jeg sad med en højtaler lige i nakken.

Jeg skruede ned, men det var ikke nok for ham, så denne Jesus skipper bad mig igen om at skrue ned. Jeg var godt nok noget undrende, for på trods af at jeg havde den ene højtaler direkte ind i nakken, så kunne jeg høre alt, hvad de talte om i den anden ende af teltet, så spille højt? ABSOLUT nej.

Der var en helt anden grund til at jeg skulle skrue ned, han ville stoppe os i at synge, han var på dette tidspunkt en af denne rockens dommedagsprædikants disciple, så at han skulle bede med damerne? Nej, absolut ikke. Jeg skruede ned, men få minutter efter kom han tilbage og denne gang tydeligt sur over, at han ifølge ham selv ikke kunne høre, hvad de sagde til hinanden.

Jeg skruede endnu mere ned og måtte her tage høretelefoner på for at kunne høre, hvad jeg selv sang og spillede, det samme måtte Berit. Foran os sad mennesker, der var kommet udefra for at høre musikken, (altså ikke kristne). De gik, fordi de simpelthen ikke kunne høre os synge. Berit og jeg blev nu overdøvet af Jesus skipperen og hans damers grin og fjanten, så vi stoppede til sidst med at synge, det var os simpelthen ikke længere muligt at fortsætte.

Vi kunne bege mærke, at det ikke var stillingen på volumen kontakten, som chikanerede denne høje mand. Det var den rådne frugt, som var resultatet af de dårlige frø fra Livets gløder, og som følge af det hans indlærte had til min rytmiske musik, for der gik ganske få minutter mellem de gange, hvor han med raske ligesom irriterede skridt kom og bad os skrue ned, til vi helt stoppede – på grund af vi ikke kunne høre os selv.

Jeg overdriver ikke, når jeg siger, at vi til sidst ikke spillede højere end en bærbar computer kan med dens egne indbyggede højtalere. Var det bare lydstyrken dette handlede om, så var det da ok, men det var frugten af den forkerte prædiken om rock rytmen, som vi skulle plukke. Men der var også noget andet, som der var galt, nemlig hans eget ego. Han havde skrevet en sang, en god sang endda, men den var for your eyes only, kun han og ingen anden måtte synge den, og ingen anden end han måtte lede de andre til fællessang. Han skulle tage over, og det kunne han kun, hvis han fik os smidt på porten. Han kendte slet ikke til at komme og sige til os, hej Berit og Bill, er det ok, at jeg tager sangen i dag? Vi havde sagt selvfølgelig, ven, men vi var åbenbart en konkurrent, som skulle elimineres.

I brug af de mange pseudonymer dukker der for kristne mennesker mange gloser op, som de ikke forstår, at jeg som kristen kan få mig selv til at bruge, Ét af dem er Jesus-Imitator-Kæphøj, så lad mig forklare, hvad synonymordbogen skriver om det. Imitator betyder omtrent det samme som *Abekat*. Imitator betyder efterligner, epigon, nar, plagiator. Og om kæphøj siger ordbogen, at man bruger dette ord om én, som er overmodig, optimistisk og selvsikker – og gerne i nedsættende sammenhæng. Altså, da Berit og jeg efter episoden med Jesus imitator kæphøj ikke kunne høre os selv og hvad vi spillede, pakkede Berit og jeg selvfølgelig sammen for den dag.

På grund af den noget anspændte situation med skipper-forkert-Jesus var Berit og jeg nu temmelig spændte på dagen efter, for umiddelbart efter at Berit og jeg havde pakket sammen, kom denne store mand hen til mig og sagde, citat, ”Vil du ikke nok lade være med at spille mere i teltet. Der er noget galt med din musik, jeg ved ikke endnu hvad det er, men når jeg ved det, skal jeg nok sige det til dig”, citat slut.

Noget rystet sagde jeg ja, jo, om det er det, du ønsker, for jeg anede ikke, hvad jeg skulle stille op. Det var godt nok underligt, at han kunne komme hen til mig og se mig strengt direkte i mine øjne og sige med stor myndig stemme, at jeg skulle stoppe med at spille. Jeg var jo sammen med Berit bestilt af bygmesteren til netop at synge i teltet, og jeg kunne overhovedet ikke finde ord til forsvar, jeg adlød blot.

Set i bakspejlet, så havde skipper allerede der en angst for, at Berit og jeg ville føre os længere frem end ham. Jesus sejleren kunne slet ikke se, at vi ikke sad der for at føre os frem, men for at føre vores tro frem, det var ikke os selv, Berit og jeg sad der for. Skipper høj-røv kunne heller ikke fatte, at Berit og jeg ikke var en konkurrent, som han behøvede at eliminere, han kunne i det hele taget ikke fatte noget som helst, for vi kunne trods store forsøg ikke trænge igennem til ham. Kom vi, så gik han simpelthen, sagde vi noget, så gik han simpelthen, med andre ord vendte han sin religiøse ryg til os.

Det var således, at når der for eksempel skulle holdes morgen komsammen så var det naturligt, at Berit og jeg også sang – som dem kaffe-klippen brugte i deres mission – for det var jo derfor, vi var der, det var det, som vi var ”ansat” til.

Vi startede nemlig altid møder med en fællessang, og uden instrumenter stod vi i en rundkreds og sang – om man ville det – morgensang. Men pludselig fik vi af denne skipper besked på at træde tilbage. Vi måtte ikke synge til morgensang, det skulle han nok selv.

Så til efterfølgende små møder med fællessang begyndte han at synge sin for your eyes only sang, og denne sang gentog han, så den hang ud af ørerne på os. Det var hans sang, sagde han, så fællessang ophørte derved. Jeg kan lige tilføje, at du nedenstående i forbindelse med denne Jesus skipper fup og kanel, falder over ordet stratenrøver, og om det ord siger ordbogen, at det er en person, der overfalder og plyndrer rejsende, altså et passende ordbrug for en person som denne Jesus imitator, der ikke kun frarøvede os vores sang og vores selvværd, men også vores ret til at være tilstede.

Skipper stratenrøver havde nu taget total kontrol over teltet og herved også over bygmesterens mission, den falske Jesus bestemte fra nu af alt. Berits og min musikaftale var med

bygmesteren, ingen anden, og til ham havde vi lovet at synge på torvet, så vi blev for at udføre vores løfter til ham. Desværre var bygmesteren og hans kone sammen med tidligere omtalte prædikant fra menigheden Troens Gløder så forgabt i denne falske Jesus, at de ikke så, hvad der skete. Og Berit og jeg blev heller ikke bakket op af dem, for også de undgik os nu, de så kun til sig selv og deres eget ego. Skipper klatkarl var jo en troens og en hellig mand. Han havde jo et sejlskib med mange køjepladser, som kunne bruges til deres missioner. De så sig selv sejle ud og frelse verden, dette store sejlskib med det store Jesus maleri sømmet op på masten var på alles læber, det var hellig grund. Men det, som Berit og jeg faktisk så fra de andre, det var en hel masse røvslikkeri.

Berit og jeg blev af denne skipper mere og mere skubbet uden for. Episoden med at skrue ned og stoppe os i at synge til morgenmøder og ikke synge mere på missionen i det hele taget, slagtede vores mission, som vi havde lagt ned for fødderne af bygmesteren. Berit og jeg blev pludselig overladt mere og mere til os selv, de andre fik af Jesus skipper ordre på at lade os være. Pålidelige kilder fra stedet (Jesus skippers damediscipel) fortæller os, at vi ifølge denne falske Jesus havde løjet, og at vi havde nægtet at følge hans ordre, vi var nemlig besat. Fra dette øjeblik var Berit og jeg alene, og når vi gik ind i teltet, så gik de andre ud, når vi talte til dem, svarede de ikke, når vi satte os ved morgenbordet, så var de andre pludselig færdige.

Jeg talte med Berit, der var lige så spørgende og uforstående, som jeg var. Jeg bad hende godt nok bakke mig op i at pakke sammen og køre hjem, men det ville hun desværre ikke, vi havde ellers givet det løfte til hinanden, at hvis den ene gik, så gik den anden også, men Berit var opsat på at gennemføre vores oprindelige plan, så jeg sagde det til bygmesteren, der lovede at tage sig af det, men først dagen derpå skete der noget. Først her så Berit og jeg denne rent ud sagt klamme klaphats sande ansigt. Vi så ved hans handlinger hans religiøse klamme hensigter, og hvad værre var, vi så flere uhyggelige konsekvenser af tidligere omtalte rock dommedags ”forkynders” prædikener.

Disse falske prædikener, som kristne æder råt, har konsekvenser, som var så vidtrækkende, at ingen havde kontrol med det. Man var enten med på den der rock satan limpind, eller

man var ikke på, og var man ikke på, så var man ikke en af dem. Skipper løgsovs kom (IGEN) hen til mig, og her var jeg oprigtigt begyndt at være nervøs for ham, næsten bange. Han kom med et stort smil hen imod mig, som om intet var hændt, og spurgte så, "Må jeg bede for din ordblindhed?" Jeg svarede ja, det må du godt. Jeg havde ikke lyst, men af hensyn til bygmesteren og hans mission svarede jeg ok. Men hvad jeg ikke vidste, men frygtede, var, at der var en bagtanke med det. Han var ikke færdig med sine forsøg på at slå mine sange helt ihjel, de skulle dø, om så jeg skulle dø med dem, og ja, det VAR en fælde. Alle skulle med vold og magt se, at denne falske Jesus havde ret i, at min sang var fra fanden selv, for det havde omtalte prædikant lært ham, og når denne prædikant læser dette, så må han hellere begynde at tro på det, for det er sandt.

En ven, eller skal jeg sige discipel til denne Jesus imitator kæphøj stod et lille stykke væk og lyttede med, og da jeg havde sagt ja til, at denne falske profet måtte bede for min ordblindhed, kom han i rask tempo marcherende hen til mig. De bad mig begge om at sætte mig på en stol, som de på forhånd havde sat frem til deres forehavende.

Her sker der det, som stadig ryster mig, og som får mig til at tage afstand til frikirker. Denne medhjælper stillede sig foran mig, hvorpå han med et meget fast greb plantede begge sine hænder på mine lår, så jeg ikke kunne rejse mig. Lidt efter satte han sig på hug foran mig, men holdt mig stadig nede, dette mens den falske profet med begge sine hænder på mine skuldre holder mig nede på stolen. Og de var feje, de to, for de var begge klar over mine svagheder, men det sked de på, jeg var nu af disse to meget store mænd totalt pacificeret.

Mine svagheder er blandt andet, at jeg har en disk i ryggen, to ødelagte ben, to mange gange på grund af utallige knoglebrud opererede skuldre og et dårligt hjerte. Når jeg anstrenger mig den mindste smule, kan jeg ikke få luft, mine modstandskræfter mod de to store mænd var derfor ikke til stede, så de to havde frit lejde til at påbegynde en eksorcisme, som selveste Steven King ville misunde ikke at kunne filme til en Hollywood skræk film.

Så med to stærke hænder på mine ødelagte skuldre og to stærke hænder på mine lår og lige så svage ben påbegyndte

disse to stratenrøvere i fuld offentlighed at drive dæmoner ud af mig. Jeg kunne mærke deres ivrighed, det var lige før, at jeg kunne lugte deres adrenalin koge, de var helt oppe at køre. Jeg så en ivrighed uden lige, for de mente, at jeg var fyldt med Rock'n'roll dæmoner, og de skulle ud. Denne i øvrigt i forhold til Berit og mig nykristne falske profet skulle bevise et eller andet, og hele selskabet hoppede med på denne vogn. Rystet sidder jeg og er tvunget til at adlyde. Jeg skrigger inde i mig selv, ”Jeg vil ud af dette her”. Denne tvang minder mig om oldtidens heksejagt og afbrændinger, det var forfærdeligt at høre på, og det var frygteligt at opleve.

Efterfølgende var der kun en dame, som stadig er vores ven, som trådte frem og tog os i forsvar. Derud over var der ikke en eneste af de kristne tilstedeværende, som hjalp os, og at høre de to – for at sige det rent ud idioter – med stor magt og I FULD OFFENTLIGHED uddrive dæmoner af undertegnede, der pacificeret sidder fast på stolen, var bare så ekstremt, og alle syntes tilsyneladende, at det var helt ok.

Jeg mærkede, at deres had til Rock blev et had til mig som person, det var had på første række, det var had, som jeg ikke kan beskrive, jeg kunne mærke den stærke modstand fra dem, jeg mærkede en ubehagelighed uden lige, jeg mærkede de mørke kræfter, der strømmede gennem dem, men jeg blev ikke ramt. Men jeg fik et psykisk knæk, og de sidste rester af min tillid til det kristne miljø, eller den rest de andre såkaldte menigheder havde efterladt, forsvandt.

Jeg fik mistillid til måden, de førte det kristne budskab ud på, så uden mulighed for at gøre modstand legede jeg med og lod dem i fred gøre, hvad de mente og sagde var fra Gud. Bag efter dæmonuddrivelsen sagde Jesus skipperen til mig, at han nu vidste, hvad det var, der var galt med min musik. Han påstod, at jeg i teltet havde spillet Rock'n'roll, og at min musik i så fald var fra fanden, (skabt af fanden), og at jeg skulle omvende mig. Jeg sagde sikke noget vrøvl og kaldte ham til møde med bygmesteren, som jeg troede var min ven.

Denne falske kristne, denne falske profet, og falske Jesus imitator kæphøj lavede forteltet til bygmesteren og hans kones campingvogn om til løgnens forgård. Jeg bad ham om en forklaring på hans dæmonuddrivelse, og hvorfor han troede,

at han uden at få lov – oven i købet i dække af en løgn om at han ville bede for ordblindhed – kunne tillade sig at udføre en sådan handling, og så igen oven i købet under pacificering og tvang, og en handling, som jeg er overbevist om, slet ikke tilkommer ham at udføre.

Men Mr. falskhed ham selv sagde, at han havde fået den gave af Gud til at uddrive dæmoner af mennesker, og at jeg var fuld af dem. Jesus skipperen gav sig ikke, han sagde med et stort grin på til bygmesteren, at jeg på hans befaling i teltet havde nægtet at skrue ned. Senere sagde flere damer, underligt nok, til mig, at jeg havde nægtet at adlyde denne slatne stratenrøver. Denne klatkarl sagde på ny, at min sang var fra fanden, og at jeg var besat af dæmoner, og løggen oversvømmede nu teltet og tog mere og mere fart.

Denne fyr løj og overbeviste bygmesteren om, at jeg skulle være gået rundt til alle, der var i teltet og alle, der besøgte det, og sagt, ”Hej, jeg hedder Bill, jeg er her for at tilbede Jesus”, videre til den næste og igen, ”Hej, jeg hedder Bill, jeg er her for at tilbede Jesus” og så videre, og så videre. Her var Jesus skipperen sur og sagde til mig, citat, ”Hvad tror du, vi andre er her for?” citat slut. Han antydede, at jeg ligesom skulle have skubbet de andre, herunder ham selv til side, for at føre mig selv frem, og jeg er den dag i dag rystet over, at bygmesteren troede på den bandit.

Bygmesteren kendte Berit og mig og vores sang, han har hoppet og danset til det, han har været helt i sky over vores kristne musik, men ok, vi havde bare et keyboard, falske profet skipper havde et stort sejlskib, men det er jo bare min mening. Men jeg har aldrig nogensinde gået sådan rundt mellem mennesker og sagt noget som helst, ALDRIG, snarere tværtimod.

Berit og jeg holdt os tilbagetrukne, hvad telmissionen angik, for det var der andre, der tog sig af, vi var der som lovsangere / musikere, ikke mødeværter. Berit og jeg tog desangående del i alle bønner og sang. Det var jo ham, som førte sig frem, han anså os som potentielle fjender for at stå i vejen for ham, derfor fik han med løgn og manipulation hældt os uden for.

Jeg spurgte denne falskhed, og medens bygmesteren hørte på det, om hvorledes han kunne sidde i missionsstifterens telt, ret over for stifter / bygmester selv og lyve så groft. Klaphatten

svarede med et stort selvsikkert smil, citat, ”Jeg kan da godt ud-drive flere dæmoner af dig, hvis du ønsker det”. Jeg forsøgte at få bygmesteren til at se, at denne Hr. falskhed IKKE havde ret, men skaden var sket, bygmesteren svarede blot, at vi jo var på deres grund og måtte rette os ind efter det. Han mente, at det var denne skipper, som havde skaffet grunden, som det store cirkustelt stod på. Jeg var der på et stort spørgsmålstegn. Jeg forsøgte – uden resultat, og uden at nogen ville tage sig af det – at forsvare vores sang og os selv.

Jeg går rystet sammen med Berit hen til vores bil. Vi sidder halv hidsig, halvt målløse, men med tårer i øjnene, for historien er længere end blot, hvad jeg her har skrevet. Den magt, den styring, den kontrol vi udsættes for er abnorm og kan ikke beskrives.

Bygmesteren kom efter forteltmødet hen til bilen. Han havde slæbt denne, som jeg så det, modvillige Jesus bådejer med. Her bad bygmesteren os om at tilgive denne skipper, der stak en hånd ind af vinduet. De kommenterede end ikke, at vi begge græd. De gik bare igen, så tilgive min bare, for de kommer alle sammen, indtil DE beder os om tilgivelse – til for Berit og mig at være som en hedning og en tolder, Mattæus kapitel 18, vers 17.

Jeg er – for psykisk at overleve – simpelthen nødt til at gi’ igen, men jeg gør det med min bog i hånden, citat Bibelen, ”Dem, der forsynder sig, skal du irettesætte i alles påhør til skræk og advarsel”, 1. Timotheusbrev kapitel 5, vers 20. For ser du, kære læser, den efterfølgende kulde og ud frysning af Berit og mig er ubeskrivelig og meget ukristen, og denne idiot sidder stille og roligt med al sin påtagede charme med et stort smil og lyver alle lige direkte ind i deres åbne ansigt.

De kristne æder med begærlighed hans falskhed, han formår helt uden tøven og lige ret ind i fjæset på os at sige flere usandheder end Münchhausen selv, og alle hopper med samlede ben på den, for igen, manden har jo et Jesus skib, så manden er sådan en salvet mand. For man kunne bruge dette skib, og for at kunne få adgang til det, så skulle man have adgang til den falske Jesus, så Berit og jeg var med løgn, manipulation og stærke religiøse kræfter stemt ned.

Et venskab mellem Berit, mig og bygmesteren blev af denne religiøse falske Jesus-skibs-ejer sat på pause. Vi så efter denne

event i Nordjylland ikke mere til bygmesteren og hans kone. De ringede ikke mere til Berit og mig, dog fik jeg af konen nogle små frække bemærkninger på fjæsbogen om, at sandheden har to sider, men ellers hørte jeg ingenting. De stolede et hundrede procent på deres nye ven, Jesus skipperen, den falske profet.

Hvad Berit og mig angår? Tja, vi måtte finde os i at stå model til total offentlig ydmygelse, løgn, bedrag og beskyldninger, som var helt ude i hampen. Om det så skal koste andre menneske dyrt, så skyr skipper Münchhausen intet middel for at skubbe andres missioner ud over den religiøse klippe, for så bagefter at kunne få sin egen ført frem og fremstå som den helige mand. Jeg og Berit har læst Mattæus evangeliet kapitel 7, vers 15-20, jeg vil i den forbindelse sige, at mange, som kalder sig for kristne, burde nærlæse vers 22 & 23.

Det er hårdt, MEGET hårdt for Berit og mig at miste tilliden til mennesker, særligt såkaldte venner. Denne falske profet, som jeg også kalder falske Jesus imitator kæphøj, er direkte skyld i, at Berit og jeg har mistet tillid ikke kun og absolut til ham, men også til vores ven, bygmesteren. Denne Mr. Falskhed er skyld i, at et gammelt venskab blev revet itu på en sådan måde, at vi føler, at det er vores hjerter, der er revet midt over, og jeg tildeler hans læremester fra "menigheden" Troens Gløder en stor del af dette ansvar, en som kalder sig prædikant. Han kalder sig oven i købet vækkelsesprædikant, rejser rundt i landet og dømmer og fordømmer det, som andre kristne mennesker gør, og han gør det for at få flere disciple til sin flok.

Disse prædikanter er ikke andet end såkaldte "kirkeledere", som fordrejer sandheden om Gud. Sådan en som Troens Gløder har i mange år påtvunget uvidende mennesker deres egen fortolkning og forståelse under påstand om, at der er tale om "Guds egne ord". Og ud af de frø, som de her har sået, kommer der rådden frugt, råddenskab, som ham der skibsejeren, der med et Jesus maleri på masten, mener, at han er en hellig mand.

Berit og jeg har erfaret, at religion som er defineret af mennesker også bliver omdefineret af mennesker. Vores erfaringer er ligeledes, at religionerne ikke er problemet i sig selv, og aldrig har været det. Og tror man det? Så tror man fejl. Nej, problemet er de mennesker og organisationer, som forsøger at

vejlede i religion og religiøse spørgsmål, og som påstår, at de repræsenterer det åndelige liv – endda det eneste ægte og sande åndelige liv, det er dem, der er problemet, venner.

Og til orientering, jeg vejleder i denne bog IKKE i ovenstående spørgsmål, jeg søger ikke fællesskaber eller tilhængere, end ikke sympatisører, jeg søger ingenting andet end den retfærdighed, som er frataget mig og min familie. Jeg skriver blot om min livshistorie, om mine kampe set med mine øjne og som jeg har forstået det, rigtigt eller forkert, det lader jeg være op til dem, der dømmer, og i kristne kredse er der rigeligt af dem, god fornøjelse.

Flere af disse over for rytmisk sanghadefulde mennesker har en dobbelt moralsk holdning til emnet sang, som er til at brække sig over, for de selv samme ”forkyndere” synger denne tekst, når de døber mennesker:

Jeg en helt ny skabning. Jeg er født på ny.
Det gamle er forbi. Alt er blevet nyt.
Jeg skal mer’ end sejre. I Jesus navn.
Jeg en helt ny skabning. For jeg er født på ny.

Og tænk sig engang, denne tekst er skrevet ud fra et omkvæd, som man har hugget fra et af tidens største Rock’n’roll bands, nemlig Creedence Clearwater Revival. Den kristne tekst er ud fra omkvædet til sangen, Midnight Special:

Let the Midnight Special shine a light on me
Let the Midnight Special shine a light on me
Let the Midnight Special shine a light on me
Let the Midnight Special shine an everlovin’ light on me

Så ja da, det giver jo helt mening og sund fornuft at jagte Berits og min musik, som stort set er skrevet i små ballader, Country & Western, og nogle få slow Rock rytmer, sving og jazz samt blues. Så jeg vil igen påstå, at dette handler om magt og kontrol, ikke andet end simpel manipuleret magt og kontrol.

Jeg kalder disse religiøse tåber for navne, men det er pseudonymer for ikke at skade dem, for det er det sidste, jeg ville gøre. Men gætter du, hvem jeg taler om, så fraskriver jeg mig

alt ansvar, og jeg er flintrende ligeglad med, hvad kristne og ikke kristne synes om mit sprogvvalg, for jeg og min familie er blevet trådt på så mange gange af kristne, som fører sig selv frem med falske løfter og fordrejninger af Ordet selv, og det kan jeg i min verden kun kalde for religiøs klaphat teologi og mongo djongo nonsens.

Vi søger begge et højere mål, men vi gør det ikke sammen med nogen af dem mere, det er slut. Vi kan se dem i øjnene, vi kan gå oprejst gennem byen, for vi ved begge, at vores modstandere og fortids ”kirker” er dem, som har problemet, altså de er deres eget problem, ikke vores. Jeg forlader nu denne sejl-båd-plimsoller-ejer, for nu er Berit og jeg igen alene. Vi har stadig vores to skoleledere, som rejste vores dreng op, vi har Alf og Iris, Børge og hans kone, og selvfølgelig Revolte og hans kone, men alle andre er på nuværende tidspunkt ude af vores liv, men først skal Berit og jeg slås med en psykisk syg svensker.

Berit og jeg var flyttet til Djursland. Det har jeg tidligere skrevet om i forbindelse med Randers og Grenå menighederne, og ved siden af alle vores kristne flytninger fra den ene menighed til den anden, blev vi overvåget og udspioneret af en psykisk syg svensker. Berit og jeg var kommet godt på plads i vores lille rækkehus, vores sønner var vores naboer og vi fik jævnlige besøg af vores datter.

Mine drenge hjalp mig med at omlægge haven til en næsten kinesisk oase, vi anlagde flere små terrasser og en pergola med vinranker, det var et rigtigt hyggested for familien. Berit var glad for de vedligeholdelsesfrie bede med de mange roser og forskellige grønne planter. Der var skønt, men gennem vores vinduer kikkede svenskeren ind, han fotograferede os i vores haver, og når vi sov, han fotograferede os når vi lå og, hmm, det skriver jeg altså ikke, men det gjorde han altså. Og han skabte sig sindssygt, når vi havde gæster. Han havde eneret på vejen, mente han, så der måtte vores gæster ikke køre eller holde.

Det var simpelt hen ikke til at holde ud. Denne Svensk Surstrømming chikanerede os på mange måder, for eksempel søndag morgen, nej, hver søndag morgen startede han el og benzindrevne værktøjer, så som lufthamre og save med videre. Fra kl. 6 morgen til sen aften kunne vi ikke opholde os i vores have, og kommunen gjorde intet. Politiet sagde direkte, at han

var uden for pædagogisk rækkevidde, men gjorde i øvrigt intet. Og apropos politiet, de blev en dag, hvor de selv ringede på hans dør, smidt ud af denne svensker, som fik hele områdets opmærksomhed, da han skreg af de to uniformer, at de stod på hans private område, (griner), men alligevel alvorligt nok, for vi skulle altså bo der.

Denne skånske viking var godt nok alternativt begavet, og efter fem års terror fra ham gav vi op og flyttede til Syddanmark. Det fortryder vi ikke på trods af de mange penge, som det kostede os, og heller ikke på trods af alle de penge som vi havde lagt i vores rækkehus, eller på trods af den hyggelige og flotte have som vi efterlod.

Nu nyder vi vores nye hjem, som i den grad er ren Morten Korch. Gennem haven løber et vandløb, hvor laksen springer op og gyder i. Vi bor for enden af skoven med udsigt over Flensborg fjord, så vi er glade for det sødeste lille bondehus, som er i de flotteste omgivelser, Gud kan give, og som nu danner rammen om vores endelige hjem. Vi mangler bare, at Poul Richard vender tilbage fra de døde og kommer ridende med en balle halm under armen på en rød hest, medens han synger, "Er du dus med himmelens fugle og skovens grønne træer".

Berit og jeg har nu levet i Syddanmark siden januar 2012, og vi har det godt her. Sønderjyderne er så flinke mennesker, at vi er helt overvældet. Særligt vores udlejer, som er det sødeste menneske, som jeg har kendt. Han er så flink, at selv bamse fra bamse og kylling ligner en bandit ved siden af. Han er bare så herlig, og et bedre menneske og udlejer kan ingen ønske sig. Vi tror, at han er glad for os som lejere, om ikke andet, så er han glad for vores to dejlige missekatte, som han passer for os, når vi ikke er hjemme. Vi har nu omdannet hans naturhave til en lille efterligning af Djurslandshaven, og det tror vi, han er glad for. Vi mødes nu og da på en af vores tre flotte terrasser til en lille tår øl, vores udlejer er mere end det, han er en ven, han er en sød, venlig og rigtig sønderjysk blid mand.

Men over al idyllen kom en ny religiøs skygge til at hvile over Berit og jeg, for vores dejlige venskab med Revolte førte os nemlig til et andet kristent sammenhold, et sted ingen af os fra starten havde gennemskuet. Vi blev af Revolte anbefalet en menighed, som hed Cykelkæden (pseudonym). Det var og er

søde mennesker og til forskel fra de tidligere nævnte, så kunne de lide Rock'n'roll.

Jeg vil ikke sige, at cykelkæden er som Bøvl'erne, I vand til livet, eller Troens Gløder, men det er meget svært for Berit og jeg at kapere, at vi endnu engang skal tales ned til og bestandigt irettesættes og misforstås, og dette er ikke en skideballe til dem, men en saglig kritik, og et høfligt vip med en vognstang til dem, om at de ikke kan tillade sig at være efter alle andre mennesker – for selv at føre deres tolkning af tro frem som den eneste rigtige måde at tro på.

For at starte med den tørre side af brødet, så har denne menighed både en præsident OG en præst, og præsidenten, som Berit og jeg ikke tror turde stå op mod præsten, kan godt lide at irettesætte andre mennesker, han er et skønt menneske, og vi kan vældig godt lide ham, men han irettesætter bestandigt.

Han siger ikke fra over for præsten, når denne er grim i munden over for andre, og grim i munden det er han. Men selv om Berit og jeg over for præsidenten gjorde opmærksom på præstens utidigheder, nærrede han intet ønske om at standse denne bibelvers kaster i på en religiøs dårlig måde at nedgøre Berit og mig, og da vi sagde fra, var det et farvel til menigheden Cykelkæden.

Disse bestandige irettesættelser fra præsidenten og særligt præsten sendte os begge ud i den selv samme religiøse nedtur, som vi flere gange var flygtet fra. På grund af at præsten ikke hørte, hvad jeg sagde og derved misforstod, kom der desværre en kurre på tråden, og jeg er sikker på, at præsidentens manglende evne til at lytte er direkte årsag til at mennesker siger fra og nej, det er ikke der, jeg skal komme. Hvis han besad evnen til at lytte til dem omkring sig, så ville han i fremtiden kunne afværge frafald fra menigheden, men på den anden side, så kører Berit og jeg jo ikke på cykel.

Men desværre er det således, at når først præsten havde misforstået mig, så var det dét, som var hans sandhed, altså misforståelsen. Han gav mig aldrig så meget som ét sekunds mulighed for at forklare, at han faktisk HAVDE misforstået mig. Misforståelsen handlede om, at vi skulle ud og synge for nogle mennesker i en hus-menighed. Præsten evnede dog ikke at informere

Berit og mig ordentligt, og da vi desangående søgte hans råd, blev han gal på mig.

Den korte forklaring på dette er, at denne præst på grund af misforståelsen, som jeg end ikke gider skrive om, men stadig har mails vedrørende, en dag ringede for at irettesætte mig, og i den telefonsamtale og i vidners påhør (medhør) fik jeg, så hatten passede. Han talte så groft ned til mig, at jeg til sidst i en blanding af vrede og afmagt simpelthen græd, dette hørte han og smed røret på. Han evnede ikke at se, at det hele var en misforståelse, men da misforståelsen var på hans regning, så kan jeg godt få øje på, at en sådan præst jo ikke kan nedgøre sig selv ved at indrømme det, og så fik jeg psykiske verbale tæsk.

Ti minutter efter ringede han igen. Denne gang havde jeg også medhør på og derved vidner. Igen talte han dundertale til mig, og var i øvrigt totalt uberørt over, at han havde knækket mig. Han sagde, "Kan du forstå, hvad jeg sagde", "Forstår du, hvad jeg siger til dig", og det sagde han for hver anden sætning, "Forstår du"? Han irettesatte mig meget groft, hvorpå det kom igen, "Kan du forstå, hvad jeg siger til dig"? Han siger direkte, at jeg skal underkaste mig og rette ind efter ham, og så igen, "Kan du forstå, hvad jeg siger"? Hans holdning var klart, at jeg skulle underkaste mig ham. Hans optræden skræmte Berit og mig så voldsomt, at vi omgående meldte os ud af menigheden cykelkæden.

Berit og jeg havde før ovenstående besøgt menigheden cykelkæden, men vi undrer os i bakspejlet over, at de fra start og på det kraftigste meldte ud, at de netop var en menighed, der tog mennesker til sig, mennesker som af religiøse menigheder var blevet dårligt behandlet. De tog dem til sig, der som Berit og jeg havde stået i et kontrol-freaks fangenskab til albuerne, så de var enige med Berit og mig, når vi sagde til dem, "Brug os som trækplaster". Det var for os en god nyhed.

Ser du, jeg citerede tidligere Luther, og det gjorde jeg også til den tilsyneladende enige cykelkæde, og netop Lutter levende-gjorde ordet lovsang, Han sagde blandt andet, "At sangen når mennesker på en anden måde, end almindelig prædiken gør", og cykelkæden var enig med Berits og mine profetier og holdninger, som stemmer overens med Bibelen, hvor du i første Korinterbrev kapitel 14, vers 26 blandt andet kan læse, "Når

I kommer sammen, har den ene en salme, en anden en belæring.”

Berit og jeg kan med vores anderledes salmer få mennesker til at slå lytte-lapperne ud, og det har vi ret i. Kun selvoptagne prædikanter vil da modsige det; og til dem: læs Salme 68. Berit, jeg og cyklerne havde flere gange haft nogle snakke sammen, og de var enige med os. For første gang havde vi medhold, og det gik ikke mere op ad bakke, men når vi taler om kristne, så er der altid et stort MEN.

Cykelkæden troede nu, at de havde lært os at kende, og Berit og jeg troede at vi havde lært dem at kende. Vi sang i deres hjem, stemningen var god og kærlig, men under overfladen lurede der også en stemning af irettesættelses- glæde. Ja da, du finder i denne bog nye ord, for med irettesættelses-glæde mener jeg, at uanset hvad jeg end siger, så er det forkert eller bliver stillet til store diskussioner, og det er ikke sundt for nogen, det nedbryder alt som vi står for.

Marit og jeg vågnede en dag op af vores religiøse Tornerosesøvn. Vi havde efter episoden med præsten meldt os ud af menigheden, men stod tilbage med en tomhed, der ikke kan beskrives, for endnu engang vendte de, som vi holdt af, os ryggen, og denne gang gjorde det ondt, meget ondt, for som mennesker er dem i cykelkæden herlige at være sammen med, men sig endelig ikke din kristne holdning åbent, for så får du irettesættelser af format.

Det er faktisk synd, for jeg er sikker på, at præstens måde at være på, ikke er i overensstemmelse med selve menighedens fremgangsmåde. Men alligevel, vi kan ikke noget i os selv, jeg tør dårligt sige, at jeg har skrevet en sang, så får jeg en på hatten, for det er ikke mig, det er Jesus. Jeg tør ikke rose dem for deres arbejde, som de gør, for det er ikke dem, det er Jesus, men jeg har en nyhed til dem, Gud gav os vores frie vilje, vi kan og MÅ godt gøre noget i os selv.

Men helt ærlig, var det ikke mig der sang, men Jesus, så havde det lydt bedre end Elvis, og der havde ikke været akkordfejl, jeg havde spillet og sunget perfekt, så nej, det er ikke Jesus, der synger, men jeg gør det til Guds ære i Jesus navn, venner. Cykelkæden bygger på deres missioner, og de gør det godt, men det er ikke Jesus, for så var de ikke blevet trætte og slidt. Se

til at de gør det til Guds ære og i Jesus navn, for de sagde begge GÅ UD OG, de sagde I SKAL LÆGGE HÆNDER på de syge, I SKAL, men gør det i Jesus navn til Guds ære. Så stopper man i cykelkæden med at irttesætte, så når man meget længere end de fleste menigheder i dette land.

Men hvor meget Berit og jeg end gerne vil være den del af dem, så er dette ikke muligt, for al vores selvstændighed bliver taget fra os, for uanset hvad jeg end siger, så er de der med et samme, og siger at det er forkert, samtidig med at de siger, at sandheden sætter fri. De sagde faktisk, MIN sandhed sætter mig fri, og så er mine sandheder løgn, for uanset hvad min mening er, så er den ifølge dem forkert. Hvert eneste ord skal jeg irttesættes for, hvert eneste ord, der kommer ud af min mund, er forkert. Jeg bliver hele tiden belært om, hvordan jeg skal være kristen og tro, og en ting er sikkert, jeg er ikke kristen nok. De siger, at jeg dømmer andre, når jeg åbner munden og for eksempel taler om min fortid.

Jeg er faktisk temmelig ulykkelig over dette, for jeg holder så meget af dem, og jeg vil til enhver tid bakke op om deres projekter, men det er svært for mig at køre derfra, for hver gang jeg gør det, så er jeg nedtrykt i flere dage efter. Det er en synd at have frygt i sig, siger de hele tiden, men det er da dem, der sår frygten. Jeg er hele tiden i forsvarsposition, jeg er hele tiden på vagt, for det sidder i mig. Jeg kan intet gøre, intet sige uden at jeg bliver belært af en, der mener, at han er en bedre kristen end mig selv, han skal lære mig om Jesus. Hele tiden skal jeg sættes på plads, så der opstår en frygt for at sige noget, for jeg ved, at jeg omgående bliver irttesat.

Men derudover så er Cykelkæden en herlig menighed. Den er fyldt med gode mennesker, så hvor irriterende og forkert deres irttesættelser end er, så er jeg sikker på, at det de gør, det mener de godt. Deres frivillige arbejde i den by, de hører til i, er så hjertevarm og herlig, at Gud fryder sig. En præst sagde engang til mig, at hvis jeg venter på, at Gud giver mig lov, så skal jeg vente resten af livet, for Han har givet lov. Cykelkæden skal bare se dette, for de er på rette vej, og det, de gør, er til Guds ære, men misbrug ikke Hans Ord eller navn, venner, du må nemlig godt gøre noget i dig selv, så længe du gør det til Hans ære så er det da ok, andet dur ikke.

Og irettesættelserne, det skal de omvende sig fra, men deres velgørenhedstjeneste, de har ved siden af kirken og selvstændigt en genbrugsforretning og værested for hjemløse og andre mindre bemidlede er OK. Berit og jeg sang her den 6. juni 2015 til et af deres tiltag, så de bruger os da. Vi sang for hjemløse og svagt stillede i samfundet, og dem havde man – fra et værested startet af personer i Cykelkæden – inviteret til gratis grill og sodavand og kaffe. Så ja, de kan det der, men også de må indse, at end ikke de kan stå alene.

Men igen, hvorledes skal Berit og jeg føle det anderledes, når alt vi – og særligt jeg – siger, skal under deres lup, psykoanalyseres og derefter irettesættes. Jeg føler hele tiden, at jeg skal være på vagt, for uanset hvad jeg gør, er det forkert, derfor kan Berit og jeg ikke være en del af kirken, men støtte dem? Til enhver tid. Men jeg holder af dem, svært at forstå med denne kritik? Men tænk dig om, læser, måske er dette for at sige dem, at det, de gør, er rigtigt nok, men de er ikke sat i verden for at irettesætte og tale alt ned, som andre gør og siger.

De lytter IKKE til andre, kun dem selv, deres holdninger er fra Gud, vores er fra et andet sted. Det er den følelse, man får, og Berit og jeg står ikke alene med den frygt, som de sår i vores hjerter. Ja, jeg skrev, at jeg til enhver tid vil komme, hvis de kalder, og det mener jeg, men det er med frygt i hjertet, og kun de kan fjerne den frygt. Her vil de sige, at jeg igen tager fejl, for ifølge dem kan kun Jesus fjerne den frygt. Mit svar er religiøsitet.

Jesus siger Du skal, I skal, ikke Han skal, men han siger i Hans navn, venner, og det er en anden snak. Giv da ikke Jesus skyld for det, som vi mennesker gør, det er da religiøsitet på første klasse. Læs Markus kapitel 16, vers 15, ”Så sagde han til dem: »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen”. Læs Mattæus kapitel 10. Jesus siger i vers 7 ”Gå ud og prædik: Himmeriget er kommet nær”! Han siger i vers-javascript: ShowBibleChapterNotes('note8'); 8, ”Helbred syge, opvæk døde, gør spedalske rene, driv dæmoner ud. I har fået det for intet, giv det for intet”.

Han siger GØR DET, han gav dig og mig mandat til at helbrede og gøre hans gerninger, ja, i Hans navn. Men tør du ikke gøre det, som Han siger, hvor er vi så henne, sæt nu det, du gør,

er forkert? Hvad så? Du gør en gerning, som du påstår er noget, som er gjort af Jesus, pas dog på. Gør det du vil gøre, gør det du har i dit hjerte, men gør det til Hans ære, du bliver dømt for dine gerninger såvel.

Cykelkæden, der på trods af mine måske hårde ord til dem, er en menighed, som jeg til enhver tid vil bakke op om, skal have disse ord fra den fede bog fra mig, for de taler om, at jeg dømmer, men hver gang, hver eneste gang de har rettet sig, dømmer de selv, og det er mange. Sidste gang blev det til mere end ti irettesættelser, så jeg siger i kærlighed til dem, ” Døm ikke, for at I ikke selv skal dømmes”.

For den dom, I dømmer med, skal I selv dømmes med, og det mål, I måler med, skal I selv få tilmålt med. Hvorfor ser du splinten i din broders øje, men lægger ikke mærke til bjælken i dit eget øje? Eller hvordan kan du sige til din broder: Lad mig tage splinten ud af dit øje! og så er der en bjælke i dit eget øje? Hykler, tag først bjælken ud af dit eget øje; så kan du se klart nok til at tage splinten ud af din broders øje. Mattæus evangeliet kapitel 7, vers 1 til og med 5.

Så før jeg slutter denne historie, så vil jeg sige, at Berit og jeg trods alt omlagde vores mål og mission, således at de passede ind i menigheden Cykelkædens engagementer. Hvem har før gjort det for dem? Berit og jeg er / var nemlig solidariske med vores menighed og venner. Vil de bruge os, så kommer vi, men vi rydder ikke kalenderen. Det koster ca. 2.000,00 kroner hver gang vi skal bakke nogen op på den anden side af Storebæltsbroen, og det er mange penge at betale ud af en pension – blot for at modtage kritik og skideballe.

Jeg håber så, at Cykelkæden kan se, at deres evindelige irettesættelser har sået et mindreværd og frygt i vores hjerter, som er med til at nedjustere lysten til at udføre det rigtige gode job for Gud, som vores lovsang er. Jeg håber, at de ser, at det ikke behøver at være slut på samarbejdet. Berit og jeg er på trods af meningsforskelle lige så meget værd, som Cykelkæden og alle de andre kristne er – og lige så kristne som de er. Og vil de så ikke have noget med os at gøre efter denne opsang, så vil jeg ikke gøre noget ved det, jeg er træt, så træt af at skulle være i forsvar.

Jeg siger til dem, gør som jeg. Jeg tager jer, som dem I er, tag mig som den jeg er, for vores diskussioner er aldrig startet på

noget, som jeg har sagt om jer, men omvendt. Så hop ned af piedestalen, venner, for I har ikke ret i vores diskussioner, og I har aldrig fået mandat, hverken af mig eller Gud til at gøre det I gør. Hold jer til det, jeres hjerter siger jer, for DET er om ikke fra Gud, så til Guds glæde, se det tvivler Berit og jeg ikke på. Gud velsigne jer.

Så skal jeg se tilbage, så ville det se således ud. De fik vores fulde tillid, og de udgav sig tydeligt for at være en menighed, som i den grad ønskede at tage mod mennesker, der som Berit og jeg havde været inde i religiøsitet og blevet kastet ud. Vi fik så stor tillid til dem, at vi en dag fortalte dem alt om vores fortid, og det er ikke noget, vi normalt bræger ud med til hvem som helst. De så ud til at være rystet og lod til at forstå, at Berit og jeg var psykisk slået. De fik stor set kun en tiendedel af, hvad du kan læse i denne bog, fra overgreb til anbringelser og udstødelse af såkaldte ”kirker”, men de fik via denne tiendedel vores liv serveret på et sølvfad.

Menigheden Cykelkæden, er trods alt underlagt en præst, som – om end han er et godt menneske – så har han misforstået et eller andet, for menigheden var fra dag ét med på, at vi skulle støtte hinandens missioner, os med sang, dem med hvad de nu er gode til. Vi skulle – når de forkyndte – være en slags trækplaster for dem, og det er lige, hvad Berit og jeg er gode til. Hør bare Frelsens Hær, når de stiller op, så stopper mennesker op og lytter. Berit og jeg var på turné på Langeland, her sang vi i alle havne og på alle torve i dette lange lands smukke natur og byer. Alle stoppede da op og lyttede, nogle kom endda hen og bad os bede for dem, og vi prædikede ikke, vi sang bare. Sangen ER trækplaster, og et godt et af slagsen, og vi vil gerne bruges til det, men der kommer hele tiden skår i glæden.

Glæden er så, at præsidenten her til juni 2015 som tidligere skrevet har bedt os komme og synge i deres genbrugsforretning. Han gjorde klart, at det ikke var kirken, men forretningen, og det gjorde vi med glæde. Det gik så godt, og vi havde det rigtigt godt sammen. Jeg måtte dog på et tidspunkt gå fra bordet, idet præsidenten på ny misforstod alt, som jeg sagde.

Han stoppede ikke engang, da faktisk alle tilstedeværende blandede sig og sagde til ham, at han ikke forstod. Jeg blev på ny irettesat, belært og skældt ud, så intet nyt under solen. Han

må stoppe det der religiøse pjat, for det ødelægger mere, end det gavner, faktisk gavner det over hovedet ikke. At tro man kan tale så stærkt og uretfærdigt ind i mit liv, skal man godt nok have en tilladelse til, og en sådan har præsidenten ikke mere.

Berit og jeg sang i genbrugsforretningens baggård, et stort dejligt sted med en å løbende gennem det hele, vi følte os næsten hjemme. Vi overdøvede et Rockband i en anden gård, og fik da også en griner på grund af det. Præsidenten havde sammen med Revolte grilllet stege og pølser, som de delte gratis ud til dem, der kom. Der var lagt op til grillfest for hjemløse og alle, der ikke havde så meget at hutle med, så deres mission fejler intet, absolut intet. Så med ægte kærlighed i mit hjerte vil jeg da også sige dem, at vi kommer, hvis de kalder, men vi kan ikke involvere os med medlemskab, det er vi blevet alt for bange og nervøse til.

Historien om Cykelkæden er skrevet i håb om, at man dér ændrer sine fremgangsmåder. Denne historie er ikke skrevet i had, for de mennesker i denne cykelkæde biks er ok. De skal blot opdrage lidt på deres præst, og det ER deres opgave, ikke min, så jeg tager ingen diskussion op med ham. Talt ned til er jeg blevet hele livet, og det sluttede her, og når jeg i bogen taler om religiøse klaphat teologer, så taler jeg generelt, og dem jeg taler om, burde selv se det, hvis ikke, så er de godt nok blinde, for jeg har virkelig med pæne ord, sjove ord, skæld ud ord, humoristiske ord samt med særlige udtaler, sætninger og gloser forsøgt at råbe dem op, og her taler jeg ikke alene til Cykelkæden, for den når – hvad religiøsitet angår – ikke de i denne bog omtalte menigheder til knæene.

Cykelkæden er nemlig langt fra en sekt, så på trods af, at de med deres elendige irettesættelser og moralprædikener i mit hjerte faktisk sår en frygt for mennesker, for så at sige, at jeg ved at have frygt, så synder, vil jeg alligevel tage dem i forsvar og sige, at de langt hen ad vejen er ok, men jeg vil også sige til de andre menigheder, at de godt nok har noget at lære af Cykelkæden.

Jeg har netop for at sætte fokus på problemet i min bog ladet min humor slå sig løs, jeg har ført et sprog, som kun få gør og tør. Hvad er problemet, kan du så spørge? Mit svar er: læs dog bogen en gang til, men denne gang foran spejlet.

Når jeg bruger ord som klaphat, så er det for med lidt humor at sige, at for det første så lever jeg endnu, for det andet så er jeg efter andre menneskers forsøg på at FORME mig efter deres behag blevet mig selv, gode gamle Bill, og for det tredje så er jeg dødtæt af at være tvunget til at bruge pseudonymer, så hvorfor ikke hive lidt i din humor såvel? Kristen?

Hvad så, er du ikke et menneske, som DU – hvis du er kristen – påstår er skabt af Gud? Tænk dig om læser, kristen som ikke kristen, og til præsidenten: giv mig en gang til skyld for at tale og agere i kødet, for tro ikke at du kan blive ved med at få lov til at irettesætte og kritisere, for det er kød, ven, det er så meget råddent kød, at jeg brækker mig over det.

Slut med Cykelkæden, min historie er min, og tak til Cykelkæden for at sige til mig, at sandheden sætter fri, men husk det nu selv. I er, hvad enten I tror det eller ej, elsket også af undertegnede, og havde I forstået det, så havde historien set anderledes ud, men da I (undskyld sproget) ynder at diskutere andres tros-måde, så må jeg jo skrive det i min bog, som det er. I sagde selv, at sandheden ville sætte fri, og så er I et lille, og jeg skriver lille eksempel på andre, der er meget værre end I er, så til dem nedenstående forklaring.

HVIS for eksempel DU, hver eneste gang du åbner munden – også selv om det, DU siger, ER rigtigt, af en eller anden religiøs klaphat bestandigt bliver irettesat og lukket ude, stoppet og fortalt, at du hele tiden er galt på den, det DU siger er forkert, det DU gør er forkert, alt uanset hvad er forkert – vil du så i forhold til dem ikke føle dig noget mindreværdig? Jeg gjorde og gør. Jeg føler, at jeg intet var værd.

Jeg har alt for mange gange skullet diskutere alt med de der såkaldte bedrevindende kristne. Alle mine meninger skulle de diskutere og irettesætte, psykoanalysere og nedgøre. Selv når jeg beskrev et bibelvers, var det forkert, for de havde et andet bibelvers, der sagde noget andet. Når man dagligt, hvad enten det er via mail, fjæsbog eller personlig og telefonisk kontakt, bestandigt bliver talt ned til eller irettesat, så får man til sidst frygt for i det hele taget at sige noget.

Jeg har så mange gange, når jeg har sagt til kristne mennesker, hvad jeg følte om netop deres elendige irettesættelser, oplevet, at jeg blot igen fik irettesættelse. Jeg sagde i frustration en

dag til én, at han med alt det, han siger, sår frygt i mit hjerte for i det hele taget at sige noget som helst til ham. Men han irettesatte mig på ny, jeg fik påtale om, at det er mod Gud, for jeg må ikke have frygt, det er en synd. Og så fik jeg ellers prædiket bogen op og ned, for frygt er en synd, man skal omvende sig fra. Men hold da helt op mand, det er jo en frygt, som DE såede i mit hjerte.

Jeg er nu blevet direkte nervøs og bange i kristne menneskers selskab, og jeg var derved også i forsvarsposition. Men de siger jo bare, at det er Gud, som har sagt til DEM, at de skulle sige til mig, bla, bla, bla. De siger endog, at Gud har sagt til DEM, at jeg stod i vejen for Guds planer med mig. Problemet var bare, at det ikke var Guds plan, men deres plan med mig.

Først planter de frygten, og så irettesætter de, fordi man frygter. Se det er ikke kristent, men religiøs psykisk terrorisme, det er dem, som på din bekostning vil helliggøre sig selv. Realiteten er, at Danmark ikke har hyrder nok, måske har Danmark slet ingen eller kun få. Så hvis du hele tiden skal tage dig selv i forsvar og stå til regnskab over for dem, der mener at være mere kristne end dig, så får du til sidst frygt for at tale med andre mennesker, blot det at være i forsamlinger kan give frygt.

En sådan frygt har Berit og jeg mærket på krop, sind og sjæl. Vi har stadig lidt af det, og for det bliver vi også irettesat. De, der giver os frygt, er de selv samme, der prædiker vores hoved fyldt med, at det er en synd at have frygt, og det er hele pointen i min beskrivelse af vores kristne liv. Disse negative hændelser havde aldrig fundet sted under en rigtig hyrde, en sådan ville aldrig tillade den slags at ske for dig og mig. I stedet har vi alle mulige mennesker rendende rundt og SPILLE salvede forkyndere. Giv dem, hvad de har fortjent, et los bag i. Den Hyrde, vi taler om, ville hjælpe dig og føre dig tilbage til flokken, men hvor er han?

Vi forstår ikke. Vi har kastet vores liv ned for fødderne af mange mennesker. Vi har til eksempel sunget og spillet hos Revolte og hans cafe i København, vi har støttet teltmisioner, Cykelkædens værested, kristne cafeer og mange andre menneskers missioner.

Og ja, man har samlet lidt ind til os, og omvendt så har vi aldrig forlangt en eneste krone for at køre 600 kilometer, betale

bro eller færgepenge, for ikke at tale om slid på bil og anlæg samt afdrag på samme. Og vi kører stadig ind til Revolte, for han er ikke en af dem, der udnytter os eller andre. Men vi har også kørt tusinde af kilometer for at støtte Kaffebjerget ved Vesterhavet.

Vi har stået på hovedet for at samle ind til nødlidende. Berit og jeg har siden 2002 brugt vores liv på kristne mennesker, og på nær fra Revolte ikke fået andet end en kristen skråt op fingerg, jeg taler om såkaldte ”kirker”. Og når vores anlæg er gået i stykker, så har vi omgående købt nyt, så vi hele tiden står klar for at bakke op om andres missioner.

Berit og jeg havde lovet Revolte at synge for hans lille flok i København, der var ca. 30 mennesker til stede. Men turen til hovedstaden var en kamp af format, og det fører mig væk fra religiøsiteten og frem til det kristne budskab. Vi havde mange gange sunget i Revoltes café Arken, som nu er lukket. Derfor lejer eller låner han lokaler forskellige steder i den store by, og det er godt, for de forskellige steder får også forskellige mennesker til at komme, men de er altid en samlet flok, der trofast følger i hælene på Revolte, og de kære mennesker glæder Berit og jeg mig altid til at se og synge for. Men på den sidste tur til København gik bilen i stykker, der kom en eller anden kode på bilens computer, og pludselig kunne vi kun køre 40 kilometer i timen, og det var på motorvej med campingvogn på slæb.

Vi kunne kun køre ca. 10 kilometer ad gangen, før vi måtte stoppe og nulstille computeren. Det gør man ved at stoppe helt op, tage nøglen ud, vente fem minutter og så starte op igen og køre. Kan du forestille dig det hver tiende kilometer, for ikke at tale om Københavns midte, og så med den lange skid på slæb. Vi kunne have taget Falck og vendt om, men vi fortsatte ind til København, for vi havde lovet Revolte at komme, og så kommer vi. Det tog en krig at nå frem, og hjemturen var lige så slem, men aftenen gik forrygende godt, herligt, og med de mange venner som vi holder af.

Vi ser dem, når vi er i staden, og det er ok, og det er altid en glæde for Berit og mig at synge for Revolte, som kender vigtigheden i at synge og prædike. Han er en herlig mand, forkynder og ven. På hjemvejen kunne vi så også havde taget Falck, men valgte at køre. Vi overnattede på en rastesteds, for mit helbred

er ikke til lange ture mere, og det ved alle, som vi kender. Det er derfor vigtigt, at have vores camper med på slæb. Det viste sig, at det var vores turbo, som var gået i stykker, og jeg vil slet ikke skrive, hvad det kostede, for dette handler om, at Berit og jeg for at kunne stå der for andre mennesker havde en mission, som vi udførte, ikke om hvad det kostede.

Vores liv er som en golfkugle, det går slag i slag, indtil vi til sidst ender i et hul, længere er den ikke. Men et liv i så megen modstand og med så mange falske venskaber er ikke værd at leve. Efter denne cykelkæde ”kirke” og dets flabede ”lederskab” kom tankerne op i mig igen, om det er det hele værd. Er alle mennesker her på denne lorteplanet bare ikke bedre stillet uden mig? Men så ser jeg Berit, og hendes tårer siger alt.

Hun kæmper ikke så mange kampe mod mennesker som jeg, jeg siger fra og lige nu skriver jeg en bog. Berit er den stille kæmper, hun går med det inde i sig selv, og hun er ked af det, jeg kan se det. Jeg læser hende tydeligt, og det, som jeg læser, kan jeg ikke lide. Alle de mennesker, Berit fik tillid til, er væk. Alle dem, som hun troede var hendes veninder, er væk. Og mange af dem fra fortiden sidder, falske som de er, og skriver søde ord til hende på Fjæsbogen, men skriver jeg til dem, så svarer de ikke.

Det er som om, de vil hænge mig ud som slynglen, de taler pænt til Berit, men hendes mand er luft for dem. Men hvad de ikke ved er, at det må de godt, for deres uvenlige væsen siger mig intet længere, og de kan ikke sætte Berit og mig op mod hinanden, det kan ingen gøre mere.

Rygterne går på, at jeg er ved at skrive en bog om dem. Bøvl Centrets medlemmer spreder rygter om, at jeg nok er ved at svine dem til. Hvis de ikke vil, at jeg skal vide, hvem det er, der planter disse rygter, så skal de tie over for mine venner, for ja, jeg ved det. Men det rører mig lige så lidt, som det rører mig, at jorden er rund, jeg er flintrende ligeglad. Men kære venner, jeg vil nu sige jer dette, nej, jeg sviner ingen til ved at skrive sandheden, jeg sviner ingen til ved at kalde dem klaphat teologer. Jeg skriver jo ikke, at de er nogle dumme svin eller på anden måde bruger grumme ord mod dem.

Jeg har skrevet på min måde, med mine tanker og ord, jeg har skrevet med alvor, men også med humor, og nej, jeg skriver

ikke en bog om Bøvl Centret, jeg skriver ikke for at hævne mig på nogen, som er luft for mig, hvorfor skulle jeg det? Jeg skriver blot en erindringsbog om mit liv, og på trods af, at de næsten fik et helt kapitel, regner jeg det kun for en lille notits, det er en lille notits af, hvad der mere skete, det er kun udpluk. Og hvad de andre såkaldte kristne steder angår, så er der her heller ingen store skrivelser, også her er der kun tale om en lille ubetydelig notits. Det, de er i mit liv, en lille ubetydelig notits.

Jeg har mange gange forsøgt at række mine hænder frem til forsoning, men ties ihjel. Hvis ikke de ved det, så kan jeg fortælle dem, at det er meget psykisk belastende, at man forsøger at tie noget ihjel, som de selv har startet, så de farisæere og toldere kan stikke deres forsoning der op, hvor solen ikke skinner. Forsoning kommer ikke mere fra mig, jeg har stiftet fred i mit hjerte, men ikke glemt. Vil de mig og min familie noget, så kan de jo forsøge med kontakt, jeg kravler nemlig ikke længere. Jeg vil her i min bog også bruge nogle få linjer på en helt anden religion end lige min egen, jeg vil sige dem, at de burde gøre, som jeg gør i denne bog, sige nej til ekstremisme. Stå op mod ekstreme lederskaber og sig nej, nu er nok nok. Så skal du se fred, for denne verden styres af vanvittige kontrolfreaks, og hvad dem angår, så stav kontrol bagfra, for det er, hvad vi har nok af, sådan er det.

Jeg skriver i denne bog en bøn til verden om at rette sig ind efter den rigtige tro, find tilbage til den første kærlighed og stop vold og krige. Og kan man ikke stoppe ekstremisterne, så er der kun én ting at gøre, og det er at bekæmpe dem. Og en af metoderne er at afsløre dem for det, de er, feje kujoner, som gemmer sig bag kvindeskørter, sådan er det bare. Og jeg kan garantere dig for, at hvis du føler dig truffet af dette, så er du en af dem.

Bogen slutter på en måde nu, på trods af at der dog er et kapitel til. Men læs kapitel 8, som hedder ”Konklusioner og efterspil”. Der kan du læse om, hvad der siden overgreb, kommuner og kirker er sket med mig og min familie. Så nu slutter bogen altså----- Nej, lige et øjeblik, jeg vil lige fortælle, at Berit og jeg godt nok har kæmpet os ud af det kommunale og religiøse miljø, og vi lever nu for enden af skoven i vores idylliske bondehus ved vandløbet og udsigt til Tyskland. Alf og Iris besøger os en del, vores skoleledere kommer forbi nu og da,

Børge smutter ind om sammen med sin kone, og Revolte kommer forbi i ny og næ.

Men alle de andre har vi mistet kontakten til, de er væk. Vi forsøger ikke mere, det er nu op til dem. Vi savner dem, men ikke det de gjorde mod os, det er klart som blæk. Men vores liv formes nu i kristen kærlighed, den kristne pris har vi som familie betalt med blod, sved og mange tårer, men vores kærlighed til Gammelfar for oven er intakt, kærligheden til os indbyrdes er intakt, så hvad mere kan vi så forlange? Nej vel, og nej, vi har ikke noget kirkeligt tilhørsforhold, og det ønsker vi heller ikke mere, den epoke er slut. Men vi lever videre med en vished om, at hvor to eller tre er forsamlet i Hans navn, der er Han midt iblandt os, en families pris er betalt, og kapitlet slutter med en sang.

Sangen "GUN OR JESUS" er en virkelighedssang. Læg mærke til, at uanset hvad for en Gud, du end tror på, så vil du på et eller andet plan kunne bruge sangen, og jeg vil slutte kapitel 7 med den. Sangen fortæller, at hvis ikke du kan høre Hans navn, så kan du underforstået heller ikke høre, hvad Han siger til dig. Den er en samfundssatire mod vold og våben – og den er fra hjertet. Men den er også kritisk mod religioner, der påstår, at deres Gud påstår, at de godt må slå ihjel. Sangen er faktisk skrevet som en rapsang, men endte i en Pop & Rock-Jazz-Pop rytme. Den kan stadig rappes, men så må du inden om undertegnede, for den er – som de andre sange – behæftet med en Koda beskyttelse og DERVED en (C) Copyright.

Omkvæd

Jesus He is God, Jesus He is God
Scream so He can hear
Jesus He will do all, He can for you
as long as you can hear, hear His name

Vers 1

A man lay shot in the middle of the street,
And no one did anything about it,
They are used to seeing,
their friends get shot
Shot for a dope and a dollar,

The police has no one to ask,
Everybody turns their backs
They're afraid to be rejected
But do they really know

Vers 2

A state can kill, and a man can say,
I kill, for my God tells me so
I don't know, maybe it is me,
But My God tells me no such thing,
Let me see your gun,
and I'll show you mine
It's legal to have, it's legal to shoot
As long as you do it in self-defense
But do you really know

Vers 3

I do not condemn you, but I tell you this,
That Jesus is your way out of trouble,
I do not know, where we get it from,
But killing is nothing to be proud of,
Selfdefence is a bad excuse
To have a gun in your pocket.
Put Jesus in your hand
instead of a gun
And tell me that you really know

Vers 4

We talk about peace, but shoot a man,
Who, maybe, has a mother,
Someone is crying, maybe a boy,
The son of a man, who is bleeding,
But God has a Son Himself, the difference is,
that He gave His life
for you to put down your gun,
I will tell you, what I know.

(c) COPYRIGHT MIT ANDET JEG.

Indledning til Kapitel 8. Ingen regning.

Dette her har kostet Berit og mig hundrede tusinder af kroner, det har kostet os så meget ødelagt helbred, at det ikke KAN beskrives. Prisen, vi har betalt, er så tårnhøj, at vi ikke har papir nok i verden til at beskrive det på, men vi ved begge, at det har kostet vores børn såvel.

Deres historie blev fortalt. Her er det historien set ud fra Berits og mit synspunkt, og måske mest mit, for det er trods alt mig, der skriver bogen. Inspireret af Petter Bellis sang "Ingen regning" skriver jeg derfor dette til mine fire børn, der altid har været forventningsfulde og tillidsfulde til deres forældre og altid har troet på, at Mor og Far nok skulle klare den – men alligevel til tider har vist det modsatte.

Men jeg siger jer børn, uanset hvad Mor og Far har bedrevet, uanset de store kampe, som vi tog for jer, så ER der ingen regning. Hver gang vi stod der for jer, når I var hjemløse og havde brug for jeres mor og far, er der ej heller fremlagt en regning.

Når mor og jeg tænker tilbage på alle de år, som vi har haft sammen, når vi to gamle tænker tilbage på alle de dejlige 27 år i vores ægteskab og i jeres pragtfulde selskab, så ved vi to gamle, at vi elsker jer, og vores kærlighed til jer? Den er uden regning, også når I har tvivlet på os, så har vores kærlighed været uden regning, når I har hadet os, ingen regning, når I har elsket os, ingen regning.

For den tid, mor bar Kaj og Jokum, for den tid som de boede inden i hende, for de mange år mor VAR mor for Yrsa og Junker, for den tid vi var der begge for jer alle fire 24/7, ingen regning!

For de nætter vi begge sad hos jer, alle de gange som mor og far græd og bad for jer, ingen regning! For al den tid og al den frygt I har kostet jeres mor og far, ingen regning! Kære børn, I skal vide, at for min og mors kærlighed til jer der er der bare ingen regning! For de år der vil komme med angst for jeres fremtid, ingen regning! Og for alle mors og mine gode råd og for al vores erfaring er der heller ingen regning!

For alle de penge I fik, når I ikke havde råd til at besøge os, ingen regning, for alle de gange vi hjalp jer ud af jeres rådne forhold, ingen regning, for de gange I bebrejdede os, selv om Mor og Far hjalp, ingen regning.

For legetøj da I var små, for den mad I fik, og tøj, ja, selv for at snyde jeres små næser er der bare ingen regning, børn! Og læg så alt det her sammen – så er mors og min kærlighed til jer bare uden regning! Mor og jeg elsker jer så meget! Og kære børn, hvis I så fremadrettet vil give mor og far jeres kærlighed og i fremtiden give os fred og venskab, så er alt er betalt! Men husk, at fars og mors kærlighed den koster ikke noget.

KAPITEL 8

Konklusioner og efterspil

Hej, jeg hedder Bill Fuglseth, eller det vil sige, at jeg faktisk hedder xxxxx-xxxx Fuglseth xxxxxxxxxxxxxx. Tjah, det er måske svært for dig, der læser dette, at følge med, men som en god film, så læs bogen en gang til, for alle historierne, alle situationerne med overgreb, anbringelser, kirker mv. overlapper hinanden, så det er ikke muligt at lave en detaljeret samlet bog, hvor alle sagerne skrives i kronologisk rækkefølge.

Ser du kære læser, min historie har nemlig et efterspil, hvordan har vi det? Er vi nu ok? Er vi kommet oven på? Og ud fra det forsøger jeg at konkludere.

Jeg skrev i forordet at jeg er ordblind, jeg kan ikke en eneste node andet end unoder, så jeg har måttet søge Google efter ord, som jeg enten ikke kan stave eller udtale, og alt er gentagne gange kørt gennem staveprogrammer, men hvad dette kapitels titel angår, så føler jeg, at min familie hvisker til mig, at efterspillet er mit, for hvad skete der før, under og sidenhen? Hvad er konsekvenserne af det, som skete, hvorfor er vores børn nogle gange alternativt stemt over for Berit og mig? De mange spørgsmål forsøger jeg at beskrive og besvare i dette kapitel, men jeg forsøger også at slutte en epoke, et liv i ulykke. Jeg forsøger at komme videre, jeg forsøger at hjælpe min familie med at komme videre.

Man kan jo sige, at efterspillet er, at jeg skriver denne bog. For uden alle de tragedier, som jeg samlet kalder dem, ville der ingen bog være, og ja, jeg indrømmer, at jeg da også helst havde været foruden, for lige nu, i dag, den 15:07-2015 er intet ændret, jeg

har for længst set i øjnene, at mit liv er og var en kamp, som jeg mange gange kæmpede på liv og død.

Jeg er derfor så træt, jeg er så træt, at jeg ingen kampkræfter HAR tilbage, men måske ude i fremtiden – hvis jeg lever så længe – er der en lille bitte sejr til mig, bare en lille en, måske, hvem ved, men jeg er træt, SÅ træt. Jeg begynder dette sidste kapitel med at skrive lidt om familien, og hvad der efter tragedierne er tilbage af den.

Familien? Tja, jeg blev aldrig forsonet med mine to søstre efter tragedierne. Den ene besøgte ham i fængslet, der voldtog mine drenge. Hun påstod hårdnakket, at Luffe børnepuster var uskyldig. Den anden meldte mig til politiet, for den dag Kaj blev anbragt, var han og Berit på besøg hos hende, og ifølge socialrådgiveren, der ulovligt tog vores dreng fra os, så havde Søs i forvejen ringet til myndighederne og sagt, at Berit og jeg forsøgte at gemme Kaj for dem. Derfor blev min dreng hentet af sociale myndigheder og politi. De trauma der fulgte på grund af mine søstres ikke særlig familie-kærligheds-agtige handlinger er ubeskrivelige, så jeg lader være. Men på min side har de to nu aldrig været. Vi har haft vores dejlige timer sammen, men når det lokum brændte, som Berit og jeg sad og sked på, så pustede de to blot til ilden.

De to piger, Marie og Rosa (pseudonymer), vil – som da Mor skrev sin bog – også blive rasende over denne bog, og grunden er let at forstå, det er misundelse. Mor skrev sandheder end ikke de kendte til, men hvor kunne de også det? Det var jo ikke dem, der valgte at blive boende sammen med deres forældre. Det var ikke dem, der tog iltslangen ud af fars næse, efter at han havde udåndet. Det var ikke dem, der vågnede midt om natten, når han skreg og græd af smerte. Det var ikke dem, der så mor bære ham frem og tilbage fra lokummet, men det var dem, der fik fra boet – så som fars bil. Men alt det er tilgivet, for de vidste jo ikke bedre, men kan de selv se det? Nej desværre, så på trods af at de to indbyrdes altid har sloges, blandt andet om mænd – eller rettere sagt mand, og involveret mig i deres intriger, så elsker jeg dem af hele mit hjerte, men det bliver ikke det samme igen uden deres hjælp.

Jeg har fået mor og søs Jytte og Edels støtte, de har, hvad mine børn angår, altid været der for mig, men da de enten var

rejst til skeletparken, eller som Jytte er på plejehjem, så var støtten naturligvis væk. Men deres støtte ændrer ikke på, at jeg hele mit liv har stået alene, og jeg står – hvad familie angår – alene i dag, jeg har ingen tilbage. Siden overgrebene har familien holdt sig væk fra os, vi er som pest for dem, så igen kan jeg bruge mit noget omskrevne ordsprog: ”For når lokummet virkelig stod i flammer, så stod jeg alene med en tom skumslukker”. Mor var der ikke mere, da tragedierne begyndte, Jytte var på plejehjem, og Edel var rejst op til mor, så da jeg havde brug for de af min familie, der var tilbage, så var de der ikke, ikke en eneste dag, time, eller sekund stod de der for mig, min hustru og børn. Så jeg skylder i bund og grund vores søskende intet.

Berit er der, men undskyld sproget, en hustru, der ikke bakker sin husbond op og står bag ham i livets kampe, er ikke en hustru, OG for den sags skyld omvendt må en husbond bakke op om sin brud. Så selvfølgelig stod Berit der, men de største kampe har jeg måttet kæmpe alene, for eksempel møderne på kommunekontoret, diskussionerne med sagsbehandlere, mødet i børne- og ungdomsvalget, der på grund af en umulig lokal advokat tog vores dreng fra os. Efterfølgende møder med psykologer, hvor jeg tog testerne for Berit, kørsel fra København og tilbage til vestkysten, ja alt, men jeg vidste, at jeg havde hendes moralske opbakning, og hun stolede på mig, men de tusinder af breve og dokumenter skrev jeg, så jeg er stolt af Berit, der stod bag mig og stolede på mine beslutninger.

Berit kunne ikke det, som jeg kunne, og det var at tage kampene op mod et forbandet korrupt system – og vinde. For sejrene i alle retssagerne viste, at far her havde ret, og at jeg i alle henseender handlede korrekt. Det kan jeg prale af, og det gør jeg også gerne, for det er da også den eneste blomst og ros, jeg får for at have slidt mig selv op i kampe mod system og religion, men det koster at kunne prale af sejren.

Efterspillet er – hvad familien Danmark angår – at den er splittet. Jeg har uden resultat forsøgt at række mine arme ud, men søstrene er så indadvendte, at dette er umuligt. Jeg har jo dømt en uskyldig, siger den ene, og den anden er nok ligeglad, og da Berit og jeg græd og havde brug for dem, føler jeg blot, at de bare lo ad os. Så gamle Bill opgiver og lever med de

gode minder og hygger med den familie, som jeg trods alt har tilbage, og det er mine børn og min elskede Berit. Så hvad andet kan jeg sige til familien Danmark end Gud velsigne dem på deres livs vandring – og ellers bede til at de får det godt.

Familien i Norge er elsket, og det kan godt være, at de mener, at de er der for os, det er dog ikke lige det, som vi føler, og her tror jeg, at jeg taler for både Berit og mig. Men jeg forstår dem, der er jo afstanden, og så har de jo nok at se til med arbejde og deres egne familier, så dette er ingen bebrejdelse, men fakta er, at da tragedierne ramte os, stod Berit og jeg uden norsk støtte, og de, som vi troede var der, blev væk. De mange dejlige besøg, vi ellers fik fra Norge, udeblev, vi elsker dem og de skal som skrevet ikke tage dette personligt, men som en bog, der beskriver, hvordan jeg / vi har det med fortiden, en bog som i grunden er en erindringsbog. Men jeg må desværre konkludere, at Norge ligger meget langt væk.

Når det er sagt, så kan jeg kun se tilbage på et pragtfuldt liv i en norsk nærhed. Norge blev mit andet fædreland, Berits familie min familie, og de tog godt imod mine to børn Yrsa og Junker, men desværre, de, som holdt sammen på familien, rejste op til min mor og Edel. Svigerfar og svigermor var to mennesker, som jeg savner lige så meget, som jeg savner mine egne forældre, vi havde det så godt sammen. De besøgte Berit og mig i Danmark, og vi dem i Norge, vi var på udflugter sammen, de lavede frokost for hele familien, der samledes i deres flotte hjem med udsigt over Oslo fjord, Berits barndomshjem. Jeg husker specielt sjove oplevelse med svigerfar, der jo mente, at Danmark var en flad pandekage.

Dengang Berit og jeg boede på Møn, sagde svigerfar, at hvis han stillede sig op på en kasse øl, så kunne han se helt til Frederikshavn, at færgen til Norge lagde fra land. Ja selvfølgelig svarede jeg ham, for hvem kan konkurrere med de norske fjelde, hmmm. Jeg sagde til ham, skal vi ikke køre en tur? Han syntes, at det var en god ide. Derpå kørte vi alle til Møns klint, her er smukt, meget smukt, og der er et vældigt kuperet terræn, et terræn, som ca. halvt nede af klintetrapperne fik svigerfar til at tage sine ord i sig igen, han måtte vende om. Så lille Dannevang var ikke så flad endda, men der er selvfølgelig forskel på de Norske fjelde og klinten.

Berits brødre – særligt en af dem – besøgte os tit, meget tit, og vi nød hvert minut, han og hans kone og tre drenge var hos os. Jeg husker, at de roste mig for at vores døre altid stod åbne for dem, noget de stadig gør, men efter disse retssager og voldtægter mistede vi ligesom kontakten. Berit har gennem fjæsbo-gen en svag kontakt, men ellers intet. Nu og da en lykønskning med en eller andens fødselsdag, ellers intet, og det gør ondt, meget ondt, for vi elsker dem så meget, men dette er mine følelser, og det er mig, der skriver. Når jeg spørger Berit om vi skal køre en tur til Norge, vil hun dog ikke af sted – hun er blevet hjemmemenneske, og det forstår jeg godt.

Så konklusionen er – hvad familien angår – den samme, som de konklusioner du nedenstående kommer til, og de er, at hvis ikke Luffe møgspreder havde snuppet vores børn, hvis ikke disse madammer på kommunen havde taget vores børn fra os, hvis ikke kirken havde røvrendt os, så havde vores familie i dag været samlet. Det er da den rene og skære sandhed, for før alle disse tragedier, du i denne bog har læst om, var der ikke andet end kærlighed og en norsk og dansk familie, der tit og ofte så hinanden og nød hinandens selskab, så Gud velsigne familien i Danmark og Norge.

Overgrebene på Kaj og Junker. Når jeg konkluderer, hvad der er sket med Kaj siden overgreb fra enkeltperson, ”kirke” og kommune, så er han efter alle de trauma, som disse mennesker har budt ham, og som han selvfølgelig er helt uskyldig i, havnet i fortvivlelsens dal med en sådan hastighed, der får Apollo 11 raketten lift up til at ligne hastigheden på en vandballon kastet af et børnehavebarn.

Ved mit barnebarns et års fødselsdag fik jeg flere oplysninger omhandlende denne Luffe-skrid-til-hotel-gitter-ly. Det er simpelthen næsten for meget for en mor og far at få sådanne oplysninger af sin søn, nemlig Kajs storebror Junker. Luffe fuglelort kørte mine drenge rundt til andre voksne med samme hobby som ham. Der var simpelthen en pædofilring, hvor han præsenterede sine nye ofre, efterspil? Behøver jeg at skrive, at min store søn, Junker den dag i dag er mentalt smadret af denne lede Luffe møgspreder?

Kaj, der siden har prøvet det hele, er som følge af disse fortidens alternative bekendtskaber stadig smadret totalt, og ingen

af dem fra denne blakkede fortid har efter deres løgnagtige beskyldninger mod ham rensset hans navn og gode rygte. To mennesker i Kajs liv, to foruden Berit og mig, to mennesker har som de eneste udefra forsøgt at rejse ham op, og da det næsten var lykkedes dem, så smed "kirken" dem ud som skoleledere, og så var han tilbage til det negative status quo. Hvorledes skal sådan en dreng nogensinde få tillid til mennesker, særligt kristne mennesker. DEN "kirke" var skyld i fald, og jeg som far kan kun være vred over dette. Så jeg siger til dem, vogt jer, Lukas kapitel 17, vers 1 & 2, læs det, og når I har gjort det, så vil I vide, at når I engang rammer Himmelen, så burde I gøre jer selv den tjeneste at tage en.....

Kaj har indtil 2014 som direkte følge af svigt fra mennesker, kristne som ikke kristne, voldsmænd som socialrådgivere, levet et kummerligt liv. Hans liv var i en rus af hash, amfetamin, kokain og andre forskellige euforiserende stoffer. Han har inklusive diverse piller levet livet med en bajer i hånden og en mor og far, der intet kunne stille op. Dog er det – efter at Kaj har fundet en dejlig sød pige – lykkedes os at få ham til at flytte i nærheden af os.

Så stor glæde er der nu for mor og far i, at Kaj nu bor kun ca. 25 kilometer fra os. Han flygtede ligesom os, flygte er dog relativt, for vi ved alle, at vi ikke kan flygte fra problemer. Og det er reelt heller ikke det, som vi har gjort. Vi flyttede for at give problemerne en afstand, og det samme gjorde Kaj og hans kanon søde pige, Sild (pseudonym).

De to smukke unge mennesker bor nu sammen i en dejlig flot lejlighed. Og Sild er sød, kan I tro, en for Kaj rigtig lækker Sild. Men hvad der er inderst inde i ham, kan kun en mor og far se, og det er en helt anden historie, og den må han selv fortælle. Men Kaj søger nu pension, for efter alle disse overgreb og beskyldninger har han forsøgt at starte ikke mindre end 5 uddannelser op, alt, lige fra murer til tømrer og kok, men alle hans forsøg på arbejdsmæssigt at komme oven på er mislykkedes for ham.

Jeg må konkludere, at ingen, jeg siger ingen kan sætte sig ind i, hvad en mor og far føler, og hvordan vi har det med at se, at vores børns modgange er hyppigere end medgange, end ikke Kaj og vores andre børn vil kunne se det. Men vi er

grædefærdige, og kan man ikke se det, så læs denne bog en tre fire gange.

Hvad Kajs forsøg på at uddanne sig angår, så ved alle, at børn med så store trauma ikke er i stand til at udføre sådanne krævende job og uddannelser. Indlæringsevnen er simpelthen smadret, og kommunernes forsøg på at hjælpe er da også stadig langt under minimum, de evner det simpelthen ikke, så her er alt, som det plejer at være.

Jeg konkluderer rent ud sagt, at vi har et lorte system hvor politikere snakker, og de snakker, vi skal, siger de, vi har sat penge af til, siger de, de er så kloge. Men ikke en af de danske politikere har oplevet det, som vi har, og ikke en af dem aner, hvad de taler om, og at lytte til ofre og pårørende er i Danmark direkte yt.

Ikke en eneste gang har nogen offentlig person lyttet til os, ikke en gang har man hjulpet, og nu søger lille Kaj pension for alle de overgreb, som for eksempel kommunerne har været med til at begå mod ham, og se om de så vil hjælpe ham med det? Nej, venner, han er ved at miste modet og tålmodigheden den stakkel, og systemet skulle skamme sig, systemet er så plumråddent, at det skulle skiftes ud til et forretningsministerium, for ingen af de siddende magter – og det være sig rød eller blå – har fortjent de taburetter, de sidder på.

Ja, jeg er vred, og jo mere jeg skriver om systemet, jo mere vred bliver jeg, for min lille Kaj har modgang af de store. Men for første gang i sit liv medgang i kærlighed, for han fandt under den sidste uddannelse, som han forsøgte at tage, nemlig kokkeuddannelsen, den ovenstående søde pige, Sild. Hun er en pige, som fik hans liv til at dreje 180 grader. De to turtelduer begyndte deres samliv i en lejlighed, som jeg hjalp dem med at få, kun ca. 3 kilometer fra Berit og jeg, og er nu som skrevet flyttet til en langt bedre lejlighed ca. 25 kilometer væk, så stadig inden for rækkevidde.

De har med ”lidt” hjælp fra os fået møbleret lejligheden og har det rigtigt fint. De har sammen købt helt ny sofa, og de to er så stolte af det hjem, som de sammen nu for første gang i deres liv bygger på, og det er helt deres egen, for Sild har også haft et hårdt liv, meget hårdt endda. Sild er en pige, der føler sig svigtet, ikke kun af familie, men af verden som helhed, men det er bare mine konklusioner.

Sild er en pige, der med den rette håndsrækning kan rejse sig op. Det er derfor med stolthed, at selv om de begge kender til tårer og modgang, så ser Berit og jeg dag for dag dem begge blive mere og mere voksne. På trods af det, de har oplevet, så ser Berit og jeg kærligheden blomstre hos dem, og måske er de livsledsagere. Berit og jeg er stolte af dem begge, og både Berit og jeg elsker vores tilkommende svigerdatter, som var hun vores egen pige.

Sild en eksotisk pige, der med sit brune udseende vidner om, at hun er $\frac{1}{2}$ grønlander og $\frac{1}{2}$ dansk, og det er hun stolt af, og det er Berit og jeg også, men mon ikke Kaj er den, der er mest stolt. Så positive oplevelser midt i de negative er der da, men det er deres oplevelser, og det er de to, der skal leve dem ud, ikke Berit og mig, men vi elsker at sidde på sidelinjen og se til, at det går godt for dem.

Lysebrune Sild er bare så velkommen i familien, men hun er sikkert mest velkommen i Kajs liv, der på grund af hende er ved at rejse sig op. Der er dog en hel del, som de skal have styr på. Der hænger stadig en del unoder fra fortiden, men jeg er sikker på, at de får rettet op på det det såvel. Men selv om Kaj nu er en rigtig mand, så er der stadig åbne sår, som ikke er lægt endnu, der er efter beskyldningerne stadig store grimme ar, som han aldrig blev renset for.

Men efterspillet ser ikke lyst ud, for hvad sker der nu med vores lille Kaj? Dette er skrevet ud fra en bekymret fars bange anelser, ikke som en kritisk far, men en elskende far, en far der elsker sin dreng så højt, at man ikke kan forestille sig hvor højt. Jeg har prøvet at ligge vågen, for når Kaj har boet i vores nærhed og jeg i mørket hørte en ambulance, så røg jeg op ad sengen, for var det min dreng, der på grund af en narkogæld var blevet slået ihjel, eller var han i en brandert dinglet ud foran en bil eller hvad?

Oplevelserne med begge står så tydeligt i Berits og mit sind, at det bliver svært at vaske væk. Han og hans bror fortæller om, hvordan Kaj er dinglet hjem fra en fest og fundet på vejen af en tilfældig billist, som kørte ham hjem. Vi har set til, når Kaj var nervøs for dem, han skyldte narkopenge. Vi har set til, når han fik dummebøderne, fik smadret sit hjem, blev smidt på gaden med en kæmpegæld og overladt til et svigtende system,

der ikke evner at hjælpe, et system der – siden han fik Luffe bank – svigtede ham, et system i fald.

De hemmeligheder han bærer på, dem vi kan se i hans øjne, men dem vi ikke kender, de hemmeligheder giver os gåsehud. De der hemmeligheder, som når vi spørger, hvordan går det? – og han så svarer, det går fint, I skal ikke spekulere på noget. Og så får vi noget andet at vide fra tredje side, det er ikke sjovt for en Mor og far, det er for at sige det lige ud noget lort. Jeg elsker at bande i denne bog, for så har de kristne rigtigt noget at tale om, men jeg siger dem her og nu, en lille brøkdæl af dem er medskyldige i min søns fald.

Jeg tror ikke, at hverken Kaj eller mine andre børn kan forestille sig, at deres forældre er så bekymret, jeg kan ikke tale for Berit, men jeg kan skrive at jeg ser hendes tårer, og det er nok for mig. I bund og grund så skulle vores børn gøre et forsøg på at se, at deres handlinger har stor indvirkning på deres forældres liv, men jeg tror, at det ligger uden for deres fantasi at indse, hvordan vi faktisk har det i dag. For godt nok bor min dreng Kaj og hans pige 25 kilometer væk, og det er da godt nok, men jeg vågner stadig, når jeg hører en udrykning, og når telefonen ringer, så løber det mig koldt ned ad ryggen.

Jeg og Berit har gentagne gange oplevet, at vores elskede Kaj ringer midt om natten og er en blanding af sur, gal, bekymret og grædende for, at der har været knuder i deres forhold. Han efterlyser et råd, og når han får det, så diskuterer han konstant, og det kan Berit og jeg ikke tage mere, vi går helt ned med nerverne. Jeg håber og beder til, at Sild evner at se dette, at se hvordan Kaj har det – og evner at leve med det, for hun har haft det hårdt såvel. Jeg kan frygte for, at Kaj går på valsen igen, hvis det går galt med de to, og det ønsker jeg ikke.

Hver gang Berit og jeg er flyttet, så har vi hjulpet Kaj ud af den by, han boede i. Enten har vi allieret os med hans søster Yrsa eller hans bror Junker, som så har haft ham boende – eller Berit og jeg har haft ham boende. Men hver gang er Kaj endt i slum, narko og druk. Han er, hvad jeg kalder en idiotmagnet, og jeg mener det pænt, for Kaj er en så flink, udadvendt ung mand, at han lukker alle ind i sit liv, han lader ingen stå uden for, og det er en god evne. Men evnen til at sortere er ikke til stede, så Kaj får nogle gange lukket det rene lort ind i sit liv,

og så er han tilbage til det liv, hvor han bliver udnyttet og misbragt – og når han løber tør for stoffer og penge, så forsvinder vennerne.

Så igen, dette er et direkte efterspil af Luffe fucking Pluksen, voldtægtsforbryderen som ødelagde mine drenge. Det er et direkte efterspil af hans, kommunens, og ”kirkens” handlinger. Min dreng betaler den ultimative pris – som eksempelvis indlæring? By i Rusland, nåh nej, her er jo embargo, så en by i Indokina da, for langt væk er denne indlæringsevne. Synd, for Kaj har hænderne på rette sted, han kan bare så meget, og han er god til det, han gør. Mor og far elsker den lille lort, der nu er vokset os begge over hovedet.

Hvad beskyldningerne fra kirken, Bøvl Centret, angår, så er deres beskidte beskyldninger en stor faktor i Kajs liv. Det er beskyldninger, der forstærker overgrebene fra Luffe barne-numse-dasker. Det er beskyldninger, der får mindreværd til at være en så stor belastning, at jeg den dag i dag ærgrer mig over, at jeg ikke politianmeldte denne kirke, denne såkaldte kirke. Det var forfærdelige beskyldninger, meget forfærdelige. Tænk sig at beskyldte en dreng, der selv er blevet voldtaget, for at have voldtaget en anden – og oven i købet en dreng, for alternativ seksuel belastet er det sidste, Kaj er og var.

Beskyldningerne retfærdiggjorde de ved at sige, at de havde læst, at mange voldtagne børn en dag selv voldtager eller selv bliver pædofile. Sådanne nogle svinehunde at sige den slags om en dreng, der havde brug for dem og deres støtte mere end noget andet barn i den menighed – eller igen ”såkaldte” menighed.

Jeg skulle have givet både medier og politi hele historien, de skulle have været slæbt til domstolene med det som fokus, at Kaj skulle renses, men nu bliver han rensset i denne bog, for min Kaj, min lille Kaj er en sød dreng, han kunne aldrig finde på at lave overgreb på nogen som helst, han ville aldrig voldtage nogen som helst. De klaphatte skal holde sig fra min drengs tanker og sind, men desværre er de der, for tankerne løber rundt ikke kun i Kajs hoved, men også fars og mors – og ikke mindst i storebror Junker, der mener at kunne have reddet sin lillebror, men det kunne han ikke.

Junkers skyldfølelser hænger ved, for dem kan ingen tale ham fra. Jeg har så sent som her i juli 2015 forsøgt, så hvad er så efterspillet? Det er – hvad Junker angår – noget møg. Der skete nemlig det, at han efter beskyldningerne fra ”kirken” om hans lillebror Kaj fik det rigtig dårligt. Skyldfølelserne hamrede ham oven i hovedet, for hvad kunne han have gjort, hvad var meningen? Junker var så forvirret, for skulle han bakke op om den kirke, som han vidste, at hans forældre elskede, eller skulle han bakke op om lillebror og erklære ham totalt uskyldig. Skulle han stå op mod alt og alle?

Junker havde et dilemma, ingen kan forstille sig, og for at finde frem til sandheden forhørte vi Kaj. Junker var nemlig som Berit og jeg meget opsat på at finde frem til, hvad der var rigtigt og så hjælpe ud der fra. Men vi idioter troede til at begynde med på ”kirken”. Så de forhør, som han, Berit og jeg udsatte Kaj for, gav efterfølgende skyldfølelser. Men Berit og jeg takker den dag i dag Junker for at stå sammen med os, og vi takker Kaj for sandheden – og til orientering, så var og er han uskyldig i alle anklager.

På grund af både vores og kirkens forhør deler Berit og jeg dog Junkers skyldfølelser over for Kaj. Jeg har senere talt med Kaj om det, og han har tilgivet os. Kaj ved, at forhørene ikke var mod ham, men for at kunne få beviser over for kirken på at han ikke havde andel i det på deres lokum over for os påståede sexdrama. Gennem forhør / samtaler fandt vi alle frem til sandheden, og det var en sandhed, som ikke var i ”kirkens” favør.

Det var ikke let for Junker, og angående overgrebene fra denne lunkne lede skid til Luffe-barne-numse-smækker, så har Junker det også her rigtig dårligt. Han sagde dengang til mig, at det var hans skyld, at det var sket for Kaj. Citat Junker 1996, ”Havde jeg sagt det noget før, så havde det ikke været sket for Kaj”, citat slut. Men Junker tager forfærdeligt fejl.

Sikke en byrde Junker dengang bar på – som en lille dreng på blot 12 år. Det er en byrde, som han efter 18 år stadig bærer rundt på. Hvor er det synd, for Junker skubber det til side, som han blev udsat for. For ham var det kun lillebror Kaj, der havde lidt, men det passer ikke, Junker er – uanset omfanget af overgrebene, uanset hvem der blev mest eller mindst overfaldet – selv et offer, og jeg ved, at det sidder inde i baghovedet,

det er nemlig noget, man ikke kan skjule for sin rigtige mor og far.

Junker har siden overgrebet – og efter at han blev voksen – lige som Kaj påbegyndt uddannelser, som han ikke kan fuldføre. Dog er Junker heldig med bogligt at være lidt mere opdateret end brormand. Men knægten er gået fra det ene katastrofale forhold til det andet, og så kan han jo tale om skyldfølelser. Jeg føler et meget stort ansvar over for dette her, og skyldfølelserne er for mig overvældende. Junker er for eksempel blevet overfaldet af en X-kærestes tilkaldte rockerrelaterede Ålborg-tæskehold.

De blev alle straffet, men Junker er ikke blevet en hel mand af det, for det fortsætter. På grund af at en anden sindssyg X-kæreste bare MÅTTE spille den jaloux dramaqueen, er han blevet jagtet rundt i byen og fået beskyldninger om alt muligt og umuligt. Det værste af det hele er, at jeg ved, at han elskede dem alle hver og en, og jeg så gråden inde bag hans øjne, men han slår det hen med et ”nå ja” eller ”det var ikke noget” eller ”det betyder ingenting” og ”nu får vi se”. Men min dreng har lidt så meget, for far fik af myndighederne i meget lang tid ikke lov til at være der for ham, men Berit og jeg elsker ham.

Junker har slidt og slæbt, men han har som Yrsa også stået i skyggen, for ja, han led overgreb som lillebror, men lillebror Kaj fik flest bøllelæsk, og det var ham de tvangsanbragte. Derfor var det også Kajs kampe, som jeg og Berit brugte flest kræfter på. Junker skal bare huske på, at jeg sideløbende kæmpede for ham såvel, og da han bad mig om at hjælpe ham hjem, efter at kommunen havde kidnappet ham, ventede jeg ikke et sekund, jeg fik ham OMGÅENDE bragt hjem igen, gå blot tilbage til kapitel 4, den kommunale voldtægt.

Jeg var dengang som nu så glad og stolt af, at Junker tog sig sammen og bad far om hjælp, jeg er lidt stolt af mig selv såvel, for det var en fryd med loven i hånden at ringe kommunen op og sige, at jeg trak mine underskrifter tilbage og herved tog min dreng hjem, og at de skulle holde sig fra os – en sejr mod kommunen jeg gerne hoverer med, så kan de lære det, kan de. Men selv om min skønne søn, Junker og jeg har et dejligt forhold, så kommer der hele tiden knuder på tovet, og jeg forstår godt drengen, men får græder.

Jeg gør opmærksom på både over for læserne OG min dreng, at ovenstående OG nedenstående ikke er en anklage, for det behøver vel efterhånden ikke længere være en overraskelse, at denne bog er en erindringsbog, og derved beskriver jeg situationer ud fra MIT liv, et liv, som de, jeg skriver om, indgår i. Derfor skriver jeg råt for usødet historierne, SOM de er. Der er meget undladt for familiens skyld og særligt på grund af, at jeg føler mig tvunget til at skrive alle i pseudonymer – og så fik jeg vist insinueret, at nogle slemme historier ikke er med – og aldrig kommer det.

Men nedenstående historier fortæller, hvor galt det kan gå, når familien taler forbi hinanden. For denne historie tager jeg det fulde ansvar, for fjæsbogen er til tider noget lort. Personlig kontakt er nummer et, og Berit og jeg skulle den dag, dette startede, være hoppet ud i bilen og gjort, hvad vi plejer, nemlig vist at vi elsker vores dreng og bakkede ham op. For hvad vi ikke vidste var, at han var i et slemt forhold, der var ved at gå i opløsning. Jeg skriver dette for at undgå gentagelser, men også for at vise, hvad du som søn / datter, mor og far IKKE skal gøre.

Junker og hans X besøgte Berit og mig i maj 2014. Der lo vi sammen, og vi hyggede os sammen. Junker og hans daværende pige overnattede nogle dage hos os, og jeg havde lovet at køre den gravide kæreste de ca. 400 kilometer hjem, når de skulle af sted fra os. Men forinden havde jeg eftergivet min søn et meget stort lån, hvilket gav dem økonomisk mulighed for at købe barneseng og barnevogn. Junker og jeg havde derfor taget en far/søn tur til Tyskland, hvor vi to drenge rendte rundt i forretninger og kikkede på børneudstyr.

Vi rent udsagt drengerøve fandt en barneseng, som vi omgående stoppede ind i bilen og kørte hjem til os med. Der ventede vores tøser på os med en kaffetår, og det var godt nok en dejlig tur, jeg har den i mit hjerte endnu, jeg var så glad, og Junker så også ud til at glæde sig. Og da de to unge skulle hjem, fandt vi ud af, at mor og far ville gøre alvor af vores løfter og køre gravide X hjem. De to unge kunne da heller ikke have alle deres varer i toget, og slet ikke den tunge barneseng.

Så nu var det tid til en mor og søn tur. Far havde jo lige haft sin tur. Berit og jeg har en dejlig bil, det er en Opel Meriva, men

den er på papegøjeplader, så der er kun plads til to. Så mens Junker tog toget sammen med Berit, kørte jeg ”gravide” hjem, og jeg glædedes sådan ved, at de to havde haft en herlig togtur sammen.

Mor trængte virkelig til at være sammen med sønnen, så hun var også glad, og da vi kom hjem til dem, hyggede vi os rigtigt sammen. Jeg husker, at vi så dansk melodigrandprix, og da det blev sent, overnattede Berit og jeg hos de to unge vordende forældre. Det var nogle rigtigt gode dage, og da vi to gamle røvhuller kørte hjem, så glædede vi os sammen. Glæden mindskedes dog senere en lille smule, for der skulle gå ni måneder, inden Berit og jeg igen skulle høre fra sønnike.

Jeg hørte, at Junker var sur over at jeg skrev til ham på fjæsbogen. Jeg kunne ikke ringe ham op, og jeg kunne heller ikke skrive mails, for af en eller anden grund svarede han ikke på nogen af mine forsøg på at kontakte ham, så jeg havde kun fjæsbogen tilbage. Her skrev jeg til lykke med sønnen, jeg skrev til dem, at de ikke kunne være bekendt ikke at kontakte os, vi havde jo ventet på at se vores barnebarn – og begave ham. Junker vidste også, at hans søster Yrsa ikke var sød til at holde kontakt, og at vi begge savnede vores børn og børnebørn, så Berit og jeg forstod ikke – vi havde jo lige haft nogle + dage sammen, og så 9 måneders stilhed, total stilhed.

Jeg syntes nu, at det var noget underligt at holde en sådan lykkelig begivenhed skjult for sine forældre, og Junker vidste, at vi begge glædede os helt vildt, men vi blev mødt med tavshed, og efter de dejlige dage, vi havde haft sammen, fattede Berit og jeg intet. Og vi fattede slet ikke, at vi på fjæsbogen skulle se det første foto af vores barnebarn – lagt ind af én, som vi slet ikke kendte til, det var godt nok underligt.

Men helt ærligt, jeg siger rigtig hjerteligt skide være med det, for mandag den 11-05-2015 kontaktede han Berit og mig på Skype og sagde, ”Kom og hent mig, far”. To og en halv time senere sad han og mit barnebarn i vores bil på vej til Sønderjylland. Knægten er efter et noget turbulent forhold gået sin far i bedene og blevet enlig far, og hold op mand, jeg er stolt af ham. Sikke en far min dreng er, en bedre far kan ingen ønske sig. Jeg håber, nej, jeg siger til det offentlige, at de skal lade den dreng være i fred med sin søn.

Junker har siden besøgt os, han kom sammen med en ven, og her fik vi noget af en oplevelse, for vi fik indblik i, hvorledes kommunen jager vores dreng. Han skal nu – lige som hans forældre – slås for sin dreng. Disse kvindestyrede kommuner anser ikke enlige fædre som værende potentielle gode forældre, sådan er det bare. Jeg har i den grad selv mærket det. De tvinger ham til at møde op i mødregrupper, og de kommer i hans hjem som en gang kommunistiske, kontrollerende partisoldater.

Kan han nu også finde ud af at skifte en ble? Får hans søn den rigtige kost? Kontrol på kontrol på kontrol, Vor Herre bevares siger far her, for hvad kommunal selvstyre angår, så er der intet nyt under solen. De der kvindemennesker aner ikke, hvor belastende det er at føle sig kontrolleret. Han har fået brochurer af dem, som skal instruere ham i, hvad for noget mad han skal give sin dreng, hvad han må have med på madpakke, og hvad tøj han skal have på, Danmark er – hvad kommunal kontrol angår – et lorteland, Magda.

Men igen siger jeg: Kommune, se så at komme ud af min families liv, lad min dreng være, for ingen er så engageret som Junker, ingen, jeg selv inklusive når Junker til anklerne som far. Det er dejligt at se, og jeg glæder mig allerede til de kommer igen. Det er så roligt og så afbalanceret, når Junker er her, der er ingen stress, ingen panik, han er bare rolig og god ved sin søn og sine forældre, så det var de ni måneder værd at vente på.

Du er tilgivet, din lille fis af en søn, så ja. Men det irriterer mig grænseløst, at også Junker skal kæmpe for sin dreng, at disse ærgerrige kommunemennesker ikke kan holde deres snotpølser for sig selv. Vi er en familie, der godt kan selv, fat det så, hvorfor skal mine børn gennem det samme, som jeg har været? Men jeg blæser på dem, for Junker og jeg skal nok snart sidde i vores dejlige have og dele en whisky sammen igen, og det glæder jeg mig til.

Jeg skriver en bog. Men jeg skriver ikke 24/7. Og Berit har fundet trøst i et fjesbog-spil, og det er ok. Men for en ordblind at være og en abnorm langsom læser, må jeg da konkludere at skrive en bog på 5 måneder er ganske godt klaret. Skrive, rette, sende til korrektur, skrive igen og rette, for så at sende den til anden korrekturlæsning, så skat, søde Berit, helt ærlig, jeg elsker dig og vores børn. Men? Tja, jeg ved ikke rigtigt, mine

følelser er jo mine. Men jeg konkluderer hver familiemedlems situation ud fra, hvordan jeg ser det, oplever det og føler det, så jeg håber, at du kan følge med.

Vores datter, den dejlige steg, Yrsa, har værdier, meget store værdier endda, hun skal bare se dem selv. Men Yrsa har som sine søskende i mange år bebrejdet mig, når livet ikke gik op i en højere enhed, til eksempel da jeg lå på hospitalet med dårligt hjerte. Ca. en time efter en hjerteoperation fik jeg en opringing fra min datter, og da sygeplejersken tog telefonen og gav den videre til mig, blev jeg selvfølgelig glad, for jeg troede, at Yrsa ville ønske mig god bedring. I stedet handlede opringen om noget helt andet, men jeg kunne ikke rigtigt tale, jeg var helt ude i hampen, og jeg lå stadig i en døs af narkose og på grund af store smerter godt dopet af morfin.

Jeg fortalte Yrsa, hvordan jeg havde det, for jeg var jo lige vågnet efter operationen, men det var ikke det, som hun interesserede sig for. Hun spurgte mig vedrørende en forestående barnedåb, som hun skulle holde for mit skønne barnebarn. Desværre så vidste jeg godt, at jeg på grund af mit hjerte MÅSKE ikke kunne deltage. Min datter svarede mig derfor med disse ord, "Nå ja, men du overlever vel til efter barnedåben". Vi havde en afstand på ca. 450 kilometer, det er 900 frem og tilbage, så den dag sagde jeg til Gud, "Tag mig nu, jeg kan ikke klare mere".

Men når alt kommer til alt, så er hendes reaktioner ligeledes et direkte efterspil af familiens tragedier, for hvornår var Berit og jeg der for Yrsa? Vi havde jo travlt med voldssager, anbringelsessager og en psykisk dreng, samt religiøs nonsensteologi. Så nej, man kan ikke bebrejde hende? Nej, og det gør jeg heller ikke, jeg skriver blot dette som en del af de episoder, der også udgør de kampe, som jeg har haft. Selv om det for Yrsa og andre måske ikke betyder så meget, at hun viser klør, så betyder det meget for mig, Yrsa er et produkt af mig, et produkt af en skilsmisse med en meget tvivlsom belgisk mor, der først opsøgte hende efter hendes 18. år.

Yrsa havde Berit, men vi ved alle, at der altid vil være et savn om at vide, hvor man kommer fra, og det søgte Yrsa helt naturligt. Desværre viste det sig, at min X er og var en kxxxxxx, ha, ha, det var jo derfor, at jeg ville skilles fra hende, men den

tager jeg på mig. Yrsa bor disse ca. 400 kilometer væk, og det gør, at Berit og jeg ikke bare kan komme, når hun kalder, vi kan heller ikke blive ved med at give benzin og penge til rejser, og det giver da mig lidt dårlig samvittighed.

Hvis du læser rigtigt, så vil du se, at alle kampene næsten udspiller sig samtidig – eller overlapper hinanden, så jeg havde mange fronter på en gang, dog har jeg mange gange haft Yrsas støtte, til eksempel når hendes brødre har været uterlige, eller når kommunerne har været efter mig, så har hendes moralske støtte altid trøstet mig, men mere end det kan hun så heller ikke, for Yrsa har da sit liv, ikke sandt?

Jeg ved, at jeg nok får læst og påskrevet, når denne bog er udgivet, men det er der ikke noget at gøre ved, for jeg fortæller også dette for at vise, at jeg faktisk stadig kæmper, og netop DET er ikke fair. Jeg føler stærkt at jeg dagligt skal kæmpe for mine børns OG Berits kærlighed, og det er heller ikke fair, og jeg ved, at jeg ikke har fortjent det, nogle gange er jeg faktisk sikker på, at de venter på, at jeg skal kradse af, så de kan få fred og frihed, og det er absolut heller ikke fair.

Men mange, mange episoder har gennem livet, særligt gennem alle disse kampe for mine børn, givet mig den frygt, at man vil danse på min grav, desværre, men det er nu engang det, som jeg føler, og skal det ændres, så er det ikke mit ansvar alene. Jeg gav ikke mig selv disse følelser, dem fik jeg så at sige klistret på mig af andres holdninger og meninger om mig, børn som anden familie. Og for første gang i mit liv kaster jeg noget af ansvaret væk fra mig selv.

Men tilbage til vores kære Yrsa, hende, som Berit og jeg ikke havde tid til, da hun flyttede hjemmefra og som endte i et turbulent ægteskab med en voldelig mand, som nedtrykte hende. Mr. X nedværdigede hende og holdt hende nede, og politi og kommune troede hende ikke, når hun anmeldte ham for vold. Efter at have udøvet psykiske såvel som fysiske flade øretæver på Yrsa og deres børn, formåede han at få de kommunale over på sin side. Han er mestermanipulatoren selv, han ville kunne manipulere fanden selv til at læse Bibelen. Hans opførsel og manglende evne til at varetage sine børn og sin kones interesser har ødelagt Berits og min lille pige.

Denne nu heldigvis X smed flere gange Yrsa ud, og staklen havde ikke andre steder at tage hen med sine børn end os. Hver gang det skete, stod hun med dem under armen hjemme hos Berit og mig. Dette skete mange gange, og efter hver gang fik han hende til igen at flytte tilbage til ham. Selv om vores børn udmærket godt ved, at Berit og jeg aldrig nogensinde har blandet os i vores børns forhold, var det Berit og jeg – særligt jeg – der hver gang af denne X klaphat blev bebrejdet for deres ægteskabelige ulykker.

Men den femte gang, denne X hylede vores datter ud, blev det for meget for os. Vi sagde fra, for nu var det nok. Vi var trætte og kunne ikke mere tage dette ansvar og så oven i købet få skylden – for så på ny at blive udelukket fra vores datter og børnebørns liv. Hvad har det med bogen at gøre, kan du spørge dig selv, eller hvad laver det i konklusioner og efterspil? Det skal jeg sige dig, jeg har skrevet, at historierne overlapper hinanden, og Yrsa er ingen undtagelse, for havde vi haft frihed i familien, så havde vi kunnet være der mere for Yrsa og hjulpet hende meget bedre, end vi gjorde, derfor. Havde der ingen tragedier været, ingen retssager, ingen anbringelser, ingen voldtægter, og ingen religiøse sekter efter os, så havde vores liv været en helt anden dans på rosen, venner.

Jeg og Berit havde – sideløbende med at Yrsa hele tiden blev smidt ud af sin X – stadig sager kørende i det danske retssystem, og senere også i kirken. Vi var fyldt helt op og skulle hver gang lede efter overskuddet til også at være der for vores voksne børn, og det er ikke let, slet ikke når de voksne børn ikke ser det. Men Yrsa stod nu, for Gud ved hvilken gang, uden for vores dør, og både Berit og jeg var hunderædde. Vi viste ikke Yrsa, at vi faktisk var hunderædde, og det var vi, fordi vi i frisk erindring havde set, hvad der de andre gange var sket med vores lille pige. For efter hver gang Mr. X havde smidt hende ud, tvang han hende psykisk til at vende tilbage.

Det var, som om han havde en telepatisk psykisk magt over hende, og han var heller ikke bange for at true hende med at tage hendes børn fra hende, hvis ikke hun kom hjem igen. Men hver gang Yrsa blev smidt ud eller selv gik, så kom hun hjem til os, fint, men når hun så flyttede tilbage, så fik denne X gjort

Berit og mig til de skyldige, og derved knækkede kontakten til vores datter og børnebørn. Men Berits og mit nervesystem knækkede såvel, og det var med til, at Berit og jeg skulle kæmpe for vores eget ægteskab såvel.

Når vores datter læser dette, så håber jeg, at hun tager dette som en oprejsning, som en slags rensning af hende, for vi bebrejder hende intet, og en bedre mor til sine børn end Yrsa finder man ikke, men også det tog denne X fra hende. Og kommune og amt var så blinde, at de simpelthen skulle fyres fra deres stillinger, for de lod sig – på trods af klare beviser på denne X- manipulation – overtale til at være på hans side.

Men som skrevet, så sagde Berit og jeg nu fra. Da vores datter for sidste gang flyttede hjem til os, gav vi hende et ultimatum, for første gang blandede vi os direkte og aktivt, og vores hjælp skulle være noget for noget, ellers glem det. Et ultimatum var, at hun aldrig mere skulle flytte tilbage til denne mand, som psykisk og nogle gange fysisk havde ødelagt hende, denne mester-manipulator af en X skulle ud af hendes liv, og Yrsa var fuldstændig enig. Berit og jeg sørgede efterfølgende for, at hun omgående fik en lejlighed, børnehave og vuggestuepladser, samt en bil at køre i, og jeg fik min advokat Anders Lindholt til at hjælpe Yrsa med i retten at få fuld forældreret over sine børn, og det fik hun.

Yrsa havde nu magten, men desværre så var det en magt, som hun ikke ”magtede”, og forståeligt nok efter de mange år under tøflen. Vi ved jo, at voldsramte kvinder i mange tilfælde render tilbage til deres voldsmænd, og for den sags skyld omvendt, så for at gøre en lang historie kort, så stod verdens bedste mor, vores datter, godt, indtil denne Mr. X kom på besøg for at have samkvem med sine børn.

Mr. X kom på besøg lige før en jul under dække af, at han skulle se sine børn, og han overnattede derfor flere nætter hos Yrsa. Det var dengang, vi var medlem af Bøvl Centret, og det var også denne ”kirkes” børnehave og vuggestue, som vores datters børn nu var meldt ind i. Som skrevet så overlapper historierne hinanden, og mange fronter på en gang tærede da også på Berits og mine kræfter. Denne falskheden selv, nemlig Mr. X, begyndte nu pludselig at få ”interesse” for denne ”kirke”. Jeg kommer med et eksempel, som burde fortælle lidt om

denne fyrs luskede sind, og jeg håber derved, at jeg så også kan rense min datter.

Ser du, en dag havde børnehaven lånt kirkelokalerne, det var ”vist” noget juleteater, de skulle lave. Ved denne lejlighed kom denne X-kæreste pludselig anstigende ind i kirken, han ville overvære dette børneteater, men det kan nok være, at vi var en hel del, der gjorde store øjne, for at se ham i kirke? Det var lige så overraskende, som hvis vi havde set fanden selv omvende sig, for så at holde søndagsprædiken for paven.

Men vi var dog nogen, som kunne se, at denne falske, manipulerende Mr. X udelukkende dukkede op for at bilde Yrsa og os ind, at han var en ændret mand, han sagde endda at han kikkede på hus i Jylland, så han kunne være tæt på sine børn, men ham i kirke? Da denne X ikke var meget for Berits og min tro, så krævede dette da også en del af ham. Han forsøgte ligeledes at få mig over på hans side, ”Kan du ikke tale med din datter”, sagde han, men jeg blandede mig ikke på den front.

Han, der altid har hadet alt, hvad jeg stod for, insinuerede nu med sin væremåde, at han var ændret. Berit og jeg er dog ikke helt idioter, for vi så direkte igennem ham, vi gennemskuede den slatne karl, og vi fik ret. Men han var nu også ifølge Yrsa så ændret, at hun – imod vores ønske og klare aftale med hende – juleaften inviterede ham hjem til Berit og mig. ”Det er jo hans ret at se sine børn”, sagde Yrsa til os, og det skulle så være i vores hjem. Så manden, der i mange år havde gjort alt for at skille os fra vores datter, sad nu juleaften for bordenden ved vores julebord.

Kærlighed gør blind, og det er helt ok, datter. Du så ikke det, vi så, og vi ved hvorfor, for han havde med sin helt fantastiske kontrolevne manipuleret dig. Vi kan kun sige, at han kunne have været en helt fantastisk sektleder, for hold da op mand, hans ord er lov, og hvad manipulation angår, så er intet set magen, siden Jim Jones stiftede Jones Town. Efter jul kørte vores datter så hjem til ham for sammen med hans forældre at holde nytår.

Katastrofen indtræffer, for en lille tid efter lå jeg igen på hospitalet, denne gang noget alvorligt, og min datter var stadig ikke kommet tilbage. Hendes bror passede hendes kat og lejlighed for hende, og Berit og jeg havde vores tanker, som igen

viste sig at være rigtige. Jeg havde ligget der en uges tid, da jeg fik at vide, at datter skulle giftes med denne ”Karl ingenting”, men jeg kunne på grund af min sygdom ikke deltage. Jeg havde da også nægtet at give hende væk til denne lurendrejer, aldrig i livet, og det var første gang nogensinde, at jeg over for et af mine børn har taget en sådan alvorlig og hård beslutning.

Jeg går, hvad tid, år og datoer angår, ikke så meget op i detaljer, det er jeg også ligeglad med, det er historien, ikke detaljer som en dato dette handler om. Men Yrsa havde jo denne dejlige lejlighed i den samme by, som Berit og jeg boede i, og der gik ikke lang tid, efter at de var kørt hjem til hans forældre for at holde nytår, før denne lurendrejer havde overtalt Yrsa til at flytte tilbage til ham, og kort tid derefter blev de gift.

Her kommer pointen i hele denne historie om vores datter Yrsa og hendes X, og pointen er: Farvel til fuld forældreret og goddag til fælles forældreret, som var præcis det, han var ude efter, for ikke lang tid efter smed han hende ud igen, fik bo ret over begge deres drenge, og Yrsa over deres datter. Nu var der tre splittede børn, og den bedste mor i mands minde tabte en kamp, denne – på trods af hendes til tider alternative måde at behandle sine forældre på – bedste datter nogen kan ønske sig, og hun græd sine modige tårer.

Berit og jeg siger, kommune og amt vores bare røv, for hvad denne fyr ikke bildte amtet ind var utroligt. Han kunne manipulere alle politirapporterne på en måde, så det blev drejet hen til, at det var Yrsas egen skyld. Han fyldte amtet med usandheder, så det drev ned ad ryggen på dem, ikke engang mærker efter vold tog amtet sig af. Min lille pige var kommet i klemme, så det ville noget.

Denne billige kopi af Mr. Jones havde regnet den med forældreret ud, og det var også det, som han gik efter. Det var udelukkende derfor, han ville giftes med vores datter, og jeg er faktisk ligeglad med, om min datter er enig i disse synspunkter, for de er mine egne, men de er sande, og det er min historie set ud fra mit synspunkt, men hvad så? Ingenting, for vi kunne intet gøre og havde heller ikke kræfter til at gøre noget mere, men hvorfor?

I dag kæmper Yrsa stadig mod denne X. Han søger nu fuld forældreret over alle deres børn, og helt ærligt, får han det, så er

amt og kommune komplet inkompetente. Jeg håber og beder til, at advokat Tina Anderson klarer denne sag lige så godt som nu myrdede Anders Lindholt. Jeg tror det, for det er samme advokatkontor. Jeg håber, at denne X får så mange juridiske bank, at han skider i sine bukser, for han er hverken Yrsa, sine børn eller noget andet menneske værdig.

Konklusionen må være, at Yrsa føler sig svigtet af os, hvad skulle grunden ellers være. Jeg er en dårlig far, og Berit er en dårlig mor, det har Yrsa selv i frustration sagt til os. Men Yrsa har også bedt Berit om at adoptere hende, så noget kærlighed er der jo mellem os, og Berit er da stolt af sin nu rigtige datter.

Men at Yrsa mistede bo retten til sine to sønner tilgiver jeg hverken socialrådgiverne på kommunen, politiet, amtet og slet ikke denne X. Og jeg kan bekræfte, at de to drenge IKKE vil bo hos far, jeg kan bekræfte at X udelukkende ville have sine børn på grund af de offentlige udbetalinger, se det var en lille drengs egne ord, som han havde overhørt sin far sige til sin nye kone. Så datter, det er herved bekræftet og bevidnet.

Kære læser, jeg konkluderer, at alt det er sket. Og så gentager jeg lige mig selv for Gud ved hvilken gang, men det er hele pointen i bogen, pointen er kampene, at rejse sig op efter kampene, at rense mine børn, så ja, konklusionen er som alle episoderne med Yrsa og hendes søskende en direkte konsekvens af alle de grimme ting, vi som familie gennem mange år har oplevet.

Derfor skriver jeg om dem, men ikke alt er sorg, for lidt glæde får jeg da i hjertet. Yrsa har siden fundet en rigtig sød mand, jeg kalder ham ligesom vores søn, Junker, for de to hedder det samme i virkeligheden. Berits og min tilkommende nye svigersøn er god for Yrsa. Han er som enefar klar over, hvad det vil sige at have børn.

Berit og jeg har set dem sammen med deres børn. Berit og jeg er nok nogle gamle idioter, men mener dog, at de burde lette røven lidt mere, men de er forældre med stort F. Ingen kan tage det fra dem, heller ikke Yrsas X. Han skulle hellere se at aflevere de to drenge tilbage til deres mor, for der har de det bedst. Jeg er derfor sikker på, at Yrsas Junker sammen med Yrsa også vil være verdens bedste forældre, de skal bare lære at bruge netop DE kvalifikationer over for det offentlige, de skal

lære at vise de fjolser, at de faktisk ER en kernefamilie, og bruge deres kvalifikationer imod dem, der vil dem det ondt.

Den tilkommende svigersøn er en rigtig sød fyr, og hans datter, Bella, (pseudonym) er – som havde hun været vores barnebarn – i den grad ligestillet med vores andre børnebørn, og vi elsker hende. Svigersøn er en handy fyr og kan lidt af hvert, og jeg er sikker på, at de to nok skal få slebet deres kanter så flotte af, at deres forhold til sidst vil ligne en 100 karat rød rubin, og jeg vil til enhver tid, når hun giver min tilkommende svigersøn sit ja, med stolthed følge Yrsa op ad gulvet. Men Yrsa, skulle jeg – Gud forbyde det – ligge på hospitalet, så bebrejd mig det ikke, men enten vent, eller få mor til at følge dig på ad gulvet, hun er lige så kvalificeret som jeg.

Jeg ved at mine kampe er mine, men de er Berits og mine børns kampe såvel. Vi er alle en del af det puslespil, som andre har sat os til at være en brik af, men at se BÅDE sin datter OG søn skal slås næsten de samme kampe, som jeg har gjort, gør ondt. Hvornår har kommunerne fået nok? Hvornår lader de os i fred?

MEN JEG HAR OGSÅ FØLELSER. For jeg føler stadig inderst inde, at jeg svigtede Yrsa, og det er synd for hende. For selv om hendes X så at sige holdt os væk fra hende, så var det ingen undskyldning for i ny og næ ikke at tage Yrsa på skødet, for hun led, om nogen gjorde. Hun gennemgik selv store retssager for at få lov til et beholde sine børn. Hun har selv kæmpet for sine børn og retten til at leve. Hun har selv kæmpet mod de selv samme alternativt begavede myndigheder, som jeg har.

Så jeg har kun tilbage at sige, at jeg er så ked af det, datter, jeg er virkelig ked af det. Dog er jeg også nødt til at skrive, at selv om jeg er meget ked af det, så må alle mine børn og min hustru altså stoppe deres march imod mig. Jeg har mere end en gang sagt undskyld i denne bog, og jeg HAR vist mit værd som far, for jeg ved, at jeg altid har tilgivet, og når I råbte højt, så var jeg der for jer, jeg er stået op midt om natten og på trods af jeres holdninger kommet jer børn til hjælp, husk det.

Og selv om jeg føler, at I ikke mener, at jeg har været der nok for jer, så må jeg altså pointere, at også jeg har mine begrænsninger. Skyldig eller uskyldig, jeg kan ikke undskylde, at jeg er et menneske.

DER ER ET HUL MIDT I SPANDEN, kære Jokum, kære Jokum, jeg ved ikke hvorfor jeg lige har givet min dreng dette pseudonym, men jeg gjorde som med de andre, jeg tog det navn der først faldt mig ind, for Jokum har virkelig et hul midt i spanden, og det hedder psykofarmaka.

Nej, det er ikke selvmedlidenhed, det er ikke en skideballe til mine børn, tværtimod, men under alle disse tumulter har jeg en søn til, som jeg kalder for Jokum, og han har ikke haft det let. Dog har han haft overskud til, at som vi støtter ham, således støtter han også os. Jokum er altid en klippe, som mor og far kan læne sig op ad, og om nogen elsker sine søskende, så er det ham. De forstår det bare ikke altid, men jeg kan garantere, at hans kærlighed er ægte.

Men også han sad i skyggen, da vi kæmpede for hans søskende, dog kastede intet så meget skygge, som hans sygdom gjorde. Hvad angår Jokum, så har Berit og jeg på trods af alt så vidt muligt været og er på 24/7, og ja, der var tider, hvor vi ikke kunne være der for ham. Vi tog – efter overgrebene på hans to små brødre – på ferie sammen uden ham, det har jeg det ikke godt med, for som skrevet så er kampene jo gået ud over hele familien, men han kunne ikke være med, hans psykofarmaka og psykiske lidelser beskrevet i kapitel 6 forhindrede sammen med plads og pengemangel, at han var med os. Yrsa havde trods alt på dette tidspunkt hendes nu heldigvis X og børn at tage sig af.

Jokum boede i et bofællesskab for psykisk syge, det vil sige, at det for personalet ikke var andet end en kaffeklub, for Jokums værelse flød med ugegamle underbukser, strømper, gammel mad og hvad ved jeg. Deres inkompetence kom rigtig til syne en dag, hvor Jokum ringede til mig og sagde, ”Jeg ringer for at sige farvel, far”.

Med dette citat fra kapitel 6 vil jeg fortælle dig, at det absolut ikke er let at være forældre til 4 børn, hvoraf den ene er så syg, at det går voldsomt ud over de andre. Jokum var i sine velmagts dage ekspert i at sætte sine søskende op mod sin mor og mig, særligt som mor var det var til tider temmelig uhyggeligt, men det var nu mere en opgave end en kamp.

Jokum og hans paranoia har et klart og tydeligt efterspil. Berit og jeg er bange, for når telefonen ringer, er det så Jokum, der

truer med selvmord? Og havde han ikke været meget alvorlig psykisk syg, så skulle han have en røvfuld, for ingen børn skal have lov til at køre så psykisk på deres forældre, som Jokum gør den ene gang efter den anden.

Den magtesløshed som Berit og jeg føler, når vi står over for en ung mand, der vil tage sit liv – eller bare siger det for at få opmærksomhed, er opslidende, men det er en opgave, vi tager til os. Dog lægger jeg ikke skjul på, at det har slidt os op, og at det tager så mange kræfter fra os begge, at vi nu har sagt stop, vi har overladt til det offentlige at tørre ham i røven, for heller ikke det, kan han finde ud af, og det er sandt.

Sviner min dreng til? Idiot, hvis du tror det. Jeg skriver det, som det er, jeg elsker Jokum, han er så aktiv solidarisk med mig, at jeg simpelthen til tider græder over det, men det skjuler ikke den opgave, som vi har på trods af hans nu fyrré år. Hans udnyttelser af os har givet udfordringer, som du ikke kan drømme om, men set i bakspejlet i forhold til det, som de andre har oplevet, så er Jokum sluppet hen over det uden skrammer.

Nå ja, skrammer? Alt er relativt, for skrammer er der jo, for Jokum har stået i skyggen af alle de tragedier, som hans søskende desværre har oplevet, men i dag, der er Jokum heldig, for han bor nu i en kommune, der evner at hjælpe ham, og de gør det. Han er pragtfuld at være sammen med, og han er glad, mere glad end han ellers var. Han er kommet sig oven på alle tragedierne, som jo også ramte ham i form af, at han blev ladt noget tilbage og ikke ligesom var i ”centrum”. Jokum så jo sine forældre køre totalt ned med flaget, og hans solidaritet over for os er så stor, at det ikke kunne undgås, at han til tider gik ned sammen med os.

Jokum, kære Jokum, vores ældste søn. Hvad ham angår, må jeg konkludere, at han i den grad har stået side om side med Berit og mig. Jeg kalder ham familiens teddybjørn, stor og venlig er han, og så ligner han og hans onkel fra Norge hinanden som to dråber vand. Men det har ikke været let. Jokum lider af skizofreni manio depressivitet, og denne sygdom har fulgt ham hele livet. Jokum har derud over en livlig fantasi. Han kan komme i tanke om at sige til fremmede, at han er medlem af CIA eller arbejder for en anden hemmelig statsmagt – eller har

sommerhus på Ibiza. Men det kan du gå tilbage til kapitel 6 og læse om.

Konklusionen er at vi, og vi er Berit og mig, vi har slidt røven i laser for denne dreng, nu mand på 40, og det har været hvert eneste sekund værd, for Jokum er elsket, men det ændrer ikke de slåskampe, som hans sygdomme har kostet hans forældre. Læg dem sammen med alle de andre kampe, du har læst om, og spørg dig selv, om DU kunne have klaret det? Nej vel, selvfølgelig er der ingen, som kan takle så mange kampe på en gang. Vi gjorde det, men vi førte også unikke retssager, men de kostede en dyr pris, og den pris betaler vi med et helbred, der – hvis det kunne sælges – ville have en værdi på mindre end to øre.

Men Jokum er alligevel den dejligste dreng i landet. Han laver mange numre, og har et helt særligt forhold til sandheden og et specielt forhold til pengesager, men det hjælper vi ham med. Jokum er der, når lillebror mangler en pakke cigaretter, og er altid villig til at hjælpe, men den kære dreng slås med sin sygdom. Nu og da er han på den lukkede, men vender altid glad hjem igen. Konklusionen ved det er, at Berit og jeg sideløbende har haft det at slås med såvel som alt det, jeg har skrevet om i de andre kapitler, og her er det nok første gang i denne bog, jeg synes at det er lidt synd for os.

BERIT min elskede. Pas på min pige, sagde svigerfar til mig ikke så lang tid før han rejste op til Gud, og jeg har på trods af modstand holdt mit løfte. Hvor jeg mest af alt havde lyst til at rejse langt væk fra kampe og familie, så blev jeg. Hvor jeg havde lyst til at ende mit rådne liv, så blev jeg. Når hun var syg, så passede jeg hende. Når hun manglede noget, så gav jeg hende det, og jeg giver hende denne kærlighedserklæring såvel, jeg elsker dig højere end op til Pluto, skat.

Men, men. Jeg må konkludere, at de reaktioner, som jeg mærker fra mine børn, dem mærker jeg også fra min elskede Berit. Jeg mærker denne afstandtagen til mig. Det er ligesom jeg føler, at de ikke mere stoler på mig. Jeg vandt alle retssagerne for DEM, men alligevel har jeg en følelse af, at de ikke stoler på mig. Hvad Berit angår, så forstår jeg hende lige så godt, som jeg forstår mine børn, for uanset om det er fair eller ej, at deres tillid til mig kan ligge på toppen af et fingerbøl, så er det et faktum, at jeg jo tog kirken fra hende.

Berit gik fra kirken for at bakke mig op, men i bund og grund, så var det min beslutning, ikke hendes. Hun mistede derved alle sine veninder, og alt hvad hun elskede, hvad kirken angik. Berit havde ikke – siden hun i 1988 flyttede til Danmark – haft meget at tage sig til andet end nogle få måneder på en kagefabrik og nogle få måneder på et bosted for multihandicappede, og det var hun god til. Berit havde før Danmark kun arbejdet i et og samme firma i Norge, nemlig fødevarekæden I.C.A., og da vi så efter overgreb fra Luffe luskebuk og kommunerne fandt Bøvl Centret, blev Berit igen spruttende glad.

Konklusionerne – hvad Berit angår – er, at mange tit har sagt, ”Så lær dog at tale dansk” eller mange siger hele tiden, ”Jeg forstår dig ikke ” eller endnu værre, når Berit endelig forsøgte at tale dansk, så lo de af hende, og det gjorde så ondt på hende, at hun i dag kun taler norsk. Men jeg har en lussing til drillierne, for Berit tog 10. klasse i Danmark, og her fik hun 13 i skriftlig dansk, jeg skriver tretten i skriftlig dansk.

Og hvad min kærlighed til hende angår, så kan ingen tolke dette bedre end selveste Kim Larsen, der i Gasolin tiden sang ”Kvinde min”, jeg behøver vel ikke skrive at Copyright tilhører Larsen / Gasolin’ – Mogensen (C). Så det er lige, hvad jeg vil sige til min skat, Berit.

Kvinde min jeg elsker dig
og jeg ved du elsker mig
og hvad der så end sker
åh la det ske
for jeg er din
og selv om vi har skændtes tit
og du har grædt og lidt
når det har været slemt
så glem det nu
for jeg er din.

Åh, jeg har huslet
og spillet tosset
og jeg har snydt dig ja
og skammet mig
og stjålet af din kærlighed

du ved besked.

åh ja

åh ja

wowwa og bababiliåh

for du er stadigvæk akkurat lige så smuk
som allerførste gang da du kyssede mig
så inderligt
så inderligt.

Tror du vi ska følges ad
til livet det er slut
åh det håber jeg
ja jeg gør, ja jeg gør.
Så kvinde kom og drøm med mig
i den lange nat
når stjernerne de funkler
og blinker som besat.

Nej, bliv ikke bange
for deres sange.
Hold bare fast i mig
når de fortæller dig
at der er tusinde mil
imellem dig og mig.

Nej nej
åh tro det ej
wauwa og bababiliåh

for du er stadigvæk akkurat lige så smuk
som allerførste gang da du kyssede mig
så inderligt
så inderligt.

Det undrer mig så meget, at venner som bekendte – selv deres
børn som de lærte at sige det – har moral til at blive ved, men
her i bogen advarer jeg: Gør det ikke igen, for Berit elsker jer,
og netop for at hun elsker jer, sårer og skuffer I hende bare SÅ

meget. Hun kan i dag, men vil ikke tale dansk, der er nemlig grinet en gang for meget, der er gjort nar en gang for meget, der er irttesat en gang for meget, og så kan I jo kalde det for sjov. Nej, alle sammen, i min verden er det gennem 28 år blevet til chikane og racisme.

Kirken var anderledes, for netop DET gjorde man ikke der, ingen i kirken gjorde nar af hendes norske, ikke én, og så skal der ikke meget til at forstå, at hun ikke sagde så mange ord til selv de nærmeste venner, for i Kirken fandt Berit åndelig frihed, psykisk frihed, og frem for alt, hun følte, at hun var noget. Hun var nogen, hun var accepteret, hun fik fred. Vi er ikke sure på jer, der gjorde dette, men I skylder hende noget mere respekt end det, som I hidtil har givet min skat. Vi elsker jer alle sammen, så bliver I efterfølgende sur på mig over at jeg skriver det, så kan jeg ikke gøre andet end gentage, dette er en erindringsbog, og det jeg ikke behøver undlade, undlader jeg heller ikke.

Men at Berit i kirken følte, at hun igen var noget, gjorde, at hendes liv fik indhold, og at hun som skrevet ikke kun følte sig velkommen, men også så accepteret, at hun ligefrem nød, at hun blev brugt. Desværre så gav det et psykisk knæk, for alle de ting mistede hun igen, og det var på få sekunder, fra det ene minut til det næste mistede hun igen alt, ca. hundrede venner, tillid, agtelse og selvværd, ja alt – og det var min skyld.

Jeg skulle mene, at kirken misbrugte hende, for de så, at hun var træt, men blev ved med at presse på. ”Vi har brug for dig”, sagde de, ”Vi kan ikke undvære dig”, sagde de, ”Vi kan ikke stole på andre”, sagde de. Og så stod hun i café, kiosk og gjorde ”kirke” rent og andet forfaldende arbejde.

Og da de så vores familie fik et knæk, sparkede de os i røven. Det sidder stærkt i Berit, et så stort svigt og så af kristne mennesker. Men jeg advarer dem. Går de efter os igen, for eksempel på grund af denne bog, så kan jeg love dem, at jeg er klar til endnu en kamp, om det så bliver for livet, og denne gang bliver det så offentligt, at deres hoveder vil spinde.

Berit brokkede sig aldrig – det er mit patent. Hun udførte sit job på en professionel måde, og Berit var en glad pige, men den dag, da det gik ud over hendes søn, vores fælles Kaj, sagde hun sammen med mig stop, et stop der gjorde mere ondt, end dem i

”kirken” nogensinde ville kunne EVNE at fatte, for de tog dem fra os, vi mistede dem.

Det var en udåd fra ”kirkens” side, der som skrevet førte til, at vi begge gik – først mig og der på Berit. Men det gjorde, at Berits verden faldt sammen. Hun fortryder ikke, at hun gik, for de var nogle slyngler, men hendes selvværd fik en på hatten, hun gik ned med flaget, helt ned. Fra at være på toppen og accepteret, brugt og vellidt til at blive direkte udstødt tog et splitsekund. Og jeg, der i forvejen var nede og slidt ned af kampe fra alle fronter, kunne ikke tage endnu en kamp op, men jeg havde dårlig samvittighed, for selv om vi tog den rigtige beslutning og forlod denne såkaldte ”kirke”, så var det mest Berit dette psykisk gik ud over.

Jeg havde også ondt alle vegne, jeg var syg som et helt hospital, og min psyke havde også fået en på sinkadusen. Jeg kæmpede stadig sagen for mine børn, og nu skulle jeg kæmpe Berits sag såvel. Men tag ikke fejl, ovenstående advarsel står jeg ved, for jeg har nu rekreeeret nok, så der er lige akkurat kræfter nok til endnu en kamp, særligt hvis denne kamp handler om, at mine børn og min kone får retfærdighed, og kun få menige medlemmer kender til vores historie, men de kender til lederskabets advarsler om os, og netop det gør ondt. Vi blev jo behandlet som forbrydere, man ikke måtte nærme sig. Så nej, mange menige medlemmer i disse menigheder kender ikke til vores historie, den er forbeholdt de særligt udvalgte ”såkaldte ledere”.

Men jeg følte, at jeg havde taget ”kirken” fra hende. Alle hendes mange veninder tog jeg fra hende, og ja, jeg så hendes tårer, og det gjorde så ondt, så ondt. Jeg elsker den lille norske jente højere end selve Jesus, og hun er stadigvæk akkurat lige så smuk som allerførste gang, da hun kyssede mig, og så kan I kristne råbe ad mig, jeg er ligeglad, men min lille pus blev såret på grund af mig. Jeg kan ikke skrive mere om det, men jeg kan skrive om, hvor meget hun har lidt, og den pris som hun betaler, en af de priser kan faktisk slå hende ihjel, så bare vent.

En af Berits lidelser er, at selv om jeg er SÅ stolt af, at min lille elskede Berit i ca. 2010 stoppede med at ryge, så får det i dag et efterspil, som får mig til at blive lidt bange, for lægerne sagde

i 2010, at hun var ved at udvikle Kronisk Obstruktiv Lungesygdom (KOL), og det dør man altså af. Så at denne masseryger til Berit stoppede i ca. 2010 var et mirakel, men efter nogle få rygestop-år opdagede jeg, at hun ryger i smug.

Ok skat, ok, for jeg ser hvorfor. Al Berits selvtillid, hendes oven for beskrevne selvværd blev taget fra hende. Alle de veninder som hun mistede ved at flytte til Danmark, blev godt nok erstattet i kirken, men dem tog kirken og jeg fra hende igen. Det er en direkte konsekvens af den modgang, som de gav os fra kirker, kommuner og volds mænd. Men de får ikke hele skylden, for det er også et produkt af de kampe, som hun tog sammen med mig – og stadig tager for blandt andet vores børn.

NEJ, nej og atter nej, vores børn har ikke skylden, men kampene, skænderierne, balladerne, intrigerne – det er min klare holdning, at det hele smurt sammen i en stor ulækker lagkage er årsagen. Berit føler og følte sig svigtet af særligt mine to børn, der ærlig talt mange gange talte temmelig alternativt til Berit. Hun føler ikke, at hun slår til. Berit føler ikke, at hun som mor er blevet accepteret, og den støtte, hun har krav på, er der ikke, for vi er alle slidt ned. Det er jo DER, kirken skulle have stået der for os, men de er jo en del af fiaskoerne, så heller ikke der finder min skat trøst.

Og nej, jeg giver ingen skylden, jeg konkluderer blot årsagerne til vores dårlige historie, og det er ikke mindst den måde, som mennesker gennem årene har behandlet hende på, og igen, alle de veninder hun mistede, da vi smed religiøsiteten ud af vores liv, for nu har Berit i bund og grund hvad kvindelige opbakning angår kun den tidligere skoleleder Janni, Iris og Kræmmer Pia (alle pseudonymer) tilbage, og dem ser Berit meget sjældent. Hun kan ikke bare lige cykle hen og besøge dem, for de bor flere hundrede kilometer væk, de er der bare ikke, når hun trænger til et andet kvindemenneske at tale med.

Det går mig på, at jeg føler mig så skyldig i alle disse ting. Jeg håber og beder dog til, at når Berit læser dette, så ser hun, at hendes mand er der for hende – og altid har været det. Men mine kræfter er slidt op, og det kan ikke komme bag på nogen, at jeg gentager det, for hele tiden falder alle sagerne tilbage på mig. Men her er det Berit, der lider, og hvis ikke Berit rækker

en hånd frem og tager min udstrakte, så sker der ingenting, Berit må se at finde tillid til mig.

For mig er det fakta, for hvorfor skulle familien ellers altid bebrejde mig ulykkerne. At Berit som følge af mine handlinger igen er begyndt at ryge, slår mig da helt ud af kurs, for når jeg påtaler det, så ryger hun endnu mere, for som hun siger, jeg skal ikke bestemme over hende, og nej, det skal jeg ikke. Men min lille skat, jeg forstår det så godt, for alle de ting, du har været igennem, er så abnorme, at din mand forstår mere, end du selv giver mig kredit for.

En konklusion kan så være, at det midt i vores kommunale såvel som "kristne" og private kampe ville være urimeligt at stille andre krav til rygeriet end at hun FORSØGER at skrue ned. Berits savn og sorg over den mistede åndelige og kødelige familie er overvældende for hende, måske er hun ikke enig, men desangående vælger jeg at sige, at jeg tror, hun er det, for gamle Bill er nu ikke dum, han ser mere, end Berit og mine børn tror om mig.

Det eneste som jeg forlanger af resten af omverdenen er, at de skrider et andet sted hen med deres røg, for Berits situation er sådan, at hun fristes, og det er – særligt når omverdenen VED DET – synd for hende, for hun vil gerne stoppe. Jeg er af hensyn til min egen levealder nødt til her at være kontant og konsekvent, hold jeres røg væk fra mig.

Jeg er ked af, at mine svagheder skal gå ud over min Berit, men jeg kan på grund af mit hjerte ikke få vejret, når hun kommer ind efter en rygetur. De små blodkar i hjertet ilter ikke, de får simpelthen ikke ilt nok, så tobaksrøg kan meget vel gå hen og fremme mit endeligt.

Uanset om jeg forstår eller ej, for det gør jeg faktisk, så har jeg bare også mine begrænsninger, og det er, at hvis ægteskab, venskab og familiesammenhold ikke er baseret på gensidig respekt og forståelse, så kan jeg ikke kæmpe mere, for Berit ved bedre end andre, at jeg har kæmpet alle kræfter væk for min familie. Og jeg ved, at min skat ser dét med mit helbred, som jeg trods alt ikke kan gøre for.

Berit er nu igen så afhængig af dette for hende nervedulmende røg, at hun ikke kan reagere på, at det gør min sygdom være. End ikke lægernes advarsel til hende, om at hun var i

overhængende fare for at udvikle Kronisk Obstruktiv Lunge-sygdom, får hende til at opretholde sit rygestop, så jeg må æde skylden igen, for jeg føler, at også det er mit ansvar.

Men mærk dig mine ord, for jeg er stolt af hende, så konklusionen er, hold da helt fast, hvor det er synd for hende, for hun vil gerne. Jeg bebrejder hende derfor ikke.

Men jeg undres, jeg undres virkelig, for alle vores RYGEN-DE venner og familie kender til Berits og min situation, og alligevel sidder for eksempel såvel familie som venner og ryger os begge lige op i hovedet. De spørger ikke engang, om det er OK, de tænder bare en cigaret og bapper løs. De af vores venner, der ikke gør det, kan jeg ikke nævne af hensyn til alle dem i bogen, som jeg er nødt til at bruge pseudonym på, så I er alle venner og familie – hensynsfulde som ikke hensynsfulde – nødt til selv at kikke på moralen. Og de af jer, der tager hensyn, kan jo bare slappe af.

Jeg har set én starte en lavine ved at tænde en cigaret. Velvidende at ingen af os kan tåle det, tænder resten af selskabet pludselig en cigaret. Berit og jeg har derved siddet til bords med fire til fem uansvarlige rygere, og så kan de jo blive sure på mig, det skider jeg på, for de spiller hasardspil med vores helbred og er i den grad medskyldige i, at Berit igen er begyndt at ryge. Så fik I den moralske øretæve. Ryg venner, ryg så meget I vil, men sæt forbruget ned hos os – og gå væk fra os, når I ryger.

Moralen er til rygernes fordel, for de hygger sig rigtigt sammen. Så nu, hvor der kun er én ikkeryger / antiryger tilbage i familien, nemlig undertegnede, må jeg se mig selv sat uden for, for når vi har rygergæster / familie, er vi delt op i to hold, og ca. 85% af vores venner / gæster / familie ryger, så de rykker sig sammen, hygge- og småsnakker, og jeg må rejse mig op og gå min vej. Til hverdag er Berit sød, hun går væk fra mig, og det gør mine børn også, godt nok på opfordring, men de gør det, men da jeg ikke føler, at jeg kan tillade mig at kyle ”flere-tallet” væk, så må jeg jo fortrække, når der er flere rygere end ikkerygere.

Så vores terrasser, som jeg – godt nok med hjælp fra lille Kaj – har bygget i blod, sved og tårer, er nu hyggested for rygerne. Men som skrevet, så er det en konsekvens af det liv, som vi har ført. Selvforskyldt eller ikke, så er det et produkt af alle tragedierne,

for havde Berit haft sine venner og den tryghed, som vi i en kort periode følte i kirken – efter kommunernes idiotianfald på os – så havde Berit ikke røget, hun er nemlig meget stærk, men føler hun sig alene, så er hun svag – ligesom jeg.

Måske bliver Berit rasende, når hun læser dette, men jeg må så håbe på, at sandheden sætter hende lige så meget fri som mig, for skat, jeg mener det faktisk pænt. Se det fra min side, jeg har selv været storryger, men tog konsekvenserne af mit helbred og stoppede. Jeg kan ikke tage flere kampe op – end ikke skænderier om tobaksrøg. Men hvad for en egoist er ligeglad med sin ven / mand / bror / søster / mor / far / kones helbred? For moralen er, JEG SKAL BARE HAVE DEN SMØG. Og det er ikke dig, skat, det ved jeg, sådan er du ikke.

Men jeg tager faktisk Berits rygeri i forsvar, for uanset hvor negativ jeg end er over for rygere, så forstår jeg hende godt, og læser hun rigtigt, så tager jeg faktisk både ansvaret og skylden for hendes rygeri. Men heldigvis så har vi også besøg af ikkerygere, og en af dem er Alf, som i den grad har Kronisk Obstruktiv Lungesygdom.

Alf stoppede for sent med at ryge, og det kostede ham en halv lunge, så som Berit og mig, så kan han heller ikke tåle andres røg. Han mangler mere end halvtreds procent af den ene lunge, så spørg du ham om, hvordan det er at være x-ryger med Kronisk Obstruktiv Lungesygdom. Men når han er på besøg, så er det min tur til at blive siddende, for så har også jeg en at tale med.

Min Skat sagde til mig, at det er så svært for hende at oprettholde, at hun faktisk i flere år var stoppet, netop for – som skrevet – at gæster sidder og svinger med en cancerpind i hånden, som Berits nervesystem længes efter, undskyld alle sammen, men det er altså sandt. Berit er jo kørt ned. Lige som jeg er hun rent ud sagt både psykisk og åndeligt skråt på røven.

Hvorfor brækker jeg dette af mig? Hvorfor have det med i bogen? Nogle vil mene, at det da er privat, ja, men det er da også en privat bog, som jeg låner ud til offentligheden – om du køber den, så er det stadig et lån, min historie er min, bogen er din, men indholdet er mit. Venner, jeg skriver dette, for at jeg ikke kan sige det, for jeg nærer intet ønske om også at slås for mit ægteskab, for jeg er bange, meget bange.

Jeg er bange på grund af min egen sygdom. Ingen læge spørger en hjerteopereret, om han / hun er bange. De opererer, ud og næste, rutinesnit, og så er det bare det. Jeg er ikke bange for at dø, jeg er bange for ikke at leve længe nok, og grin bare, der er en forskel. Jeg vil da ikke skride og brække halsen i en snotklat, før jeg er blevet hundrede, venner, men jeg er bange. Jeg er bange for at miste min skat til en farlig sygdom som Kronisk Obstruktive Lungesygdom. Jeg er bange for, at mit hjerte kollapseder. Jeg er bange for begge vores sygdomme, sygdomme som vi begge kan risikere at dø af.

Ovenstående er da let nok at fatte, er det ikke? Det er jo et efterspil af vores kampe, for havde vi fået retfærdighed, tror du, der læser, så ikke, at det hele havde været nemmere? Jeg er da nødt til at tro på det, længere er den da ikke, og så kan rygerne da blive sure, hvad rager det mig, er de venner? Tager de dette til sig som en mand, så ryger de ikke Berit ind i hovedet, Berit, der for min skyld så voldsomt prøver på at lade være. Behandl hende som en ikkeryger, selv om hun er ryger.

Men man siger jo, at en ulykke sjældent kommer alene, og i Bibelen kom der hele syv lige efter hinanden, og vi er nået til nummer mere end 50. Berit slås med smerter, og det flere end man lige tror, og smerter gør det jo ikke nemmere for hende at holde op med at ryge. Jeg skal lige sige, at det ikke er så meget, måske 4 til 8 om dagen, men alligevel, nemmere er det ikke, når man – som Berit gjorde – faldt i vores indkørsel.

Berit har det sidste år betalt en kæmpestor pris, hun faldt i vores indkørsel.

Her brækkede hun anklen tre steder og enten forstuvende eller fik revet alle ledbånd over, tre komplicerede brud ifølge lægerne, der ville amputere hendes fod over anklen. 3 store operationer og en masse jern, skruer og stænger senere kørte min skat i kørestol i måneder. Jeg bar hende op og ned, ud og ind, og ja, jeg slæbte en hvis legemsdel i laser, men Berit havde så ondt, at hun både var på morfin og metadon, og det er slemt. Lægerne ville amputere hendes fod, for alene forstuvningerne ville være mere end et år om at fortage sig, sagde de, og det havde de ret i. De indopererede plader, stænger og ståltråd samt de mange skruer skulle sidde i hendes ben, fod og ankel hele livet.

Men det var ikke kun tre brud, knækkede knogler og forstuede ledbånd, det var tre KOMPLICEREDE brud og forstuede ledbånd. Det tredje brud opdagede de først en uge efter, at Berit var blevet indlagt, og hun lå i 20 dage. Jeg besøgte hende hver dag, nogle gange to gange om dagen, vores udlærer besøgte hende og Alf og Iris kom helt fra sydhavsøerne og besøgte hende, men alle vores kristne ”venner” besøgte hende ikke, og kun vores søn Jokum kom, idet han fik et lift af mig ind til mor. Det er ingen bebrejdelse til nogen, men alligevel, når man har det værst, så kommer ingen. Jeg har i min bog tidligere beskrevet, hvad Bibelen siger om det, men lad det ligge, for nu går det nogenlunde ok, men kun nogenlunde.

Kan man fatte, at Berit har det psykisk dårligt? Jeg kan, så ok skat, snup dig bare en smøg, men lov mig at stoppe igen, for om nogen er stærk, så er det dig. Jeg havde lovet mig selv, at denne bog ikke skulle være en mirakelpræget bog omhandlende vores tro, men da jeg jo har omtalt nogle ”menigheder” negativt, så vil jeg over for disse religiøse over- og underhoveder sige en ting, og det er, at Berit og jeg har forladt såkaldte ”kristne fællesskaber”, men ikke vores tro, så frafalden er relativ, ikke sandt? Og er du en kristen, der læser denne bog, så slå op i Lukas kapitel 17, vers 1 & 2. For Gud ved, hvad en frafalden er, og Han ved, hvem der er skyld i frafald. Han kender flere end Berit og mig, og tro mig, vi kender nogle stykker, der får mennesker til at falde i deres tro.

Berit og jeg nærer ingen ønsker om at overbevise de såkaldte kristne om, at vi stadig tror på Gud, det må de godt nok selv om, dog siger vi til dem, pas på med at dømme os, Mattæus kapitel 7, vers 1 til og med 5. Men tilbage til at jeg havde lovet mig selv, at bogen ikke skal handle om kristne mirakler, for hvad Berit angår, så undgår jeg ikke et par stykker af slagsen.

Men først, denne bog er en erindringsbog med digte og sange, ikke som nogle fra fortiden tror en kristen bog. Der går allerede nu mange måneder før bogen udkommer rygter om, at jeg skriver en bog om dem, men helt ærlig, skulle jeg gøre det, så ville bogen hedde ”Frikirkernes magtmisbrug og manipulation”, og måske skulle jeg en dag desangående gå i detaljer, for sikke en knaldroman der kan blive ud af det, men nej, rolig nu, spøg til side. Jeg skriver erindringerne om en families pris, og

en af priserne, som vi godt nok betalte, er vores bekendtskaber i det såkaldte kristne miljø. Men en af priserne, som vi også betaler, er om Berits uheld med sin fod – en pris undertegnede derved også betaler dyrt for.

Men på trods af min holdning til, hvad denne bog er, så kan jeg ikke komme uden om, at Berit har det ”bedre” – netop for at vi aldrig tabte troen. Tillad mig kort at forklare, hvad jeg mener. Berit og jeg er, hvad man kalder frelst, døbt i vand og Helligånd. Du kan søge hos for eksempel Baptisternes kirker og se, hvad det betyder. Den korte historie er, at vi begge har sagt ja til at leve med Jesus som vores frelser, kort, vi er døbt, hel sænket ned i vand, hvor vi begravede vores gamle liv og stod op til et nyt liv i Kristus. Det var så den forklaring, og nu kommer hvad den tro så gav Berit.

Berit skulle til kontrol. Der var gået et år efter de tre operationer, så nu skulle de finde ud af, hvorfor Berit stadig havde så ondt, som hun havde. Morfinen hjalp ikke mere, så hun fik metadon, og det er noget kras noget, og vi var begge bange for de piller, særligt Berit, der jo skulle slingre sig gennem hverdagen, var da bange for dem. Jeg skrev, at lægerne havde sagt, at alle de jernplader, stænger, skruer og ståltråd, de havde lagt ind i Berits ankel, fod, og ben skulle være der for livstid, MEN...

På vej til hospitalet, som var et helt andet, end det Berit blev opereret på, ringede Revolte os op. Jeg, der kørte bilen, har blå tand, så han talte for medhør. Revolte spurgte om, hvordan Berits ben havde det, og jeg fortalte ham, at hun havde meget ondt, og at vi var på vej til kontrol. Revolte begyndte omgående at bede for Berit, der noget overraskende fik det bedre.

Efter en farveller lagde vi røret på og kørte ind på sygehusets P-plads. Jeg stuede damen ned i en kørestol, og derpå drøned vi rundt til vi fandt afdelingen – eller ortopædisk ambulatorium – tror jeg, det hed. Her blev Berit tilset af en midaldrende læge, der med et glimt i øjet sagde, ”Berit, de der stænger dem opererer jeg altså ud af din fod, dem skal du ikke have mere”.

De havde nu siddet et år, og Berit og jeg var noget undrende, men glade. Vi havde jo af lægerne på det hospital, der opererede hende hele tre gange, fået at vide, at de ikke blot ville amputere hendes fod, men at hun skulle have den der kopi af en Storstrømsbro siddende i foden hele livet.

Berit blev på ny indlagt nogle få uger efter. Her fik hun den fjerde operation, hvor de fjernede denne Storstrømsbro-lignende stål-opsætning, og det gik godt, mange smerter forsvandt, men ikke alle. Berit måtte stadig have stærke piller, dog ikke mere metadon – som hun selv af egen vilje stoppede med. Så ja, der var da sket et lille mirakel, da vi var på vej til kontrol på hospitalet, og Revolte ringede og bad. Men det stopper så ikke bare ved det.

Berit og jeg var på besøg hos de i bogen omtalte skoleledere. Vi skulle hygge, men også tale om bogen, som de læste korrektur på. Efter en herlig middag kørte vi sammen med Janni til hendes kirke. Henry, der lige var blevet opereret i sit knæ, blev hjemme. Janni og Henrys kirke er faktisk den samme, som jeg omtaler i kapitel 7 og som jeg under pseudonym kalder Evangeliets Hus. Her havde vi en pragtfuld så at sige messe. Vi fik en herlig fortælling fra en af dette lands bedste frikirke-prædikanter, og til sidst i denne ceremoni tog Berit sig mod til at bede denne prædikant om at bede for hende.

Efterfølgende er smerterne gradvis, men hurtigt mindsket så meget, at Berit udelukkende æder mine almindelige Pinex, som jeg har recept på. Goodbye morfin og metadon. Allerede få minutter efter denne bøn kunne jeg på min skats vegne rejse mig op og sige, at der var sket et mirakel. Denne prædikant ville ikke have æren, så vi takker Gud, men han er nu en fin fyr, ham prædikanten.

Skat har stadig ondt, men langt fra i den kategori som tidligere. Hun har som skrevet smidt den stærke medicin væk og er nu uafhængig af det lort. Jeg elsker min skat, og hendes tårer er mine tårer, men det er nu ikke altid, hun ser det. Jeg beder nu til, at hun kaster smøgerne væk, undskyld skat, jeg vidste godt, at du røg i smug, og jeg forstår dig godt, for som skrevet så er det et efterspil af fortiden og dets tragedier.

FOR undertegnede var og er konsekvenserne abnorme. For undertegnede har det et stort psykiske efterspil. Jeg er kørt ned, jeg er træt og ensom, jeg er en slagen mand, der fysisk, psykisk og åndeligt er såret, så det vil noget. Jeg har tidligere skrevet om mine sygdomme, begge mine skuldre OG ben er færdige, ryggen er færdig, hjertet banker i takt med kursen på den danske rente, så det vil jeg ikke tærskelanghalm på. Men den psykiske

side af gamle Bill, som jo hedder noget helt andet, er en helt anden sag. Jeg klynger mig fast til det liv, som jeg elsker så meget, det liv, jeg flere gange var ved at tage fra mig selv, for jeg siger endnu engang, er det det hele værd?

Efterspillet og omkostningerne er for mig meget større, end min egen familie faktisk er klar over, og jeg ved, at de omgående, når de læser dette, vil protestere og skælde ud, men mine følelser er som skrevet mine følelser, så måske er der noget, som også de skal lave om på. Måske skal de se, at jeg har kæmpet min røv i laser for dem, og at der nu ikke er mere tilbage. Har jeg ikke ret til et liv i glæde med mine børn, børnebørn, svigerbørn, min hustru og mine katte?

Ingen ser mine tårer, ikke engang familien, og det gør ondt. Jeg har oplevet, at når jeg virkelig har brug for dem, og når jeg virkelig er nedtrykt, så skælder de mig bare ud, og jeg frygter faktisk, at dette gentager sig, når de læser denne bog, for i dag ser man kun sin egen situation, og min familie er ingen undtagelse, og det er måske min egen skyld.

Måske skulle jeg ikke have kæmpet så meget, som jeg gjorde, måske skulle jeg uden kamp bare have ladet kommunen tage mine børn fra mig, ladet voldsmanden gå i glemmebogen, finde mig i kristnes modgang og indrømme, at jeg er en genetisk fejltagelse. Men er det sådan, jeg skal tænke? Jeg er ikke forvænt med, at nogen spørger, ”Du Bill, hvordan går det? Har du det godt? Er du ok”? Ikke engang min familie, de stiller blot krav.

Rigtige venner har jeg trods alt, for gamle Alf hentede Berit, han kørte mere end 600 kilometer for at køre hende til hospitalet. Det var her i 2015, hvor jeg fik et slemt herteanfald og en ny hjerteoperation, men havde Alf ikke kørt, så havde jeg ligget alene på hospitalet og var i værste fald måske død alene, men så slemt gik det heldigvis ikke, men hvem kan vide det? Ved den anden hjerteoperation skulle der gå mere end 12 timer fra jeg blev hasteindlagt, før den første familie besøgte mig, og det var Berit. Ved andre indlæggelser har slet ingen fra familien besøgt mig. Og sådan har det været hele mit liv, jeg er alene, og når jeg påtaler det, bliver man bare sur på mig, så jeg holder kæft, men påtaler det i min erindringsbog som en del af mine erindringer.

Når jeg ser fjernsyn, så græder jeg, er der en serie med en familie, der er så ”lykkelig” (eksempelvis Bjerglægen fra Charlie),

så tuder jeg, jeg kan ikke engang se Skadestuen på tv, for når lægerne hjælper en eller anden, og det går godt, så tuder jeg også, jeg kan ikke se Disney, for de er så søde, og så tuder jeg igen. Sporløs på tv 1. En eller anden søn finder med hjælp fra Sporløs sin mor i Tanzania, og så sidder jeg og tuder igen, Bonanza, den bedste westernserie i mands minde, Ben Cartwright med sine tre sønner, Lille Joe, Hors og Adam, de er altid i krise, men til sidst finder de altid lykken, og så tuder jeg, ja, ha ha. Jeg tuder nu, lige nu.

Jeg kan ikke gøre ved det, jeg bliver så lykkelig, når jeg ser en lykkelig familie, som eksemplerne fra tv, hvorfor er det ikke mig? Men det er et efterspil af kampe med minimal støtte. Jeg takker de få venner, der støtter mig, særligt Alf, men tro mig, de fleste ser ikke mine tårer, men de ser alle de ting, som er overgået dem. De ser ikke, hvem der faktisk kæmpede med det tungeste læs, og det er ikke familie, jeg her alene hentyder til, jeg behøver blot at skrive, ”Hvis et lem lider på legemet, så flår vi det af og banker ejermanen med den våde ende” – eller var det, ”Når et lem lider på legemet, så lider vi alle”? Jeg stemmer på den første.

Berit og børn, dette var ikke en lussing til jer, og hav nu så meget respekt, at I ikke dømmer mig ud fra enkeltreplikker i denne bog, for så tuder jeg bare igen. Jeg har set nok kold kyniskhed både i familie og vennekreds. Jeg beder alle se længere end til sin egen næsetip, for hvad få af jer er klar over, er at jeg ikke har det godt, så nej, det var ingen lussing til min familie, læs videre og forstå, for efterspillet er, at jeg på grund af de kampe, som jeg tog for jer, mine børn OG hustru, ikke længere kan kæmpe, end ikke for mig selv. Jeg konkluderer, at jeg dagligt er i forsvarsposition – og må også her og nu holde inde. Så nu er der frit kast – til jer fra fortiden såvel. Kast I bare med sten, og har familien så lyst til at kaste et par murbrokker såvel, så vil jeg ikke mere dukke mig.

Jeg regner ikke med forståelse for dette, så hvis alle gider læse dette rigtigt – også længere nede – så vil man se, at jeg selv tager det fulde ansvar, jeg påtager mig skylden for alt, også min families situation og for den sags skyld position over for dette, men så slutter den også der. Jeg har aldrig kunnet få familie og medmennesker til at forstå dette, men nu er det skrevet ned i

min bog, så har de muligheden for at læse det igen og igen, for konklusionen på efterspillet er, at jeg ikke har flere kræfter til at gentage mig selv, eller for den sags skyld kæmpe for mig selv.

Så jeg begynder forfra, goddag, jeg hedder Bill Fuglseth, men jeg vil meget hellere hedde det, som jeg rigtigt hedder, men desværre, sandheden gør ondt, den gør så ondt, at jeg er tvunget til at bruge pseudonymer til alle i denne bog, for sæt nu en eller anden gætter, hvem vi er, se det er et efterspil, men konklusionen er en helt anden.

Når jeg ser tilbage på livet, som gik, så må jeg jo konkludere, at jeg må have været en dårlig far, der ikke evnede at beskytte mine børn. Og jeg har været en dårlig husbond, der gjorde alt for lidt modstand, da en kommune skilte Berit og mig ad. Jeg må have været størehamrende blind, da jeg ikke så, at en, der udgav sig for ikke kun at være min, men også mine venners ven, over et helt år var en pervers pædofil klaphat, der tog mine drenges dyd. Jeg har været en ringe familiefar, der tillod såkaldte kristne at udøve dæmonuddrivelser på mit i forvejen traumatiserede barn.

Jeg må jo konkludere, at jeg set ud fra min synsvinkel har ladet mig styre af sindssyge voldsmænd, ærgerrige anbringelsesglade kommuner og idiotisk, religiøs, fladpandet teologi. Så jeg har spurgt mig selv om, hvad det er, som jeg har gang i. Jeg har jo totalt svigtet, og på grund af mine dårlige evner til at se konsekvenserne af mine egne handlinger har jeg ikke ligefrem været mine børns og min hustrus store rock'n'roll idol. Jeg har mange gange siden følt, at mine børn har vendt mig ryggen, og at de bebrejder deres far alt det, som sker i deres liv, for eksempel når deres ægteskab går dårligt, så får jeg på puklen. Jeg har oplevet direkte at få skylden. Der kan på grund af mine børns dårlige indtryk af deres far nogle gange gå flere måneder og år, hvor jeg ikke ser mine børn OG børnebørn.

Jeg konkluderer ligeledes, at jeg ikke har evnet at holde fred i familien, for når mine børn indbyrdes ikke kan enes, så er det mig, de bliver mopset på, og hvorledes kan jeg bebrejde dem det? Nej vel, men mine følelser er store, og jeg elsker mine børn så meget, så selv om min datter en dag gav mig skylden for, at Kaj skældte hende ud over, at hun ikke havde været særlig familiær over for hans pige, så bebrejder jeg hende det ikke.

Vi taler sammen på fjæsbogen, og så er jeg glad, jeg hører trods alt fra hende. Men ja da, jeg er faktisk uskyldig, men for tiden har været så hård mod mine børn, at jeg nok også er den eneste, som de kan vende sig imod, når deres verden vælter. Dog må jeg også sige, at det nu er på tide, at de finder en anden at bebrejde, deres mor og far er trods alt fyldt 61 år. Jeg og Berit kan ikke blive ved med at holde til intrigerne. De må lære at tage deres egne slåskampe.

Jeg må konkludere, at jeg dagligt har paraderne oppe. Og for den, da også, ja, jeg forstår min familie, men de tog altså ikke de samme kampe, som jeg tog, retssager, store møder med advokater, det offentlige, kirker mv. Men det gjorde så også, at min tid til dem var sparsom, og jeg føler så også, at de ikke ser, at jeg faktisk er slidt ned. Ja, de kæmpede også, ja, men absolut ikke på samme niveau.

Dette kapitel hedder konklusioner og efterspil, så jeg konkluderer mit liv ud fra, hvad der er sket, ikke for at hænge mine børn til tørre, og tror de det, så har de ikke læst, hvad jeg skriver. Men jeg kan sige, at jeg ikke kun er smadderked af det, jeg er ensom, jeg skal som skrevet den dag i dag kæmpe for mine børn og min kones kærlighed, og det gør bare så ondt, så ondt.

Kampe af den kaliber er en evig strøm af smerte, end ikke de kan forestille sig. De fokuserer den dag i dag alle på, at det er min skyld. Min hustru siger, at jeg bestemmer alt, men det er en usandhed, som en eller anden med dårlig ånde har plantet i hendes sind. Jeg har ALDRIG taget EN ENESTE beslutning, uden at Berit har sagt god for det jeg gør, ikke en eneste, venner. Min eneste forbrydelse desangående er, at jeg beder så meget om deres kærlighed, så meget.

Jeg føler mig ensom, og her får du desangående et par detaljer. Jeg følte mig ikke ensom, da jeg første gang blev hasteindlagt med hjerteproblemer, mange fra menigheden besøgte mig på hospitalet, så mange at personalet sagde fra over for mig, men så kom problemerne, og med dem ensomheden, for de mange andre gange som jeg var indlagt kom en, måske to og langt de fleste gange slet ingen.

Sidste gang jeg blev opereret i mit hjerte kørte Alf, min dejlige ven, helt fra en af sydhavsøerne til Sønderjylland, hentede Berit, og kørte hende på hospitalet for at besøge mig, men alle

de andre foregående gange lå jeg alene. Berit kom ved anden hjerteoperation først 12 timer efter min hasteindlæggelse, før kunne ingen hjælpe hende, og dengang var vi i en kirke med mindst 40 biler i medlemskaren.

Mange gange lå jeg dag ud og dag ind, uden et eneste besøg fra min elskede og mine børn. Jeg kunne i princippet have ligget totalt alene og sovet hen, jeg kunne have været død, uden at en eneste af min familie eller nærmeste vidste det. Derfor føler jeg mig i dag så alene, bliver jeg igen Gud forbyde det indlagt, og det denne gang går galt, så kommer jeg til at dø alene, hvordan tror du, at det er at føle sig så alene?

Ovenstående er med til at jeg tuder, men ingen ser det, for også her er jeg alene, og siger jeg noget mødes jeg med sure fjæs, og det er måske for ringe, måske ikke, måske er du skide ligeglad, men det er jeg ikke, for jeg skal sige dig en ting, og det er, at hvis mine nærmeste ryger ind, så ser jeg til, at de ikke er alene, og er de det, så kører jeg omgående hen til dem, men jeg lever i frygt for, at de glemmer mig, og at de lader mig dø alene.

De fleste af os sagde ja til at leve sammen i medgang og modgang, og både når vi er raske og syge stå bag hinanden, for kærlighed er at støtte hinanden, også selv om vores partner måske tager en uventet beslutning. Tal sammen og støt hinanden i alle henseender, at leve sammen i frygt ligner ikke noget, det er ikke kærlighed.

Og det er netop pointen i denne bog, en pointe om dem, som jeg har skrevet om, for det handler om kærlighed, særligt i ”menighederne” som sikkert ikke fatter en hujende pap-fis af det hele – og dem om det. Men kendte jeg ikke til kærlighed, så vil jeg ikke kunne have begået en sådan bog, som jeg her har. Omvendt, så vil de, der læser den uden kærlighed, ikke fatte den, de vil ikke kunne forstå den. Uden kærlighed er denne bog intet, jeg er intet, du er intet.

En af de omtalte menigheder irttesætter hele tiden. Du kan have ret, men de irttesætter alligevel, lige meget hvad du gør, så er der på dette sted altid en, som er bedrevidende og med lange forklaringer nok skal lære dig, hvordan DU skal være kristen. De har deres helt egne fortolkninger af Guds eget ord, og det er ikke kærlighed, og de fortjener at blive skrevet om, for

kærligheden fra undertegnede er nemlig, at jeg trods alt brugte tid og kræfter og i den grad tårer på dem.

Ja, du læser rigtigt, for jeg græd mig gennem det, som jeg har skrevet om, og det gjorde jeg, for at jeg elsker hver og en af dem, som jeg har skrevet om. Og selv om flere af dem ikke kender til næstekærlighed, så elsker jeg dem alle sammen, jeg holder så meget af dem fra Bøvl Centret, dem fra Kirken i Grenå, dem fra I vand til livet og Evangeliets Hus, Troens gløder og Cykelkæden, ja, jeg elsker dem alle sammen.

Men for alle sammen: I min verden ender det lykkeligt, i min verden løber vi hinanden i møde, omfavner hinanden, græder af glæde over at have hinanden. I min verden betyder det ikke noget, om det regner, sner, stormer, eller om solen skinner. I min verden er vi glade for hinanden, i min verden lader vi ikke solen gå ned over vores vrede, i min verden holder en familie sammen og tilgiver hinanden, men der skal to til en tango.

Jeg vil se fem til enden med glæde i stedet for sorg – men så vågner jeg af min drøm og tænker om mig selv, gamle sentimentale idiot, Gud velsigne dig.

Her er et digt om kærlighed, der også blev til en sang. Titlen på sangen er ”Sammen med Ham”, digtet hedder blot ”Kærlighed”.

(C) Copyright af Bill Fuglseth

Kærlighed er, når du mærker glæden.
 Kærlighed er, når du mærker Han er nær
 Kærlighed er, tæt ind til dig
 Kærlighed er, så tæt at du føler

Kærlighed er, når du mærker det
 Kærlighed er, når du tager Hans hånd
 Kærlighed er, når du går på livets vej
 Kærlighed er, når du er sammen med Ham

Kærlighed er, når du aldrig gir slip
 Kærlighed er, når du husker hvem Han er
 Kærlighed er, når du føler Hans hjerteslag
 Kærlighed er, når du stoler på din frelsermand

Men jeg må nøjes med at konkludere, at jeg er så himmelråbende ensom, at jeg ikke mere kan koncentrere mig om simple ting. Jeg er så ensom, at jeg bliver væk for mig selv. Jeg er så ensom, at jeg kan fare vild i en telefonboks. Så når denne bog er udkommet, så skal jeg ud og lede efter mig, og så må vi jo se, hvad jeg finder, for også far og husbond kan være såret og ked af det.

Jeg er meget ulykkelig, meget endda. ”Vi voksne kan også være bange”, sang Bjarne Jes Hansen, og aldrig har en sanger sunget noget så sandt, for jeg er også bange.

Vi voksne kan også være bange
Tekst og musik: Bjarne Jes Hansen.

Jeg er bange for de store brag
man nogen gange får at høre.
Jeg er bange for at der skal blive krig
når jeg hører tanksene køre

Omkvæd: Vi voksne kan også være bange
og synge lange, lange bange sange.
Der er så meget, man skal passe på
Jeg har jo dig, jeg skal passe på.

Jeg er bange for atomkraftværkerne
og for bilerne ude i trafikken.
Jeg er bange for den sorte grimme røg
som osrer henne fra fabrikken.

Omkvæd

Jeg er bange for de dårlige film
Og for det, der står i dumme bøger.
Jeg er bange for, at du skal møde løgne
Og for at du tror på løgnen, som du hører.

Omkvæd

Jeg er bange for at alt for stærke mænd
skal bestemme over dig og mig og jorden.
Jeg er bange for at løgnere og tyve
skal bestemme over dig og mig og jorden.

Omkvæd

(C) Copyright Bjarne Jes Hansen.

Jeg er bange, at der skal ske vores børn noget.
Jeg er bange for ikke at kunne se dem.
Vi er bange for ikke at se vores børnebørn.
Jeg er bange for ikke at leve længe nok,
Jeg er bange for ikke at få et liv sammen med dem,
Jeg er bange for, at det er for sent.
Både Berit og jeg er bare så skide bange.

Tag ikke fejl, jeg bebrejder IKKE min børn, slet ikke, men jeg HAR stået i en situation, hvor jeg stiller tvivl om, at hvis mit hjerte skulle komme ud af slag, om ikke det så bare ville være til en stor lettelse og befrielse for Berit og børnene? Men jeg vælger nu – forhåbentlig med hjælp fra et forlag, som vil udgive denne bog – at kunne fortælle dem, hvor højt jeg elsker dem, men hvor højt jeg også elsker selve livet, at hvis valget – Gud forbyde det – en dag kommer mellem dem og livet, så vælger jeg livet.

Men konklusionen for mig må være, at jeg stadig tror på, at hvis ikke kommunen, hvis ikke voldtægtsforbryderen, hvis ikke ”kirken” og hvis ikke min bare.... Pointen er, at hvis ikke alt det, som er sket, var sket, så er jeg sikker på, at vi havde været en lykkelig familie med almindelige lykkelige uoverensstemmelser, men vi skulle absolut splittes ad af andre. Jeg føler derfor stadig en så kæmpe stor skyldfølelse over for alle mine fire børn OG min lille Berit, at jeg har svært med at leve med det, men jeg tager ikke billetten frivilligt.

Så kære familie og venner, om mig selv kan jeg konkludere, at jeg måske bare skal hykle lidt, for samtidig med at vi skal være der for en psykisk syg dreng, føre retssager for at få to andre drenge hjem fra tyveriagtige anbringelser, slås med sekter og total idiotiske dæmonudrivere, så glemte Berit og jeg at kæmpe for os selv.

Jeg har mange gange sagt til mine børn, når de er løbet træt af deres kampe og deres børns splittelser, at de SKAL tænke på sig selv. Eksempelvis har jeg tit sagt til vores datter Yrsa, ”Når dine børn er hos deres far, så tag din tyr under armen og kør sammen hjem til mor og far”.

Jeg har sagt til hende, ”Brug vores campingvogn som hotel, kød ud i naturen og nyd hinanden, gå på restaurant, tag til Flensborg, gå tur på havnen, tag turistbåden som sejler rundt i den smukke Flensborg fjord, vær alene, vær jer selv, der kan I samle kræfter til hverdagen, for hvis I løber tør for kræfter, hvorledes kan i så tage jer af jeres børn”? Men nu er lilleemor og jeg træt, vi kan ikke mere have mange gæster i mange dage ad gangen. Vi kan ikke klare det mere.

Men dette gode råd glemte Berit og jeg i kampens hede. Både Berit og jeg glemte at kæmpe SAMMEN – og for os to. Og lad det så være en løftet finger til min darling og mig selv, men man må ifølge nogle kristne ikke føle, man må ikke lytte til sine følelser, men det skider jeg på, for mine følelser er reelle, og havde det været en synd, så havde Gud nok ikke skabt os med dem, vel.

Siger de så, at det alligevel er en synd, så har jeg en nyhed, det er min synd, basta, og jeg skal nok tage mig af den uden såkaldte fortidskristnes religiøse irettesættelser, for de der fra fortiden ved ingenting om livet, de er, hvad det angår, de tre aber.

Men tilbage til mit efterspil, for en af pointerne er selv at konkludere, at jeg nok ikke er en god far. Gør det mig til en idiot? Ja og nej, jeg gjorde hvad jeg kunne, men mine konklusioner er ud fra mine børn, venner og hustrus reaktioner over for mig, det er den skyldfølelse, som de og jeg selv har pålagt mig, som gør, at jeg konkluderer, at jeg nok bare skulle have ladet stå til, for nej, det er ikke den pris værd.

Set i bakspejlet kunne mange ting have været gjort anderledes, meget anderledes, men hvad kan jeg gøre ved det nu? Ingenting andet end sige til min familie, skal vi ikke forsøge at være familie? Kære jer, tillad undertegnede at leve. I vil benægte det, jeg skriver, det ved jeg, men når I sidder alene og jeres tv og computere er slukket, så tænk, se om ikke ansvaret burde hvile på flere skuldre end blot mine to.

Jeg kæmpede med alle kræfter, og når de var efter mine børn, fik jeg umenneskelige kræfter, jeg var fucking Supermand i disse kampe, som jeg kæmpede for familien. Jeg kan garantere, at ikke mange familiefædre har gjort mig det efter, venner og familie, ikke mange, men det er også følgerne heraf, som har slidt mig op.

Jeg tror end ikke mere på, at mit liv er så langt, som jeg inderst inde ønsker, og det er reelt. For den træthed jeg skriver

om, kan ingen se eller føle, men jeg kan. På trods af alle mine sygdomme og store smerter så smed jeg mine krykkestokke, jeg rejste mig op fra en kørestol og kæmpede totalt uselvsk og uden hensyntagen til mig selv min bare røv i laser, tag den, kristne fortid. Så ja, jeg siger undskyld til familien, men jeg siger ikke undskyld til dem eller nogen anden for, at jeg er et menneske. Så tilgiv jeres gamle mand, far og bedstefar for at være menneskelig – og ikke gudelig.

Jeg konkluderer, at jeg både er psykisk og fysisk svag. Jeg skrev inde i bogen, at jeg havde kæmpet Danmarks måske største voldssag af sin art, og jeg vandt. Jeg hev det mest syge danske system i mands minde gennem tre retssager, og jeg vandt. Jeg har tilbage fra halvfjerdserne det brune bælte, første dan i kyokushinkai karate, så der vandt jeg også, men jeg havde aldrig regnet med, at det var kristne søstre og brødre, der skulle tage de sidste kræfter fra mig, de sidste kræfter som jeg skulle bruge på en umenneskelig forgældet lille mig.

Så lad mig her fortælle dig, hvad dette her frygtelige menneske, mig, er stærk og svag i, for Herre Gud, jeg har ifølge en læge diskusprolaps i nederste ryg led, som ikke kan opereres. Og apropos ryg, jeg har slidgigt i hele ryggen, flere led er (ifølge en læge) sunket noget sammen. Jeg har slidgigt i resten af kroppen. Jeg er opereret for hvad der svarer til ca. 25 knoglebrud i begge skuldre. Jeg er opereret mange gange i mine knæ og har derved så store smerter ved at gå, at jeg nogle gange klemmer en tåre ud ved hvert skridt, som jeg tager.

Jeg burde støtte mig til en stok, for diagnosen siger kroniske smerter, men jeg går sjældent med den, for det er ikke godt for mine dårlige skuldre, men jeg burde gøre det på grund af mine knæ. Så her er jeg svag. Jeg har tidligere fået ca. 20 morfinpræparater dagligt, så som nobligan og ketogan samt ren morfin. Derudover fik jeg antidepressiv medicin, så her var jeg også svag, men mit største handicap er, at du IKKE kan se det på mig, eller du får ikke LOV til at se det på mig, jeg går nemlig ikke rundt og ligner en, som er syg. Så her er jeg stærk.

Jeg sagde stop en dag, og det fik du heller ikke lov til at se, for der sørgede jeg for at være alene, og det var ikke så svært, alene er nemlig mit mellemnavn, når lokummet brænder, så den kolde tyrker var det eneste, der skulle få mig til at overleve.

Mængder af lægeordineret narkotisk medicin kære læser, familie og venner smed jeg ud i lokummet, og aldrig har Danmarks kloakrotter festet så meget.

Der var flere hundrede piller, og nok til at tage mit liv mindst ti gange, så rotterne var til narkofest i dagevis, så her var jeg stærk. Jeg har stadig stærke smerter, de er ikke væk, fordi jeg dopede kloakrotterne, men jeg bider tænderne sammen og tager ingen smertepiller mere andet end sjældent håndkøbspiller, så her er jeg stærk. Jeg arbejder hårdt. Med hjælp fra mine drenge og min svigerdatter bygger jeg terrasser til min brud, så hun kan sidde flot ved vores vandløb og nyde sommeren og se laksen, som springer op af vandløbet, så her er jeg stærk.

Når mine børn vækker mig og Berit ved at ringe midt om natten for at bede mig om et godt råd, så er jeg klar – også selv om de gør det i en brandert, så her er jeg stærk. Og frem for alt, så smed jeg al morfinen for at kæmpe, jeg smed mig selv til side, da mine børn havde brug for mig, så kom ikke og sig, at jeg ikke var stærk der. Men jeg kan ikke stikke af fra, at jeg har gennemgået fem hjerteoperationer, og at lægerne nu siger, at de små blodkar til og fra hjertet ikke giver eller får ilt nok.

Det gør mig træt og udkørt, ikke træt som ”jeg vil sove nu træt”, men ”totalt udkørt træt”. Jeg kan ikke få luft, gisper efter vejret og har kroniske brystsmerter, og al energi er total drænet fra min krop, så ja, jeg konkluderer, at jeg alligevel nok bare er en slagen mand. Men jeg er en slagen mand, der trods alt ofrede alt i kampen for min familie. Den blomst må jeg have lov til at give mig selv, men jeg deler den med Berit, for uden hende havde jeg intet været, uden hende havde jeg ikke været stærk, men kun en svagpisser.

Efterspillet er desværre, at jeg må konkludere, at mine skyldfølelser ikke bare forsvinder, for jeg kunne jo have taget Berit under armen for at undgå, at de havde hugget mine drenge fra mig og bare være flyttet til udlandet og derved skidt på kommunen. Jeg burde have gennemskuet og gennembanket voldsmanden og aldrig nogensinde have haft med religiøsitet at gøre – men det er mit lille private skelet i skabet, venner.

Hvad mine børn forventede af mig? De havde forventet en far, der smøgede ærmerne op og brugte sin karate til at give dem alle sammen en på tuden med, så ja, mit liv er stadig lige

så stinkende som en lunken udtrådt hundelort under fodsålen på en varm sommerdag. Men kære læser, kære søde dig, der har fået eller købt min bog, når du er færdig med at grine af mit selvopfundne ordsprog, så tænk på, hvordan du ville have det, hvis det var dig, der så din psykisk syge dreng den ene gang efter den anden true med selvmord for så at blive lukket inde på en gak afdeling.

Tænk hvis du skulle vidne, at dine børn blev voldtaget, og en kommune både anbragte og direkte kidnappede dem. Hvis du så på grund af dine børn og din hustrus reaktioner føler, at du ikke gjorde nok for at redde dem, hvis du føler, at du på grund af dine handlinger ikke kan holde sammen på din familie, så tænk over, hvordan du selv ville have det.

Hvordan ville dit syn på dit liv så være? Berit er – medens jeg skriver dette den 27-05-2015 Kl. 15:02 – lige gået ud ad døren med disse ord, ”Jeg har det ad helvede til”. Så jeg lukker ned for i dag. – Den 28-05. På den igen. Vi kørte en tur og jeg trøstede hende, men jeg mærker efterdønningerne af fortiden i hende. Jeg sagde, at jeg elskede hende, jeg spurgte ind til, hvordan hun har det. Jeg føler at jeg får skylden, for jeg taler forkert, jeg siger alt forkert, jeg føler mig i vejen, men forsøger ikke at lade mig gå på – og fastholder at være der for hende.

Jeg siger, skat, skal vi ikke gå til læge, dine piller er måske for gamle, måske skal du have nogle andre, men hun klapper i som en østers. Jeg ser, at hun har brug for hjælp, men vil ikke tage mod den. Jeg ser, at hun har brug for en veninde, men dem tog jeg fra hende, jeg bare ser. Du fik lige en direkte historie fra livet lige nu, midt i skriveriet fik darling det dårligt. Og jeg ser det.

Ja, det er psyken, den er gal med. Skattepige har – som jeg – fået en depression efter tragedierne og får derved fast anti-depressiv medicin, dog måtte jeg stoppe med det på grund af hjertet og selv klare min depression. Men ingen tvivl, efterspillet er, at det er hendes nerver, der er flået i smadder, og jeg kan intet gøre, mine kræfter, mit overskud og min energi er væk. Så hvordan ville du have det i den situation?

Tænk så nu på, at hvis du følte dig svigtet af dine børn og andre familier samt venner, også selv om du ikke bebrejder dem det eller holder det op imod dem, tænk på dette. Du ved

inderst inde godt, at du har kæmpet en vis legemsdel i laser for dine børn og din hustru, men du føler, at det ikke er godt nok, du kunne have gjort det bedre – måske helt have undgået det, som var sket.

Hvordan ville dit liv så se ud? Når du så ser, at de, som du har kæmpet for, alligevel ikke får det bedre, vil du så ikke have lyst til at sige, ”Rend mig noget så grusomt der, hvor jeg er højest, når jeg plukker jordbær”? Og kom så ikke efter denne opsang og sig, at du kender disse følelser, så siger jeg løgner – medmindre du har haft mine sko på – og sig ikke, at du forstår mig eller ved, hvordan jeg har det, for før du gør det, så må du lige komme hjem til mig og låne mine sko først, for har du ikke stået i dem, så ved du ingenting.

Jeg siger, at ingen kan takle den slags, ingen. Og jeg føler mig godt nok som en sølle person, der ikke har kunnet beskytte min familie, for konklusionen er, at mine børn i dag er stærkt mærket af hele situationen. Og jeg taler om situationen omhandlende ALLE overgrebene, de fysiske fra ”Luffe heste pis drikker”, jeg taler om de psykiske overgreb fra den korrupte kommune og om de åndelige overgreb fra de religiøse hoveder, for så slet ikke at tale om at mine børn jo også ser deres forældre helt smadret, og for hvert år der går, blive tre år ældre.

Kaj, der nu søger pension, er mærket. Alle mine børn er mærket her 19 år efter. De har levet med det fra 1996 til 2015, og de kommer til at leve med det, til de dør. Jeg og Berit kommer til at leve med det, til vi dør, men mit håb er, at min bog kan rense ikke kun tågen væk fra vores familieforhold, men også rense mine børn, særligt rense Kaj og Junker fra skyldfølelser og religiøse menneskers hårde, løgnagtige beskyldninger.

Jeg håber, at bogen renser mig over for min familie og mine venner. Jeg håber, at de også – selv om jeg giver rygerne en overnakken – kan finde ro i det, som jeg skriver, for du kan forsvare usandhederne så længe, du har moral til det, men du vil aldrig nogensinde få ret. Og hvad kirkerne angår? Så kan de oprigtigt talt rende mig noget så grusomt i deres egen hellighed.

Jeg konkluderer, at samfundet fungerer ad helvede til. Jeg skrev dengang til politiet, at jeg ville skyde denne lort – denne lille skide Luffe-barne-numse-smækker, denne lusepuster,

denne hængerøv af en voldtægtsforbryder, Luffe Woldenvand Pluksen, for denne liderlige, tudegrimme mandsperson, der udgav sig for at være min ven og som voldbollede mine drenge, han havde ingen ret til at leve.

Nej, jeg brugte ikke ovenstående skældsord, jeg sagde, ”Jeg skyder den lede lort”, og jeg skrev det faktisk også til dem. Men efter at denne skid havde siddet 2½ år i spjældet, ringede politiet på grund af mine trusler til mig for at fortælle mig, at de havde løsladt ham.

Jeg var i mellemtiden blevet sådan en – i frikirke tankegang – rigtig kristen, jeg var blevet en rigtig styret kristen. Så jeg trak over for politiet selvfølgelig truslen tilbage. Ok, ja, det er rigtigt nok, jeg var såkaldt frikirke kristen, men nej, den dybere sandhed var, at jeg var blevet klogere. Politiet sagde til mig i telefonen, at de nok ikke havde lyst til at stoppe mig, hvis jeg skød svinet, men at de var kede af efterfølgende at skulle arrestere mig for mord, så skadedyret slap også her.

Jeg kan blot konstatere, at han blot tre uger efter løsladelsen igen blev arresteret. Han havde på den korte tid voldtaget to nye drengeofre – og det var venner til min søster, den søster som påstod, at lorten var uskyldig og vendte mig ryggen. Så jeg konkluderer, at søster Marie nu ved, hvor jeg og min familie stod. Vi stod der, hvor vi virkelig havde brug for vores familie, vi havde så meget brug for dem.

Men nu smager søstrene, Marie med uskyldighedserklæringen til Luffe lappedykker, og Rosa, der anmeldte mig til politiet, selv på surdejen, og jeg er der ikke for dem, som jeg ønskede, at de var for mig, for jeg sled mig selv op og kan ikke, men jeg ønsker dem alt vel.

Ovenstående er et efterspil af format, det er en konsekvens af søstrenes uretfærdige handlinger mod mig og min familie, der nu sætter dem i samme situation, men de ser det jo nok ikke, men dem om det.

Taler vi kommuner og myndigheder, herunder også ankestyrelser, så konkluderer jeg ud fra mine egne sager: Stakkels jer familier der ude som af en ærgerrig socialrådgiver bliver revet fra hinanden. Men jeg siger dig, er du skyldig i svigtet, jeg taler ikke om overgreb, men svigt, et svigt som fører til, at kommunen fjerner dine børn, så indrøm først dine fejl over

for dig selv. Se derpå ind i dig selv og rens dit hjem, dit sind og dit hjerte. Smid narko, spiritus hor og hund med lopper ud af huset og gør rent, søg der på hjælp, (ikke hos kommunen), men find en folkekirke og tal med en præst, for folkekirkernes præster ER uddannet til sådan noget.

Hold snotlapperne væk fra frikirker, der udelukkende vil dem selv, og ikke Gud, find Jesus, og få derved fred i dit liv. OG SÅ REJSER DU DIG OP og kæmper din røv i laser for dine børn og dit ægteskab. Du må til tider kæmpe til du segner, men kæmp for at ændre dit liv, så du kan få dine børn hjem igen. Kæmp så du igen kan finde kærligheden i dit ægteskab. Find en god advokat, og kæmper han ikke på jeres side, så smid ham ud og find en anden.

Find jer ikke i, at de tager jeres familie ud i splittelse. Skid på den sociale ankestyrelse, for har du tabt over for kommunen, så er der meget stor sandsynlighed for, at du også taber der, for ankestyrelsen er i næsten alle tilfælde på kommunens side. Min journal fra ankestyrelsen var fx en direkte kopi af kommunens. Gør som jeg og min advokat gjorde, vi satte vores lid til det danske retssystem.

Ja venner, jeg taler med store bogstaver i denne bog, følelserne render nogle gange af med mig, men på den anden side så fortæller mit sprog også Alvoren i bogen, og sproget pointerer kraftigt de hændelser, som jeg og min familie har været ude for. Jeg skulle også mene, at jeg er i min gode ret til at være rasende, rasende på et system der ikke virker, rasende på at jeg blev vendt ryggen af venner og familie, rasende på dem der gjorde mine børn ondt, bare ret til at være godt gammeldags gal i hovedet.

Jeg har delt skidebatter ud i denne bog, TROR I, men mon ikke man skulle tænke på, om det ikke blot er frustrationer, der bryder ud? Frustrationer over at hustru, venner og børn ikke forstår? Af søstre i 60 år ikke at blive taget alvorlig? At blive pisset op og ned ad ryggen af kristne? Når man med ord ikke kan nå sine elskede og andre medmennesker, så må man bruge det skrevne ord, og fatter man ikke denne bog, så luk den og brug den som optænding til vinter, så er pengene ikke spildt.

Jeg har blot tilbage at konkludere, at det er livets overraskende status quo, som undrer mig mest, for hvor er det henne? For skal man tilbage til status quo, så er der godt nok meget lang

vej. Og angående ovenstående skidebatter, jo, det er skidebatter. Det er skidebatter til landets ledelse, kirkernes ledelse, det er skidebatter til alle dem, der gjorde min elskede og mine børn så meget ondt, fy, skam jer.

Processen er lang, meget lang, og måske for lang til den tid, som jeg har tilbage. Og det er, hvad der bekymrer mig mest, for jeg vil så gerne se mine børnebørn mindst blive teenagere. Så uanset hvad livets status quo end er, eller hvor det er, så skal jeg finde det, og om status quo så betyder at komme tilbage til det, som var engang, så kunne du læse om det i kapitel 7. Måske betyder mit status quo at komme tilbage til begyndelsen, men det må du som læser selv om. Jeg tror personligt, at mit livs status quo handler om at genfinde den allerførste kærlighed, ikke den første kæreste, men den allerførste kærlighed i Jesus.

Konklusionen kunne være, jeg gentager, kunne være, at jeg ved at udgive denne bog måske virkelig HAR fundet mit lille private status quo, for det er mig selv og ikke nogen anden, der har ledt efter det. Jeg er ikke blevet præpareret af en eller anden selvoptaget ”præst”. Men måske skal jeg have en håndsrækning, måske, hvem ved? Men jeg er træt af at bede om hjælp, jeg er træt af at lede efter kristen kærlighed, så jeg vil tage den tid, som det tager selv at få genoprettet det status quo, som jeg i mit hjerte brænder så meget efter.

Jeg ved i mit hjerte, at mit status quo også betyder at komme tilbage til det, som jeg engang havde med mine børn og Berit, så jeg vil fremover – på min måde og så godt jeg evner – elske mine børn, børnebørn, og ikke mindst Berit, den lille fis. Men jeg kan ikke kæmpe mere, kræfterne er væk, mine kampe slutter her og nu, så de må prøve, de må stoppe med desangående at overlade alt til mig, de må tage ansvar. Kærlighed går to veje, hvorfor skal jeg være den eneste, der kæmper for den, hvorfor?

Alt fremover der blot minder om en millimeter kamp, vil jeg omgående gå væk fra, også selv om kampene kommer fra dem, som jeg elsker allermest. Jeg kan og vil ikke længere stå som ham, der skal holde sammen på familie og venner, de må lære at holde på mig såvel. Vil de mig kærlighed, så tag min hånd og sig ubetinget ja, vi er med dig. Nogle har taget min hånd, men ikke alle som jeg kunne ønske det, for de venter på, at jeg skal

spille første kort ud, men forstå at det gør jeg ikke mere, jeg har smidt håndklædet i ringen, nu er det deres tur.

Så er der kun at konkludere efterspillet af den kristne modstand. Jeg havde faktisk tænkt, at jeg ikke ville spille så meget som et sekund mere på dem, for de er det ikke værd, men så får du som læser ikke denne indsigt, for den er mere saglig, end du og de regner med. Når de har læst nedenstående, så ER de nødt til at se indad, for Jones Towns menigheder har intet i denne verden at gøre, sådan er det bare.

Konklusionen kommer her, og ja da, ovenstående er rystende ikke sandt? Men bare vent, for skal jeg konkludere mit liv ud fra den kristne del af det, så vil jeg skrive, ”Hvad skete der”? ”Og hvor blev livet af”? For der, hvor jeg troede, at jeg havde en hyrde, tog jeg fejl. Der, hvor de lovede at være der for mig, der tog jeg også fejl.

De sagde, at de var en familie, men der tog jeg sørme også fejl, hvad er der så desangående tilbage at skrive om? Jeg kan begynde med at skrive, at sladder og løgn også eksisterer i kristne kredse – de indrømmer det bare ikke selv – og kun de, som det går ud over, ser det. Ellers er alt tys tys for dem. VI er jo bare nogle frafaldne, forhenværende kristne.

De tager fejl, for mange af os, som de kalder frafaldne, har også læst Lukas kapitel 17 vers 1 & 2. Så kære venner, se indad, før du dømmer, for nogle af os er af søstre og brødre skubbet ud i ”rend mig noget så grusomt syndromet”, og i øvrigt er dommen ikke op til os, men op til højere magter. Så jeg er nødt til at sige, at kristne burde vide bedre.

Ser du, kære læser, kristen eller ej, os, der er gået fra en menighed, holdes der øje med, til eksempel så har man – faktisk lige fra at jeg midt i februar 2015 på fjæsbogen offentliggjorde, at jeg ville skrive en afslørende bog om mit liv – rendt rundt i Bøvl Centrets by og sagt, at jeg er ved at skrive en bog om dem. Mit svar er, hold fast for en fantasi, mand.

Men her giver jeg plads til sangen ”I Believe”, som er spillet så mange gange i radioen, at den har givet et helt flot koda afkast. Sangen, som jeg – lige som alle andre sange, som jeg har skrevet ind i min bog – har skrevet både tekst og musik til, er indsunget af min kæreste ven, Basil fra Sydafrika i en Country & Western 70` s Country Pop rytme, en lystig sang, som mange er glad for at lytte til.

Flere steder – når Berit og jeg synger den – så synger tilhørerne med på omkvædet på trods af, at de ikke kender den. Jeg måtte have den med, for jeg konkluderer nemlig, at jeg har skrevet rigtig gode tekster og melodier.

Jeg kunne ønske at indspille dem alle, men har ikke økonomi til det, det havde ellers været en flot arv til mine børn. Jeg ved nemlig, at mine sange er gode, og der, hvor vi synger dem, bliver de godt modtaget, så denne positive lille ting måtte jeg skrive med i konklusionerne, men hvad efterspillet angår? Tja, jeg kan sige dig, at sangen har et rigtig flot mellem spil, husk på copyright.

Omkvæd

Jesus You're my Saviour,
Jesus You are God
Jesus You are mighty
Jesus I love You (For You are)
God my Holy Saviour,
God the only One (For I believe)

Vers 1

I believe in Jesus,
and His Holiness
I worship You my Jesus,
You're the only One
Jesus, You are Holy,
a single word from You
Will give us all a blessing,
in Your Holy Name

Vers 2

For the Lord in Heaven,
I will sing and dance
No one else but You, God
can I love so much
We will meet in Heaven,
in your Holy Name
I will live forever,
in the House of God

Vers 3

I believe that Jesus,
has spoken words to us
I love you so, my Jesus
in my heart and soul
You live in me forever,
until the end of time
I worship You, my Jesus,
I will lift You up

Jeg hedder lovsang til mellemnavn, men hvorfor stank mit liv efter mit møde med religiøsitet som en udtrådt hundelort under fodsålen på en varm sommerdag? Ha ha, den er da god, er den ikke? Nå, men konklusionen er, at når jeg ikke sad hjemme bag keyboardet, så stank mit liv, fordi de der fortidsfiduser har sat et kedeligt spor i mit liv – og derved også min sang, og det er ikke let hverken at tale eller skrive om.

Jeg vrider mig virkelig her. Ser du, jeg sover ikke godt, for et af de spor, som de har lagt i mit liv, er temmelig skræmmende, og da også lige til en Steven King gyser. For mange mareridt kommer igen og igen.

Mange nætter vågner jeg efter at have drømt om min fortid, jeg drømmer om Bøvl Centret, jeg drømmer, at jeg arbejder sammen med præsten på hans byggeri, men en nat drømte jeg også, at jeg lå dernede i graven og så op. Jeg var død, og dog nej, jeg lå bare dernede uden at kunne røre mig, jeg lå i det sorte meget dybe hul. Jeg var død og alligevel ved bevidsthed, men jeg lå som lammeth, og de var ved at begrave mig.

Der var meget langt op til dem, jeg forsøgte at række mine arme op efter dem, men uden held, jeg kunne ikke bevæge mig. Der var intet låg på kisten, og deroppe stod alle dem fra fortiden og skreg af grin. De stod der og gloede ned på mig, og så blev alt mørkt. I drømmen var der også personer, der ikke er i Bøvl Centret, men på den ene eller den anden måde har relation til dem.

Det var en forfærdelig drøm, og jeg har drømt den igen og igen – og til dem af de kristne som vil skrive, ”Han er jo besat, han skal uddrives”, kan jeg kun svare tilbage med et, ”Pas på, for kommer du til mig med den slags klaphat teologi, så kan

jeg give dig dette løfte, og det er, at du omgående kan blive døbt i den søde lille å, som gennemløber vores have – og meget hurtigere end du kan nå at sige, Jesus er Guds søn”. Jeg skal egenhændigt kyle dig ned i vandet, for mange kristne trænger virkelig til en ny dåb, og for den sags skyld også at blive frelst på ny, så dæmoner, min bare? For jeg er så dødtræt af at tage mig selv i forsvar over for dømmende kristne mennesker. Læs dog Mattæus kapitel 5, vers 6.

Men drømmen kommer nu og da også i en helt anden variant, nemlig med familiemedlemmer som står der oppe. Jeg konkluderer, at jeg måske har kæmpet for meget alene, for når jeg får modstand fra dem, som jeg kæmper for, så er der noget, der ikke går op i en højere enhed, absolut ikke. Måske er det derfor, at jeg ser dem der oppe på kanten, og efter de drømme er jeg blevet så bange for store sorte huller.

Sandheden er, at selv nu har jeg ingen moralsk eller kristen støtte. Jeg drømmer nye sange, men skriver dem ikke længere ned, jeg har tabt overskuddet til at gøre noget som helst. Forstå familie, at jeg kører på reserveverne.

Måske skal jeg også konkludere, at frimenighedernes ledelser og præsteskaber ikke evner at rydde op i egne rækker, for hvad er det, som vi menige medlemmer underkastes af i lederskabet? Igen siger jeg kontrol, manipulation og profeter, som har misforstået noget. Mange, IKKE alle, men mange af disse frikirkepræster siger, ”Se, her er Kristus”! eller ”Her er han”! Men tro det ikke; og du kan også være sikker på, at frikirkerne med præsten i spidsen prædiker, at der skal fremstå falske kristusser og falske profeter, men de ser ikke sig selv i alterspejlet, for når de prædiker det, så taler de ikke om sig selv – inspireret af Mattæus kapitel 24, vers 23 & 24.

Mange af disse præsteskaber prædiker om alle de mirakler, som de selv har udført derude i verden. For eksempel så har mange af de gæsteprædikanter, som jeg har hørt, opført sig temmeligt selvglade og ikke været bange for at ophøje sig selv. Disse tilrejsende ”forkyndere” taler om alle de mennesker, som de har helbredt, og alle dem som de har bedt for, og om alle miraklerne som er fulgt efter i deres kølevand, og så kommer rosinen i pølseenden, som de ALDRIG selv følger op på.

De prædiker om, hvor mange der gennem deres specielle tjeneste er blevet frelst! Her er jeg nødt til at citere direkte fra Bibelen, "For der skal fremstå falske kristusser og falske profeter, og de skal gøre store tegn og undere for om muligt at føre selv de udvalgte vild", Mattæus kapitel 24 fra vers 23. Så jeg skulle mene, at disse såkaldte "prædikanter" burde tage et kikk ind i alterspejlet.

Jeg kan konkludere, og ALLE konklusioner er konkluderet ud fra, hvor jeg står, og hvordan jeg ser det, men jeg konkluderer, at vores fortids "kirker", jeg taler her ikke om én, men om flere af slagsen, flere, som jeg vil sætte i samme kategori som sekter. Disse såkaldte kirkeledere / selvudråbte præster er i deres søgen efter Gud ikke til gavn for den kristne tro, for de giver med deres kontrolvirksomhed – og i flere tilfælde med deres løgne og bedrag – grobund for, at andre trosretninger og ateister kan pege fingre ad den kristne tro og herved også ad Jesus Kristus.

Jeg konkluderer også, at jeg og min familie ikke vil spille mere tid på fortidens menigheder og religiøse sekter, men før jeg slutter min beretning om dem, så skal du vide, at der er RIGTIG mange kirkeledere, som fordrejer sandheden om Gud; og de såkaldte "kirker", som jeg beskriver, og som Berit og jeg enten via medier eller ved medlemskab og selvsyn har stiftet erfaringer med, har flere alternative måder at få tilhængere på.

Jeg konkluderer derfor i de sidste ord, som jeg vil spille på disse religiøse mennesker, at der i alle religioner altid har været manipulerende mennesker, som påstår, at de har forståelse for, hvad Gud har sagt, og herefter har de omdannet disse såkaldte sandheder til dogmer og doktriner. De har i mange år – under påstand om at der er tale om "Guds egne ord" – påtvunget uvidende mennesker deres egen fortolkning og forståelse.

Jeg lader lige, "påtvunget uvidende mennesker deres egen fortolkning og forståelse" stå alene og gentaget.

Det er derfor vigtigt at understrege, at religion meget tit er defineret af mennesker og derfor også bliver omdefineret af mennesker. Religioner er ikke statiske og har aldrig været det. Religionerne er ikke et problem i sig selv, og

har aldrig været det. Problemet har altid været de mennesker eller organisationer, som forsøger at vejlede / vildlede i religion og religiøse spørgsmål, og som påstår, at de repræsenterer det åndelige liv – endda det eneste ægte og sande åndelige liv. Men de lyver, for i deres kølvand kommer stilheden, helt stille, for når man som os – efter at vi havde gennemskuet dem – blev lagt på is, så føler man et tomrum, som absolut ikke kan beskrives som kristen kærlighed. Der er så stille, at vi kan høre lopperne på vores kat skribe på mere katte pels, og hvis de der ”frøs” så os, så lod de bare som om ingenting var hændt.

Deres falskhed gjorde netop så ondt på os, fordi de fik os til at holde af dem og fik os til at have tillid til dem. Derfor er det nu også sådan, at den tillid, som Berit og jeg ellers ville elske at ville have til menigheder, på grund af deres elendige lederskab er lige så sikker på at holde, som en enkelt dråbe vand på en varm sten i ørkensolen.

Så i dag er jeg fuldstændig ligeglad med den tillid og lige så ligeglad med, hvad kristne tror og mener om mig og min bog, så langt er jeg kommet i mit liv. Den følelse styrer præsterne ikke længere, så det lille slag vandt jeg selv, og det kan de ikke tage fra mig.

Men lad mig endnu engang så tydeligt, jeg kan, påpege: DØM IKKE menigheder og kirker efter min bog og oplevelser, ja der er dårlige menigheder, og dem beskriver jeg, men jeg beskriver også de gode, og sidst nævnte er der heldigvis mange af, jeg vil citere en forkynder af format der i Evangeliets Hus sagde, Jeg ønsker dig ikke held og lykke, jeg ønsker dig Guds velsignelse”. Og den finder du der, hvor to eller tre er forsamlet i Hans navn, for der vil han være midt i blandt jer. Mattæus kapitel 18, vers 20.

Bogen er derfor ikke et angreb på den kristne tro, den er en fortælling om en familie, der blev vendt ryggen af mennesker, der påstod, at de repræsenterer det eneste ægte og sande åndelige liv. Og vi hoppede i fælden, vores skyld? Måske, men det er ikke det, som danske frikirker står for, det er heldigvis et mindretal.

Bogen handler om en sandhed, der vil sætte denne familie fri, og vi vil så bede til, at den også sætter dem fri, som vi skriver

om, Johannes kapitel 8, vers 32. Så igen, døm ingen kristen mand og kvinde, men se dig for, når du træder ind i en kirke / menighed. Lad den være bygget af kød og blod, lad den som Evangeliets Hus være et sted, som prædiker ordet ud fra Bogen, og ikke fortolker det ud fra egen vinding og mammons skyld, så til sidst: Se dig for.

Venner som Alf og Iris, Janni & Henry, Børge og hans frue, venner som Trip, Revolte og Doll, mine børn, svigerbørn og min søster Jytte, ja selv søster Marie og Rosa, Berits brødre, de er alle mennesker, som jeg lever for i dag. Ikke de tidligere såkaldte åndelige familier.

Men jeg må også sige, at jeg lever i minderne om min mor og min far, søster Edel, der lærte mig om Jesus, og min kære storebror Anton, men i den grad også min norske svigermor og svigerfar og min kære svoger, Halvdan, der alle sammen med vores kære venner Frank og hans bror, Find er taget på Himmelfart. Når jeg tænker på dem, så glædes jeg, for her er minderne glæde og lykke. Det er en trøst, det er en livsbekræftende evne at kunne huske på dem, der er gået bort. Uden dem havde jeg intet været.

Berit er med sikkerhed enig med mig, og det giver lyst til en sang, som jeg skrev til rytmen New Country. Jeg har i så at sige alle mine sange, som nu tæller ca. et hundrede, forsøgt at tale til mennesker, og særligt kristne mennesker har jeg forsøgt at råbe op, men det var forgæves, så nu skriver jeg sangen ned her, og gør igen opmærksom på (C) Copyright. Sangen hedder, "Har du tid"?

Vers 1

At elske din fjende som ven, det er godt
At rejse dig op i din tro, det er stærkt
At grine og finde dig selv, ikke let
At synge en sang, det gør godt.

Omkvæd 1

Der tid til at elske, der tid til at dø,
Der tid til at leve og plante et frø,
Der tid til at lide der tid til at le,
Der tid til at bygge på tro.

Vers 2

Tvivler du på, om du virkelig slår til,
Tvivler du på, om din tro holder stik,
Tvivler du på, om din Gud han er til,
Tvivler du på, om du kan.

Omkvæd 2

Der tid til det hele, hvis blot du gir lov,
Der tid til at bede, der tid til at slås,
Der tid til at miste, der tid til at få,
Der tid til en krig og til fred.

Vers 3

Stå foran spejlet, og sig du er smuk,
Din skaber kan ikke tage fejl, kan han vel
Tvivlen er ikke til dig, den er falsk
Det tid til at lægge den væk.

Omkvæd 3

Der tid til at græde for krig og for mord
Der tid til at græde for dem, der forladt
Der tid til at græde for livet, der gik
Der tid til at græde, min ven.

Vers 4

Tvivl på de andre, men ikke dig selv
Tvivl ikke på, om din tro holder stik
Tvivl ikke på, at din Gud han er til
Tvivl ikke på, om du kan.

Omkvæd 4

Der tid til at tænke på dem, du har glemt,
Der tid til at bede for fremtiden, ven
Der er tid til at tilgive, der tid til at gi'
Der er tid til at synge en sang.

Det kan godt være, at sangen dør sammen med mig, fordi vi ikke mere bliver inviteret ud at synge. Vi bliver løjet om, og kristne præster spreder rygter om, at min sang er fra fanden

selv, og hans disciple vil tvangsuddrive mig, så kristne? Hmmm. Men jeg må så konkludere, at sangen altid vil være levende i mit hjerte, den ville altid være en del af mig, og når min kone og børn rydder op efter mig, så ville de finde CD'er med min stemme på, hvor jeg synger til Jesus for dem.

Hvad sang og musik angår, så synger og spiller Berit og jeg vores sange, og dem skulle du lytte til. Der synges om Gud, og der synges vidnesbyrd for kendere, luk din dør op for en god dansk produceret Gospelsang, vi kan godt, os her i Daisyland.

Hvad vores gamle band angår, så har de vores fulde opmærksomhed, for de fra Bøvl Centret var styret af denne ene-vældige lederform, og de fra andre kirker vidste ikke bedre, de er tilgivet, men det ændrer ikke på, at vi er dybt såret over de løgne, som nogle af dem spredte om os, det er løgn de for egen vindings skyld spredte for at stå godt med Bøvl og bavl præsten, og det er en direkte katastrofe, at mennesker kan finde på den slags, men vi tilgiver, dog kun ifølge Mattæus kapitel 18, vers 17.

Stolte blev Berit og jeg dog, da en af dem fra det gamle band sammen med sin mand og leder i en Pinsekirke, her en af de sidste dage i juli 2015 besøgte os i det Sønderjyske, og netop deres besøg gjorde os glade. Disse pinsevenner, særligt manden, lederen har fra dag ét sagt om min musik, at den er fra Gud, og jeg tør godt skrive Pinsemenighed, for dem er der jo mange af.

Jeg kan kun være stolt af de to mennesker, men der skulle gå ca. 7 år, før vi så dem efter bruddet med deres søsterkirke, og en lille griner, ja 7 år. Og de er ikke blevet en dag ældre at se på, hold fast hvor vi elsker dem. Vi må håbe på, at de ser det, som jeg har skrevet netop om dette band, som den sandhed der nu engang ligger bag historien i denne bog.

Berit og jeg ved, hvorfor der skete det, som der skete, og vi bebrejder dem intet, men det er en del af min historie, det er en del af en erindring, og denne bog ER en erindringsbog, den er en bog om en families pris, en families kamp.

Men de to omtalte herlige mennesker, særlig lederens kone synger som en engel, og hun har fortolket mine sange, så mine nakkehår står lodret. Tak til hende og hendes mand, og jeg behøver ikke tilgive jer, for der er intet at tilgive. I forstår, når I

har læst bogen, så megen tiltro har jeg til jer. Gud velsigne jer begge, jeres menighed og jeres.

Til slut, jeg elsker lykkelige slutninger, jeg elsker når de to i filmen til sidst får hinanden, jeg stortuder som en anden tøs over andres lykke, og jeg hader når helten dør til sidst, for var det virkelighed, jeg søgte? Så ville jeg have set tv-avisen, men i min verden der skal vi alle ende lykkeligt, og hvorfor ikke?

Et digt om at blive gammel, "Et træ i skoven" (C) af Bill Fuglseth:

Når du ser dig selv i spejlet, hvad ser du så?
Et gammelt træ i skoven på hundred år?

Men et træ smider sine blade, og det får nye igen,
for alder gør det intet, det er jo skabt af Ham.

Men træet det ældes lige som dig, og det forbliver smukt,
så efterår og forår, det er så lige meget.

Mine tanker er sang, mit hjerteslag er rytmer til de tekster, som jeg skriver. Mit mellemnavn er lovsang. Jeg står stadig op om natten, fordi jeg har drømt en ny sang. Før plejede jeg at sætte mig ned og skrive den på min pc, for så at finde rytmer og melodi til den.

Nu lader jeg den svinde hen i uvished. Hundredvis af gode melodier og tekster er derved de seneste år forsvundet, men jeg er stolt af de næsten hundrede på både engelsk og dansk, som jeg har skrevet. Men det slutter her, jeg ved ikke, om jeg siger ja, hvis jeg bliver inviteret ud og synge. Berit skal med, og orker hun ikke, så står jeg også af, for Berit bakker ikke rigtigt op om min sang mere, hun virker ligeglad og træt.

Men hold da helt kæft, hvor jeg græder min siddepude i laser, over at min mission er blevet smadret af usandheder, sladder og religiøsitet. De kan ikke være det bekendt, for Berit og jeg er gode, vi har et flot budskab, som de går glip af, og jeg græder mine modige tårer over, at min sang kommer til at dø sammen med mig. Men Gud velsigne jer alle sammen.

Vennerne? Skal jeg konkludere, hvad der siden skete med dem, så er det positivt nok. Efter vi forlod de religiøse sekter og

efter at have siddet alene i mere end fire år, kom vi på ny i en god kontakt til Børge og hans kone, som Berit og jeg efter fire års stilhed tog kontakt til. Særligt Børge og jeg har fået talt ud om vores drenge, som i Bøvl Centret var blevet behandlet langt dårligere, end hvad der menneskeligt burde være tilladt.

Jeg vil i den forbindelse her og nu rense hans dreng såvel, han er uskyldig, og til kirken, "Luk arret". Børge, hans kone, Berit og jeg sagde hunden, har siden set hinanden jævnlige, og vi besøger i ny og næ hinanden, og det er dejligt. Jeg elsker de to meget højt og Børge, der selv er meget syg, ved, at jeg desangående regner ham for min helt. Når vi er sammen, så har vi det sjovt. Vi kører i byen sammen og ser tv sammen, og vi tager også lige en cognac sammen. Børge, du er sammen med din søde kone 24/7 i Berits og mit hjerte.

Jannie og Henry er, som Børge og hans kone, 24/7 i Berits og mit hjerte. Vi ses nu og da, og vi deler sammen med Børge og hans kone deres skæbner vedr. Bøvl Centret, men vi holder af hinanden, det er ganske vist. Vi har siden "kirken" haft et varmt og dejligt venskab, de to mennesker rejste efter alle hans overgreb vores dreng op, og for det glemmer vi dem aldrig, vi er dem så taknemlige. Jeg kunne skrive side op og side ned om vores venskab, men det ville røbe dem, der i denne bog er pseudonymiseret, så endnu engang så er det ikke til bogen og sandhedens fordel, at jeg beskytter mine venner og min fortid med pseudonymer, det er af respekt.

Alf og Iris har siden de tidlige halvfjerdere været Berits og mine herligste venner. Jeg vil sige, at de er 48/14 i vores hjerter. Alf og jeg har altid fået skyld for at være brødre, og ja, den lange skid er den bror, som jeg altid har savnet. Alfe-mand er ikke min brors erstatning, for Alf er noget særligt. Han er sammen med Iris mine og Berits ægte søskende, det venskab er kært og uadskilleligt. De to bakkede os op i alle retssager, de hjalp os igennem alle de svære situationer, de var der for os, de er der for os. Vi er dem taknemlig, meget taknemlig.

Dette fører mig til Trip, den dejlige dreng, som jeg ikke skrev meget om i bogen. Her vil jeg citere fra landsrettens journal. Trip sagde som vidne, citat "Sagsøgeren (det er mig) er udadvendt og sine venners ven". Trip sagde endvidere, "Kan ikke genkende sagsøgeren i personlighedsundersøgelsen fra

kommunens psykolog”, og mange andre flotte ting sagde Trip til mig. Vi har kendt hinanden siden 1964, og jeg elsker ham som en bror, vi ses ikke meget mere, ved ikke hvorfor, men vi er også blevet ældre. Trip, jeg er dig evigt taknemlig.

Revolte og Doll er noget skønt, som er sket for Berit og mig. De bakker op om vores sang, som jeg håber på, at de vil blive ved med at kunne bruge til noget. Revolte har mange gange besøgt Berit og mig, og vi har til gengæld også bakket op om dem, ved at vi mange gange er kørt til København, hvor vi har sunget i mange timer i en kristen cafe, som de stod for.

Gennem dem har vi med vores liflige rytmer været i stand til at glæde mange mennesker, og det er en glæde, jeg stadig har i mig. Tak skal I to have. Vi har derud over sunget temmelig meget på Fyn, også her i et bofællesskab, altså et sted hvor man hjælper andre, særligt jer to mennesker er Berit og jeg desangående lykkelig for at have som venner, tak skal I have alle sammen.

Men jeg er nødt til at løfte en finger, og det er ikke personligt, men fakta er, at ikke alle havde behøvet at være under pseudonym, og ikke alle er faktisk interesseret i det, og ville gerne have stået frem med rigtige navne. Alf og Iris havde for eksempel sammen med ALLE vores fire børn ikke noget imod det, men jeg er tvunget til også at give dem pseudonymerne Alf og Iris, Kaj, Junker, Yrsa og Jokum, og det er udelukkende for at beskytte andre.

Jeg forstår jer godt, jeg forstår mere, end I tror. Derfor begyndte jeg også UOPFORDRET, og læg venligst mærke til det, uopfordret at give jer en form for anonymitet ved at kalde jer andet end det, som I hedder. Men lad mig sige dig dette, jeg havde ikke behøvet at skrive nogen som helst under pseudonymer, lovligt og juridisk må jeg skrive hvad jeg vil, og I, der kender mig, ved også, at når jeg siger, at jeg har undersøgt dette, så er det rigtigt. I grunden så burde jeg have skrevet alle, og alle vil sige voldsmand, kommuner, kirker og det hele under rigtige navne. Sidstnævnte kirker, kommuner og voldsboldere fortjener ikke bedre.

Ser du, og forsøg at se det fra min side og IKKE din egen, voldsmanden, kommunerne, ”kirkerne” og deres religiøse ledere, hvorfor skal jeg give de klaphatte den ære at fremstå

anonymt – og / eller med pseudonym i min bog? Hvorfor? Det er jo min historie, og det er jo dem, der er synderne, og Bibelen siger, ”Dem, der forsynder sig, skal du irettesætte i alles påhør til skræk og advarsel for andre”, 1. Timotheusbrev kapitel 5, vers 20. Men alligevel er alle, inklusive Berits og mit navn og adresser nu hemmeligholdt af hensyn til jer, kære venner.

Jeg ønsker, at man forsøger at forstå, at det faktisk betyder en hel del for mig at ære jeres anonymitet, for det er en ære, som har konsekvenser for mig og ikke for jer, for sandheden i bogen svækkes, jeg står igen helt alene. Ligeledes har jeg for nogle af mine venner lovet ikke at skrive om specielle episoder, og det gør, at jeg har undladt en hel del, så af frygt for at afsløre mine venner, så har jeg ofret noget af mig selv, så giv mig venligst lidt kredit for det.

Konklusion og fakta er – at bogen er skrevet til ære for mine fire børn. Jeg har skrevet denne bog for at rense jer, mine kære børn, oven i købet renser jeg Børges dreng såvel, men bogen er også skrevet for – for første gang – at kunne få lov til at fortælle min familie og venner om mine følelser, og hvordan jeg faktisk har det. Det er der nemlig inklusive Berit ingen af jer, der ved, men nu gør I.

Kapitel 8 skulle gerne have kastet lys over det. Ja, jeg har skrevet om alle de kampe, jeg har ført, og det er rigtigt nok, men jeg har også skrevet, at I, min familie, har kæmpet sammen med mig, særligt Berit, men I tog IKKE det tunge læs, det gjorde jeg.

I kan alle tage psykofarmaka for jeres eventuelle depression, det kan jeg ikke, I kan gøre noget, det kan jeg ikke, I har mig ved jeres side, det har jeg, nå nej, jeg kan jo ikke splitte mig selv i to, men jeg er der for jer, ikke sandt? Det kan ingen benægte, men hvor længe?

Derfor beder jeg jer om at falde ned fra piedestalerne, smide alt det negative om mig væk og blive min familie igen, for nu? Lige nu, så føler jeg ikke – og slet ikke når det er en daglig kamp – at være til, at være en del af jer. Jeg føler oprigtigt talt ikke, at jeg har en familie, der elsker mig, og det kan da godt være, at det er en psykofarmaka værdig depression, jeg fiser rundt med, men kære jer, så i stedet for at skælde ud, så hjælp dog.

Bogen er i den grad også skrevet for at afsløre alternativt begavede kommuner, volds mænd og religiøse sekter for det, de er. Kære Jokum, Yrsa, Junker og Kaj, ingen af de nævnte har gjort nogen af jer fire noget godt, og for det beklager jeg, men det var jeres forældre, der kæmpede kampene, og det er det, som ud fra fars synsvinkel denne bog bliver skrevet om. Men kære børn, mor og far har aldrig stillet den mindste tvivl om jeres solidaritet over for os, derfor dedikerer jeg denne bog til jer, mine fire skønne børn, og beder jer tilgive mor og far, for hvad I end måtte mene, vi er værd at tilgive os for, tak.

Kære familie, kære venner, det er slut. Jeg beder for en udgivelse, og prøv så at se, at den kærlighed, jeg har til jer, er ægte. Med alle de sygdomme, som jeg har, blandt andet hjertet, så ved jeg, at jeg vil jeg bruge tiden til at udgive denne bog med det største ord af dem alle som slutreplikker, jeg elsker jer. Ordet er kærlighed, ordet er elsker, så kære familie, I har lidt så forfærdeligt, men læs det store ord, som jeg nu skriver til jer på ikke mindre end 11 forskellige sprog: I love you / Ich liebe dich / rakastan sinua / che ti amo / Je te aimej / Jeg elsker deg / 我愛你 / я люблю тебя / te amo / Te quiero / Jeg elsker jer.

I en af mine sange er der nedenstående to vers. De er skrevet som et digt til jer, og ikke mindst den krig, vi alle har kæmpet. Der er tid til at græde over de krige, vi har kæmpet, og der er tid til at græde over dem, der har forladt os, der er tid til at græde over det af vores liv, der negativt fløj forbi, der er bare tid til at græde. Vi har nu tid til at tænke på dem, vi har glemt, vi har tid til at tænke på vores fremtid, særligt som familie, vi burde give os tid til en lille bøn, og vi burde give os tid til at tilgive hinanden, og lad os så give os tid til at synge, Junker på sin guitar, Jokum på bassen, Kaj på trommer, Yrsa og Berit i kor, og så snupper jeg keyboardet. I andre kære umusikalske venner og børnebørn og svigerbørn kan klappe af os. For jeg elsker jer, tak for at jeg må være jeres far og mand, og ikke mindst bedstefar og svigerfar.

Så før jeg slutter efterspil og konklusioner helt, så ville jeg sige dig, at Berit og jeg ved bedre end nogen, hvordan det er at stå alene, hvad kristne angår så var der efter bruddet med

Bøvl Centret langt mere end hundrede venner der vendte os ryggen, i mere end 4 år hørte vi ikke fra en af eneste af dem, i mere end 7 år har vi kun hørt fra fire. Men de fik os ALDRIG til at miste troen på Gud, tværtimod, deres stank af dårlighed blev til vores duft af roser, for jo mere modstand vi fik, jo mere vidste vi, at vi var på rette vej. Vi tog den snævre port. Mattæus Evangeliet kapitel 7, vers 13.

Jeg skrev om det svigt, som jeg ser og føler, at Berit fik af kristne søstre og brødre, så jeg vil lige gentage, det det ikke kun var Berit, men også vores børn, der skulle kanøfles. Så jeg citerer en fra Bøvl Centret, der meget detaljeret – velvidende om hvad der var sket vores drenge, Kaj og Junker – sagde om vores dreng, Kaj, ” Man ved aldrig, hvad sådan en som han kan finde på, er det et problem?” Efterfølgende blev vores dreng udstødt af det kristne fællesskab, selv om han skreg på hjælp, selv om han stolede på dem, Gud velsigne dem.

Der tid til at græde for krig og for mord
Der tid til at græde for dem, der forladt
Der tid til at græde for livet, der gik
Der tid til at græde, min ven
Der tid til at tænke på dem, du har glemmt,
Der tid til at bede for fremtiden, ven
Der er tid til at tilgive, der tid til at gi'
Der er tid til at synge en sang.

Jeg slutter denne bog med et digt af den person, som har den fulde ære for at jeg kom til verden i et vakkeltvornet skur ved Kongelundsskoven, et digt af damen, som fødte problembarnet Bill, min kære mor, Nielsine. Et digt hun skrev, mens jeg var soldat, æret være dit minde, kære mor. Dette digt bærer mit rigtige navn, så her bruger jeg ordet i den første linje, ”Lille soldat”, som titel, for mor skrev det, dengang jeg sprang rundt i Majestætens tøj.

Lille soldat
du har fået dig et job
et job at være soldat
– og det er ikke altid let

Du skal lære at sige ja
hvor du helst vil sige nej
Du skal redde din seng
du skal gøre honnør
ja, du skal nok blive mør

Lille soldat
Har du pudset dit gevær?
Har du lært at gøre honnør?
Du skal pudse dine sko
og presse bukser med

Lille soldat
Så længe du er rekrut
må du gøre stramt honnør
Du skal mave dig frem
gennem regn og gennem skidt
Du skal lære at sige javel!
Du skal lære at slå ihjel
Du har ingen mening selv!

Og så blev jeg glad igen, så til sidst lidt at tænke over. Ser du, det handler ikke så meget om hvor længe vi lever, det handler om hvordan vi lever, jeg kan efter at have skrevet denne bog se mig selv, min familie, venner og dem som jeg har skrevet om i øjnene, kan du?

Vi ses et sted i Danmark eller i det nye liv i Himmelen, og nej, jeg tror ikke på reinkarnation, så ingen bliver født igen som en kat, men Gud hvor har min kat det godt. ”Citat min ven Frank Mortensen. Du må ikke drille dem som har lakridser. Gud velsigne dig og farvel!

Vennen Børge skrev til bogen "en families pris"

Jeg har kendt forfatteren og hans kone gennem mange år. I gode tider, men også i de tider, hvor nogle af deres værste kampe har fundet sted.

Begge nægter at give op for autoriteter, såvel kirkelige som offentlige, som vil pålægge dem ting, som de finder er urimelige.

Med en fighter ånd har de stået op imod disse ting, men selv i dag kæmper de med eftervirkningerne efter alle disse slagsmål.

De fortjener dyb respekt for ikke at bukke under for det pres, der har ligget på deres skuldre gennem mange år.

Børge skrev: "Tak for jeres venskab gennem tiden".

